

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Hayranlık uyandırıcı, ilham verici."

Nicole Kidman

yaban

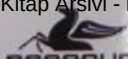
KAYBOLMUŞ BİR RUHTAN KENDİNİ BULMUŞ BİR KADINA

Sisters Planet

Cheryl Strayed

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Kalbinde bir boşluk olan kadın, o bendim. 26 yaşına daha yeni girmiştım.”

Cheryl'in hayatının özeti parçalanmış bir aile, biten bir evlilik ve dibe vurmuşluğun acısıydı...

İçindeki bu koca boşlukla yaşamak istemediğini anlayıp içgüdüsel bir karar verdi: Kaliforniya'nın çöllerinden Sierra Nevada'nın dondurucu tepelerine, Oregon'un ormanlarından Washington State'in Tanrılar Köprüsü'ne 1800 kilometreden fazlasını yürüyecekti. Ama yürüyüş konusunda hiçbir deneyimi yoktu ve daha önce bir geceyi bile açık havada geçirmemişti. Yine de kaldıramayacağı kadar ağır bir sırt çantasıyla yola çıktı.

Çingiraklı yılanların, ayıların, dağ aslanlarının vahşi doğasında çıktığı, hayatını tümüyle değiştirecek bu yolculukta öyle ya da böyle kendisiyle yüzleşti. Yavaşça, bir zamanlar olduğu kişiyi tekrar buldu, güçlendi ve sonunda kendini iyileştirdi.

“Kitabı okurken yerimde duramadım...

İlham veren, merak uyandıran, duygulandıran bir hikâye...”

Oprah Winfrey

“Muhteşem... Sürükleyici... Nefes kesen bir macera.

Kederin doğası ve ayakta kalma mücadelesine dair içimize işleyecek bir hikâye. İnsanın zaferi üzerine bir edebi eser.”

New York Times

“Bu kitabı okurken kendime şu soruyu sorup durdum: Her şeyden, para, iş, toplum, hatta aile ve sevgiden yoksun kalmış olsaydım ben ne yapardım? Eskiden Thoreau ‘Vahşi yaşam dünyanın koruyucusudur,’ demişti. Strayed için vahşi yaşamın ruhunun koruyucusu olduğu apaçık. Cheryl bize felaketler, ruhsal zorluklar ve kayıplar karşısında bile tam anlamıyla canlı olmanın ne demek olduğunu hatırlatıyor.”

Mira Bartók

Pegasus Yayınları: 963
Bestseller Roman: 416

YABAN
CHERYL STRAYED
Özgün Adı: WILD

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Esra Kökkılıç Bal
Düzeltili: Halûk Kürşad Kopuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Şubat 2015
ISBN: 978-605-343-426-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015

Copyright © Cheryl Strayed, 2012

İç görsel © Barney Scout Mann, Pacific Crest Trail Association Media

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Zachary Shuster
Harmsworth Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik,
elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz,
basılamaz, yayımlanamaz.

Yayınca Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://rantey.org>
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

CHERYL STRAYED

YABAN

**Kaybolmuş bir ruhtan
kendini bulmuş bir kadına**

İngilizceden Çeviren:
ZENNUR ANBARCIOĞLU

YAZARIN NOTU

Bu kitabı yazarken kişisel günlüklerimi esas aldım, yapabildiğim durumlarda olguları araştırdım, kitapta adı geçen birkaç kişiye danıştım ve olayların ve yaşamımın o dönemlerinin bendeki anılarına dayandım. Kitaptaki isimlerin hepsini olmamakla birlikte çoğunu değiştirdim ve bazı durumlarda da kişisel bilgilerinin korunması adına belirleyici ayrıntılarda değişiklikler yaptım. Bu kitapta farklı kişiliklerin özellikleri birleştirilerek oluşturulmuş karakterler ve kurgulanmış olaylar yoktur. Zaman zaman bazı kişileri ve olayları kitaba dâhil etmedim ancak bunu yalnızca hikâyenin özünü ve doğruluğunu etkilemeyecek durumlarda yaptım.

GİRİŞ

Ağaçlar uzundu ama Kaliforniya'nın kuzey bölgesinde dik bir dağın yamacında durduğum bu yerde ben onlardan daha yüksekteydim. Birkaç dakika önce yürüyüş botlarımı çıkarmıştım ve sol teki, önce devasa sırt çantam üzerine devrildiğinde havaya fırlamış, daha sonra da çakıllı patikadan sıçrayarak yamaçtan bu ağaçların üstüne düşmüştü. Bir metre kadar aşağıdaki bir kayadan sekerek, alınması imkânsız bir şekilde aşağıdaki ağaçların arasında gözden kaybolmuştu. Otuz sekiz gündür bakir doğada bulunmama ve bu zamana kadar hemen her şeyin olabileceğini ve olacağını öğrenmiş olmama rağmen afallamış halde bir soluk koyuverdim. Ne de olsa böyle bir olay olduğunda şok olmayacağım anlamına gelmiyordu.

Botum gitmişti. Gerçekten gitmişti.

Öbür tekini bir bebek gibi göğsüme bastırdım ancak tabii ki bunun bir faydası yoktu. Teki olmayan bir bot neye yarardı? Tamamen değersizdi. Yararsızdı, sonsuza dek öksüz olacaktı ve ona merhamet gösteremezdim. Kocaman, kütük gibi bir şeydi, beyaz metal kancaları ve kırmızı bağları olan, gerçekten ağır, Raichle marka kahverengi bir bottu. Olabildiğince yukarı kaldırdım ve elimdeki teki bütün gücümle fırlattıktan sonra sık ağaçlar arasından düşerek hayatımdan çıkıp gitmesini izledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YABAN

Yalnızdım. Ayaklarım çıplaktı. Yirmi altı yaşındaydım ve ben de bir öksüzdüm. Birkaç hafta önce bir yabancıya adımlı söyleyip hayatı hiç bağımı olmadığından bahsettiğimde bana gerçek bir başıboş demişti. Babam ben altı yaşındayken hayatımdan çıkmıştı. Yirmi iki yaşında annem ölmüştü. Bir baba gibi gördüğüm üvey babam, annemin ölümünden sonra güçlükle tanıyabildiğim bir adama dönüşmüştü. Kederleri içinde dağılan kardeşlerimi bir arada tutma çabalarım sonuçsuz kaldığında ben de kendimi dağıtmıştım.

Botumun tekini o dağın yamacından aşağı fırlatışımı önceki yıllarda kendimi de aklımlı kaçırma noktasına fırlatıp duruyordum. Minnesota'dan New York'a, New York'tan Oregon'a kadar bütün batırı kat etmiş, başıboş bir şekilde dolaşmış ve rastgele ilişkilere girmiştim – ta ki sonunda kendimi botsuz bulduğum ve dünyadan kopuk olmak yerine dünyaya ne kadar bağımlı olduğumu anladığım 1995 yılının yazına kadar.

Daha önce hiç gitmediğim ama yine de orada olduğunu bildiğim bu dünyaya keder, şaşkınlık, korku ve umutla sendeleyerek girdim. Bunun beni hem olabileceğimi bildiğim kadın haline getirecek hem de bir zamanlar olduğum küçük kıza dönüştürecek bir dünya olduğunu düşünüyordum. 60 santim genişliğinde, 4285 kilometre uzunluğunda bir dünyaydı.

Pasifik Dağ Yolu adı verilen bir dünya.

Böyle bir yolun varlığını ilk kez bundan yedi ay önce, sevdiğim adamdan boşanmanın eşiğinde, kederli ve ümitsiz bir halde Minneapolis'te yaşarken duymuştum. Doğa sporları malzemeleri satan bir mağazadan katlanabilir bir kürek almak için kasa sırasında beklerken yanımdaki rafta duran *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* adlı kitabı arkasını okumak için elime aldım. Bu yolun, Kaliforniya'nın Meksika sınırından başlayarak Kanada sınırına kadar uzanan dokuz dağın –Laguna, San Jacinto, San Bernardino, San Gabriel, Liebre, Tehachapi Sierra Nevada, Klamath ve Cascade– zirvesinden geçen bakır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://panfey.org>

CHERYL STRAYED

ve ıssız bir patika olduğunu yazıyordu. Kuş uçuşuyla 1600 kilometre uzunlukta idi ama yürüyüş yolu bunun iki mislinden daha fazlaydı. Kaliforniya, Oregon ve Washington eyaletlerini boydan boya geçen bu yol, ulusal parklardan, kırlardan, özel, federal ve kabilelere ait bölgelerden geçerek çölleri, dağları, yağmur ormanlarını, nehirleri ve karayollarını aşıyordu. Kitabı çevirip ön kapağına baktım –mavi gökyüzüne yükselen kayalıklar arasında içinde iri kayaların bulunduğu bir göl manzarası vardı– ve sonra kitabı rafa geri bıraktım, küreğimin parasını ödeyip çıktım.

Ama daha sonra kitabı satın almak için geri döndüm. O günlerde Pasifik Dağ Yolu benim için bir dünya değildi. Umud ve gizem dolu olan, belirsiz ve egzotik bir fikirdi. Parmağımı haritada yolu işaretleyen kesikli çizgiler üzerinde dolaştırırken içimde bir şeyler tazelandı.

Bu yolu yürüyeceğim diye karar verdim. Ya da en azından yüz gün içinde gidebildiğim kadarını. Kocamdan ayrı bir şekilde Minneapolis'te bir stüdyo dairede tek başıma yaşıyordum ve garson olarak çalışıyordum. Hayatımda hiç olmadığı kadar mutsuz ve kafam karışık bir haldeydim. Her gün kendimi, dünyaya derin bir kuyunun dibinden bakıyormuş gibi hissediyordum. Ama tek başıma doğa yürüyüşçüsü olma kararını da bu kuyuda verdim. Neden olmasını ki? Zaten şimdide kadar pek çok şey olmuştu. Seven bir eş ve kocasını aldatan bir kadın. Eskiden sevilen ama artık tatillerini yalnız başına geçiren bir kız çocuğu. Anlamsız bir işten diğerine atlarken uyuşturuculara ve çok sayıda erkekle yatmaya tehlikeli bir şekilde takılan, hırslı ve çalışkan biri ve gelecek vaat eden bir yazar. Pensilvanyalı bir kömür işçisinin torunu ve satıcılığa dönen bir çelik işçisinin kızı. Annem ile babam ayrıldıklarında kız kardeşim, erkek kardeşim ve annemle birlikte çocuklu bekâr annelerle dolu bir apartmanda yaşamaya başladık. Ergenlik yaşlarımı ise Minnesota'nın kuzeyinde içinde tuvaleti, elektriği ve kullanma suyu olmayan bir evde toprağa dönüş tarzında yaşayarak geçirdim. Buna rağmen lisede amigo kızların lideri ve me-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

YABAN

zuniyet balosu kraliçesi oldum ve sonra da üniversitede solcu feminist bir kampüs radikaline dönüştüm.

Ama ıssız doğada tek başına 1770 kilometre yürüyen bir kadın? Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştım. Bir denemeyle kaybedeceğim hiçbir şey yoktu.

Şimdi Kaliforniya'daki o dağda çıplak ayakla dururken, kendimi kurtarmak için o uzun Pasifik Dağ Yolu'nu tek başıma yürümek gibi mantıksız görünen bu kararı yıllar öncesinde, bambaşka bir hayatta almışım gibi geliyordu. Daha önce olduğum her şeyin beni bu yolculuğa hazırladığına inandığım o günlerde. Ama hiçbir şey beni hazırlamadı ve hazırlayamazdı. Yolda geçen her gün, insanı bir sonraki güne hazırlayabilecek tek şeydi. Ve bazen bir önceki gün bile beni daha sonra olacaklara hazırlamıyordu.

Botlarımın geri alınamayacak bir şekilde dağın yamacından uçması gibi.

Gerçek şu ki onların gidişini seyrederken pek de üzülmemiştim. Bu botlarla geçirdiğim altı hafta boyunca çöllerde, karlarda, ağaçlar ve çalılıklar arasında yürümüştüm. Her çeşitte, renkte ve büyüklükteki otlar ve çiçekler arasından geçmiş, dağlara inip çıkmış, orada olduğum, onları geçtiğim ve üstesinden geldiğimi söyleyebilmek dışında başka bir biçimde tanımlamamın mümkün olmadığı kırları ve her türlü araziye aşmıştım. Bütün bu sürede, bu botlar ayaklarımı su toplamış ve derilerini soymuştu; tırnaklarımı morartmış ve dört tırnağımın büyük acılar içinde düşmesine neden olmuştu. Onları kaybettiğimde bu botlarla işim bitmişti, onların da benimle işleri bitmişti ama bir yandan da onları seviyordum. O yaz boyunca yanımda taşıdığım diğer her şey gibi –sırt çantam, çadırım, uyku tulumum, su arıtıcısı, ultraviyole soba ve silah yerine taşıdığım küçük turuncu bir düdük-bana artık canlıymış gibi gelen ve kimliğimin uzantısına dönüşen eşyalardan biri olmuştu. Bunlar tanıdığım ve güvendiğim, bu işin üstesinden gelebilme için sağladıkları şeylerdi.

Çevresel / DF Kitap - Arsivi - <https://rantey.org>

CHERYL STRAYED

Aşağıya, yüksek tepeleri sıcak rüzgârda hafifçe sallanan yamaç-taki ağaçlara baktım. Geniş yeşil alana göz gezdirerek, botlarım orada kalabilir diye düşündüm. Manzarası yüzünden burada dinlenmeyi seçmiştim. Temmuz ayı ortasında bir öğleden sonraydı, medeniyetten millerce uzaktaydım ve yeni ikmal paketimi alacağım ıssız postaneye günlerce yolum vardı. Yolda biriyle karşılaşma şansım olabilirdi ama bu nadiren gerçekleşiyordu. Genellikle günlerce kimseyi görmeden yürüyordum. Zaten birinin gelmesi önemli değildi. Bu işte tek başımaydım.

Yalnızca birkaç tırnağı kalmış, çıplak ve hırpalanmış ayaklarıma baktım. Bileklerimin beş on santim yukarısında, yün çoraplarımın konçlarının altında kalan bölge hayaletimsi bir solgunluktaydı. Baldırlarımın çorabın üzerinde kalan kısmı kaslanmış, bronzlaşmış, tüyleri uzamış, kirle ve yara berelerle bezenmiş haldeydi. Mojave Çölü'nde yürümeye başlamıştım ve Oregon-Washington eyaletleri sınırında, Columbia Nehri'nin üzerindeki, şatafatlı bir adı olan Tanrıların Köprüsü'ne varmadan durmayı düşünmüyordum.

Kuzeye, o yöne doğru baktım. Bu köprü'nün düşüncesi bile benim için bir yol gösterici gibiydi. Geldiğim yön olan güneye, beni eğiten, kavuran bu yaban topraklara baktım ve seçeneklerimi gözden geçirdim. Tek seçeneğim olduğunu biliyordum. Her zaman tek seçeneğim olmuştu.

Yürümeye devam etmek.

BİRİNCİ BÖLÜM

ON BİN ŞEY

Bu kadar büyük bir haberin
Getirdiği ses de onca şiddetli olmalıydı.

WILLIAM SHAKESPEARE

Antonius ve Kleopatra

ON BİN ŞEY

Pasifik Dağ Yolu'ndaki tek başıma yürüyüşümün birçok başlangıcı vardı. İlki aniden ortaya çıkan bunu yapma fikriydi. İkincisi daha ciddi bir şekilde *gerçekten* yapma kararıydı ve bunu haftalarca süren alışveriş, çanta hazırlama ve yolculuğu gerçekleştirmeye hazırlanmakla geçen uzun üçüncü başlangıç takip etti. Bu hazırlıkların arasında garson olarak çalıştığım işimden ayrılmak, boşanma işlemlerini sonuçlandırarak sahip olduğum her şeyi satıp arkadaşlarımla vedalaşmak ve annemin mezarını son bir kez ziyaret etmek vardı. Sonra bunu, Minneapolis'ten Oregon, Portland'a araba yolculuğu ve birkaç gün sonra da Los Angeles'a giden uçağa binerek Mojave kasabasına gidip oradan da bir otoyolun Pasifik Dağ Yolu'yla kesiştiği yere gitmek izledi.

Sonunda, gerçekten yapmaya başlayacağım bu noktada, bunun aslında ne demek olduğunu acı bir şekilde farkına vardıktan hemen sonra vazgeçmeye karar verdim, çünkü bu yolu saçma, amaçsız, düşündüğümünden çok daha zor buldum. Kesinlikle hazırlıksız olduğumu fark ettim.

Sonra da gerçekleştirme vakti geldi.

Her şeye rağmen, aylara, çingiraklı yılanlara ve kendilerini hiç görmediğim dağ aslanlarının dışkalarına; çizik, yara bere ve kesiklere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

rağmen yola devam etmek. Bitkinlik ve yoksunluk; soğuk ve sıcak; tekdüzelik ve acı; susuzluk ve açlık, Mojave Çölü'nden Washington eyaletine kadar tek başıma 1770 kilometre yürürken beni saran güzellikler ve ruhlar.

Sonunda, gerçekten oraya gidip bu işi yaptıktan, günler boyunca o yolları yürüdükten sonra, başlangıç olarak düşündüğüm şeyin gerçekte başlangıçla alakası olmadığını farkına vardım. Pasifik Dağ Yolu'nu yürüyüşüm aslında ansızın buna karar verdiğimde başlamamıştı. Bunu yapmayı düşündüğümünden çok daha öncesinde, tam olarak 4 yıl, 7 ay, 3 gün önce, Minnesota, Rochester'deki Mayo Kliniği'nde, o küçük odada durup annemin öleceğini öğrendiğimde başlamıştı.

O gün yeşil giyinmiştim. Yeşil pantolon, yeşil gömlek ve yeşil bir saç kurdelesı. Annemin dikmiş olduğu bir kıyafetti. Hayatım boyunca elbiselerimi annem dikmişti. Bazıları tam hayal ettiğim gibi olurdu, bazıları ise daha az. Yeşil pantolon takıma çok da bayılmıyordum ama yine de bir kefare, bir adak, bir uğurmuşçasına giymiştim.

Yeşil pantolon takımı giydiğim o gün boyunca, annemin bir testten diğerine girdiği Mayo Kliniği'nin katları arasında inip çıkarak anneme ve üvey babam Eddie'ye eşlik ederken bir yandan da kafamın içinde bir dua dönüp duruyordu. Aslında buna tam olarak dua da denemezdi. Tanrı karşısında pek mütevazı sayılmazdım. Hatta Tanrı'ya inanmıyordum bile. Benim duam, *Lütfe, Tanrım, bize acı*, tarzında değildi.

Merhamet istemeyecektim. Buna ihtiyacım yoktu. Annem kırk beş yaşındaydı. İyi görünüyordu. Yıllardır çoğunlukla vejetaryen tarzda besleniyordu. Böcekleri uzak tutmak için zirai ilaç kullanmak yerine bahçenin çevresine kadife çiçekleri ekerdi. Soğuk algınlığına yakalandığımızda, kardeşlerime ve bana çiğ sarımsak yuttururdu. Annem gibi insanlar kansere yakalanmazlardı. Mayo Kliniği'ndeki testler, Duluth'daki doktorların söylediklerini çürüterek bunu kanıtlayacaktı. Bundan emindim. Duluth'daki doktorlar da kim oluyordu? Duluth neydi ki? *Duluth! Duluth, neden söz ettiklerini bilmeyen doktorlarının,*

vejetaryen sayılabilen, sarımsak yiyen, doğal ilaçlar kullanan, sigara içmeyen kırk beş yaşındaki bir kadının ileri evrede akciğer kanseri olduğunu söylediği dondurucu soğuk bir taşra kasabasından başka bir şey değildi.

Canları cehenneme.

Benim duam buydu: *Canlaricehennemecanlaricehenneme canlaricehenneme.*

Ama yine de annem üç dakikadan fazla ayakta kaldığında bitkin düşer bir halde, burada, Mayo Kliniği'nde ydi.

Halı kaplı bir koridorda bir dizi tekerlekli sandalyeyle karşılaş-tığımızda Eddie ona, "Tekerlekli sandalye ister misin?" diye sordu.

"Tekerlekli sandalyeye ihtiyacı yok," dedim.

Annem, "Sadece birkaç dakika," diyerek âdeta yığılırcasına bir sandalyeye oturdu. Eddie sandalyeyi asansöre doğru itmeden önce göz göze geldik.

Kendime herhangi bir şey düşünme izni vermeden onları izle-dim. Nihayet göreceğimiz son doktorla görüşmeye gidiyorduk. Ona *gerçek doktor* diyorduk. Annem hakkında toplanan bütün bilgileri bir araya getirip neyin doğru olduğunu bize söyleyecekti. Asansör hare-ket ettiğinde annem uzanıp pantolonumun yeşil pamuklu kumaşını parmakları arasında sahiplenircesine ovuşturdu.

"Mükemmel," dedi.

Yirmi iki yaşında, annemin bana hamile kaldığı yaşıydım. *Be-nim onun hayatına geldiğim yaşıta o benim hayatımı terk edecek*, diye düşündüm. Her nasılsa bu cümle, *Canlaricehenneme* duamın önüne geçerek bir anda zihnimde oluştu. Az kalsın acıdan haykıracaktım. Farkında olmadan bildiğim şey beni neredeyse boğarak öldürecek-ti. Hayatımın geri kalan kısmını annem olmadan geçirecektim. Bu ger-çeği bütün gücümle iterek uzaklaştırdım. Şu asansörün içinde buna inanarak aynı zamanda nefes almaya devam edemezdim, ben de onun

yerine kendime başka şeylere inanmaya izin verdim. Mesela, eğer bir doktor yakında öleceğinizi söylediyse, sizi pırıl pırıl ahşap masası olan bir odaya alacakları gibi.

Böyle olmadı.

Bir muayene odasına alındık ve bir hemşire annemden bluzunu çıkarıp iki yandan iplerle bağlanan pamuklu bir gömleği giymesini istedi. Annem söylenileni yaptıktan sonra üzerine kâğıt yayılmış olan muayene masasına uzandı. Her hareket edişinde altında buruşup yırtılan kâğıdın sesi odada yankılanıyordu. Çıplak sırtını, belinin altındaki küçük kıvrımı görebiliyordum. O ölmeyecekti. Çıplak sırtı bunun kanıtıydı. Gerçek doktor odaya gelip anneme bir yıl yaşarsa şanslı sayılacağını söylerken de onun sırtına bakıyordum. Bize yapılacak hiçbir şey olmadığını söyledi. Akciğer kanseri söz konusu olduğunda geç teşhis oldukça yaygınmış.

Sanki doktoru teşhisinden vazgeçirebilirmişim gibi, sanki kanser mantıklı, tartışmaya açık koşullarda ilerlermiş gibi, “Ama sigara içmezdi,” diye karşı çıktım. “Yalnızca gençliğinde sigara içti. Yıllardır ağzına tek bir tane bile koymadı.”

Doktor başım üzüntülü bir şekilde iki yana sallayarak sözlerine devam etti. Yapması gereken işler vardı. Radyasyonla sırtındaki ağrıyı azaltmaya çalışabileceklerini söyledi. Radyasyon omurga çevresinde gelişen tümörlerin boyutlarını küçültebilirmiş.

Ağlamadım. Yalnızca nefes aldım. Kasıtlı olarak aşırı bir şekilde nefes almaya başladım. Sonra da nefes almayı unuttum. Hayatımda bir kez, üç yaşında banyo küvetine girmek istemediğim için bir öfke nöbetiyle nefesimi tutarak baygınlık geçirmişim. Kendim hatırlamayacak kadar küçüktüm. Çocukluğum boyunca hikâyeyi tekrar tekrar anlattırabilmek için anneme, “Peki sen ne yaptın? Sen ne yaptın?” diye sorar ve kendi irade gücüne şaşırp hayran olurum. Annem de bana kollarını ileri uzattığını ve gözlerinin önünde morarışımı izlediğini

anlatırdı. Başım ellerinin arasına düşene kadar beklediğini ve sonra nefes alarak hayata geri döndüğümü söylerdi.

Nefes al.

“Atıma binebilir miyim?” diye sordu annem gerçek doktora. Ellerini sıkı sıkı birleştirmiş, ayak bileklerini birbirine çaprazlamış oturuyordu. Kendisine prangalanmıştı.

Doktor yanıt olarak bir kurşun kalem aldı, lavabonun kenarında dik olarak tuttu ve sert bir şekilde yüzeye vurdu. “Radyasyondan sonra omurganızın durumu budur,” dedi. “Bir sarsıntı kemiklerinizi kuru bir kraker gibi ufalayabilir.”

Kadınlar tuvaletine gittik. İkimiz de kendimizi ayrı birer bölmeye kapatarak ağladık. Birbirimizle konuşmadık. Kederimiz içinde kendimizi çok yalnız hissettiğimizden değil, iki yerine tek bir vücut gibi olduğumuz için. Annemin kapıya yaslanan vücudunun ağırlığını, yavaşça kapıya vuran ellerinin bütün bölmeleri sallayışını hissedebiliyordum. Daha sonra dışarı çıkıp ellerimizi ve yüzümüzü yıkarken parlak aynada birbirimizi izledik.

Beklemek için eczaneye gönderildik. Yeşil pantolon takımım ve mucizevi bir şekilde hâlâ başımda duran yeşil kurdelemle, annem ve Eddie’nin arasında oturdum. Yaşlı bir adamın kucağında saçları dökülmüş iri bir çocuk oturuyordu. Kolunun dirseğinden aşağısı deli gibi sallanan bir kadın vardı. Diğer eliyle onu tutmaya çalışıyordu. O bekledi. Biz bekledik. Tekerlekli sandalyede oturan harikulade güzel koyu renk saçlı bir kadın vardı. Başına mor bir şapka, ellerine de bir yığın pırlanta yüzük takmıştı. Gözlerimizi ondan alamıyorduk. Etrafına toplanmış insanlarla, ailesi ve belki de kocasıyla İspanyolca konuşuyordu.

Annem bana yüksekçe bir sesle fısıldadı, “Sence o da kanser mi?”

YABAN

Eddie annemin öbür yanında oturuyordu ama ona bakamıyordum. Eğer baksaydım, ikimiz de kurumuş krakerler gibi uflanacaktık. Kız kardeşim Karen'ı ve erkek kardeşim Leif'i düşündüm. Kocam Paul'ü ve binlerce kilometre uzakta yaşayan annemin anne babasını ve kız kardeşini düşündüm. Öğrendikleri zaman ne diyeceklerdi? Nasıl ağlayacaklardı? Artık farklı bir dua ediyordum: *Bir yıl, bir yıl, bir yıl.* Bu iki kelime göğsümde bir kalp gibi çarpıyordu.

Annem bu kadar yaşayacaktı.

Ona, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum. Bekleme odasındaki hoparlörlerden bir şarkı yayılıyordu. Enstrümantal bir parçaydı ama annem sözlerini biliyordu ve soruma yanıt vermek yerine bana yavaşıca şarkıyı söyledi. “Kâğıt güller, kâğıt güller, oh, nasıl da gerçek görünüyorlardı.” Elini elimin üzerine koydu ve “Bu şarkıyı gençliğimde dinlerdim. Aynı şarkıyı şimdi dinlemek çok komik. Hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

Sonra annemin adı söylendi: Reçetesi hazırды.

“Sen gidip alır mısın?” dedi. “Onlara kim olduğunu söyle. Onlara kızım olduğunu söyle.”

Onun kızıydım ama daha fazlasıydım. Ben Karen, Cheryl, Leif'tim. Karen Cheryl Leif. KarenCherylLeif. Hayatım boyunca isimlerimiz annemin ağzından tek ad gibi çıkmıştı. Bu isimleri fısıldayarak, haykırarak, şarkı gibi mırıldanarak söylemişti. Bizler onun çocukları, yoldaşları, yolunun sonu ve başıydık. Arabada yanındaki ön koltuğa oturmak için sıraya girerdik. Ellerini on beş santim kadar açarak, “Sizi *bu* kadar mı seviyorum?” diye sorardı bize. Muzip bir tavırla gülerek, “Hayır,” derdik. “Sizi *bu* kadar mı seviyorum?” diye tekrar sorardı ve bu her defasında ellerini birbirinden biraz daha uzaklaştırarak böylece devam edip giderdi. Ama kollarını ne kadar açarsa açsın asla yeterli olmazdı. Bize olan sevgisi uzanabileceğinin çok ötesindeydi. Ölçülemez ve sınırlandırılmazdı. Tao Fei Ching'in yazımında adlandırılan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://www.kitapyurdu.org>

CHERYL STRAYED

on bin şeyin on bin daha fazlasıydı. Onun sevgisi dolu dolu, herkesi kapsayan ve sade bir sevgiydi. Sahip olduğu bütün sevgi stokunu her gün çevresine akıttırdı.

Bir asker çocuğu ve bir Katolik olarak büyümüşü. On beş yaşına gelmeden beş farklı eyalette ve iki ayrı ülkede yaşamıştı. Atları ve Hank Williams'ı¹ çok severdi ve en iyi arkadaşının adı Babs'dı. On dokuz yaşında hamile kalmış ve babamla evlenmişti. Üç gün sonra kocası onu hırpalamış. Evi terk etmiş ve sonra geri dönmüş. Terk etmiş ve geri dönmüş. Buna katlanmak istemiyordu ama katlanmıştı. Adam onun burnunu kırmıştı. Tabaklarını parçalamıştı. Gündüz vakti kaldırımlarda saçından sürükleyerek dizlerini yaralamıştı. Ama onu yıkamamıştı. Yirmi sekiz yaşma geldiğinde sonunda onu terk etmeyi başarmıştı.

Artık KarenCherylLeif ve arabasında taşıdığı tüfikle bir başıyandı.

O zamanlarda Minneapolis'e bir saat uzaklıktaki, Mill Pond ve Barbary Knoll, Tree Loft ve Grace Gölü Malikânesi gibi aldatıcı şıklıkta isimleri olan bir apartman sitesinde yaşadık. Önce bir işe girdi, sonra bir tanesine daha. Önce Norseman denilen bir yerde, sonra da göğsünde gök kuşağı renklerinde parlak harflerle KİM TUTAR SENİ yazan siyah bir tişörtten üniforması olan Infinity adında bir yerde garsonluk yapmaya başladı. Gündüzleri ise aşındırıcı kimyasal maddeler için plastik kaplar üreten bir fabrikada çalışıyor ve defolu malları eve getiriyordu. Bunlar makinelerde çatlayan ya da yamuk kesilen tepsiler ve kutulardı. Onlardan oyuncaklar yapardık – bebeklerimiz için yataklar, arabalarımız için rampalar. Çalışıyor, çalışıyor ve çalışıyordu ve biz hâlâ fakirdik. Devletten süt tozu ve peynir, yiyecek kuponları ve tıbbi yardım kartları, Noel dönemlerindeyse hayırseverlerden hediyeler alıyorduk. Apartmanın anahtarla açılan posta kutularının önünde

1 1923-1953 yılları arasında yaşamış olan Amerikan counrty müziğinin öncülerinden şarkıcı ve şarkı yazarı (fot.)

çeklerin gelmesini beklerken ebelemece, sessiz sinema ve donma gibi oyunlar oynardık.

Annem tekrar tekrar, “Biz fakir değiliz, çünkü sevgide zenginiz,” derdi. Şekerli suya gıda boyası karıştırır ve portakallı gazoz, Sarsaparella² ya da limonata gibi özel bir içecek olduğunu düşünürdük. Kibirli bir İngiliz aksanıyla, “Bir içki daha alır mıydınız, hanımefendi?” diye sorarak bizi güldürürdü. Kollarını iki yana açar, bize bu mesafenin ne kadar olduğunu sorardı ve bu oyunların hiç sonu gelmezdi. Bizi dünya-daki her şeyden daha çok seviyordu. Tepesi fena halde atıp popomuza tahta kaşıkla vurduğu birkaç kez ya da odamızı temizlemediğimiz için kendini tutamayıp LANET OLSUN diye bağırıp ağlamaya başladığı bir kez dışında iyimser ve sakın bir insandı. Sevecen, hoşgörülü, cömert ve saftı. Katil, Otçu, Motosiklet Dan gibi adları olan adamlarla, hatta Alp Disiplini kayak yapmayı seven Victor adında biriyle de flört etti. Evde annemle yalnız kalabilmek için bakkaldan şeker alalım diye bize beş dolar verirlerdi.

Biz bir aç kurt sürüsü gibi sokağa koşarken annem arkamızdan, “İki yöne de bakın,” diye seslenirdi.

Eddie ile karşılaştığında bunun uzun ömürlü olabileceğini düşünmedi çünkü Eddie ondan sekiz yaş küçüktü. Ama yine de birbirlerine âşık oldular. Karen, Leif ve ben de ona âşık olduk. Onunla tanıştığımızda Eddie yirmi beş yaşındaydı. Yirmi yedi yaşında annemle evlendi ve bizim babamız olacağına söz verdi. Her şeyi yapabilen ve tamir edebilen bir marangozdu. Kibar isimleri olan apartman sitesinden ayrıldık ve onunla birlikte bodrum katının zemini toprak olan, dışı dört ayrı renge boyanmış, köhne bir kiralık çiftlik evine taşındık. Annemle evlendikten sonraki kış çalışırken damdan düştü ve omurgası kırıldı. Bir yıl sonra o ve annem tazminat olarak verilen on iki bin doları aldılar

2 Zambakgiller ailesinden olan saparna bitkisinden yapılan alkolsüz bir içecek. (ç. n.)

ve onunla Duluth'un bir buçuk saat batısındaki Aitkin kasabasında 15 hektarlık bir araziye parasını peşin ödeyerek satın aldılar.

Arazide ev yoktu. Bu araziye daha önce hiç kimse ev yapmamıştı. 15 hektarlık tam bir kare şeklindeki arazimiz ağaçlar, çalılar ve otlar, çamurlu su birikintileri ve su kamışlarıyla dolu bir bataklıkla kaplıydı. Onu çevresinde kilometrelerce uzanan ağaçlar, çalılar, otlar, su birikintileri ve bataklıklarla kaplı arazilerden ayırabilecek hiçbir özelliği yoktu. Arazi sahipliğimizin ilk aylarında hep birlikte sık sık arazimizin çevresinde dolaşır ve sanki buralarda yürümek, bu toprakları dünyanın kalan kısmından ayırarak onu bizim yapacaktığımız gibi yolun sınırlamadığı iki yöndeki kırlara doğru olabildiğince ilerlerdik. Yavaş yavaş da böyle oldu. Daha önce diğerlerinden hiç farkı olmayan ağaçlar, kalabalıkta görülen eski dostların yüzleri gibi tanınabilir hale geldi, dallarının biçimleri anlam kazandı, yaprakları belirgin el işaretleri yaparcasına dalgalanmaya başladı. Ot kümeleri ve artık tanıdık gelen bataklığın kenarları sınır işaretlerimiz, bizden başka kimsenin anlayamadığı rehberlerimiz oldu.

Minneapolis'e bir saat uzaktaki o kasabada yaşarken arazimizden "kuzey" diye bahsediyorduk. Altı ay boyunca yalnızca hafta sonları kuzeye giderek toprağı düzeltmek ve hepimizin birlikte uyuyabileceği katranlı mukavvadan tek odalı bir baraka yapmak için çılgınlar gibi çalıştık. Haziran ayının başlarında, on üç yaşımdayken temelli olarak oraya taşındık. Daha doğrusu, iki atımız, kedilerimiz, köpeklerimiz ve annemin civardaki yem dükkânından on kilo tavuk yemi aldığı için hediye olarak verdikleri bir kutu dolusu civcivimizle birlikte annem, Leif, Karen ve ben taşındık. Eddie yaz boyunca hafta sonları gelecek, sonbahardan itibaren de burada kalacaktı. Sırtı yeniden çalışabileceği kadar iyileşmiş ve yaz sezonu boyunca kaçırılmayacak kadar kazançlı bir marangozluk işi bulmuştu.

KarenCherylLeif, bekâr geçirdiği yıllarda olduğu gibi yine annemizle yalnız kalmıştı. O yaz uyurken de uyanırken de birbirimizin

gözünün önünden neredeyse hiç uzaklaşmadık ve ender olarak başka birilerini gördük. İki küçük kasabaya da 30 kilometre uzaklıktaydık: Doğuda Moose Lake, kuzey batıda ise McGregor. Sonbaharda iki kasabadan daha küçük olan 400 kişinin yaşadığı McGregor'da okula başlayacaktık ama yaz boyunca kendilerini tanıtmak için ara sıra uğrayan uzak komşular dışında yalnızca annem ve biz vardık. Vakit geçirmek için kavgaya ettik, konuştuk, şakalar uydurduk ve fikir ayrılıkları oluşturduk.

Ben kimim? Aramızdan birisinin ünlü olan ya da olmayan birini aklından tuttuğu ve diğerlerinin evet ya da hayır olarak yanıtlanacak sınırsız sayıda soru sorarak bu kişiyi tahmin etme oyununu tekrar tekrar oynardık: Erkek misin? Amerikalı mısın? Ölü müsün? Charles Manson mısın?

Bin yıldır kendi halinde bırakılmış topraklarda kış boyunca bizi besleyecek olan bir sebze bahçesi oluştururken ve arazinin diğer tarafında inşa etmeye başladığımız, yaz sonuna kadar tamamlanacağını umduğumuz evin inşaatında düzenli ilerleme kaydederken, sürekli bu oyunu oynuyorduk. Çalışırken sivrisinek akınına uğruyorduk ama annem bize DEET ya da ona benzer herhangi bir beyin tahrip edici, çevre kirleticisi, gelecekte genetik bozukluk yaratabilecek kimyasal kullanmamızı yasaklamıştı. Onun yerine vücudumuza fesleğen ya da nane yağı sürmemizi söylüyordu. Akşamları mum ışığında vücudumuzdaki sivrisinek ısırıklarını saymayı oyun haline getirmiştik. Sayılar yetmiş dokuz, seksen altı, yüz üç olabiliyordu.

Kardeşlerim ve ben artık sahip olmadığımız şeyler için şikâyet ettiğimizde annem, "Bir gün bunun için bana teşekkür edeceksiniz," derdi. Hiçbir zaman lüks içinde, hatta orta sınıf düzeyinde bile yaşamamıştık ama modern çağın rahatlıklarına da sahip olmuştuk. Evimizde her zaman televizyon olmuştu, tabii sifonu çekilebilen bir tuvaleti ve kendinize bir bardak su doldurabileceğiniz bir musluğu vardı. Bu bölgeye ilk yerleşen öncüler olarak yaşadığımız hayat, en

CHERYL STRAYED

basit ihtiyaçları karşılamamanın bile ağır ve gereksiz çabalar gerektiren, zahmetli bir işler teranesiydi. Mutfağıımız bir kamp ocağı, bir mangal, Eddie'nin yaptığı ve yiyecekleri orta sıcaklıkta tutmak için bile gerçek buz kullanılan eski moda bir buz kutusu, barakanın dış duvarına tutturulmuş portatif bir lavabo ve üzerinde kapağı olan bir su kovasından oluşuyordu. İlgi ve bakım, doldurma ve boşaltma, taşıma ve dökme, pompalama ve astarlama, ateşle besleme ve gözleme gerektiren her bir parçası, neredeyse sağıladığı kolaylık kadar hizmet gerektiriyordu.

Yükseltilmiş bir platform üzerinde Karen'la paylaştıımız yatak tavana o kadar yakındı ki üzerinde zar zor oturulabiliyordu. Leif birkaç metre ilerideki daha küçük, ayrı bir platformun üzerinde yatıyordu. Annemse aşağıda yatıyordu, zemindeki yatağını hafta sonunda Eddie'yle paylaşıyordu. Her gece uyumadan önce pijama partisi yaparcasına sohbet ederdik. Karen'la paylaştıımız yatağın üzerindeki tavanda bulunan, platform uzunluğundaki pencere, yüzümüzden sadece bir metre uzaklıktaydı. Karanlık gökyüzü ve parlak yıldızlar her gece benim harika yoldaşlarım oluyordu. Arada bir onların güzelliğini ve ihtişamını o kadar açıkça görüyordum ki annemin ne kadar haklı olduğunun farkına varıyordum. Günün birinde bunun için minnettar olacağımızı söylemişti ve aslında şu anda bile minnettardım. İçimde gerçek ve güçlü bir şeyin geliştiğini hissediyordum.

Yıllar sonra hayatım kederle savrulduğunda, işte içimde büyüyen bu şeyi hatırlayacaktım. Pasifik Dağ Yolu'nda yapacağım bu yürüyüşün beni eskiden olduğum insana dönüştüreceğine inandıran şey.

Cadılar Bayramı gecesi, ağaç ve atık kerestelerden yaptığımız eve taşındık. Elektriğı, musluk suyu, telefonu, içeride tuvaleti, hatta kapısı olan tek bir odası bile yoktu. Ergenlik yıllarım boyunca Eddie ve annem ilaveler yapıp evi daha iyi hale getirmeye devam ettiler. Annem bir sebze bahçesi ekti ve sonbaharda bu sebzeleri dondurdu, konserve ve turşularını yaptı. Ağaçları delerek akağa surubu yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ekmek pişirdi, yün eğirdi ve karahindiba ile brokoli yapraklarından kendi kumaş boyasını yaptı.

Büyüdüm ve İkiz Şehirler'deki St. Thomas adında bir üniversiteye gitmek için evden ayrıldım ama annemi bırakmadım. Okula kabul mektubunda öğrenci ailelerinin de St. Thomas'ta ücretsiz olarak derslere girebileceği yazıyordu. Modern bir yerleşim öncüsü olarak hayatından memnun olmasına rağmen, annemin her zaman üniversite eğitimi almak istediğini biliyordum. Bu konuya hep birlikte güldük ama sonra baş başa kaldığımızda enine boyuna düşündük. Annem kırk yaşında olduğunu, üniversiteye gitmek için fazla yaşlı olduğunu söyledi ve ben de buna itiraz edemedim. Üstelik St. Thomas arabayla üç saatlik mesafedeydi. Sonunda benim dikte ettirdiğim bir anlaşmaya varana kadar konuşmayı sürdürdük: Annem St. Thomas'a gidecekti ama hayatlarımız ayrı olacaktı. Ben yatakhane kalacaktım, o da gidip gelecekti. Kampüste yollarımız karşılaştığında, önce ben onunla konuşmadan o benimle konuşmayacaktı.

Planı oluşturduktan sonra, "Belki de bunları boşuna konuşuyoruz," dedi. "Zaten muhtemelen okulu bırakmak zorunda kalırım." Hazırlık yapmak için lisenin son sınıfındaki çalışmalarımı izledi, bana verilen bütün ödevleri yaparak becerilerini tazeledi. Ders notlarımı temize çekti, yazmam gereken raporların aynısını o da yazdı ve kitapların hepsini okudu. Öğretmenlerimin puanlama sistemini kullanarak çalışmalarına not verdim. En iyimser görüşle onu zayıf bir öğrenci olarak değerlendirdim.

Üniversiteye gitti ve her dersten A aldı.

Onu kampüste gördüğüm bazı zamanlarda coşkuyla kucakladım, bazen de hiç tanıımıyormuş gibi yanından geçip gittim.

Kanser olduğunu öğrendiğimizde ikimiz de son sınıfa gelmiştik. O zamanlarda St. Thomas'ta değildik. Birinci sınıfın sonunda ikimiz de Minnesota Üniversitesi'ne transfer olmuştuk –o Duluth kampüsündeydi, ben de Minneapolis kampüsündeydim –ve bize geleceğimizi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trankitap.org>

gelen bir şekilde aynı bölümde okuyorduk. O, kadın çalışmaları ve tarih, bense kadın çalışmaları ve İngilizce üzerine çift ana dal yapıyorduk. Geceleri telefonda bir saat konuşurduk. O zamanlar ben Paul adında iyi bir adamla evliydim. Arazimizin içindeki ormanda, annemin diktiği beyaz saten ve dantel elbiseyi giyerek evlenmiştim.

Annem hastalandıktan sonra hayatımı bir kenara koydum. Paul'e bana bel bağlamamasını söyledim. Eve geliş gidişlerimi annemin ihtiyaçlarına göre ayarlayacaktım. Okuldan ayrılmak istedim ama annem bunu yapmamamı emretti. Ne olursa olsun diplomamı almam için yalvardı. O da okuldan, kendi deyimiyle, mola aldı. Mezun olmak için yalnızca birkaç ders alması gerekiyordu ve bana ileride bunu yapacağını söyledi. Bu onu öldürse bile lisans derecesini alacağım söylediğinde gülüştük ve sonra kasvetli gözlerle birbirimize baktık. Yatağında çalışacaktı ve daktilo edilmesi gerekenleri ben yazacaktım. Yakında son iki dersine devam edebilecek kadar güçleneceğinden kesinlikle emindi. Ben okulu bırakmadım ama profesörlerimi derslere haftada yalnızca iki gün gelmeme izin vermeye ikna ettim. Bu iki gün geçer geçmez, annemle birlikte olmak için eve koşuyordum. Annem hastalandıktan sonra onun yanında olmaya dayanamayan Leif ve Karen'in aksine, ben ondan uzakta olmaya dayanamıyordum. Üstelik bana ihtiyacı vardı. Eddie olabildiğince onun yanındaydı ama çalışması da gerekiyordu. Biri faturaları ödemeliydi.

Annemin yemeye gayret ettiği yemekler yapıyordum ama nadiren yiyebiliyordu. Acıktığını düşündüğü zamanlarda bile tabağındaki yemeklere gözlerini dikip bir tutsak gibi oturuyor, "Güzel görünüyor. Sanırım daha sonra yiyebilirim," diyordu.

Yerleri fırçaladım. Mutfak raflarındaki her şeyi indirip kâğıtlarını değiştirdim. Annem uyuyor, inliyor ve haplarını sayıyor, onları yutuyordu. İyi günlerinde bir koltuğa oturuyor ve benimle konuşuyordu.

Söylenecek fazla bir şey yoktu. O öylesine açık ve coşkulu, bense öyle meraklıydım ki hemen hemen her şeyi konuştuk. Bana olan sev-

YABAN

gisinin on bin şeyden on bin şey daha fazla olduğunu biliyordum. Küçük bir kızken sevdiği atların isimlerini biliyordum: Pal, Buddy ve Bacchus. Bekâretini on yedi yaşında Mike adında bir çocukla kaybettiğini biliyordum. Ertesi yıl babamla nasıl tanıştıklarını ve ilk birkaç çıkışlarında ona nasıl görüldüğünü biliyordum. Evlenmeden hamile kalmış olduğunu anne babasına haber verdiğinde, babasının elindeki kaşığı nasıl düşürdüğünü biliyordum. Hiç istemeden günah çıkarmaya gittiğini ve orada itiraf ettiği şeyleri de biliyordum. Yaşça oldukça küçük olan kız kardeşi oyun oynarken kendisi masayı kurmak zorunda olduğu için annesine şikâyet edip küstahça söylendiğini, okula giderken giydiği elbiseyi kapıdan çıktıktan sonra çantasına tıktırdığı blucinle değiştirdiğini de anlatmıştı. Çocukluğum ve ergenliğim boyunca sürekli sorular sorarak ondan bu sahneleri ve daha birçoklarını anlatmasını ister, kimin ne dediğini ve nasıl dediğini, bu olaylar karşısında neler hissettiğini, falanca kişinin nerede durmakta olduğunu, günün hangi saati olduğunu öğrenmek isterdim. O da bana bazen isteksizce, bazen de keyifle, gülerек ve bütün bunları neden bilmek istediğimi sorarak anlatırdı. Sadece bilmek istiyordum. Sebebini açıklayamazdım.

Ama şimdi o ölürken, ben her şeyi biliyordum. Annem zaten benim içimdeydi. Onu yalnızca hayatında olduğum kısımlarıyla değil, benden çok önceki dönemleriyle de tanıyordum.

Minneapolis ve ev arasında gidip gelmeye başlayalı çok zaman geçmemişti. Bir aydan biraz daha fazla... Annemin bir yıl kadar yaşayacağı düşüncesi hızla acı bir hayale dönüşmüştü. Mayo Kliniği'ne 12 Şubat'ta gitmiştik. Mart ayının üçünde, ağrısı çok arttığı için 100 kilometre uzakta olan Duluth'taki hastaneye gitmek zorunda kaldı. Gitmek için giyinirken çoraplarını giyemediğini fark etti ve yardımcı olmam için beni odasına çağırdı. Yatağının üzerinde oturuyordu ve ben de onun önünde diz çöktüm. Daha önce kimseye çorap giydirmemiştim ve bu düşündüğümden daha zordu. Çorap teni üzerinde rahatça kayıyor,

Çerçesiz PDF Kitap Arşivi - <https://kitapyurdu.org>

CHERYL STRAYED

ve çarpık duruyordu. Sanki ayağını bilerek işimi zorlaştıracak şekilde tutuyormuş gibi anneme öfkelen dim. Ellerini yatağa dayayarak geriye doğru yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Derin ve ağır ağır soluk alışını duyabiliyordum.

“Lanet olsun,” dedim. *“Bana yardımcı ol.”*

Annem bana baktı ve birkaç dakika tek kelime etmedi.

Sonunda başımı okşamak için uzanırken “Tatlım,” dedi. Bu, çocukluğum boyunca oldukça belirli bir tonda sıkça kullandığı bir kelimeydi. Böyle olmasını istemiyordum, ama o tatlım kelimesi, öyle olduğunu gösteriyordu. Annemin tavırlarında beni en çok rahatsız eden şey, bu acıya razı olması, sonsuz iyimserliği ve neşesiydi.

Epeyce uğraşıp ayak kabılarını da giydirdikten sonra, “Hadi gidelim,” dedim.

Mantosunu giyerken hareketleri yavaş ve kısıtlıydı. Duvarlara tutunarak evden dışarı çıkarken çok sevdiği iki köpeği burunlarını ellerine ve bacaklarına sürterek onu izliyorlardı. Onların başını okşayışını izledim. Artık bir duam yoktu. *Canları cehenneme* kelimeleri ağzımda iki kuru hap gibiydi.

“Hoşça kalın canlarım,” dedi köpeklere. Benim arkamdan kapıdan çıkarken de, “Hoşça kal ev,” dedi.

Annemin öleceği hiç aklıma gelmemişti. O ölene kadar bunu hiç düşünmemiştim. O, hayatımın yekpare, yenilmez bir koruyucusuydu. Yaşlandıktan sonra bile bahçede çalışacak biriydi. Bu görüntü, ona bütün ayrıntılarıyla anlattırdığım için kendi kendime hatırladığımı düşündüğüm çocukluk anılarımdan biri gibi aklıma kazınmıştı. Bir zamanlar ona gönderdiğim Georgia O’Keeffe’in siyah beyaz fotoğrafında olduğu gibi yaşlı ve güzel olacaktı. Mayo Kliniği’nden döndükten sonra birkaç hafta boyunca bu imaja çok sıkı sarılmıştım ama sonra Duluth Hastanesi’nin ölümcül hastalar servisine kabul edildiğinde

Ucretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

bu görüntü dağıldı, daha mütevazı ve daha doğru olanlara dönüştü. Annemin ekim ayındaki halini hayalimde canlandırdım. Sahneyi zihnime yazdım. Sonra da ağustos ve mayıs aylarındaki annemi zihnime kaydettim. Her geçen gün başka bir ay sıyrıldı gitti.

Hastanedeki ilk gününde hemşire anneme morfin yapmayı teklif etti ama o reddetti. “Morfini ölmekte olan insanlara verirler,” dedi. “Morfin başka umut yok demektir.”

Ama buna yalnızca bir gün dayanabildi. Uyudu ve uyandı, konuştu ve güldü. Acıdan ağladı. Gündüzleri yanında ben kaldım, geceleri ise Eddie devraldı. Leif ve Karen, anlaşılmaz ve çileden çıkarıcı bulduğum bahaneler üreterek uzak durdular ama yoklukları annemi rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. Ağrılarıyla başa çıkmak dışında başka bir şeyle ilgilenmiyordu ve bu, morfin dozları arasındaki sürede oldukça olanaksız hale geliyordu. Yastıkları asla onu yeterince rahat ettirebilecek şekilde yerleştiremiyorduk. Bir öğleden sonra, daha önce görmediğim bir doktor odaya geldi ve annemin *fiili olarak ölmekte* olduğunu açıkladı.

“Ama daha yalnızca bir ay oldu,” dedim kızgın bir tavırla. “Diğer doktor bize bir yıl demişti.”

Yanıt vermedi. Genç, belki de otuz yaşlarındaydı. Nazik ve kıllı elini cebine koymuş annemin yatağının yanında durarak ona bakıyordu. “Bu noktadan sonra yapabileceğimiz tek şey onu rahat ettirmeye çalışmak.”

Rahat ettirmeye çalışacaklardı ama yine de hemşireler ona mümkün olduğunca az morfin veriyorlardı. Hemşirelerden biri erkekti ve beyaz, dar pantolonundan penisinin ana hatlarını görebiliyordum. Onu annemin yatağının ayakucundaki küçük banyoya çekip bize yardım etmesini sağlayabilecek ise ona kendimi sunmaya, her şeyi yapmaya razıydım. Aynı zamanda ondan zevk almak, vücudunun ağırlığını üzerimde, ağzını saçlarımın arasında hissetmek, tekrar tekrar adımı söylediğini duymak, beni benimsemesini, bunun onun için önemli

olmasını ve yüreğini bize karşı merhametle doldurmasını sağlamak istiyordum.

Annem ondan daha fazla morfin istediğinde, daha önce hiç kimsenin bir şeyi istediğini görmediğim bir şekilde istiyordu. Kuduz bir köpek gibi. Annem morfin istediğinde erkek hasta bakıcı onun yüzüne değil, kolundaki saate bakıyordu. Yanıtı ne olursa olsun yüzünde hep aynı ifade oluyordu. Bazen hiçbir şey söylemeden morfini veriyor, bazen de pantolonunun içindeki penisi kadar yumuşak bir sesle hayır diyordu. O zaman annem yalvarıp sızlanmaya başlıyordu. Ağlıyordu ve gözyaşları yanlışı yöne akıyordu. Yanaklarından ağzının kenarına doğru değil, gözünün dış kenarından kulaklarına ve yastığın üzerindeki saçlarının arasına düşüyordu.

Bir yıl yaşamadı. Ekime, ağustosa ya da mayısa kadar da yaşamadı. Duluth'daki ilk doktorun kanser olduğunu söylediği günden sonra kırk dokuz gün; Mayo Kliniği'ndekinden sonra da otuz dört gün yaşadı. Ama her geçen gün, birbiri arkasına yığılan bir sonsuzluk, derin bir sis içindeki soğuk bir netlikti.

Leif onu ziyarete gelmedi. Karen ısrarlarım üzerine bir kez geldi. Üzücü ve öfke verici bir inanamama duygusu içindeydim. Kız kardeşimle konuştuğumuzda, "Onu bu halde görmek istemiyorum," diyor ve sonra ağlamaya başlıyordu. Erkek kardeşimle konuşamıyordum – bu haftalar içinde nerede olduğu hem Eddie hem de benim için bir muammaydı. Bir arkadaşı, Sue adında bir kızla St. Cloud'da kaldığını söyledi. Bir diğeri onu Sheriff Gölü'nde buzda balık avlarken görmüştü. Her gün annemin başında kusması için plastik kapları tutmak, onu rahat ettirecek şekli vermenin imkânsız olduğu yastıkları tekrar tekrar düzeltmek, yataktan kaldırıp hemşirelerin yatağın yanına bıraktığı lazımlıklı iskemleye oturtmak, on dakika sonra kusacağı bir lokma yemeği yemesi için onu ikna etmeye çalışmaktan tükenme noktasına geldiğim için bu konuda bir şeyler yapacak zamanım yoktu. Çoğunlukla

uyurken onu izliyordum ve onun yüzünü hâlâ acıdan kasılmış, hareketsiz bir halde görmek her şeyden daha zordu. Her hareket ettiğinde dört bir yanındaki serum kordonları sallanıyor, şişmiş bileklerine ve eline takılı iğneler yerinden oynayacak diye kalbim çarpıyordu.

Uyandığında başına yapışmış saçlarını düzeltmek için kordonlar arasından uzanıp onu okşayarak umutla, “Kendini nasıl hissediyorsun?” diye mırıldanırdım.

Çoğu zaman yalnızca, “Oh, tatlım,” der ve sonra bakışlarını başka tarafa çevirirdi.

Annem uyurken hastane koridorlarında dolaşır, açık kapıların önünden geçerken insanların odalarına bakardım ve gözüme kötü kötü öksüren, tenleri morarmış yaşlı adamlar ve şişman dizleri sargılı kadınlar ilişirdi.

Hemşireler hüznü bir ses tonuyla bana, “Nasıl gidiyor?” diye sorardı.

“Dayanıyoruz,” diye yanıtlardım. Sanki ben, bizmişçesine.

Ama aslında yalnızca bendim. Kocam Paul kendimi daha az yalnız hissetmem için elinden geleni yapıyordu. O hâlâ yıllar önce âşık olduğum nazik ve şefkatli adamdı. Fena halde abayı yaktığım için herkesi şok ederek yirmi yaşımın eşiğinde evlendiğim ama annem ölmeye başladığında, ne yapsa, ne söylese de içimde ona karşı bir şeylerin ölmeye başladığı Paul. Yine de uzun öğleden sonralarda, hastanedeki ankesörlü telefonda ya da akşamları annem ve Eddie’nin evinden her gün onu arıyordum. Uzun konuşmalarımız sırasında ben ağlayarak ona her şeyi anlatıyordum, o da benimle birlikte ağlıyor ve durumu benim için birazcık daha dayanılabilir hale getirmeye çalışıyordu. Ama sözleri bana inandırıcı gelmiyordu. Neredeyse onları duymuyordum bile. Bir şey kaybetme konusunda ne bilebilirdi ki? Anne babası hâlâ hayattaydı ve mutlu bir evlilikleri vardı. O ve onun

parçalanmamış mükemmel hayatı yalnızca acımı arttırıyor gibiydi. Bu onun hatası değildi. Onunla birlikte olmak dayanılmaz geliyordu ama başka biriyle olmak da öyleydi. Birlikte olmaya katlanabildiğim tek kişi, en dayanılmaz kişiydi: annem.

Sabahları yatağının yanına oturup ona okuyordum. İki kitabım vardı. Kate Chopin'in *Uyanış*'ı ve Eudora Welty'den *Aptal İncir Ağacı*. Bu kitapları üniversitede okumuştuk ve çok sevdiğimiz kitaplardı. Bu yüzden okumaya başladım ama devam edemedim. Okuduğum her kelime havada kendini yok ediyordu.

Dua etmeye çalıştığım da aynı şey oluyordu. Tanrı'ya, herhangi bir tanrıya, tanımlayamadığım veya bulamadığım bir tanrıya, gayretle ve şiddetle dua ediyordum. Bana herhangi bir dinî eğitim vermediği için anneme lanet okuyordum. Kendisinin baskıcı Katolik yetiştirilme tarzına çok kızan annem yetişkin hayatında kiliseye gitmekten kaçınmıştı ve şimdi o ölürlen benim bir tanrım bile yoktu. Tanrı'nın orada var olmasını ve beni dinlemesini umarak bütün evrene dua ettim. Dua ettim, ettim ve sonra birden durakladım. Tanrı'yı bulamadığımdan değil, ansızın kesinlikle bulduğum için: Tanrı oradaydı. Bunun farkına vardım ama Tanrı'nın bazı şeyleri gerçekleştirmek ya da annemin hayatını kurtarmak gibi bir niyeti yoktu. Tanrı dilekleri gerçekleştirmiyordu. Tanrı acımasız bir cadalozdu.

Annem hayatının son birkaç gününde dünyayı tozpembe görmek yerine hastalığına yenik düşmüştü. Artık morfini, serumdan sürekli olarak alıyor, berrak bir sıvı, bileğine bantlanmış tüpe yavaşça damlıyordu. Uyandığı zamanlarda "Oh, oh," diyordu ya da efkârlı bir nefes salıveriyordu. Bana bakıyordu ve aramızda bir sevgi ışıltısı oluşuyordu. Diğer zamanlarda sanki orada değilmişim gibi uykuya dalıyordu. Bazen uyandığında nerede olduğunu bilemiyordu. Önce bir ençilada,³ sonra

3 Dürüme benzeyen tipik bir Meksika yemeği. (ç. n.)

da biraz elma sosu istiyordu. Hayatı boyunca sevdiği bütün hayvanların odada onunla birlikte olduğuna inanıyordu – ve bu sayı oldukça fazlaydı. “At az daha beni eziyordu,” diyor ve suçlarcasına etrafına bakınıyordu ya da elleri, kalçasında yatan görünmez bir kediyi okşuyordu. Böyle zamanlarda annemin bana dünyanın en iyi kız evladı olduğumu söylemesini istiyordum. Bunu talep etmeyi istemiyordum ama açıklanamaz bir biçimde, yalnızca bu sözlerin serinletebileceği bir ateşle yanarcasına bunu söylemesini istiyordum. Ona düpedüz soracak kadar ileri gittim: “Dünyanın en iyi kız evladı oldum mu?”

“Evet,” dedi, “tabii ki öyleydin.”

Ama bu yeterli değildi. Bu kelimelerin annemin zihnine yerleşmesini ve bana yeniden söylenmesini istiyordum.

Sevgiye aç bir haldeydim.

Annem hızlı öldü ama ölümü çok ani değildi. Alevleri dumanda, dumanı da havada gözden kaybolan, yavaş yanan bir ateş gibiydi. Zayıflamaya vakti olmamıştı. Elbette değişmişti ama öldüğünde vücudu hâlâ balıketinde, yaşayan bir kadınıninki gibiydi. Kahverengi, ince telli saçları da dökülmemişti ama haftalarca yatakta olmaktan kırık ve yıpranmış bir haldeydi.

Öldüğü odanın penceresinden muazzam Superior Gölü’nü görebiliyordum. Dünyanın en büyük ve en soğuk gölüydü. Gölü görmek için biraz uğraşmam gerekiyordu. Yüzümü yanlamasına pencerenin camına yapıştırdığımda ufukta sonsuza kadar uzanan gölün bir parçasını görebiliyordum.

Annem kendi görmek için yerinden kalkamayacak kadar halsiz olmasına rağmen, “Manzaralı bir oda!” diye çılgılık atmıştı. Sonra daha sakın bir tavırla, “Hayatım boyunca manzaralı bir odayı beklemiştim,” demişti.

CHERYL STRAYED

Yatakta otururken ölmek istediği için bulabildiğim bütün yastıkları sırtına destek olarak koydum. Onu hastaneden çıkarıp ölmesi için bir kandil çiçeği tarlasına götürmek istedim. Evden getirdiğim, bizim eski elbiselerimizden yaptığı bir yorganla sardım.

“Onu buradan götür,” diye vahşi bir sesle homurdandı ve sonra yorganı itmek için bacaklarını bir yüzücü gibi çırpmaya başladı.

Annemi izliyordum. Güneş dışarıdaki kaldırımlarda ve karın buz tutmuş kıyılarında parılıyordu. Aziz Patrick Günü’ydü ve hemşireler ona yanındaki masanın üzerinde titremekte olan yeşil bir jöle getirmişlerdi. Bu onun geçireceği son tam günü olacaktı. Günün büyük çoğunluğunda ne uykuda ne de uyanık, zaman zaman bilinci açık, zaman zaman da halüsinasyonlar içinde, gözlerini hareketsiz ve açık tuttu.

O akşam istemediğim halde onu yalnız bıraktım. Hemşire ve doktorlar Eddie’ye ve bana, *Buraya kadar*, dediler. Ben bundan birkaç hafta içinde ölebileceği anlamını çıkarmıştım. Kanser hastalarının o kadar çabuk gitmediklerine inanıyordum. Karen ve Paul ertesi sabah birlikte Minneapolis’ten arabayla yola çıkacaklar, annemin anne babası da birkaç güne kadar Alabama’dan geleceklerdi. Ama Leif hiçbir yerde bulunamıyordu. Eddie de ben de Leif’in arkadaşlarını ve arkadaşlarının ailelerini aradık, ona bizi araması için yalvaran mesajlar bıraktık. Ama aramadı. Onu bulup ilk ve son olarak hastaneye getirmek için bir geceliğine annemin yanından ayrılmaya karar verdim.

Anneme, “Yarın sabah gelirim,” dedim. Sentetik kumaş kaplı kanepeye yarı uzanmış olan Eddie’ye şöyle bir baktım ve “Leif’le birlikte geleceğim,” dedim.

Annem onun adını duyar duymaz, gözlerini açtı: Her zamanki gibi mavi ve parıltılıydı. Bunca şeye rağmen gözleri değişmemişti.

Belki onuncu kez, “Ona nasıl kızgın olmazsın?” diye acı bir tavırla sordum.

YABAN

Genellikle, “Şalgamı sıkarak kan çıkaramazsın,” ya da, “Cheryl, o daha on sekiz yaşında,” derdi. Ama bu kez yalnızca gözlerini bana dikti ve çoraplarını giydirirken öfkeli olduğumda yaptığı gibi, “Tatlım,” dedi. Bir şeylerin farklı olmasını istediğim için acı çektiğimi gördüğünde ve o tek kelimeyle beni her şeyi olduğu gibi kabullenmeye ikna etmeye çalışırken yaptığı gibi...

“Yarın hep birlikte olacağız,” dedim. “Sonra da hepimiz burada seninle kalacağız, oldu mu? Hiçbirimiz gitmeyeceğiz.” Çevresini kaplayan tüpler arasından uzanıp omuzunu okşadım. “Seni seviyorum,” diyerek yanağından öpmek için eğildim ama bir öpücüğe bile dayanamayacak kadar ağrısı olduğu için beni uzaklaştırdı.

Seni kelimesini ilave edemeyecek kadar halsiz olduğundan, yalnızca, “Seviyorum,” diye fısıldadı.

Asansörle aşağı indim, soğuk sokağa çıktım ve kaldırımda yürümeye başladım. Penceresinden insanlarla dolu olduğunu gördüğüm bir barın önünden geçtim. Herkes parlak yeşil kâğıttan şapkalar takmış, yeşil gömlekler giymiş, yeşil pantolon askıları takmış ve yeşil bira içiyordu. İçeriden bir adamla göz göze geldim. Sarhoş bir tavırla bana işaret etti ve sessizce gülmeye başladı.

Eve gidip atları, tavukları besledim ve telefonun başına geçtim. Köpekler minnetle ellerimi yalıyor, kedimiz kucağıma gelmeye çalışıyordu. Erkek kardeşimin nerede olduğunu bilebilecek herkesi aradım. Bazıları son günlerde fazla içtiğini söyledi. Bazıları evet, doğru diye bunu onayladı ve St. Cloud’dan Sue adında bir kıza takıldığını söyledi. Gece yarısında aradı ve ona, “Artık yeter,” dedim.

Yarım saat sonra kapıdan girdiğinde ona bağırarak, veryansın edip suçlamak istiyordum ama onu gördüğümde bütün yapabildiğim sarılmak ve ağlamak oldu. O gece kardeşim bana çok yaşlı ve bir o kadar da genç göründü. İlk defa bir erkek olduğunu fark ettim ama aynı zamanda ne kadar küçük bir çocuk olduğunu da görebiliyordum.

Annemin işte olduğu zamanlarda ona yardımcı olmaktan başka seçe-

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CHERYL STRAYED

neğim olmadığı için hayatım boyunca yarı annelik yaptığım, *benim* küçük oğlumdu. Karen’la aramızda üç yaş vardı ama aslında ikiz gibi yetiştirilmiştik ve ikimiz de Leif’ten eşit derecede sorumlu sayılıyorduk.

Gözyaşları içerisinde, “Bunu yapamam,” diye tekrarladı. “Annem olmadan yaşayamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam.”

“Yapmak zorundayız,” diye cevapladım fakat buna kendim de inanmıyordum. Onun tek kişilik yatağında yan yana uzandık ve sabahın ilk ışıklarına doğru uykuya dalana kadar konuştuk ve ağladık.

Birkaç saat sonra uyandım. Leif’i uyandırmadan önce hayvanları besledim ve hastanedeki gece nöbetimiz süresince yiyebilmemiz için çantalara yiyecek doldurdum. Saat 8.00’e doğru, Duluth’taki hastaneye gitmek üzere yola çıkmıştık. Kardeşim annemizin arabasını oldukça hızlı kullanıyordu ve radyoda U2’nun “Joshua Tree” şarkısı bangır bangır çalıyordu. Güneşin zayıf ışıkları yolun iki tarafında birikmiş olan karlar üzerinde parlarken hiç konuşmadan dalgın dalgın şarkıyı dinledik.

Annemizin hastanedeki odasına geldiğimizde, kapalı kapısının üzerinde, içeri girmeden önce hemşire odasına uğramamızı belirten bir not gördük. Bu yeni bir şeydi ama bunun prosedürle ilgili bir konu olduğunu düşündüm. Hemşire odasına doğru yürürken, koridorda yanımıza bir hemşire yaklaştı ve ben daha bir şey söylemeden, “Gözlerine buz koyduk,” dedi. “Kornealarını bağışlamak istedi, o yüzden buz orada kalmalı.”

“Ne?” diye öyle bir güçle bağırdım ki hemşire irkildi. Annemin odasına koştum, kardeşim arkamdan geliyordu. Kapıyı açtığımda Eddie kalktı ve kollarını açarak bize doğru geldi fakat ben hemen dönüp annemin üstüne kapandım. Tüpler ve iğneler çıkarılmış, sarı, beyaz, siyah ve mor berelerle dolu kolları mumyalanmış gibi iki yanına uzatılmıştı. Gözlerinin üzerine içi buz dolu iki ameliyat eldiveni konmuştu ve eldivenlerin tombul parmakları bir palyaço eli gibi yüzünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YABAN

kaplıyordu. Ona sarıldığımda eldivenler kaydı. Önce yatağa, oradan da yere düştüler.

Yüzümü bir hayvan gibi onun vücuduna gömerek bağırdım, bağırdım, bağırdım... Bir saattir ölüydü. Kolları ve bacakları soğumuştı ama karnı hâlâ sıcak bir adacık gibiydi. Yüzümü sıcaklığa bastırdım ve biraz daha bağırdım.

Sürekli onunla ilgili rüyalar gördüm. Bu rüyalarda, öldüğü anda hep yanındayım. Onu öldüren bendim. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Bunu yapmamı bana o emrediyordu ve her seferinde dizlerimin üzerine çöküp bunu yaptırmaması için ona yalvarıyordum. Ama bana merhamet göstermiyordu ve her defasında itaatkâr bir evlat gibi boyun eğiyordum. Onu ön bahçemizdeki bir ağaca bağlayarak başından aşağı benzin döküp ateşe veriyordum. Onu inşa ettiğimiz evin önünden geçen toprak yoldan aşağı koşturup kamyonetimle üzerinden geçiyordum. Kamyonetin altındaki sivri bir metale takılmış vücudunu oradan kurtulana kadar sürüklüyor ve sonra geri vitesle alıp tekrar üzerinden geçiyordum. Bir minyatür beyzbol sopasıyla öldürene kadar sert ve ağır darbelerle, üzülmeye vuruyordum ona. Onu kendi kazdığım bir çukura girmeye zorluyor, üzerine toprak ve taş atarak canlı canlı gömüyordum. Bu rüyalar çok gerçekçiydi. Sade, sıradan bir ışıktaki gerçekleşiyorlardı. Bunlar benim bilinçdışımın belgeselleriydi ve bana hayatın kendisi kadar gerçek görünüyorlardı. Kamyonet gerçekten benim kamyonetimdi, ön bahçemiz aynıydı ve beyzbol sopası da dolabımızdaki şemsiyelerin arasında duruyordu.

Bu rüyalardan ağlayarak değil çılgın atarak uyanıyordum. Paul bana sarılıyor ve sakinleşene kadar beni kollarında tutuyordu. Soğuk suyla ıslattığı küçük bir havluyla yüzümü siliyordu. Ama bu ıslak havlular annemle ilgili rüyalarımı silemezdi.

Hiçbir şey silmedi ve silemezdi. Hiçbir şey annemi geri getiremez veya yokluğunu telafi edemezdi. Hiçbir şey öldüğü anda yanında olmamı sağlayamazdı. Beni altüst ediyordu. Beni parçalıyor ve yok ediyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arama: <https://panfay.org>

CHERYL STRAYED

On bin şey arasındaki yerimi geri kazanmak, annemin yetiştirdiği kadın olmak, *tatlım* deyişini ve o özel bakışlarını hatırlamak yıllarımı aldı. Acı çekecektim. Acı çekecektim. Her şeyin farklı olmasını isteyecektim. Bu istek vahşi bir doğaydı ve bu ormandan çıkış yolumu bulmak zorundaydım. Bunu yapmak 4 yıl, 7 ay ve 3 günümü aldı. Oraya varana kadar nereye gittiğimi bilmiyordum.

Orası Tanrılar Köprüsü'ydü.

AYRILIŞ

Annemin ölümü ile benim Pasifik Dağ Yolu'nda yürümeye başladığım gün arasındaki dört küsur yılın bir haritasını çizecek olsam; bu harita, merkezi Minnesota olan ve yanan bir 4 Temmuz maytabı gibi her yöne uzanan çizgiler karmaşası olurdu. Teksas'a gidiş ve dönüş. New York'a gidiş ve dönüş. New Mexico, Arizona, Nevada, Kaliforniya ve Oregon'a gidiş ve dönüş. Wyoming'e gidiş ve dönüş. Portland'a ve Oregon'a gidiş ve dönüş. Portland'a gidiş ve tekrar dönüş. Sonra tekrar... Ama bu çizgiler hikâyeyi anlatamazdı. Harita bugüne kadar kaçtığım bütün yerleri gösterecek ama kalmaya çalıştığım bütün yolları açıklamayacaktı. Annemin ölümünden sonraki aylarda ailemi bir arada tutmak için nasıl onun yerini doldurmaya kalkıştığımı ve başarısızlığa uğradığımı göstermeyecekti. Ya da kendi yalanlarımla evliliğimin sonunu getirirken bir yandan da onu kurtarmak için nasıl çabaladığımı. Bunlar haritada sadece tüm ışınları dışarıya doğru yönelen kabataslak yıldızlar olarak görünecekti.

Pasifik Dağ Yolu yürüyüşüme başlayacağım günün bir gece öncesi Kaliforniya'daki Mojave kasabasına gitmeden önce son kez Minnesota'ya gittim. Duyacağından değil ama bunu anneme de söyledim. Eddie, Paul ve kardeşlerimle birlikte küllerini toprağa karıştırdığımız ve üstüne bir

mezar taşı diktiğimiz arazimizdeki ormanda, çiçekler arasına oturdum ve ona mezarının bakımıyla ilgilenmek için artık orada olamayacağımı söyledim. Ve tabii bu, hiç kimsenin yapmayacağı anlamına geliyordu. Mezarını otlara, kırılmış ağaç dallarına ve düşen çam kozalaklarına bırakmaktan başka çarem yoktu. Yağacak kara ve karıncalara, geyiklere, siyah aylara ve yaban arılarına. Çiğdem çiçekleri arasına, üzerine annemin küllerini serptiğim toprağa uzandım ve ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Teslim olduğumu. Ölümünden bu yana her şeyin değiştiğini. Hiçbir zaman hayal ve tahmin edemeyeceği şeyler olduğunu anlattım. Kelimelerim alçak ve kararlı bir tonda çıkıyordu. Öylesine üzgündüm ki biri boğazımı sıkıyor gibi geliyordu ama yine de bütün hayatım bu sözleri söylememe bağlı gibiydi. Ona her zaman benim annem olacağını söyledim ama gitmem gerekiyordu. Benim için zaten bu çiçek tarhının içinde olmadığını açıkladım. Onu başka bir yere koymuştum. Ona ulaşabileceğim tek yere. İçime.

Ertesi gün Minnesota'dan sonsuza kadar ayrıldım. Pasifik Dağ Yolu yürüyüşünü yapacaktım.

Haziranın ilk haftasıydı. 1979 model Chevy Luv kamyonetime kurutulmuş yiyecekler ve seyahat malzemeleriyle dolu on iki koli yükleyerek Portland'a doğru yola çıktım. Geçen haftaları onları toplamakla geçirmiş, her bir kolinin üzerine kendi ismimi ve yolculuk sırasında uğrayacağım ve daha önce hiç gitmediğim Echo Gölü, Soda Pınarı, Burney Şelalesi ve Seiad Vadisi gibi çağrıştırmacı isimleri olan durakların adreslerini yazdım. Kamyonu ve kolileri Portland'daki arkadaşım Lisa'ya bıraktım –yaz ayları boyunca bu kolileri bana yollayacaktı– ve Los Angeles uçağına bindim. Daha sonra da bir arkadaşımın erkek kardeşiyle birlikte Mojave'ye gidecek bir arabaya bindik.

Kasabaya akşam saatlerinde, güneş 20 kilometre batımızdaki Tehachapi Dağları'nın arkasına inerken vardık. Bunlar ertesi gün yürüyeceğim dağlardı. Mojave kasabası yaklaşık 900 metre yüksekte olmasına rağmen en uzun ağaçlardan bile daha yükseklerde olan

benzin istasyonu, restoran ve motel tabelaları yüzünden kendimi bir çukurun dibindeymişim gibi hissettim.

Eski moda neon ışıklarıyla WHITE'S MOTELİ yazan bir tabelanın önünde, beni Los Angeles'tan getiren adama, "Burada durabilirsiniz," dedim. Tabelanın üst kısmında TELEVİZYON, altında da pembe harflerle BOŞ ODA yazıyordu. Binanın köhne görünüşünden kasabadaki en ucuz yer olduğunu tahmin ettim. Benim için mükemmeldi.

Motelin önünde durduğumuzda, "Getirdiğin için teşekkürler," dedim.

"Rica ederim," diyerek bana baktı. "İyi olacağından emin misin?"

Sahte bir güvenle, "Evet," diye yanıt verdim. "Yalnız başıma çok yolculuk yaptım." Sırt çantam ve malzemelerle dolu iki koca market torbasıyla birlikte arabadan indim. Portland'dan ayrılmadan önce torbalarındaki her şeyi boşaltıp sırt çantama sığdırmak niyetindeydim ama zamanım olmamıştı. Onun yerine torbaları buraya getirmiştım. Odamda her şeyi yerine yerleştirecektim.

"İyi şanslar," dedi adam.

Onun uzaklaşmasını izledim. Sıcak havada toz kokusu vardı, kuru rüzgâr saçlarımı gözlerime çarpıyordu. Park yerinin zemini çimentoğun içine doldurulmuş minik beyaz çakıl taşlarından, motel ise pencerelerinde eski püskü perdeler asılı bir dizi odadan oluşuyordu. Sırt çantamı omuzuma astım ve torbaları aldım. Yalnızca bu kadar eşyam olması garip geldi. Kendimi korunmasız ve düşündüğümünden daha az coşkulu hissettim. Son altı ayı bu anı hayal ederek geçirmiştım ama şimdi bu an geldiğinde -Pasifik Dağ Yolu'nun yalnızca 20 kilometre uzağındayken- her şey hayallerimdekinden daha az canlıydı. Sanki bir rüyadaymışım gibi, tüm düşüncelerim sıvı akışkanlığındaydı ve âdeta içgüdüden çok irade gücüyle harekete geçiyorlardı. Otelin bürosuna doğru yürümeden önce kendime *İçeri gir*, demek zorunda kaldım. *Bir oda işte.*

Kasanın arkasında duran yaşlı kadın, “On sekiz dolar,” dedi. Sert bir şekilde vurgulayarak, bana bakmadan, gözlerini arkamdaki az önce girdiğim cam kapıya dikmişti. “Tabii yanınızda başka birisi yoksa. İki kişi fiyatı daha yüksektir.”

“Kimse yok,” dedim ve kızardım – yalnızca gerçeği söylediğimde kendimi yalan söylüyormuş gibi hissediyordum. “O adam sadece beni buraya kadar getirdi.”

“O halde şimdilik yalnızca on sekiz dolar,” diye yanıt verdi, “ama refakatçiniz olursa, daha fazla ödemeniz gerekir.”

“Refakatçim olmayacak,” dedim sakın bir tavırla. Şortumun ceplerinin birinden yirmi dolarlık bir banknot çıkardım ve önüne doğru uzattım. Paramı aldı, bana iki dolarla birlikte doldurmam için bir form ve zincirle bağlanmış bir kalem uzattı. Formu işaret ederek, “Arabam yok, o yüzden bu kısmını dolduramam,” dedim. Ona gülümsedim ama bu gülümsemeye karşılık vermedi. “Ayrıca – belirli bir adresim de yok. Ben seyahat ediyorum da...”

“O zaman döneceğiniz adresi yazın,” dedi.

“Bakın, sorun da bu. Daha sonra nerede yaşayacağımdan emin değilim çünkü...”

“O halde anne babanızın adresini yazın,” diye bağırdı. “Eviniz neresiyse.”

“Pekâlâ,” dedim ve Eddie’nin adresini yazdım. Ama gerçekte annemin ölümünden sonraki dört yıl içinde Eddie ile bağlantım o kadar acı verici ve mesafeli olmuştu ki artık onu tam olarak üvey babam gibi göremiyordum. İnşa ettiğimiz ev hâlâ durmasına rağmen, bir “evim” yoktu. Leif, Karen ve ben kardeş olarak ayrılmaz bir biçimde birbirimize bağlıydık ama hayatlarımız çok farklıydı ve birbirimizle ender olarak konuşuyor ya da görüşüyorduk. Paul’le bir yıllık üzücü bir ayrılıktan sonra bir ay önce boşanmıştık. Bazen ailemiş gibi düşündüğüm sevdiğim arkadaşlarım vardı ama birbirimize olan bağlılığımız tek-

lifsiz ve kesintili, özden çok sözde ailesel ilişkilerdi. Çocukluğumda annem hep, “*Kan bağı arkadaşlıktan güçlüdür,*” derdi ama bu benim genellikle şüpheyle karşıladığım bir duyguydu. Ne yazık ki sonunda haklı olup olmadığı fark etmedi. İkisi de avuçlarımdan kayıp gitti.

Kadına formu uzatırken, “İşte, buyurun,” dedim ama birkaç dakika kadar dönüp bana bakmadı. Tezgâhın arkasındaki küçük bir televizyonu seyreliyordu. Akşam haberleri. O.J. Simpson’un mahkemesi konusunda bir şeyler.

Hâlâ televizyona bakarak, “Sence suçlu mu?” diye sordu.

“Öyle görünüyor ama sanırım karar vermek için daha çok erken. Henüz her şeyi bilmiyoruz.”

“Elbette o yaptı!” diye bağırdı.

Sonunda bana anahtarı verdiğinde park yerinin karşı tarafındaki binanın son odalarından birine doğru yürüdüm, kapının kilidini açtım ve içeri girdim, eşyalarımı yere bırakıp yumuşak yatağın üzerine oturdum. Mojave Çölü’nde idim ama oda garip bir şekilde rutubet, ıslak halı ve temizlik malzemesi kokuyordu. Odanın köşesindeki vantilatörlü beyaz metal bir kutu gürüldeyerek çalışmaya başladı. Bir sulu soğutucu birkaç dakika buz gibi hava üfledikten sonra dramatik takırtılar çıkararak, huzursuzluk verici yalnızlık duygumu daha da ağırlaştırarak kendi kendine kapandı.

Dışarı çıkıp kendime bir erkek arkadaş bulmayı düşündüm. Bu çok kolay bir şeydi. Önceki yıllarım bir, iki ya da üç gecelik ilişkiler şöleni olmuştu. Sevmediğim insanlarla böylesine bir yakınlık artık bana çok anlamsız geliyordu ama yine de vücuduma bir bedenin değmesi arzusu her şeyin ötesine geçiyordu. Bu arzudan kurtulmak, zihnimdeki istek vızıltısını durdurmak için yataktan ayağa kalktım: *Bir baragidebilirdim. Bir erkeğin bana içki ısmarlamasına izin verebilirdim. Kaşla göz arasında bu odaya gelebilirdik.*

YABAN

Bu özlemin altında Paul'ü arama dürtüsü yatıyordu. O artık benim eski kocamdı ama hâlâ en iyi dostumdu. Annemin ölümünden sonraki yıllarda ondan ne kadar uzaklaşırsam uzaklaşayım ona daha fazla yaslanmıştım. Ben kendi başıma sessizce evliliğimizin geleceği hakkında düşünüp taşınırken, iyi zamanlar da yaşamış, garip ve gerçek biçimde *mutlu bir çift* olmuştuk. Odanın bir köşesindeki metal havalandırma kutusu kendi kendine tekrar çalışmaya başladı ve ben de önünde durarak serin havanın çıplak bacaklarıma esmesini sağladım. Üzerimde bir gece önce Portland'dan ayrılırken giydiğim giysiler vardı ve hepsi yeniydi. Bu benim yürüyüş kıyafetimdi ve içinde kendimi biraz yabancı gibi, sanki henüz olmadığım biri gibi hissediyordum. Bağları metal halkalardan geçen yürüyüş botlarının içinde yün çoraplar. Cırt-cırt bantla kapanan etkileyici görünümlü cepleri olan lacivert bir şort. Çabuk kuruyan özel bir kumaştan yapılmış düz beyaz tişört ve spor sutyeni.

Bunlar bütün kış ve ilkbahar boyunca garsonluk yaptığım lokantada olabildiğince fazla vardiyada çalışıp para biriktirerek aldığım şeylerden bazılarıydı. Onları satın aldığımda bana yabancı gibi gelmemişlerdi. Son zamanlarda kendimi heyecanlı şehir hayatına bırakmış olmama rağmen, rahatlıkla *açık hava* insanı olarak tanımlanacak biriyim. Ne de olsa ergenlik yaşlarımı Minnesota'nın kuzeyindeki ormanlarda ilkel koşullarda geçirmiştım. Çocukluğumda ailece yaptığımız tatiller her zaman bir tür kamp şeklinde oluyordu. Paul ve arkadaşlarımızla çıktığımız seyahatler de öyleydi. Sayısız kez kamyonetimin arkasında uyudum, parklarda ve doğal ormanlarda kamp yaptım. Ama şimdi, burada elimde yalnızca bu giysilerle birden kendimi bir sahtekâr gibi hissettim. Pasifik Dağ Yolu yürüyüşünü yapmaya karar verdiğim altı aydan bu yana bu yolculuğun neden iyi bir fikir olduğunu ve bu güçlükle boy ölçüşmeye ne kadar uygun olduğum konusunda en az bir düzine tartışmaya girmiştım. Ama şimdi White's Moteli'ndeki odamda tek başımayken belirsizlik içinde olduğumu inkâr etmenin anlamı yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

CHERYL STRAYED

Birkaç ay önce Paul’le birlikte mi olmalıyız, yoksa ayrılmalı mıyız tartışmalarımızdan birini yaparken ona planımdan bahsettiğimde, “Belki de önce daha kısa bir yolculuğu denemelisin,” demişti.

Buna sinirlenerek, “Niye?” diye sormuştum. “Yapabileceğimi düşünmüyor musun?”

“Ondan değil,” demişti. “Sadece bildiğim kadarıyla daha önce sırt çantasıyla doğa gezisi yapmadın.”

Kızgın bir tavırla, “Yaptım!” demiştim ama haklıydı: Yapmamıştım. Issız doğaya sırt çantasıyla dalıp geceyi geçirmemiştim. Bir kez bile.

Sırt çantasıyla hiç seyahate çıkmadım, diye düşündüm alaycı bir pişmanlıkla. Birden sırt çantama ve Portland’tan taşıdığım ve henüz çantama yerleştirmedığım şeylerin bulunduğu plastik torbalara baktım. Siyah bantlarla desteklenmiş olan sırt çantam orman yeşiliydi ve üç bölümden oluşan gövdesinin iki yanındaki file ve naylondan yapılmış şişkin cepleri iki iri kulak gibi duruyordu. Tabandaki plastik çıkıntı sayesinde kendi başına ayakta durabiliyordu. Yere bırakıldığında diğer çantalar gibi yana yatmaması bana küçük, garip bir konfor sağlıyordu. Çantanın yanına gidip ona bir çocuğun başını okşarcasına dokundum. Bir ay önce bana sırt çantamı hazırlayıp bir deneme yürüyüşüne çıkmamı ısrarla önermişlerdi. Minneapolis’ten ayrılmadan önce bunu yapmaya niyetliydim, sonra da Portland’a gidince yapmaya karar verdim. Ama yapmadım. Deneme yürüyüşüm yarın dağ yolundaki ilk günümde olacaktı.

Plastik torbalardan birini aldım ve ambalajının üzerinde “dünyanın en yüksek sesli düdüğü” olduğu iddia edilen turuncu renkli bir düdük çıkardım. Paketini açtım ve ipinden tutarak düdüğe baktıktan sonra sanki bir antrenörmüşüm gibi boynuma astım. Bunu boynumda taşıyarak mı yürümem gerekiyordu? Saçma görünüyordu ama bilmiyordum. Pek çok şey gibi, dünyanın en yüksek sesli düdüğü alırken de etrafıca düşünmemiştim. Yürürken sallanmaması için boynumdan çıkardım ve çantanın kenarına bağladım. İhtiyacım olduğunda buradan ona rahatlıkla ulaşabiliirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İhtiyacım olabilir miydi? Yatağa çöküp iç sıkıntısıyla kara kara düşünmeye başladım. Akşam yemeği saati geçeli epey olmuştu ama açlık hissetmeyecek kadar endişeliydim. Yalnızlığım ve bu tedirginlik iştahımı kapatmıştı.

On gün önce Minneapolis'te birbirimizle vedalaşırken Paul, "Sonunda istediğini elde ettin," demişti.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Yalnız olmak," diye yanıtladı ve gülümsedi ama ben yalnızca tereddütle başımı sallayabildim.

Bunu istemiştim ama istediğim sadece *yalnızlık* değildi. Aşk söz konusu olduğunda istediğim şeyi açıklayabilmek mümkün görünmüyordu. Başlangıcı bundan daha gerilere gitse de evliliğimin sonu, annemin ölümünden bir hafta sonra gelen bir mektupla başlayan büyük bir çözülmeydi.

Mektup bana değildi. Paul'e gelmişti. Acım çok taze olmasına rağmen, göndericinin adresini görünce heyecanla yatak odamıza koşmuş ve mektubu ona uzatmıştım. New York'taki New School'dan geliyordu. Başka bir hayatta –yalnızca üç ay önce, annemin kanser olduğunu henüz bilmediğimiz günlerde– siyaset felsefesi üzerine bir doktora programına başvurması için ona yardımcı olmuştum. Ocak ayının ortalarında, New York'ta yaşama fikri bana dünyanın en heyecan verici şeyi gibi geliyordu. Ama şimdi, mart ayının sonlarında –mektubu açıp çığlık atarak kabul edildiğini söylediğinde, bu iyi haberi kutlamak için ona sarılırken– kendimi ikiye bölünmüş gibi hissettim. Annem ölmeden önce olduğum kadın ve eski hayatımın üzerimdeki bir bere olduğu şimdiki kadın vardı. Gerçek ben o yaranın altındaydı, bildiğimi düşündüğüm tüm şeylerin altında nabız gibi atıyordu. Haziran ayında üniversiteyi bitirecek ve birkaç ay sonra buralardan gidecektik. Yalnızca hayal ettiğim ve bir yerlerde okuduğum yerler olan East Village'da ya da Park Slope'ta bir daire kiralayacaktık. Kahramanım olan yazarların çoğu gibi romantik ve serseri bir yazar olma yolunda ilerlerken havalı pançolar, sevimli örgü bereler ve şık çizimler giyecektim.

Mektupta ne yazarsa yazsın, artık bunlar mümkün değildi. Annem ölmüştü. Annem ölmüştü. Annem ölmüştü. Kendim için hayal ettiğim her şey, onun son nefesinde ortadan kaybolmuştu.

Minnesota'dan ayrılamazdım. Ailemin bana ihtiyacı vardı. Leif'e büyürken kim yardımcı olacaktı? Eddie'nin yalnızlığında kim yanında olacaktı? Ailemizden geriye kalanları birisinin bir arada tutması gerekiyordu. Anneme en azından bu kadarını borçluydum.

Paul mektubu elinde tutarken ona, "Bensiz gitmelisin," dedim. Sonraki haftalarda bu konuyu etraflıca konuşurken bu fikri giderek daha fazla inanarak ona tekrar tekrar söyledim. Bir parçam beni bırakacağı düşüncesiyle dehşete kapılıyor, diğer parçam bunu yapmasını deli gibi istiyordu. Eğer giderse, evliliğimizin kapısı ben tekme atmadan otomatik olarak kapanacaktı. Özgür kalacaktım ve hiçbir şey benim suçum olmayacaktı. Onu seviyordum ama evlendiğimizde on dokuz yaşında ve tez canlıydım, ne kadar değerli olsa da kendimi başka birine adamaya hiç hazır değildim. Evlendikten kısa bir süre sonra başka erkekleri çekici bulmuş olsam da, bu duygumu kontrol altında tutmuştum. Ama artık bunu yapamıyordum. Yaşadığım keder kendimi tutabilme becerimi yok etmişti. Pek çok şey beni engelledi diye mantık yürütüyordum, ben neden kendimi engelleyeyim ki?

Başka bir erkeği öptüğümde annem öleli bir hafta olmuştu. Bundan bir hafta sonra da bir başkasını öptüm. Benim için bir anlamı olan seks çizgisini aşmamaya yeminli olduğum için onlarla ve daha sonrakilerle yalnızca öpüşüp koklaştım ama yine de aldatmanın ve yalan söylemenin yanlış olduğunu biliyordum. Ne Paul'den ayrılmayı ne de ona sadık kalmayı becerebildiğim için kendimi köşeye sıkışmış gibi hissediyordum, bu yüzden onun beni bırakmasını, lisansüstü eğitimine yalnız gitmesini istiyordum ama bunu kabul etmedi.

Okulu bir yıl erteledi ve ailemin yanında olabilmem için Minnesota'da kaldık ancak annemin ölümünü izleyen yıl boyunca benim yakınlığının pek bir yararı olmadı. Ailemi bir arada tutamadığım ortaya çıktı. Ben annem değildim. Onun kim olduğunu ancak ölümünden sonra

YABAN

anlamıştım: O bizleri çevresindeki güçlü yörüngede döner halde tutan ailemizin merkezindeki gizli güçtü. Onun yokluğunda Eddie yavaş yavaş bir yabancı haline geldi. Leif, Karen ve ben kendi yaşamlarımıza sürüklendik. Bunun tersi olması için ne kadar uğraşsam da sonunda ben de kabul etmek zorunda kaldım: Annem olmadığına biz eskiden olduğumuz gibi değildik; kederimizin enkazı arasında kendi başımıza sürüklenen, birbirlerine yalnızca incecik iplerle bağlı dört kişiydik. O Şükran Günü yemeğini hiç yapamadım. Annemin ölümünden sekiz ay sonra Şükran Günü geldiğinde ailem artık geçmiş zaman olarak bahsettiğim bir şey olmuştu.

Bu yüzden başlangıçta niyet ettiğimizden bir yıl sonra nihayet New York'a taşınırken gittiğime memnundum. Orada taze bir başlangıç yapabilirdim. Erkeklerle takılmaya bir son verecektim. Bu kadar şiddetle kederlenmeye bir son verecektim. Eskiden sahip olduğum aile için mücadele etmeye son verecektim. New York'ta yaşayan bir yazar olacaktım. Havalı botlar ve sevimli örgü bereler giyip dolaşacaktım.

İşler böyle olmadı. Ben önceden olduğum kişiydim: Eski hayatının bereleri altında bir nabız gibi atan aynı kadındım, sadece bulunduğu yer farklıydı.

Gündüzleri öyküler yazıyordum, geceleri ise garsonluk yapıyor ve *sınırı aşmadan* görüştüğüm iki erkekten biriyle kırıstırıyordum. Paul lisansüstü eğitimini bırakıp onun yerine gitar çalmak istediğine karar verdiğinde New York'a gelesi bir ay olmuştu. Altı ay sonra oradan tamamen ayrıldık ve Büyük Kanyon'u ve Ölüm Vadisi'ni, Big Sur'u ve San Francisco'yu kapsayan geniş bir daire çizerek batıya doğru arabayla yaptığımız ve aylar süren iş turuna çıkmadan önce bir süre Minnesota'da kaldık. İlkbaharın sonlarına doğru yolculuğumuz sona erdiğinde Portland'a vardık ve önce bir süre arkadaşım Lisa'nın küçük apartman dairesinde, sonra da şehrin on mil dışındaki bir çiftlikte kaldık. Bir keçiye, bir kediye ve birkaç pilice bakma karşılığında yaz boyunca kira vermeden yaşayabildik. Kamyonetimizden Japon şiltesini çıkardık ve oturma odasındaki fondak bahçesine bakan pencerenin

CHERYL STRAYED

altına serip onun üzerinde uyuduk. Uzun yürüyüşler yaptık, böğürtlen topladık ve seviştik. *Bunu yapabilirim*, diye düşünüyordum. *Paul'ün karısı olabilirim*.

Ama yine yanılmıştım. Sadece olmam gerekiyor gibi görünen kişi olabilirdim. Üstelik şimdi daha da çok. Hayatım ikiye bölünmeden önce nasıl bir kadın olduğumu hatırlamıyordum bile. Portland eteklerinde bir çiftlikte yaşarken annemin ölümünün ikinci yıl dönümünü birkaç ay geçti. Artık çizgiyi aşmak konusunu dert etmiyordum. Paul, Minneapolis'teki iş teklifini kabul ettiğinde kısa dönemli egzotik pilicilik bakımıcılığımızın tam ortasında Minnesota'ya dönmesi gerekti. Ben Oregon'da kaldım ve egzotik tavukların sahibi olan kadının eski erkek arkadaşıyla seviştim. Garson olarak çalıştığım lokantadaki bir aşçıyla seviştim. Bana bir parça muzlu kremalı turta veren ve bedava masaj yapan bir masörle seviştim. Üçü de beş gün içinde oldu.

Bu durum bana isteyerek kendilerini kesen insanların hissettikleri şey gibi geliyordu. Hoş değil ama temiz. İyi değil ama pişmanlıktan uzak. İyileşmeye çalışıyordum. Tekrar iyi olabilmek için kötülüğü sistemimden atmaya çalışıyordum. Kendimi kendimden kurtarmak için. Yaz sonunda Paul ile birlikte yaşamak için Minneapolis'e döndüğümde, bunu yaptığımı inanıyordum. Farklı olduğumu düşünüyordum, daha iyiydim, bitmişti. Bir süre de öyleydim. Yeni yıla dek, sonbahar aylarım sadakatle geçirdim. Sonra bir ilişkim daha oldu. Yolun sonuna geldiğimi biliyordum. Artık kendime tahammül edemiyordum. Hayatımı paramparça eden o sözleri Paul'e söylemek zorundaydım. Onu sevmediğimden değil ama sebebini bilmesem bile yalnız olmam gerektiğini bildiğimden.

Annem öleli üç yıl olmuştu.

Söylemem gereken her şeyi anlattıktan sonra, ikimiz birden yere oturduk ve ağladık. Ertesi gün Paul evden taşındı. Yavaş yavaş arkadaşlarımıza ayrı yaşamaya başladığımızı haber verdik. Bu konuyu halledebileceğimizi umuyoruz, dedik. Boşanacağımız kesin değildi. Önce buna inanamadılar. - hepsi de çok mutlu göründüğümüzü söylediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

anlamıştım: O bizleri çevresindeki güçlü yörüngede döner halde tutan ailemizin merkezindeki gizli güçtü. Onun yokluğunda Eddie yavaş yavaş bir yabancı haline geldi. Leif, Karen ve ben kendi yaşamlarımıza sürüklendik. Bunun tersi olması için ne kadar uğraşsam da sonunda ben de kabul etmek zorunda kaldım: Annem olmadığına biz eskiden olduğumuz gibi değildik; kederimizin enkazı arasında kendi başımıza sürüklenen, birbirlerine yalnızca incecik iplerle bağlı dört kişiydik. O Şükran Günü yemeğini hiç yapamadım. Annemin ölümünden sekiz ay sonra Şükran Günü geldiğinde ailem artık geçmiş zaman olarak bahsettiğim bir şey olmuştu.

Bu yüzden başlangıçta niyet ettiğimizden bir yıl sonra nihayet New York'a taşınırken gittiğime memnundum. Orada taze bir başlangıç yapabilirdim. Erkeklerle takılmaya bir son verecektim. Bu kadar şiddetle kederlenmeye bir son verecektim. Eskiden sahip olduğum aile için mücadele etmeye son verecektim. New York'ta yaşayan bir yazar olacaktım. Havalı botlar ve sevimli örgü bereler giyip dolaşacaktım.

İşler böyle olmadı. Ben önceden olduğum kişiydim: Eski hayatının bereleri altında bir nabız gibi atan aynı kadındım, sadece bulunduğum yer farklıydı.

Gündüzleri öyküler yazıyordum, geceleri ise garsonluk yapıyor ve *sınırı aşmadan* görüştüğüm iki erkekten biriyle kırıştırıyordum. Paul lisansüstü eğitimini bırakıp onun yerine gitar çalmak istediğine karar verdiğinde New York'a geleli bir ay olmuştu. Altı ay sonra oradan tamamen ayrıldık ve Büyük Kanyon'u ve Ölüm Vadisi'ni, Big Sur'u ve San Francisco'yu kapsayan geniş bir daire çizerek batıya doğru arabayla yaptığımız ve aylar süren iş turuna çıkmadan önce bir süre Minnesota'da kaldık. İlkbaharın sonlarına doğru yolculuğumuz sona erdiğinde Portland'a vardık ve önce bir süre arkadaşım Lisa'nın küçük apartman dairesinde, sonra da şehrin on mil dışındaki bir çiftlikte kaldık. Bir keçiye, bir kediye ve birkaç pilice bakma karşılığında yaz boyunca kira vermeden yaşayabildik. Kamyonetimizden Japon şiltesini çıkardık ve oturma odasındaki fondak başucasına bakan pencerenin

altına serip onun üzerinde uyuduk. Uzun yürüyüşler yaptık, böğürtlen topladık ve seviştik. *Bunu yapabilirim*, diye düşünüyordum. *Paul'un karısı olabilirim*.

Ama yine yanılmıştım. Sadece olmam gerekiyor gibi görünen kişi olabilirdim. Üstelik şimdi daha da çok. Hayatım ikiye bölünmeden önce nasıl bir kadın olduğumu hatırlamıyordum bile. Portland eteklerinde bir çiftlikte yaşarken annemin ölümünün ikinci yıl dönümünü birkaç ay geçti. Artık çizgiyi aşmak konusunu dert etmiyordum. Paul, Minneapolis'teki iş teklifini kabul ettiğinde kısa dönemli egzotik piliç bakıcılığımızın tam ortasında Minnesota'ya dönmesi gerekti. Ben Oregon'da kaldım ve egzotik tavukların sahibi olan kadının eski erkek arkadaşıyla seviştim. Garson olarak çalıştığım lokantadaki bir aşçıyla seviştim. Bana bir parça muzlu kremalı turta veren ve bedava masaj yapan bir masörle seviştim. Üçü de beş gün içinde oldu.

Bu durum bana isteyerek kendilerini kesen insanların hissettikleri şey gibi geliyordu. Hoş değil ama temiz. İyi değil ama pişmanlıktan uzak. İyileşmeye çalışıyordum. Tekrar iyi olabilmek için kötülüğü sistemimden atmaya çalışıyordum. Kendimi kendimden kurtarmak için. Yaz sonunda Paul ile birlikte yaşamak için Minneapolis'e döndüğümde, bunu yaptığımı inanıyordum. Farklı olduğumu düşünüyordum, daha iyiydim, bitmişti. Bir süre de öyleydim. Yeni yıla dek, sonbahar aylarını sadakatle geçirdim. Sonra bir ilişkim daha oldu. Yolum sonuna geldiğimi biliyordum. Artık kendime tahammül edemiyordum. Hayatımı paramparça eden o sözleri Paul'e söylemek zorundaydım. Onu sevmediğinden değil ama sebebini bilmesem bile yalnız olmam gerektiğini bildiğimden.

Annem öleli üç yıl olmuştu.

Söylemem gereken her şeyi anlattıktan sonra, ikimiz birden yere oturduk ve ağladık. Ertesi gün Paul evden taşındı. Yavaş yavaş arkadaşlarımıza ayrı yaşamaya başladığımızı haber verdik. Bu konuyu halledebileceğimizi umuyoruz, dedik. Boşanacağımız kesin değildi. Önce buna inanamadılar – hepsi de çok mutlu göründüğümüzü söylediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sonra da kızdılar – bize değil, bana kızdılar. En sevgili arkadaşlarımdan biri benim çerçeveli olarak sakladığı bir fotoğrafımı aldı ve ikiye yırtarak bana postaladı. Bir diğeri Paul’le kırıştırdı. İncinip kıskandığımda, başka bir arkadaşım tam olarak bunu hak ettiğimi söyledi: Ettiğimi bulmak. Buna haklı bir itirazda bulunmam mümkün değildi ama yine de kalbim kırılmıştı. Japon şiltemizin üzerine tek başıma uzanıp acıdan vücudumun âdeta yerden yükseldiğini hissediyordum.

Ayrılığımızdan üç ay sonra hâlâ acı verici bir belirsizlik içindeydik. Ne Paul’e geri dönmek ne de boşanmak istiyordum. Her ikisini de yapabilmek için iki kişi olabilmeyi istiyordum. Paul birkaç kadınla çıkıyordu ama ben birden ilişkisiz bir duruma gelmişim. Seks için evliliğimi mahvettikten sonra, artık bu konu zihnimdeki en son şey haline gelmişti.

Arkadaşım Lisa gecenin geç vakitlerinde yaptığımız kalp kırıklıklarımızdan konuşurken, “Senin Minneapolis’ten uzaklaşman gerek. Neden Portland’a beni ziyarete gelmiyorsun?” dedi.

Bir hafta içinde garsonluk işimi bıraktım, kamyonetimi yükledim ve bir yıl sonra Pasifik Dağ Yolu yürüyüşümde gideceğim aynı yoldan geçerek batıya doğru yola çıktım.

Montana’ya ulaştığımda doğru şeyi yaptığımı biliyordum – arabamın ön camından önümde kilometrelerce uzanan yemyeşil araziye ve daha da öteye uzanan gökyüzünü görebiliyordum. Onun ötesinde görüş alanının ilerisinde Portland kenti titreyordu. Kısa süreliğine de olsa bu benim için tatlı bir kaçış olacaktı. Burada sorunlarımı arkamda bırakabilirim diye düşündüm.

Onun yerine daha fazlasıyla karşılaştım.

İKİ BÜKLÜM SIRTLANIŞ

Ertesi sabah White's Moteli'nde uyandığımda duş aldım ve çıplak olarak aynanın önünde durup ciddiyet içinde dişlerimi fırçalarken kendimi izledim. Heyecana benzer bir şeyler hissetmeye çalıştım ama onun yerine somurtkan bir tedirginlik içindeydim. Ara sıra kendimi görebildiğimde –gerçekten görebildiğimde– zihnimde Tanrı gibi gürleyen bir cümle belirirdi, şimdi bu lekeli aynada kendimi gördüğümde aklımda, *kalbinde boşluk olan kadın*, ifadesi belirdi. Bu bendim. Önceki gece yanımda bir erkek olmasını arzulamamın sebebi buydu. Üç ay boyunca tek başıma doğa yürüyüşü yapmak gibi mantıksız bir fikirle burada, bu motel odasında çıplak olmamın sebebi de buydu. Diş fırçamı kenara koydum ve aynaya yaklaşarak gözlerimin içine dikkatle baktım. Rüzgârda dağılan geçkin bir çiçek gibi kendi içimde parçalandığımı hissedebiliyordum. Her kasımı oynatışında başka bir taç yaprağı uçup gidiyordu. *Lütfen*, diye geçirdim içimden. *Lütfen*.

Yatağın yanına gittim ve yürüyüş kıyafetime baktım. Duşa girmeden önce, annemin okulun ilk günü benim için yaptığı gibi onları özenle yatağın üzerine yerleştirmiştim. Sutyenimi takıp tişörtümü giydiğimde, yeni yaptırdığım dövmenin çevresindeki küçük kabuklar tişörtün kollarına takıldı ve onları özenle temizledim. Bu benim tek dövmemdi – sol omuz kasımın üzerinde mavi bir at. Paul'de de aynısı vardı. Bir ay önce kesinleşen boşanmamız şerefine birlikte yaptırmış-

tık. Artık evli değildik ama bu dövmele bizim için aramızdaki ebedi bağın kanıtı gibiydi.

Bir gece öncekinden daha yoğun bir şekilde Paul'ü aramak istedim ama kendime bunu yapma izni veremezdim. Beni çok iyi tanıyordu. Sesimdeki kederi ve tereddüdü duyacak ve bunun sadece Pasifik Dağ Yolu yürüyüşüne başlamaktan kaynaklanan bir endişe olmadığını fark edecekti. Ona söylemem gereken bir şey olduğunu hissedecekti.

Çoraplarımı giydim ve botlarımı bağladım. Pencerenin yanma gidip perdeyi kenara çektim. Park yerinin beyaz taşlarında parlayan güneş göz kamaştırıyordu. Yolum karşısında bir benzin istasyonu vardı – Dağ Yolu'na otostop yapmak için iyi bir yer olacağını düşündüm. Perdeyi bıraktığımda oda yine karanlık oldu. Bu hali daha hoşuma gitmişti, ayrılmak zorunda olmadığım güvenli bir koza gibi gelmişti ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Saat sabahın dokuzuydu ve dışarısı şimdiden sıcaktı. Köşede duran beyaz havalandırma kutusu esintili bir kükreyişle çalışmaya başladı. Hiçbir yere gitmediğimi ima eden, her şeye rağmen olmam gereken bir yer vardı: Pasifik Dağ Yolu yürüyüşümün birinci günündeydim.

Sırt çantamın ceplerini açtım ve her şeyi dışarı çıkarıp yatağın üzerine attım. Plastik torbaları alıp onları da yatağın üzerine boşalttım ve sonra bu eşya yığınının baktım. Bunlar önümüzdeki üç ay boyunca taşımam gereken şeylerdi.

Yanıma alacağım giysiler, havası alınarak sıkıştırılmış mavi bir torbadaydı: kalın bir eşofman altı, uzun kollu termal bir gömlek, muf-lonlu ve kapüşonlu kalın bir anorak, iki çift yün çorap ve iki çift iç çamaşırı, ince bir çift eldiven, bir güneş şapkası, bir yün bere ve bir yağmur pantolonu. Su geçirmez çanta denen ve daha sağlam ikinci bir torbaysa, ilk ikmal durağım olan Kennedy Meadows'a ulaşana dek, önümüzdeki on dört gün boyunca ihtiyacım olacak yiyeceklerle ağzına kadar doluydu. Bir uyku tulumu ve katlandığında oturmak için de kullanılabilen bir uyku tulumu altlığı, madencilerin kullan-

dığı cinsten bir baş lambası ve beş elastik kordon. Bir su arıtıcısı ve küçük bir portatif ocak, uzun alüminyum bir yakıt tüpü ve küçük bir çakmak vardı. İç içe girebilen iki küçük tencere ve katlanabilir çatal kaşık ve günün sonunda kamp yerinde giymeye niyetlendiğim ucuz bir çift spor sandalet. Çabuk kuruyan seyahat havlusu, termometreli bir anahtarlık, bir muşamba ve termoslu plastik bir kupa. Yılan ısırıklarına karşı bir ilkyardım paketi ve İsviçre çakısı, suni deriden fermuarlı bir kılıfı olan küçük bir dürbün ve floresan renkli bir kangal organ, nasıl kullanacağımı henüz öğrenmediğim bir pusula ve Los Angeles uçağında okumaya niyet ettiğim ama okuyamadığım, pusulanın nasıl kullanılacağını anlatan *Staying Found (Bulunabilir Olmak)* adında bir kitap. Çıtçıtla kapanan, kırmızı branda bezinden ilk yardım çantası, su geçirmez bir plastik torbada bir rulo tuvalet kâğıdı ve kılıfının üzerinde Kendin-Kaz yazan, paslanmaz çelikten bir kürek. Yolda ihtiyacım olacağını düşündüğüm bazı kişisel tuvalet eşyaları – şampuan ve saç kremi, sabun, losyon ve deodorant, tırnak makası ve böceksavar, güneş kremi, bir saç fırçası ve hijyenik kadın pedi, bir tüp suya dayanıklı dudak koruyucu. Bir el feneri, metal bir mum feneri ve yedek mumu, –ne için olduğunu bilmediğim– katlanabilir bir testere ve içinde çadırımın bulunduğu yeşil bir naylon torba. Birer litrelik iki plastik su şişesi ve on bir litre su alabilen bir su torbası ile sırt çantamı yağmurdan koruyacak küçük bir katlanmış naylon paketi ve açıldığında yağmurluğum haline gelen Gore-Tex topu. Getirdiğim şeylerin işe yaramayacağı durumlar için aldığım bazı şeyler de vardı – yedek piller, bir kutu suya dayanıklı kibrit, bir termal battaniye, bir kutu iyot hapı. İki kalem ve pusula kullanmayı öğreten *Bulunabilir Olmak* kitabının yanı sıra üç kitap daha vardı: *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* (bu yolun zorluklarını ve ödülleri sakın ancak ciddi bir dille anlatan ve benim bu yolculuğa çıkmama sebep olan dört kişinin yazdığı bir kitap), William Faulkner'ın *Döşüşimde Ölümler* ve Adrienne Rich'in *The Dream of a Common Language (Ortak*

Bir Dilin Rüyası) adlı kitaplarıydı. Günlük olarak kullandığım yirmi santime yirmi yedi santim boyutlarında iki yüz sayfalık sert kapaklı bir çizim defteri ve içinde ehliyetimin, küçük bir para tomarının, bir miktar posta pulunun ve birkaç sayfasına arkadaşlarımin adreslerini karaladığım küçük bir spiralli not defterinin durduğu ağız fermuarlı bir naylon poşet vardı. Ayrıca ilave objektifleri, flaşı ve küçük katlanabilir bir fotoğraf sehпасıyla futbol topu büyüklüğündeki takviyeli bir fotoğraf çantasına sığan profesyonel kalitede 35 milimetrelilik Minolta X-700 fotoğraf makinesi.

Fotoğrafçı olduğumdan falan değil.

Minneapolis'te REI adında doğa sporları malzemeleri satan bir dükkâna defalarca gitmiş ve bunların çoğunu oradan almıştım. Bu nadiren kolay bir iş olurdu. Yeni teknolojileri incelemekten bir su şişesi almanın bile çılgınlık olduğunu çabuk öğrendim. Yapıldığı çeşitli malzemelerin artılarını ve eksilerini dikkate almanın yanı sıra, tasarımı konusunda yapılan araştırmaları da incelemek gerekiyordu. Üstelik bu satın almak zorunda olduğum eşyaların en basitiydi. Beni teşhirdeki ultraviyole ısıtıcılarının ya da çadırların önünde gören ve yardım teklif eden REI mağazasındaki satış elemanlarına danıştıktan sonra ihtiyacım olan diğer malzemelerin çok daha karmaşık olduğunu anladım. Mağaza çalışanları yaş, davranış ve doğa macerasının bölgesine yatkınlıkları bakımından farklılık gösterse de ortak özellikleri hepsinin de malzemeler ve onların bütün ayrıntıları hakkında uzun süre konuşabilmeleri idi. Bu öylesine şaşırtıcıydı ki sonunda hayretler içinde kalıyordum. Uyku tulumumun fermuarlarının takılmayan cinsten olmasını ve kapüşonun nefes almamı engellemeyecek şekilde kolayca takılabilmesini sağlayacak iç yakalarının bulunmasını *önemsiyorlardı*. Su arıtıcımın yüzey alanını genişleten kıvrımlı cam elyafı bulunması onları *memnun ediyordu*. Onların bu bilgisi bir şekilde bana da yansıdı. Hangi sırt çantasını alacağıma karar verdiğimde -iç iskeletli modellerin dengesine ve kıvraklığına sahip olduğu iddia eden

CHERYL STRAYED

dıştan iskeletli, Gregory marka birinci sınıf bir sırt çantası- kendimi bir sırt çantası uzmanı olmuş gibi hissettim.

Ancak Mojave'deki motel odamda durup uğraşa didine seçilmiş malzeme yığına bakarken gururum kırılmış bir halde öyle olmadığının farkına vardım.

Yatağın üzerindeki eşya yığınına sırt çantamda bulabildiğim her boşluğa sıkıştırıp tıktıştırarak başka tek bir şey alamayacak hale gelene kadar zorlaya zorlaya doldurdum. Elastik kordonları, yiyecek torbamı, çadırımı, tentemi, giysi torbamı ve aynı zamanda serme yatak haline gelebilen kamp sandalyesini sırt çantamın dışına -çantanın dış iskeleti üzerinde bu amaçla yapılmış yerlere- bağlamak için kullanmayı planlamıştım ama şimdi buralara bağlanacak başka şeyler de olduğu ortaya çıkmıştı. Planladığım şeyleri elastik kordonlarla bağladıktan sonra diğer birkaç şeyi de tutturdum: sandaletlerimi, kamera çantasını ve termoslu bardağımı ve mum fenerini. Metal küreğin üzerinde Kendin Kaz yazan kılıfını sırt çantamın kemerine, termometre olan anahtarlığı da fermuarlardan birine ilistirdim.

İşim bittiğinde uğraşmaktan kan ter içinde kalmış bir halde yere oturdum ve sakın bir tavırla çantama baktım. Ve son bir şeyi hatırladım: Suyu.

Yürüyüşe başlangıç olarak burayı seçmemin sebebi, bu noktadan Ashland, Oregon'a yürümenin yaklaşık yüz gün alacağını tahmin etmemdi. Bu kent hakkında güzel şeyler duyduğum ve burada yaşamaya devam edebileceğimi düşündüğüm için başlangıçtan beri yürüyüşümü orada sonlandırmayı planlamıştım. Aylar önce parmağımı haritanın üzerinde aşağı doğru kaydırarak kilometreleri ve günleri hesaplamış ve Mojave Çölü'nün kuzeydoğu köşesinde, Pasifik Dağ Yolu'nun 58. Otoyol'la kesiştiği ve Mojave kasabasından pek uzak olmayan Tehachapi Geçidi'nde durdurmuştum. Birkaç hafta öncesine kadar farkına varmadığım şeyse yürüyüşe dağ yolunun en kurak olduğu ve en hızlı, formda ve deneyimli yürüyüşçülerin bile her gün yeni bir su kaynağına

ulaşamadıkları bölgelerden birinde başlayacak olmamdı. Benim içinse bu imkânsız olacaktı. 27 kilometre uzaktaki ilk su kaynağına ulaşmam iki günümü alacağından yanımda yeterince su taşımam gerekiyordu.

Bir litrelik şişelerimi banyodaki musluktan doldurdum ve sırt çantasının yan ceplerine yerleştirdim. Yedek su torbamı sırt çantamın ana bölümünde tıktırdığım yerden çıkardım ve on litre suyla doldurdum. Suyun bir litresinin yaklaşık bir kilo geldiğini daha sonra öğrendim. İlk gün sırt çantamın ağırlığının ne kadar olduğunu bilmiyorum ama sadece su on kilo geliyordu. Üstelik bu idaresi güç bir on kiloydu. Su torbası yassı, dev bir su balonuydu ve çantama bağlamaya çalıştığımda çalkalanıyor, dönüyor ve ellerimden kayarak yere düşüyordu. Torbanın kenarlarında bağlama bantları vardı; büyük bir çabayla elastik bandı onların arasından geçirerek torbayı sandaletlerimin, fotoğraf çantasının, termoslu bardağın ve mum fenerinin yanına bağlamak için öyle uğraştım ki sonunda sinirlenip termoslu bardağı yere fırlattım.

Sonunda taşıyacağım her şey olması gereken yere yerleştğinde üzerime bir sükûnet geldi. Başlamaya hazırdım. Saatimi taktım, güneş gözlüklerimin pembe kauçuk askısını boynuma geçirdim, şapkamı giydim ve çantama baktım. Aynı zamanda hem çok büyük hem de derli toplu, hem biraz şirin hem de göz korkutacak kadar kendine yeterli görünüyordu. Âdeta canlı bir özelliğe sahipti. Varlığı, kendimi yalnız hissettirmiyordu. Ayakta dururken belime kadar geliyordu. Çantayı tuttum ve eğilerek kaldırmaya çalıştım.

Yerinden kımıldamıyordu.

Çömeldim ve iskeletinden daha sıkıca tutarak kaldırmaya çalıştım. Yine yerinden kalkmadı. Bir santim bile oynamadı. Bacaklarımla destekleyerek bütün gücümü ve bütün irademi toplayarak kucaklayıp kaldırmaya çalıştım. Yine de kaldıramadım. Aynı bir Vosvos'u kaldırmaya çalışmak gibiydi. Çok şirin ve kaldırılmaya hazır görünüyordu – ama bunu yapmaktan imkânsızdı.

CHERYL STRAYED

Sırt çantasının yanında yere oturup içinde bulunduğum durumu düşünmeye çalıştım. Klimalı bir odada bir santim bile yerinden oynamadığım bir çantayı o sarp dağlarda ve kurak çöllerde nasıl taşıyabilirdim? Tamamen mantık dışıydı ama yine de bu çantayı kaldırmak *zorundaydım*. Bu konuda zorlanacağım hiç aklıma gelmemişti. Sırt çantasıyla yolculuğa çıkmak için ihtiyacım olan her şeyi koyduğumda rahatça taşıyabileceğim bir ağırlıkta olacağını düşünmüştüm. REI mağazasındaki tezgâhtarlar ağırlık konusundan sık sık söz etmişlerdi ama buna pek dikkat etmemiştim. Düşünülmesi gereken daha önemli şeyler var gibi gelmişti. Örneğin, uyku tulumunun kapüşonu kapandığında iç yakasının nefes almamı engellememesi gibi.

Sırt çantamdan hangi malzemeleri çıkarabileceğimi düşündüm ama hepsi de bana ya çok gerekli ya da acil durumlarda ihtiyaç duyulabilecek şeyler gibi geldi ve hiçbir şeyi çıkarmaya cesaret edemedim. Çantayı olduğu gibi taşımam gerekiyordu.

Halıyı kenara çektim ve çantanın tam önünde çömeldim, kollarımı çantanın omuz bantlarından geçirdim ve göğüs kayışını göğsümün üzerinde bağladım. Derin bir nefes aldım ve ivme kazanmak için ileri geri sallanmaya başladım. Sonunda kendimi bütün gücümle öne doğru fırlattım ve kendimi ellerimin ve dizlerimin üzerinde buldum. Sırt çantam artık yerde değildi. Resmî olarak bana bağlanmıştı. Hâlâ bir Vosvos gibiydi ama şimdi sırtıma park etmiş bir Vosvos'a benziyordu. Birkaç dakika öylece durup dengemi kazanmaya çalıştım. Sonra bir yandan yavaşça altımdaki ayaklarımı oynatırken bir yandan havalandırma kutusuna tutunarak son kaldırışı yapabilmek için dikey pozisyona geçmeye uğraştım. Ben doğruldukça havalandırma ünitesinin çerçevesi de bu büyük ağırlığın etkisiyle gıcırdıyordu. Ayağa kalktığımda –yani çantayı iki büküm sırtlandığımda– çabalarım sırasında havalandırma ünitesinin kazara kopan bir metal paneli elimde kalmıştı.

Yerine koymaya bile kalkışmadım. Metal parçanın olması gereken yer erişebileceğim mesafenin birkaç santim uzağındaydı ama oraya

ulaşmak kesinlikle olanaksızdı. Paneli duvara dayadım, bel keme-
rimi bağladım ve ağırlık merkezimin çektiği yere doğru yalpalayarak
odada dolaşmaya başladım. Ağırlık omuzlarıma binerek fena halde acı
verdiğinden yükü dengelemek için kalça kemerini öylesine sıktım ki
etim iki taraftan balon gibi fişkırdı. Sırt çantam arkamda bir kabuk
gibi başımın beş, on santim üzerine kadar yükseliyor ve vücudumu
kuyruk sokumuma kadar mengene gibi kavırıyordu. Hayli kötü bir
histi ama belki de sırt çantasıyla seyahat etmek böyle bir şeydi.

Bilmiyordum.

Yalnızca artık gitme zamanı olduğunu biliyordum ve kapıyı açarak
ışığa doğru bir adım attım.

İKİNCİ BÖLÜM

YOLLAR

Sözcükler amaçtır.
Sözcükler haritadır.
ADRIENNE RICH,
Batığa Dalmak

Beni olduğum gibi kabul edecek misin?
Edecek misin?
JONI MITCHELL,
“California”

PASİFİK DAĞ YOLU, 1. CİLT: KALİFORNİYA

Hayatımda pek çok aptalca ve tehlikeli şey yapmıştım ama yine de bunlar arasında bir yabancıнын arabasına binmek yoktu. Otostopçuların başına korkunç şeyler geldiğini biliyordum, özellikle yalnız başına otostop yapan kadınlara. Irzlarına geçilip başları kesiliyordu. İşkence edilerek ölüme terk ediliyorlardı. Fakat White's Motel'i'nden en yakın benzin istasyonuna doğru yol alırken böylesi düşüncelerin aklımı karıştırmamasına izin veremezdim. Dağ yoluna ulaşmak için otolunun kavrurucu sıcaklığında on iki mil yürümek istemiyorsam, araca ihtiyacım vardı.

Üstelik otostop PDY yürüyüşçülerinin zaman zaman *yaptığı* bir şeydi ve ben de bir PDY yürüyüşçüsüydüm, öyle değil mi? *Değil mi?*

Doğru.

Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya kitabı, bu süreci her zamanki temkinliliğiyle açıklamıştı. Pasifik Dağ Yolu ara sıra ana yolla kesişirdi ve bu yolun millerce ilerisinde, yürüyüşün sonraki bölümünde ihtiyaç duyulabilecek yiyecek ve malzemelerin gönderilebileceği bir postane olurdu. Bu yiyecek ve malzemeleri alıp yürüyüş yoluna geri dönmenin tek pratik çözümü otostop yapmaktı.

Benzin istasyonunun karşısındaki içecek makinalarının yanında dikilip insanların gelip gidişini izlerken, kendimde onlardan birine yaklaşacak cesareti bulmaya çalıştım. Doğru kişiyi gördüğümde güvende olacağımı hissetmeyi umuyordum. Kovboy şapkalı kır saçlı adamları, arabaları zaten dolu olan aileleri ve açık pencerelerinden bangır bangır müzik sesi gelen park etmiş gençleri izledim. Hiçbiri özellikle bir katil ya da tecavüzcü gibi durmuyordu ama kesinlikle öyle olmadığını söyleyebileceğim biri de yoktu. Bir kutu kola aldım ve sırtımdaki inanılmaz ağırlık yüzünden dik duramadığımı gizlemeye çalışarak kayıtsız bir tavırla kolayı içtim. Artık, harekete geçmem gerekiyordu. Saat on bire geliyordu ve çölde haziran sıcaklığı durmadan yükseliyordu.

Colorado plakalı bir minivan yanaştı ve içinden iki adam indi. Bir tanesi benim yaşlarımda, diğeri ise ellilerinde görünüyordu. Yanlarına gidip beni de alıp alamayacaklarını sordum. Tereddüt içinde birbirlerine baktılar. Yüz ifadelerinden, hayır demek için bir sebep bulmak amacıyla sessiz bir arayış içinde oldukları çok belli olduğundan, hızlı konuşmayı ve PDY yürüyüşümle ilgili açıklama yapmayı sürdürdüm.

Sonunda yaşlı olan belirgin bir isteksizlikle, “Tabii ki,” dedi.

Kız çocuğu gibi titrek bir sesle, “Teşekkür ederim,” dedim. Minivanın yan tarafındaki büyük kapıya doğru topallayarak yürüdüm ve genç olan adam benim için kapıyı açtı. İçeriye bir bakış attım ve aniden minivana nasıl bineceğime dair en ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. Sırt çantamla birlikte binmeyi deneyemezdim bile. Sırt çantamı çıkarmam gerekiyordu ama nasıl? Kayışlarını belime bağlayan klipsleri çözersem, çantanın kollarımı koparacak bir şiddetle düşmesini engellememin bir yolu yoktu.

Genç adam, “Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

Sahte bir soğukkanlılıkla, “Hayır, ben hallederim,” dedim. Düşünebildiğim tek yol sırtımı minivana dönüp kapı kasasına oturmak için çömelip sürgülü kapının kenarına sıkıca tutunarak sırt çantamın

CHERYL STRAYED

arkamda yerde durmasını sağlamaktı. Bu büyük bir mutluluktu. Çanta kayışlarının klipslerini açtım. Dikkatli bir şekilde, devirmeden kendimi çantadan kurtardım ve yanına oturmak için minivana tırmandım. Kavrulmuş gibi duran çalılar ve ufuklara uzanan dağlarla kaplı kurak arazi boyunca batıya doğru giden yolumuza devam ederken, iki adam da bana daha dostça davranmaya başladı. San Luis Obispo'daki bir mezuniyet törenine giden Denverli bir baba-oğuldular. Bir süre sonra Tehachapi Geçidi tabelası belirlediğinde yaşlı adam yavaşladı ve minivanı yolun kenarına çekti. Genç adam arabadan inerek benim için büyük kapıyı açtı. Minivan tabanının yüksekliğinin yardımıyla kapının önünde çömelirken, çantamı çıkardığım şekilde geri takabileceğimi umuyordum. Ama ben henüz dışarı adımımı atmadan, adam çantamı çıkardı ve sert bir şekilde yol kenarındaki çakıllı toprağın üzerine bıraktı. O kadar sert düştü ki su torbasının patlayacağından korktum. Minivandan indim, çantayı dik pozisyona getirdim ve tozlarını silkeledim.

"Onu kaldırabileceğinden emin misin?" diye sordu. "Çünkü *ben* bile zor kaldırdım."

"Tabii ki kaldırabilirim," dedim.

Bunu kanıtlamamı beklercesine orada dikildi.

Aşağılayıcı çanta takma rutinine tanık olmaması için gitmesini isterken, "Yolculuk için teşekkürler," dedim.

Başını salladı ve minivanın kapısını kapatırken, "Oralarda dikkatli ol," dedi.

"Olurum," dedim ve minivana binişini izledim.

Onlar uzaklaşırken sessiz otoyolun kenarında dikildim. Toz bulutları parlak öğlen güneşinin altında girdaplar oluşturarak uçuşuyordu. Bin 160 metre yükseklikteydim ve çevrem her yöne doğru, çalılık kümeleriyle bezeli bej rengi kıraç dağlar, Joshua ağaçları ve bel hizasına kadar gelen fundalıklarla çevriliydi. Mojave Çölü'nün

YABAN

batı köşesindeydim. Kuzeye, 650 kilometre uzaklıktaki Lassen Ulusal Volkanik Parkı'na kadar devam eden ve orada Kuzey Kaliforniya'dan başlayıp Oregon ve Washington'u geçerek Kanada sınırının ötesine kadar uzanan Cascade Dağları'yla birleşen, uçsuz bucaksız Sierra Nevada Sıradağları'nın güney eşiğinde duruyordum. Üç ay boyunca bu iki dağ sırası benim dünyam, doruklarıysa evim olacaktı. Şarampolün ötesindeki çit direğin üzerinde avuç içi büyüklüğünde metal bir parlaklık gördüm. PASİFİK DAĞ YOLU yazıyordu.

Buradaydım. Sonunda başlayabilecektim.

Şimdi bir fotoğraf çekmek için en mükemmel zaman olduğu aklıma geldi fakat kameraya ulaşmak için bir sürü elastik kordonu ve malzemeyi çıkarmak gerekeceğinden bunu denemek bile istemedim. Üstelik fotoğraf karesine girebilmek için kamerayı üzerine koyup zamanlayıcıyı ayarlayabileceğim bir yer bulmam gerekiyordu ve etrafımdaki hiçbir şey buna uygun görünmüyordu. Üzerinde Pasifik Dağ Yolu yazısı bulunan çit direk bile bu iş için fazla kuru ve dayanıksız duruyordu. Onun yerine motel odasında yaptığım gibi çantamın önünde yere oturarak kayışlarını omuzlarıma geçirdim ve ayağa kalkmak için ellerimle dizlerimden güç alarak halterci kaldırışımı yaptım.

Sevinç ve heyecanla iki büklüm bir şekilde hafifçe doğrularak çantamın klipslerini taktım, kayışları sıktım ve patikadaki başka bir çit direğine tutturulmuş kahverengi metal kutuya doğru sendeleyerek birkaç adım attım. Kapağını kaldırdığımda içinde bir not defteri ve kalem gördüm. Bu, rehber kitabımda okuduğum yolculuk kaydıydı. Adımı ve tarihi yazdım ve geçtiğimiz haftalar içinde buradan geçen yürüyüşçülerin adlarını okudum. Çoğu çiftler halinde seyahat eden erkeklerdi ve yürüyüşe yalnız çıkan tek bir kadın bile yoktu. Bu durum üzerine bir duygu dalgalanması yaşayarak orada biraz oyalandım ama sonra devam etmekten başka yapılacak bir şey olmadığının farkına vardım ve devam ettim.

CHERYL STRAYED

Patika taşlık arazide inip çıkarak otobana paralel şekilde doğruya doğru ilerliyordu. *Doğa yürüyüşü yapıyorum*, diye düşündüm. Sonra da, “*Pasifik Dağ Yolu’nda yürüyüş yapıyorum!*” dedim. Böylesi bir yolculuğun mantıklı bir uğraş olduğuna dair sahip olduğum inancın temeli, bu yürüyüş eyleminin kendisiydi. Dağ yürüyüşü de yürümek değil miydi zaten? Paul benim daha önce hiç sırt çantasıyla geziye çıkmamış olmamla ilgili endişelerini dile getirirken, “*Ben yürüyebilirim!*” diyerek ona karşı çıkmıştım. Ben hep yürürdüm. Garson olarak çalışırken durmadan saatlerce yürüyordum. Yaşadığım ve ziyaret ettiğim şehirlerde yürürdüm. Zevk için ve isteyerek yürürdüm. Bunların hepsi doğrudu. Fakat PDY’de on beş dakika yürüdükten sonra, daha önce hiç haziran ayında çöl dağlarında sırtımdakinin yarısı ağırlığındaki bir çantayla bile yürümediğimi açıkça fark ettim.

Sıradan bir yürüyüşe hiç benzemediği belliydi. Hatta sıradan bir yürüyüşten çok cehenneme benziyordu.

Patika kuzeye doğru engebeli bir yoldan çok bir tırmanış halini alır almaz terlemeye başladım ve soluk soluğa kaldım. Botlarım ve baldırlarım toz içinde kalmıştı. Ara sıra kısa inişlerle kesintiye uğrayan tırmanışımda yükseldikçe, her adım eziyete dönüşüyordu. Bu inişler cehennemde biraz rahat yüzü görmekten çok yeni bir tür cehenneme benziyordu, çünkü her adımda yer çekiminin beni muazzam ve kontrol edilemeyen ağırlığımla ileriye doğru fırlatıp düşürme ihtimaline kendimi hazırlamam gerekiyordu. Çantamın bana bağlanmış olmasından çok kendimi ona bağlanmış gibi hissediyordum. Sanki temelinden ayrılıp vahşi doğaya doğru sallanarak ilerleyen, kolları ve bacakları olan bir bina gibiydim.

Kırk dakika geçmeden, beynimdeki ses, “*Kendimi nasıl bir belaya soktum?*” diye çığlık atmaya başlamıştı. Bir şarkı mırıldanarak bu çığlığı duymazdan gelmeye çalıştım fakat nefes nefese, acı içinde inleyerek iki büklüm bir şekilde dik durmaya çalışırken ve kendimi ayaklı bir bina gibi hissederek ilerlemeye zorlarken mırıldanmak oldukça zordu.

Bunun üzerine yalnızca duyduğum seslere odaklanmaya çalıştım – kuru ve taşlı patikada ayaklarımın çıkardığı ses, yanından geçtiğim alçak çalıların yapraklarının ve dallarının sıcak rüzgârda çıtırdayışları– ama olmuyordu. *Kendimi nasıl bir belaya soktum*, feryadı çok güçlü bir haykırıştı. Bastırılacak gibi değildi. Dikkatimi başka yöne çekebilecek tek şey çingiraklı yılanlar konusunda tetikte olmaktı. Her dönemeçten saldırmaya hazır bir tanesinin çıkmasını bekliyordum. Arazi yılanlar için biçilmiş kaftan gibi görünüyordu. Dağ aslanları ve ıssız yerlere meraklı seri katiller için de öyle.

Ama onları düşünmüyordum.

Bu, aylar önce vermiş olduğum bir karardı ve bu yürüyüşe yalnız başıma çıkabilmenin tek yoluydu. Eğer korkunun beni ele geçirmesine izin verirsem yolculuğumun imkânsız olacağını biliyordum. Korku, büyük ölçüde kendimizi inandırdığımız bir hikâyeden kaynaklanır, bu yüzden ben kendime kadınlara anlatılanlardan farklı bir hikâye anlatmayı tercih ettim. Güvende olduğuma karar verdim. Ben güçlüydüm. Cesurdum. Hiçbir şey beni yenilgiye uğratamazdı. Bu hikâyede ısrar etmek bir çeşit zihin kontrolüydü ve çoğunlukla işe yaradı. Ne zaman nereden geldiğini bilmediğim bir ses duysam veya korkunç bir şeyin aklıma takıldığını hissetsem onu uzaklaştırdım. Kısacası korkuya izin vermedim. Korku, korkuyu yaratır. Güç, gücü yaratır. Ben gücü yaratmaya karar verdim ve bir süre sonra, gerçekten de *korkmuyordum*.

Korkmaya vakit bulamayacak kadar çok çalışıyordum.

Son derece ağır adımlarla, neredeyse emekleme hızıyla ilerliyordum. PDY’de yürümenin kolay olacağını düşünmemiştim. Bir uyum süreci gerektireceğini biliyordum. Ama şimdi, buraya geldikten sonra, uyum sağlayacağımdan daha az emindim. PDY’de yürümek hayal ettiğimden daha farklıydı. *Ben*, hayal ettiğimden daha farklıydım. Altı ay önce, aralık ayında, bunu yapmaya ilk karar verdiğimde ne hayal ettiğimi hatırlayamıyordum bile.

CHERYL STRAYED

Bu fikir aklıma geldiğinde, Güney Dakota'da, Sioux Falls'un doğusundaki otoyolda gidiyordum. Bir arkadaşımın ödünç aldığı ama bozulan ve 1 haftadır orada duran kamyonetimi geri almak için diğer arkadaşım Aimee'yle birlikte bir gün önce Minneapolis'ten Sioux Falls'a gitmiştik.

Aimee ve ben Sioux Falls'a vardığımızda kamyonetim çoktan yoldan çekilmişti. Şimdi birkaç gün önceki tipi yüzünden kara gömülmüş bir şekilde, tel örgülerle çevrili bir otoparkta duruyordu. Önceki gün REI mağazasına bu fırtına yüzünden bir kar küreği almak için gitmiştim. Ödeme yapmak için sırada beklerken, Pasifik Dağ Yolu denen bir yerle ilgili bir rehber kitap gözüme çarpmıştı. Kitabı elime almış ve raftaki yerine koymadan önce kapağını ve arkasını okumuştum.

O gün Sioux Falls'da, Aimee'yle birlikte kamyoneti karlardan kurtardıktan sonra içine girdim ve anahtarı çevirdim. Arabaların artık size verecek başka bir şeyleri kalmadığında çıkardıkları tık sesinden başka bir şey duymayacağımı düşünüyordum ama motor hemen çalıştı. Artık Minneapolis'e dönebilirdik fakat bunun yerine geceyi bir motelde geçirmeye karar verdik. Yolculuğumuzun beklenmedik kolaylığından rahatlamış bir şekilde, akşam yemeği için bir Meksika restoranına gittik. Kızarmış patates ve salsa yiyip margarita içerken midemde garip his oluştu.

"Patatesleri çiğnemedem yutmuş gibiyim," dedim Aimee'ye. "Sanki köşeleri aynen duruyor ve midemi dürtüyormuş gibi." Kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar şişkindim ve kasıklarımda bir karınca lanma hissettim. "Belki de hamileyimdir," diye şaka yaptım ve bunu söylediğim anda aslında şaka yapmadığımı fark ettim.

Aimee, "Öyle misin?" diye sordu.

Aniden korkarak, "Olabilirim," dedim. Birkaç hafta önce Joe adında bir adamla yatmıştım. Onunla, önceki yaz Lisa'yı ziyaret etmek ve sorunlarımdan kaçmak için Portland'a gittiğimde tanışmıştım. Bir

barda yanıma gelip elini bileğimin üzerine koyduğunda oraya gideli henüz birkaç gün olmuştu.

Teneke bileziğimin keskin kenarlarında parmağını gezdirirken, “Güzel,” dedi. Fosforlu renge boyanmış punk-rock tarzı bir saç kesimi ve kolunun yarısını kaplayan gösterişli bir dövmesi vardı fakat yüzü bu tarzıyla tam bir zıtlık içindeydi: Israrıcı ve nazik – süt isteyen bir kedi yavrusu gibi. O yirmi dört yaşındaydı, bense yirmi beştim. Üç ay önce Paul’le ayrıldığımızdan beri kimseyle yatmamıştım. O gece Joe’nun topaklanmış Japon şiltesinde yerde seviştik ve güneş doğana kadar genellikle onun hakkında konuştuk. Neredeyse hiç uyumadık. Bana zeki annesinden, alkolik babasından ve bir yıl önce bitirdiği pahalı ve katı kuralcı okulundan bahsetti.

Sabah, “Hiç eroini denedin mi?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım ve kayıtsız bir şekilde gülerek, “Denemeli miydim?” diye sordum.

Konuyu kapatabilirdim. Joe benimle tanıştığında kullanmaya yeni başlamıştı. Benden ayrı olarak, tanımadığım bir grup arkadaşıyla yaptığı bir şeydi. Bunu sessizce geçiştirebilirdim fakat bir şey beni orada duraksamaya zorladı. Meraklanmıştım. Bağımsızdım. Gençliğimin ve üzüntümün içinde kendimi yok etmeye hazırdım. Eroine yalnızca evet demekle kalmadım, iki elle sarıldım. Joe’yla tanışmamızdan bir hafta sonra bir sevişme sonrasında, köhne kanepesinde sarılıp yatarken, ilk kez kullandım. Alüminyum tabaka üzerinde yaktığımız siyah eroinin dumanını, yine alüminyumdan yapılmış bir boru ile sırayla çektik. Birkaç gün içinde, Portland’da bulunma sebebim artık Lisa’yı ziyaret etmek ya da sorunlarımdan kaçmak değildi. Joe’yla, uyuşturucu destekli yarım bir aşk ilişkisi yaşamak için Portland’daydım. Onun terk edilmiş bir eczanenin üzerindeki apartman dairesine taşındım ve yazın çoğunu eroin kullanıp maceracı sevişmeler yaparak geçirdik. Başlangıçta haftada birkaç kez kullandık, sonra birkaç günde bir, sonra da

CHERYL STRAYED

her gün kullanmaya başladık. Önce dumanını çektik, sonra burundan çektik. “*Ama asla damardan almayız,*” diyorduk. Kesinlikle olmaz.

Sonra damardan aldık.

Güzeldi. Aşırı derecede güzel ve dünya dışı bir şeydi. Sanki başından beri orada olan bir gezegeni yeni keşfetmiş gibiydim: Eroin Gezegeni. Acının olmadığı, annemin ölmüş olmasının, ailemin çökmesinin, biyolojik babamın hayatımda olmamasının ve sevdiğim adamla evli kalmayı beceremememin şanssız fakat özünde normal olduğu bir yerdi.

En azından, kafam iyi olduğu zaman böyle hissediyordum.

Sabahları, acım bin kat artmış oluyordu. Sabahları hayatımda yalnızca bu üzücü gerçekler olmuyordu. Artık bunlara bir pislik yığını olduğum gerçeği de eklenmişti. Joe’nun, lamba, masa, yere düşüp açılmış bir şekilde orada duran ve uyduruk sayfaları buruşmuş bir kitap gibi kirli ve bayağı şeylerle dolu odasında uyanıyordum. Banyoda yüzümü yıkadıktan sonra ellerimi yüzüme kapayıp hıçkıra hıçkıra ağlayarak bir kahvaltı salonunda bulduğum garsonluk işim için hazırlanıyordum. *Bu ben değilim. Bu benim normal halim değil. Bunu bitir. Artık yok,* diye düşünüyordum. Akşamları ise biraz daha eroin almak için bir tomar parayla döndüğümde, *evet, bunu yapacağım, hayatımı harcayacağım ve bir süprüntü olacağım,* diye düşünüyordum.

Ama bu olmayacaktı. Bir gün Lisa aradı ve beni görmek istediğini söyledi. Onunla görüşmeyi sürdürüyor, uzun öğleden sonralarında onun evinde takılıyor, ona yaptığım şeylerle ilgili ufak tefek şeyler anlatıyordum. Bu kez evine girer girmez bir şeyler olduğunu anladım.

“Pekâlâ, şu eroin işini anlat bakalım,” dedi.

“Eroin mi?” diye sordum umursamazca. Ne diyebilirdim? Bu kendime bile açıklayamadığım bir şeydi. “Eğer endişen buysa, bir eroinmana dönüşmeyeceğim,” dedim. Mutfak tezgâhına yaslanmış, yerleri süpürmesini izliyordum.

Sert bir şekilde, “Endişelendiğim şey bu,” dedi.

“Endişelenme o zaman,” dedim. Ona yapabileceğim en mantıklı ve şakacı şekilde durumu açıkladım. Sadece birkaç ay olmuştu. Yakkında bırakacaktık. Joe ile ben sadece amaçsızca takılıyor, eğlenceli bir şeyler yapıyorduk. “Yaz mevsimindeyiz!” diye feryat ettim. “Buraya gelip sorunlarımdan kaçmamı önermiştin hatırlıyor musun? Ben de kaçıyorum.” Ben güldüm fakat o bana katılmadı. Ona daha önce uyuşturucuyla ilgili hiçbir sorun yaşamadığımı hatırlattım. Alkol alırken de ölçülü ve dikkatliydim. Ona bir deneyci olduğumu söyledim. Bir artist. Hayır yerine evet diyen türden bir kadındım.

Tüm açıklamalarıma karşı çıktı, sebeplerimi sorguladı. Konuşmamız bir tartışmaya dönüşürken o yerleri süpürüp durdu. Sonunda o kadar öfkeleni ki bana süpürgeyle vurdu.

Joe’nun evine geri döndüm ve Lisa’nın bu durumu nasıl anlamadığından bahsettik.

İki hafta sonra Paul aradı.

Beni görmek istedi. Hemen. Lisa ona Joe’dan ve eroin kullandığımdan bahsetmiş, o da derhal 2700 kilometre araba kullanarak benimle konuşmaya gelmişti. Onunla bir saat içinde Lisa’nın dairesinde buluştum. Eylül ayının sonlarına doğru, ılık, güneşli bir gündü. Önceki hafta yirmi altı yaşına basmıştım. Joe hatırlamamıştı. Hayatımda ilk defa bir kişi bile doğum günümü kutlamamıştı.

Kapıdan girdiğimde Paul, “Doğum günün kutlu olsun,” dedi.

Fazla resmi bir şekilde, “Teşekkür ederim,” dedim.

“Aramak istedim fakat numaranı – yani Joe’nun numarasını bilmiyordum.”

Başımı salladım. Onu görmek garipti. Kocam. Gerçek hayatımdan çıkıp gelen bir hayalet. Tanıdığım en gerçek insan. Mutfak masasına oturduk. İncir ağacının dalları yandaki pencereye vuruyordu, Lisa’nın bana vurduğu süpürge ise duvara dayalıydı.

CHERYL STRAYED

“Farklı görünüyorsun. Sanki... Nasıl desem? Sanki burada de-
ğilmiş gibisin,” dedi.

Ne demek istediğini biliyordum. Bana bakışları, Lisa’dan duy-
mayı reddettiğim her şeyi anlatıyordu. *Farklıydım*. Orada değildim.
Eroin beni bu hale getirmişti. Yine de onu bırakma fikri imkânsız
görünüyordu. Paul’ün doğruca yüzüne bakmak, bana sağlıklı düşü-
nemediğimi fark ettirdi.

“Bunu kendine neden yapıyorsun?” diye sordu. Bakışları anlayışlı,
yüzü ise çok bildikti. Masanın karşısından uzanarak ellerimi tuttu ve
gözlerimiz kitlendi. İlk önce benim gözlerimden sonra onunkilerden
yaşlar boşaldı. Sakin bir sesle, o akşamüzeri onunla eve dönmemi is-
tedi. Onunla tekrar beraber olmak için değil, kurtulmak için. Joe’dan
değil, eroinden.

Ona düşünmem gerektiğini söyledim. Joe’nun apartmanına dön-
düm ve binanın dışındaki kaldırımın yanına Joe’nun koyduğu katlanır
sandalyede, güneşin altında oturdum. Eroin beni aptallaştırmış ve ken-
dimden uzaklaştırmıştı. Bir düşünce oluşuyor ve anında buharlaşıyordu.
Kafam iyi olmadığı anlarda bile zihnimi toparlayamıyordum. Orada
oturduğum sırada bir adam yaklaştı ve adının Tim olduğunu söyledi.
Elimi tutup sıktı ve ona güvenebileceğimi söyledi. Bebek bezi alması
için üç dolar verip veremeyeceğimi, apartmanın içindeki telefonumu
kullanıp kullanmayacağı, beş dolarlık bozuğum olup olmadığı gibi bir
sürü dolambaçlı soru sordu ve kafamı karıştırarak, beni ayağa kalkıp
cebimdeki son on doları çıkarmaya zorlayan üzücü hikâyeler anlattı.

Parayı gördüğünde, gömleğinden bir bıçak çıkardı. Bıçağı âdetâ
nazik bir şekilde göğsüme dayayarak, “Parayı bana ver tatlım,” diye
tısladı.

Birkaç parça eşyayı topladım, Joe’ya bir not yazıp banyonun
aynasına yapıştırdım ve Paul’ü aradım. Sokağın köşesine yanaştığında
arabasına bindim.

Paul'ün yanında oturup ülkenin öbür ucuna doğru yol alırken gerçek hayatımın hâlâ mevcut fakat ulaşılmaz olduğunu hissettim. Paul'le kavga ettik, ağladık ve öfkemizle arabayı sarstık. Bazen acımasızca zalimleşip daha sonra içtenlikle sohbet ederek kendimize şaşırdık. Önce boşanmaya karar verdik, sonra vazgeçtik. Ondan nefret ettim ve onu sevdim. Onunlayken kendimi kapana kısılmış, damgalanmış, esir tutulmuş ve sevilmiş hissettim. Bir kız evlat gibi.

Tartışmalarımızdan biri sırasında ona, "Senden gelip beni almanı istemedim," diye bağırdım. "Kendi özel sebeplerin yüzünden geldin. Büyük bir kahraman olabilmek için."

"Belki," diye cevap verdi.

Üzüntüden nefesim tıkanmış bir halde, "Beni almak için bunca yolu neden geldin?" diye sordum.

Direksiyonu sıkıca tutup ön camdan yıldızlı gökyüzüne baktı ve "Çünkü," dedi. "Sadece, çünkü."

Joe'yu birkaç hafta sonra, Minneapolis'e beni ziyaret etmeye geldiğinde gördüm. Artık bir çift değildik fakat orada olduğu hafta boyunca her gün kafayı bulup birkaç kez seks yaparak hemen eski halimize döndük. O gittikten sonraysa, artık onunla ve eroinle işim bitmişti. Aimee'yle Sioux Falls'da otururken, karnımda bütün kalmış bir mısır cipsinin sivri kenarlarının batması gibi tuhaf bir his duyana kadar bu konuyu bir daha hiç düşünmemiştim.

Meksika restoranından çıkarak, gebelik testi bulmak için büyük bir süpermarkete girdik. Pırıl pırıl aydınlatılmış olan süpermarkette yürürken bir yandan sessizce kendimi hamile olmadığuma inandırmaya çalıştım. Daha önce pek çok kez benzer durumları ucuz atlatmıştım. Hamilelik belirtilerinin kesin olduğuna inanıp gereksiz yere öylesine endişelenip telaşlanırdım ki âdet gördüğümde hayrete düşerdim. Ama

CHERYL STRAYED

artık yirmi altı yaşındaydım ve seks konusunda deneyimliydim; bu paniğe tekrar kapılmayacaktım.

Otele döndüğümüzde banyonun kapısını arkamdan kapattım ve Aimee dışarıdaki yatakta otururken test çubuğuna işedim. Birkaç dakika içinde test çubuğunun üstünde iki koyu mavi çizgi belirdi.

Gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde dışarı çıktığımda, “Hamileyim,” dedim. Aimee’yle bir saat boyunca yatakta uzanarak bu konu hakkında konuştuk ama aslında söylenecek fazla bir şey yoktu. Kürtaj olacağım o kadar açık bir gerçektir ki başka şeyleri tartışmak saçma görünüyordu.

Sioux Falls’dan Minneapolis’e arabayla gitmek dört saat sürüyordu. Ertesi sabah kamyonetimin tekrar bozulma ihtimaline karşı, Aimee kendi arabasıyla beni takip etti. Radyo dinlemeden, hamileliğim hakkında düşünerek araba kullandım. Henüz bir pirinç tanesi kadardı fakat vücudumun en derin ve güçlü yerlerinde, beni parçalara ayırdığını, sarstığını ve dışarıya bile yansıdığını hissedebiliyordum. Minnesota’nın güneybatısındaki çiftlik alanlarına yakın bir yerde gözyaşlarına boğuldum. O kadar çok ağlıyordum ki direksiyonu zar zor tutabildim ama ağlamamın tek sebebi istemediğim hamileliğim değildi. Annemin ölümünden sonra hayatımı iğrenç bir çamura buluşturmama, varoluşumun saçmalığa dönüşmesine; hepsine birden ağlıyordum. Ben böyle olmamalıydım, böyle yaşamamalıydım, bu kadar korkunç bir başarısızlığa uğramamalıydım.

Tam o sırada, birkaç gün önce REI mağazasında bir kürek almak için sırada beklerken bir rafta gözüme çarpan rehber kitap aklıma geldi. Kapağındaki mavi gökyüzü ve sivri kayalıklarla çevrelenmiş, kenarında iri taşlar olan gölün düşüncesi yüzüme çarpan sert bir yumruk gibi beni etkilemişti. Sırada beklerken kitabı elime aldığımda bunu sadece zaman geçirmek için yaptığımı düşünüyordum ama şimdi sanki daha çok bir işaret gibi geliyordu. Neler yapabileceğimi değil, neler yapmam gerektiğini gösteriyordu. Aimee ve ben Minneapolis’e vardığımızda,

kendi yol sapağında ona el salladım fakat ben kendiminkine gitmedim. Onun yerine REI'ye gidip *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* kitabını satın alarak evime döndüm ve bütün gece uyumadan onu okudum. Sonraki aylarda onlarca defa daha okudum. Kürtaj oldum, kurutulmuş hindi ve ton balığı parçaları yapmayı öğrendim. Temel ilkyardım hakkında bir takviye kursuna gittim ve lavabomun içinde su arıtıcımı kullanma alıştırmaları yaptım. Değişmek zorundaydım. *Değişmek zorunda* olduğum gerçeği beni aylar süren o planlama işine sürükleyen düşünceydi. Yeni bir insan değil, eskiden olduğum –güçlü, sorumluluk sahibi, zeki, azimli, ahlaklı ve iyi– insan olmalıydım. Pasifik Dağ Yolu ise beni bu hale dönüştürecek. Orada yürüyecek ve tüm yaşamım hakkında düşünecektim. Hayatımı rezalete dönüştüren her şeyden uzakta, kendi gücümü tekrar bulacaktım.

Ama işte burada PDY yürüyüşümün ilk gününde daha da iki büküm bir halde, farklı bir biçimde olsa da yine saçma bir durumdaydım.

Üç saat sonra Joshua ağaçları, yukkalar ve ardıc ağaçlarının altında az rastlanır düzlük bir yere geldim ve dinlenmek için durdum. Mojave'deki minivanda yaptığım gibi oturarak sırtımdaki çantayı çıkarabileceğim büyük bir kaya olduğunu büyük bir sevinçle gördüm. Çantanın ağırlığından kurtulmanın verdiği şaşkınlıkla etrafta dolaşırken kazara Joshua ağaçlarından birine sürtündüm ve sivri dikenleri tarafından süngülendim. Kolumda açılan üç delikten hemen kan fışkırdı. Rüzgâr o kadar şiddetli esiyordu ki ilk yardım paketini çantamdan çıkarıp açtığımda bütün yara bantlarımı uçurup götürdü. Açık arazide onları bir süre beyhude yere kovaladım ama sonra yamaçtan aşağıya ulaşamayacak yerlere sürüklenip gittiler. Yere oturup tişörtümün kolunu yarama bastırdım ve su şişemden birkaç yudum aldım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Bunun bir kısmı vücudumun güç sarf etmeye ve yüksekliğe uyum sağlamaya çalışmasından kaynaklanıyordu – şimdi yaklaşık 1500 metre yükseklikteydim ki bu yürümeye başladığım Tehachapi Geçidi'nden 360

metre daha fazlaydı – ama bu yorgunluğun büyük sorumlusu sırtımdaki anormal yükü. Umutsuzca çantama baktım. Bu, taşımam gereken kendi yarattığım bir yükü ve buna nasıl dayanabileceğimi bilemiyordum. Rehber kitabımı aldım ve rüzgârda çırpınan sayfaları tutarak tanıdık kelimelerin ve haritaların gittikçe artan tedirginliğimi gidermesini, dört bölümlük iyimser bütünlüğüyle bu planı geliştirdiğim aylarda yaptığı gibi, bu işi yapabileceğime beni ikna etmesini umarak göz gezdirdim. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya'nın yazarlarının fotoğrafı yoktu ama zihnimde canlandırabiliyordum: Jeffrey P. Schaffer, Thomas Winnett, Ben Schiffrin ve Ruby Jenkins. Duyarlı ve nazik, akıllı ve her şeyi bilen insanlardı. Bana rehberlik edeceklerdi. Etmek zorundaydılar.*

REI mağazasında pek çok kişi, bana kendi sırt çantalı gezilerini anlatmışlardı ama hiçbirisi Pasifik Dağ Yolu'nu yürümemişti ve bu işi yapmış olan birini bulmak o zamanlar aklıma gelmemişti. 1995 yılının yazıydı ve internet henüz taş devrini yaşıyordu. Artık internette PDY yürüyüşü yapan düzinelerce insanın günlükleri ve yol konusunda hem kalıcı hem de sürekli olarak değişen bir bilgi kaynağı bulunuyor. Ama bende bunların hiçbirisi yoktu. Sadece *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* kitabına sahiptim. O benim kutsal kitabımdı. Cankurtaran halatımdı. Pasifik Dağ Yolu'nda ya da herhangi bir parkurda yürüyüş konusunda okuduğum tek kitaptı.

Ama burada otururken sayfalarına bakmak umduğumdan çok daha az güven tazeleyici geliyordu. Göz ardı ettiğim şeyler olduğunu şimdi görüyordum. Mesela, altıncı sayfada, *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* kitabının yazarlarının da canı gönülden katılarak Charles Long adlı birinden yaptıkları şöyle bir alıntı vardı: “Bir kitap kişinin hazırlıklı olması gereken psikolojik etkenleri nasıl ifade edebilir?.. Umutsuzluğu, yabancılaşmayı, endişeyi ve özellikle de yürüyüşünün iradesini paramparça eden hem fiziksel hem de zihinsel acıyı. Asıl

planlanması gereken şeyler bunlardır ve hiçbir kelime bu etkenleri ifade edemez...”

Kelimelerin gerçekten bunları ifade edemeyeceğinin sendeletici kavrayışıyla sarhoş gibi oturdum. İfade etmeleri gerekmiyordu. Şu anda nasıl olduğunu tam olarak biliyordum. Bunu sırtımda Vosvos’a benzeyen bir çantayla ıssız dağlarda 5 kilometre kadar yürüdükten sonra öğrenmişim. Yola çıkmadan önce fiziksel yeterliliğini geliştirmenin akıllıca olacağı, hatta özel olarak doğa yürüyüşü eğitimi yapılması konusundaki önerilere dikkat ederek okumaya devam ettim. Ve tabii, sırt çantasının ağırlığı konusundaki uyarılara. Fazla ağır ve gereksiz olacağı için rehber kitabın tamamını bile taşımaktan sakınmak gerektiğini söylüyordu – gerekli sayfaları yırtıp alarak ya da fotokopi çektilererek, diğer bölümleri bir sonraki ikmal kutusuna konabilirdi. Kitabı kapattım.

Bunu neden *beni* düşünmemişim? Rehber kitabı bölümlere ayırmayı?

Çünkü koca bir aptaldım ve ne halt ettiğimi bilmiyordum, sebebi buydu. Bu gerçeği öğrendiğimde sırtımda koca bir yükte bakir doğada bir başımaydım.

Kollarımı bacaklarıma dolayıp yüzümü çıplak dizlerime dayayarak kendimi bir top haline getirdim ve gözlerimi kapattım. Omuzlarıma gelen saçlarıma rüzgâr çılgınca kırbaçlıyordu.

Birkaç dakika sonra gözlerimi açtığımda aşına olduğum bir bitkinin yanında oturmakta olduğumu gördüm. Bu adaçayı yıllar önce annemin bahçemizde yetiştirdiği adaçayından daha az yeşildi ama şekli ve kokusu aynıydı. Uzanıp bir avuç yaprak kopardım ve annemin öğrettiği gibi avcumda ovuşturarak yüzüme dayadım ve kokusunu derin derin içime çektim. *İnsana enerji verir*, diye açıklar, evimizi inşa etmek için çalıştığımız o uzun günlerde beden ve ruhen yorulduğumuzda kardeşlerimi ve beni kendisi gibi yapmaya teşvik ederdi.

Şimdi bunu içime çektiğimde, çöl adaçayının keskin topraklı koku, annemin hatırası kadar güçlü gelmedi. Başımı kaldırıp gökyüzüne bakarken gerçekten de bir enerji patlaması hissettim ama daha çok annemin varlığını duyumsadım ve neden bu yolda yürüyebileceğimi düşündüğümü hatırladım. Bu yolculuktan korkmamam gerektiğine beni ikna eden her şey, PDY’de yürüyebileceğime kendimi inandırmak için yaptığım her şeye rağmen, güvende olduğuma içtenlikle inanmama asıl sebep olan şey annemin ölmüş olmasıydı: *Bana kötü bir şey olamaz*, diye düşündüm. En kötüsü zaten olmuştu.

Ayağa kalktım, rüzgârın elimdeki adaçayı yapraklarını uçurmasına izin verdikten sonra üzerinde bulunduğum düz arazinin kenarına doğru yürüdüm. Arazi aşağıda kayalığa dönüşüyordu. Millerce ötede beni çevreleyen, etekleri geniş bir çöl vadisine uzanan dağları görebiliyordum. Uzaktaki tepeler beyaz, köşeli rüzgâr türbinleriyle kaplıydı. Rehber kitabım bunların aşağıdaki kasaba ve kentlerde oturanların elektriğini sağladıklarını söylüyordu ama şu anda onlardan çok uzaktaydım. Kasabalardan ve kentlerden. Elektrikten. Hatta durmak bilmeyen rüzgârı, Joshua ağaçları ve pusuya yatmış çingiraklı yılanlarıyla gerçek Kaliforniya’nın tam ortasında olmama rağmen Kaliforniya’dan da uzaktaymışım gibiydi.

Mola verdiğimde yola tekrar devam etmeye niyetli olmama rağmen, orada dururken bugün için yeterince yorulduğumu anladım. Ocağımı yakamayacak kadar yorgun ve zaten açlık hissetmeyecek kadar da bitkin bir halde, henüz saat öğleden sonra dört olmasına rağmen tentemi kurdum. Rüzgârdan uçmaması için çantamdan bazı şeyler çıkardım ve tentenin üzerine yığdım. Çantayı da içine ittim ve onun arkasına kıvrıldım. İçerisi sadece dar ve yeşil naylondan bir mağara anlamına gelse de girer girmez rahatladım. Küçük kamp iskemlemi açtım ve başımı çadırın üst kısmına sığacağı yere koydum. Sonra bir kitap bulmak için eşyalarımı karıştırdım: aslında yarın beni nelerin beklediğini anlamak için okumam gereken *Pasifik Dağ Yolu*, 1. Cilt:

*Kaliforniya'yı ya da yola başlamadan önce okumuş olmam gereken **Bulunabilir Olmak**'ı değil, Adrienne Rich'in şiir kitabını, **Ortak Bir Dilin Rüyası**'nı çıkardım.*

Bunun yersiz bir ağırlık olduğunu biliyordum. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* yazarlarının onaylamayan ifadelerini hayal edebiliyordum. Sırf okumamış olduğum için Faulkner'in romanının bile çantamda olmaya daha çok hakkı vardı, hiç değilse eğlence olarak açıklanabilirdi. *Ortak Bir Dilin Rüyası*'m o kadar çok okumuştum ki neredeyse ezberlemiştim. Geçtiğimiz birkaç yıl içinde bazı dizeleri benim için, kederli ve kafamın karışık olduğu zamanlar kendime söylediğim bir efsun haline gelmişti. Bu kitap bir teselli, eski bir arkadaştı ve yolculuğumun ilk gecesinde elime aldığımda, ağırlığı altında eğilerek yürüsem bile, onu taşıdığıma bir nebze bile pişman olmamıştım. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya*'nın şimdi kutsal kitabım olduğu doğrudur, *Ortak Bir Dilin Rüyası* benim dinimdi.

Kitabı açtım ve tentemin duvarlarını döven rüzgârın sesinden daha yüksek sesle ilk şiiri okudum. Tekrar, tekrar ve tekrar okudum.

Şiirin adı "Güç"tü.

YOLLAR

Teknik olarak Pasifik Dağ Yolu'ndan on beş gün daha büyüğüm. 17 Eylül 1968'de doğdum ve dağ yolu da aynı yılın 2 Ekim gününde Kongre kararıyla resmî olarak belirlendi. Dağ yolu bundan çok daha önce çeşitli şekillerde mevcuttu –bir grup doğa yürüyüşçüsü ve doğa tutkunu, Meksika'dan Kanada'ya bir yürüyüş yolu yaratmaya merak sardıklarında 1930'lardan bu yana bazı bölümleri düzenlenip birleştirilmekteydi. Ama PDY ancak 1968 yılında resmî olarak belirlendi ve 1993 yılında ise tamamlanabildi. O sabah beni iğneleyen Joshua ağaçları arasında uyandığım tarihten neredeyse tam olarak iki yıl önce resmî olarak tahsis edilmişti. Yol bana iki yaşında gibi görünmüyordu. Benim yaşında bile görünmüyordu. Tarihi bir havası vardı. Bilgili. Bana karşı tamamen ve son derece kayıtsız.

Gün ağarırken uyandım ama bir saat kadar oturma konumuna bile geçemedim. On iki saat uyumuş olmama ya da en azından bu kadar süre yatar vaziyette olmama rağmen hâlâ uykulu bir halde, uyku tulumumun içinde kitabımı okuyarak oyalandım. Gece boyunca rüzgâr tentemi şiddetle sallayarak beni defalarca uyandırmıştı. Gün doğmadan birkaç saat önce yavaşılamıştı ama o zamanda beni başka bir şey uyandırmıştı: Sessizlik. Buralarda yapayalnız olduğumun kesin bir kanıtıydı.

Emekleyerek tentemden çıktım ve yavaşça ayağa kalktım. Dünkü yürüyüşümde kaslarım tutulmuştu; acıyan, çıplak ayaklarıma taşlar batıyordu. Hâlâ aç değildim ama kendimi kahvaltı etmeye zorladım ve kaplarımdan birine “Sütten Daha İyi” adında bir soya tozundan koyarak üzerine su ilave ettim ve tahıl gevreğini ekledim. Bana göre tadı süttten daha iyi ya da daha kötü değildi. Tadı hiçbir şeye benzermiyordu. Ot yesem de fark etmezdi. Tat alma cisimciklerim uyuşmuş gibiydi. Yine de kendimi zorlayarak kaşıkladım. Önümdeki uzun gün için beslenmeye ihtiyacım vardı. Şişelerimde son kalan suyu içtim ve boşalan şişeleri su torbamdan beceriksizce doldurdum. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya*’da yazdığına göre, en yakın su kaynağım olan Golden Oak Sprigns’ten 20 kilometre uzaktaydım ve dünkü yetersiz performansına rağmen, bugünün sonunda oraya ulaşmayı umuyordum.

Bir gün önce otelde yaptığım gibi çantamı başka hiçbir şey sığamayacak şekilde sıkıştırıp tıktırarak doldurdum, dışına da elastik bantları tutturdum. Kampı toplamak ve yola koyulmak bir saatimi almıştı. Hemen sonrasında, uyuduğum yerden birkaç adım ötede yolun üzerinde bir hayvan dışkısı öbeğine rastladım. Katran gibi siyahtı. Bir kır kurdu olduğunu umdum. Yoksa bir dağ aslanı mıydı? İzlerini aramak için toprağa baktım ama göremedim. Çalılar ve kayalar arasında büyük bir kedigil görmeye hazır bir şekilde çevreye bakındım.

Kendimi bir bakıma bir gün öncesinden daha deneyimli ve çantamın ağırlığı altında daha güçlü hissederek gördüğüm hayvan dışkısına rağmen adımlarımı daha az sakınarak yürümeye başladım. On beş dakika içinde birbiri ardına dönemeçli patikalardan ilerleyip kayalık dağlara tırmandıktan sonra gücüm azalmaya başlamıştı. Sırt çantamın iskeleti ağırlıktan gerilerek her adımda arkamda gıcırıyordu. Sırt ve omuz adalelerim yoğun düğümler halinde kasılmıştı. Arada bir duruyor ve yalpalayarak yürümeye devam etmeden önce çantanın ağırlığını omuzlarımdan bir süre olsun almak için eğilerek ellerimle dizlerime dayanıyordum.

CHERYL STRAYED

Öğlene doğru 1800 metreye çıkmıştım ve güneş birden bulutlar arkasında kaybolmuş, hava soğumaya başlamıştı. Dün çölde hava sıcaktı ama şimdi protein bar ve kuru kayısıdan oluşan öğlen yemeğimi yerken titriyor, terden ıslanan tişörtüm sırtımda soğumaya başlıyordu. Giysi çantamdan polar ceketimi çıkarıp üzerime giydim. Sonra uyumaya niyetlenmeden birkaç dakika dinlenmek için muşambamın üzerine uzandım.

Yüzüme düşen yağmur damlalarıyla uyandım ve saatime baktım. Neredeyse iki saat uyumuştum. Rüya görmemiştim, uyuduğumu bile fark etmemiştim, âdeta birisi arkamdan yaklaşıp kafama bir taşla vurarak bayıltmış gibiydi. Kalkıp oturduğumda bir bulutun içinde kaybolmuş olduğumu gördüm. Öyle yoğun bir sisti ki birkaç metre öteyi göremiyordunuz. Çantamı sırtlanıp çiseleyen yağmurun altında yürümeye devam ettim ama sanki her adımda bedenim derin bir suyun içinde ilerliyormuş gibi geliyordu. Tişörtümü ve şortumu katlayarak çantanın derimi soyduğu kalçama, sırtıma ve omuzlarıma yerleştirdim ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

Öğleden sonra ve akşamüzeri boyunca adımımı attığım yerin dışında hiçbir şey göremeden yoluma devam ettim. Bir gün önce yaptığım gibi yılanları düşünmüyordum. *Pasifik Dağ Yolu*'nda yürüyor olduğumu da düşünmüyordum. Hatta *kendimi nasıl bir belâya soktum*, diye de düşünmüyordum. Sadece ileri gidebilmeyi düşünüyordum. Zihnim yalnızca bu tek arzuyu kapsayan kristal bir vazo gibiydi. Bedenim ise tam tersiydi: Bir torba kırık cam. Her hareketim canımı yakıyordu. Acıyı düşünmemek için zihnimde canlandığım sayılara işaret koyarak adımlarımı sayıyor, yüze gelince baştan başlıyordum. Rakam dizileri yürüyüşü biraz daha dayanılır hale getiriyor, yalnızca yüze gelene kadar yürümem gerekiyormuş gibi düşünüyordum.

Tırmanmaya devam ettikçe bir dağın ne olduğunu bilmediğimin, hatta tek bir dağda mı yoksa birbiri ardına dizilmiş sıradağlarda mı yürüdüğümü anlayamadığının farkına vardım. Dağların çevresinde

büyümemiştim. Birkaçında yürüyüş yapmıştım ama bunlar yalnızca iyice ezilmiş patikalarda yapılan günlük yürüyüşlerdi. Sadece oldukça yüksek sayılabilecek tepelerdi. Ama şu andakiler öyle değildi. Bunların katmanlı, karmaşık, açıklanamaz ve hiçbir şeye benzemeyen yerler olduğunu şimdi anlıyordum. Ne zaman bir dağın tepesi ya da bir dağ dizisinin birleşme noktası olduğunu düşündüğüm bir yere ulaşırsam yanıliyordum. Önce hoş bir eğimle aşağıya inen küçük bir yamaç olsa bile, arkasından hâlâ tırmanılması gereken tepeler geliyordu. Böylece gerçekten tepe noktasına gelinceye kadar tırmanmaya devam ettim. Burasının tepe olduğunu biliyordum çünkü kar vardı. Yerde yoktu ama rüzgârın etkisiyle girdaplar halinde dönerek gökyüzünden ince taneler halinde yağıyordu.

Çölde yağmur yağmasını beklememiştim ve kesinlikle kar yağacağını da ummuyordum. Büyüdüğüm yerlerde dağlar olmadığı gibi çöller de yoktu. Birkaç çölde günlük yürüyüşler yapmıştım ama çölün ne demek olduğunu gerçekten kavramamıştım. Yılanlar, akrepler ve kaktüslerle dolu kuru, sıcak ve kumlu yerler olduğunu düşünüyordum. Ama öyle değillerdi. Bunların yanı sıra başka şeyler de vardı. Katmanlı, karmaşık, açıklanamaz ve hiçbir yere benzemeyen yerlerdi. Yeni yaşam biçimimde benzetimlere yer yoktu. Yoldaki ikinci günümde bunu anlamıştım.

Tamamen yeni bir yeryüzü parçasındaydım.

Dağların ve çöllerin gerçek yüzleri, beklemediğim tek şey değildi. Kuyruk sokumum, kalçam ve omuzlarımdaki derinin kanamasını da beklemiyordum. Ortalama olarak saatte ancak bir kilometre yürüyebilme- yi de beklemiyordum ki –hayli açıklayıcı olan rehber kitabım sayesinde– yaptığım hesaplamalara göre verdiğim birçok molayı çıkarıp fiilî olarak yürüdüğüm süreyi göz önüne aldığımda ortaya çıkan buydu. Pasifik Dağ Yolu’nu yürümenin yalnızca bir fikir olduğu o günlerde, yolculuğum sırasında günde ortalama 22 kilometre yürümeyi planlamıştım. Üstelik çoğu zaman bunun da üzerine çıkmış

CHERYL STRAYED

olacaktım, çünkü ortalama rakamı, bir iki haftada bir yapacağım dinlenme günlerini de kapsayacaktı. Ama yürümeye başlayana dek ne formda olmayışımı ne de yolun gerçek zorluklarını hesaba katmıştım.

Kar sise dönüşüp sis de açılarak uzak ve yakın çevremdeki dağların soluklaşmış yeşillerini ve kahverengilerini, yamaçlarını ve soluk gökyüzünde tezat oluşturan sivri tepeleri ortaya çıkarana kadar hafif bir panik içinde inişe devam ettim. Yürürken duyduğum tek ses olan botlarımın çakıllı patikada çıkardığı kütürtüler ile sırt çantamın tiz gıcırıltıları beni yavaş yavaş deli etmeye başladı. Durup sırt çantamı çıkardım ve dış iskeletinde gıcırtnın geldiğini düşündüğüm yeri dudak kremiyle yağladım ama yürüyüşe devam ettiğimde hiçbir şeyin fark etmediğini gördüm. Zihnimi başka tarafa çekmek için kendi kendime yüksek sesle birkaç kelime söyledim. Yürüyüş yoluna kadar beni getiren adamlarla vedalaşalı kırk sekiz saatten biraz fazla olmuştu ama aradan bir hafta geçmiş gibi hissediyordum ve sesim de kulağıma tuhaf geliyordu. Yakında başka bir yürüyüşçüyle karşılaşacağımı düşünüyordum. Henüz kimseyi görmemiş olmam şaşırtıcıydı ama bir saat sonra aniden tuvalete gitme gereksinimi hissettiğimde yalnız olmak işime geldi. Burada tuvalete gitmek, kendi açtığınız bir çukura çömelerek ihtiyaç gidermek anlamına geliyordu. Sırt çantamın bel kayışında, üzerinde Kendin-Kaz yazılı olan özel torbasında asılı olan paslanmaz çelikten küreği bu sebeple getirmiştım.

Bundan hoşlanmıyordum ama sırt çantalı gezginlerin yöntemi buydu ve yapılacak başka bir şey yoktu. Yol kenarında uygun bir yer buluncaya kadar yürüdüm. Sırt çantamı indirdim, küreğimi kılıfından çıkardım ve toprağı kazmak için bir adaçayı çalılığının arkasına gittim. Toprak taşlı, kırmızısımsı bej renkli ve çok sert görünüyordu. Burada bir çukur açmak, üzerine kum ve çakıl taşı serpilmiş granit bir mutfak tezgahını delmeye çalışmak gibiydi. Küreğimin ucunu bileğimin kırılacağını sandığım ana kadar öfkeyle saplamaya çalışırken bu işi yalnızca bir kaya matkabı veya bir erkek yapabilir, diye düşündüm.

YABAN

Soğuk terler içindeki vücuduma kramplar girene kadar beyhude yere çabaladım. Sonunda pantolonuma etmemek için ayağa dikilmek zorunda kaldım. Pantolonumu çıkarıp çömelerek işi halletmekten başka çarem yoktu, zaten kalçamdaki yaraları kötüleştirdiği için külot giymeyi bırakmıştım. İşim bittiğinde rahatlamamın sonucunda öyle halsiz kalmıştım ki neredeyse kendi pisliğimin içine devrilecektim.

Daha sonra, yalpalayarak yerden taş topladım ve yola devam etmeden önce küçük bir dışkı mezarı yaparak kanıtları gömdüm.

Golden Oak Springs'e gittiğimi sanıyordum ama saat yedi olduğunda henüz görünürde bir şey yoktu. Bunu umursamadım. Açlık hissetmeyecek kadar yorgun olduğumdan, akşam yemeğini yine atladım böylece yemek için kullanacağım sudan tasarruf etmiş oldum. Çadırımı açacak kadar düz bir yer buldum. Çantamın yanında asılı olan küçük termometre havanın 5 derece olduğunu gösteriyordu. Tenteme girmeden önce terli giysilerimi çıkardım ve kurumaları için bir çaliya astım.

Sabahleyin astığım yerden zor aldım. Gece dondukları için tahta gibi olmuşlardı.

Golden Oak Springs'e yoldaki üçüncü günümün ilk saatlerinde vardım. Kare şeklindeki beton havuzu gördüğümde bir anda moralim düzeldi, yalnızca burada su kaynakları olduğundan değil, bu havuzu inşa eden insanlar olduğu için. Yüzeydeki birkaç böceği rahatsız ederek elimi suya soktum. Su arıtıcımı aldım ve Minnieapolis'deki mutfakımın evyesinde alıştırma yaptığım şekilde bir ucunu suya sokarak pompalamaya başladım. Bu işi yapmak hatırladığımdan daha zordu çünkü alıştırma yaparken yalnızca birkaç kez pompalamıştım. Şimdi ise pompayı bastırmak daha fazla güç istiyor gibiydi. Pompalamayı başardığımda, su girişi tüpünün ucu yüzeyde kaldığı için sadece hava bastı. Daha fazla yapamayacak hale gelene dek pompalamayı sürdürdüm, biraz ara verdikten sonra şişelerimi ve su torbamı dolduruncaya

CHERYL STRAYED

kadar bu işe devam ettim. Yaklaşık bir saatimi almıştı ama yapılması gerekiyordu. Bundan sonraki su kaynağıma zorlu bir 36 kilometre vardı.

O gün yürümeye devam etme niyetindeydim ama bundan vazgeçip kaynağın yanında kamp sandalyeme oturdum. Hava sonunda biraz ısınmıştı, güneş çıplak kol ve bacaklarımın üzerinde parlıyordu. Gömleğimi çıkardım, şortumu karnımın altına kadar indirdim ve sırt çantamın bedenimde açtığı yaralara güneşin iyi gelmesini umarak gözlerimi kapatıp uzandım. Gözlerimi açtığımda yandaki kayanın üzerinde küçük bir kertenkele gördüm. Şınav çekiyor gibiydi.

“Merhaba, kertenkele,” dedim, şınav çekmeyi bıraktı ve bir süre hareketsiz kaldıktan sonra şimşek gibi ortadan kayboldu.

Zaman kazanmak zorundaydım. Planladığım programın gerisinde kalmıştım ama o gün kendimi, Golden Oak Springs’in çevresindeki meşe ağaçlarının oluşturduğu küçük yeşil alandan ayrılmaya zorlayamadım. Etimdeki açık yaraların yanı sıra kaslarım ve kemiklerim de yürüyüşten ağrıyor ve ayaklarımdaki su toplamaları da giderek artıyordu. Yere oturarak onları inceledim. Giderek kötüleşmelerine engel olmak için yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Parmagımı yavaşça üzerlerinde dolaştırdım, sonra bileğimde çiçek açan gümüş bir dolar büyüklüğündeki morluğa dokundum. Bu bir PDY hasarı değil, benim PDY öncesi ahmaklığımın kanıtıydı.

Mojave’deki o motelde, kendimi çok yalnız hissettiğimde bu bere yüzünden Paul’ü aramamayı yeğlemiştim. Bu bere, sesimden gizlediğimi anlayacağı hikâyenin merkezindeydi. Los Angeles uçağına binmeden önce Portland’da geçirdiğim iki gün boyunca Joe’dan uzak kalmaya nasıl kararlı olduğumun ama bunu yapmadığımı; altı ay önce Minneapolis’e beni görmeye geldiğinden beri eroine dokunmamış olmama rağmen, o gün onunla nasıl eroin aldığımın hikâyesiydi bu.

Joe’yu eroin şırınga ederken izledikten sonra aceleyle, “Sıra bende,” demiştim. Yalnızca kırk sekiz saat kalmış olmasına rağmen, birdenbire PDY geleceğimin çok uzak bir noktasında gibi görünmüştü.

YABAN

Joe kolumda damar bulamayınca, “Ayak bileğini uzat,” demişti.

Günü Golden Oak Springs’de, elimde pusula, *Bulunabilir Olmak* kitabını okuyarak geçirdim. Neler görebileceğimi anlamak için bir cip yolundan aşağı sırt çantasız neşe içinde yürüdüm. Ayaklarımın durumuna ve kaslarımın ağrısına rağmen sırtımda çanta olmadan yürümek hari-kulade bir şeydi. Kendimi yalnızca dikleşmiş değil, omuzlarımdan iki elastik bantla havaya kaldırılmış gibi hissediyordum. Her adım tüy kadar hafif bir sıçrayıştı.

Yüksekten bakabileceğim bir yere gelince durdum ve önümde uzayıp giden geniş alanı seyrettim. Karşımda yalnızca daha çok sayıda güzel ve vakur çöl dağı ve daha çok rüzgâr türbini sıraları uzanıyordu. Kamp yerime döndüm, ocağımı kurdum ve kendime yoldaki ilk sıcak yemeğimi yapmaya giriştim ama ne yaparsam yapayım, ocağın alevini sürekli olarak yakamadım. Küçük el kitabını çıkarıp sorun giderme bölümünü okuduğumda deposuna yanlış tip gaz doldurmuş olduğumu gördüm. Özel beyaz gaz yerine kurşunsuz benzin doldurmuştum ve bu yüzden gaz memesi tıkanmış ve üzerindeki küçük tenceresi yakma çabalarım yüzünden is içinde kalmıştı.

Zaten aç değildim. Açlığım uyuşmuş bir parmak gibiydi ve hemen hemen hiç hissetmiyordum. Bir avuç kurutulmuş ton balığı ezmesi yedim ve saat 6.15’te uykuya daldım.

Dördüncü gününe başlamadan önce yaralarımı tedavi ettim. REI mağazasında çalışanlardan biri beni bir kutu Spenco marka 2nd Skin yara bantlarından almaya ikna etmişti – yanıklar için kullanılan bir banttı, su toplamalarına da çok iyi geliyordu ve tıpkı adı gibi ikinci bir deri görevi görüyordu. Vücudumdaki bütün kanayan, su toplamış ya da kızarmış yerlere bu bantları yapıştırdım – ayak parmaklarımın ucuna, topuklarıma, kalça kemiklerime, omuzlarımdan ön tarafına ve sırtımın alt kısmına. İşim bittiğinde giymeden önce biraz yumuşata-bilmek için çoraplarımı silkeledim. İki çift çorabım vardı ama ikisi de

CHERYL STRAYED

tozdan ve terden kaskatı olmuştu. Birkaç saatte bir değiştirerek ıslanan çifti çantamın yanındaki elastik kordonlara asıp kurutmama rağmen, yünden değil kartondan yapılmış gibi duruyorlardı.

O sabah, şişelerime doldurduğum on bir litre suyla su kaynağının yanından ayrıldığımda garip, soyut ve geçmişî hatırlatan bir keyif hissettiğimin farkına vardım. Türlü acılarım arasında çevremdeki güzelliğin, büyük ya da küçük şeylerin harikalığının farkına varabiliyordum: yoldaki bir çöl çiçeğinin rengi ya da güneş dağların üzerinden batarken gökyüzünün muhteşem rengi. Öylesine hüylalara dalmıştım ki yoldaki çakıl taşlarında kaydım ve sert toprağın üstüne nefesimi kesecek şiddette yüzükoyun düştüm. Hem bacağımdaki yakıcı acı hem de beni yere çivileyen sırtımdaki muazzam yük yüzünden, bir dakika kadar düştüğüm yerde hareketsiz kaldım. Çantamın altından sürünerek kalkıp hasarı gözden geçirdiğimde kaval kemiğimde bol miktarda kan akan derin bir yara açılmış olduğunu gördüm. Yaranın altında yumruk büyüklüğünde bir şişlik oluşmaya başlamıştı bile. Değerli suyumdan azıcık dökerek yaranın üzerindeki toprak ve çakıl taşlarını elimden geldiği kadar temizledim, bir parça gazlı bezi kanama duruncaya dek yaraya bastırdım ve topallayarak yola devam ettim.

Öğleden sonra, tekrar ayağım kayıp düşmekten korkarak gözlerimi yoldan ayırmadan yürüdüm. Günlerce önce aradığım şeyi de o zaman fark ettim: dağ aslanı izleri. Kısa bir süre önce patikada benim gittiğim yönde yürümüşü - 400 metre boyunca pençe izleri açıkça görülebiliyordu. Birkaç dakikada bir durup etrafıma bakındım. Küçük yeşil alanlar dışında arazi genellikle sarı ve kahverengi tonlarda, dağ aslanıyla aynı renkteydi. Son günlerde gazetede okuduğum Kaliforniya'daki üç kadın hakkındaki haberi -geçen yıl her biri farklı yerlerde dağ aslanları tarafından öldürülmüşü- ve yırtıcı hayvanların sürüdeki en zayıf olanın peşine düştüğünü izlediğim bütün doğa belgesellerini düşünerek yoluma devam ettim. Bunun ben olduğuma hiç şüphe yoktu: Lime lime edilebilme olasılığı en yüksek kişi. Dehşet içindeki sesimin

onu korkutup kaçıracağını umarak aklıma gelen çocuk şarkılarını yüksek sesle söyledim – “Parla, Parla, Küçük Yıldız” ve “Beni Eve Gö-tür, Kır Yolları”. Bir yandan da bacağımdaki pıhtılaşmış kanın ve on gündür yıkanmamış vücudumun kokusu onu cezbetmeye yetmezmiş gibi, sesimin de onu varlığımdan haberdar etmesinden korkuyordum.

Etrafı dikkatle gözden geçirirken o ana kadar epey yürümüş ol-duğumu ve arazinin değişmeye başladığını fark ettim. Çevremdeki doğa hâlâ, yolculuğun başından beri olduğu gibi fundalık ve çalı-lıkların hâkim olduğu bir görünümdeydi ama Mojave Çölü’ne özgü Joshua ağaçları ender olarak görülmeye başlamıştı. Ardıç ağaçları, bodur çamlar ve bodur meşeler daha sık görünür olmuşlardı. Ara sıra yoğun otlarla kaplı gölgelikli çayırlardan geçiyordum. Otlar ve oldukça büyük ağaçlar beni rahatlatıyordu. Suyu ve yaşamı akla getiriyor, bu işi başarabileceğimi ima ediyorlardı.

Yani bir ağaç yolumu kesene dek öyleydi. Yolun üzerine düş-müştü, dallarının üzerine devrilen kalın gövdesi, altından geçemeye-ceğim kadar alçaktaydı ama çantamın ağırlığı göz önüne alındığında, üzerinden tırmanıp geçmemin imkânsız olduğu kadar da yüksekti. Etrafından dolaşmak da söz konusu olamazdı: yolun bir yanında ya-maç çok dikti, diğer yanındaysa çalılar çok yoğundu. Uzun bir süre orada durup ağacı geçmenin yolunu düşündüm. Ne denli imkânsız görünürse görünsün, bunu yapmak zorundaydım. Ya bunu yapacak ya da geri dönüp Mojave’deki motele gidecektim. On sekiz dolarlık küçük odamı beni kendimden geçiren bir hasretle düşündüm, oraya geri dönme arzusu bütün vücudumu sardı. Sırtımı ağaca verdim, sırt çantamın kayışlarını açtım ve yere su torbamın delineceği kadar sert düşmemesi için elimden geleni yaparak onu ağacın pürüzlü gövdesi-nin üzerinden karşı tarafa doğru ittim. Sonra da düştüğümde zaten çizilmiş olan avuçlarımı daha da sıyrarak ağacın üzerine tırmanıp diğer tarafa atladım. Bundan sonraki 1,5 kilometre içinde yola düşmüş

CHERYL STRAYED

üç ağaçla daha karşılaştım. Hepsini geçtiğimde kaval kemiğimdeki yara iyice açılmış, tekrar kanamaya başlamıştı.

Beşinci günün öğleden sorasmda dar ve dik bir patikada ilerlerken başımı kaldırdım ve kocaman kahverengi boynuzlu bir hayvanın bana saldırmaya hazırlandığını gördüm. “Kanada geyiği!” diye bağırdım ama öyle olmadığım biliyordum. Anın paniği içinde zihnim gördüğüm şeyi kavrayamamıştı ve gördüğüne en yakın olan şey de geyikti. Kendimi yolun kenarındaki manzanita fundaları ve bodur meşelerin içine atarak çantamın ağırlığı elverdiğince sivri dallarının arasına girdim.

Ben bunu yaparken hayvan bana doğru geldi ve uzun boynuzlu bir Teksas boğası tarafından deşilmek üzere olduğumu anladım.

Daha da yüksek bir sesle, “Geyiiiiik!” diye bağırken, sırt çantamın dış iskeletine bağlı olan ve ucunda dünyanın en yüksek sesli düdüğü bulunan sarı ipe uzanmaya çalıştım. Düdüğü buldum, dudaklarıma götürdüm, gözlerimi kapadım ve nefes almak için durmam gerekene kadar bütün gücümle üfledim.

Gözlerimi açtığımda boğa gitmişti.

Manzanitaların çentikli dallarının yüzdüğü sağ elimin işaret parmağının derisi de öyle.

Pasifik Dağ Yolu’nda yürümenin en ilginç yanı, o yaz beni o denli derinden etkileyen şey –ve aynı zamanda pek çok şey gibi son derece basit olan şey– her durumda pek az seçeneğimin olması ve genellikle en az istediğim şeyi yapmak zorunda olmamdı. Kaçışın ya da yadsımanın mümkün olmamasıydı. Martiniyle yatıştırmak ya da sevişerek örtbas etmek yoktu. O gün çalılıkların arasına atladığımda, bir yandan boğa geri geliyor sanıp her sestten korkar, bir yandan da kanayan parmağımı tedavi etmeye çalışırken seçeneklerimi gözden geçirdim. Sadece iki taneydi ve aslında ikisi de aynıydı. Geldiğim yöne geri dönecek ya da niyetlendiğim yöne doğru ilerleyecektim. Gözlerimi kapattıktan sonra hangi yöne gittiğini göremediğim için

YABAN

boğa her iki yönde de olabilirdi. Sadece beni geri götürecek boğa ile ileri götürecek boğa arasında seçim yapabilirdim.

Bu yüzden yola devam ettim.

Günde 15 kilometre yürümek bütün gücümü tüketiyordu. Günde 15 kilometre yürümek şimdiye kadar yaptığım fiziksel başarıların çok ötesindeydi. Vücudumun her parçası acıyordu. Kalbim dışında. Hiç kimseyi görmedim, gariptir ama hiç kimseyi de özlemedim. Yiyecek, su ve sırt çantamı yere koyabilmek dışında hiçbir şey arzulamadım. Ama yine de çantamı taşımaya devam ettim. Jeffrey çamlarının ve kara meşelerin çevrelediği bu patikada, hiçbiri görünürde olmasa da büyük kamyonların izleri duran cip yollarını geçerek kurak dağlara çıkıp inerek onu taşıdım.

Sekizinci günün sabahında acıktım ve birdenbire bastıran sıcak yemek arzumu karşılayacak bir durum değerlendirmesi yapmak için bütün yiyeceğimi yere boşalttım. Bitkin ve iştahsız halimle bile o zamana kadar pişirmek gerekmeyen her şeyi neredeyse bitirmiştım – tahıl gevreği, kuruyemiş ve meyve kurusu; kurutulmuş hindi ve ton balığı; protein çubukları ve çikolata; Sütten Daha İyi tozu. Kalanların çoğu pişirilmesi gereken yiyeceklerdi ve ocağım çalışmıyordu. İkmal paketime yolun 220'inci kilometresindeki Kennedy Meadows'a varana kadar ulaşamazdım. Deneyimli bir doğa yürüyüşçüsü bu 220 kilometreyi şimdiye kadar çoktan yürümüştü ama benim hareket hızımla, yarı yola bile gelememiştim. Ve elimdeki yiyeceklerle Kennedy Meadows'a kadar dayansam bile, yine de ocağımı tamir ettirmem ve doğru yakıtı doldurmam gerekiyordu – ve bir kasabadan çok avcılar, yürüyüşçüler ve balıkçılar için yüksek irtifa üssü olan Kennedy Meadows'da bunu yaptıracak bir yer yoktu. Pişiremediğim hazır yiyeceklerin poşetleri her yana dağılmış bir halde yerde otururken yoldan sapmaya karar verdim. Pasifik Dağ Yolu, oturduğum yerden pek uzak olmayan bir noktada, çeşitli yönlere giden cip yollarından oluşan bir ağla kesişiyordu.

CHERYL STRAYED

Dağ yolunun paralelinde ve yaklaşık 30 kilometre doğusundaki otoyol tarzında bir medeniyete ulaşacağımı düşünerek bu cip yollarının birinden aşağı doğru yürümeye başladım. Hangi yolda olduğumu tam olarak bilmeden, yalnızca bir şeyler bulacağıma inanarak, sıcak güneşin altında yürüdüm, yürüdüm. Hareket ederken burnuma kendi kokum geliyordu. Yanıma deodorant almıştım ve sabahları kollarımın altına sürüyordum ama artık bir fark yaratmıyordu. Bir haftadan uzun zamandır banyo yapmıyordum. Vücudum toprak ve kanla kaplanmış, saçlarım toz ve kurumuş terle kaskatı, şapkamın altında çalı gibi olmuştu. Kaslarımın günden güne güçlenmekte olduğunu hissediyordum ama aynı zamanda tendonlarım ve eklemlerim iflas ediyordu. Ayaklarım hem içten hem de dıştan acıyordu, derileri su toplamalarıyla açılmıştı, kemik ve kasları kilometrelerce yoldan yorgun düşmüştü. Yol keyifli bir şekilde düz ya da hafifçe aşağı doğru eğimli gidiyordu ve patikanın sürekli iniş çıkışlarında hoş bir değişiklik yaratıyordu ama yine de zorlanıyordum. Uzun etaplarda aslında ayaklarım olmadığını, bacaklarımın ucunda her şeye dayanıklı su geçirmez kütükler olduğunu hayal etmeye çalışıyordum.

Dört saat sonra yoldan sapma kararımın pişman olmaya başladım. PDY’de aklıktan ölebilir ya da yağmacı uzun boynuzlu boğalar tarafından öldürülebilirdim ama en azından nerede olduğumu biliyordum. Rehber kitabıma tekrar baktım, üstünkörü bir şekilde tanımladıkları yollardan biri üzerinde olduğumdan bile artık emin değildim. Haritamı çıkardım ve her saati işaretleyerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Harita ve pusulanın tam olarak nasıl kullanılacağını tekrar okumak için çantamdan *Bulunabilir Olmak* kitabını çıkardım. Güneşi inceledim. Çevrelerinde çit bulunmayan küçük bir sığır sürüsünün yanından geçtim ve hiçbirini bana doğru gelmemesine rağmen onları görünce kalbim hopladı. Sadece başlarını kaldırıp geçişimi izlemek için yemeğe ara verirlerken onlara “İnekler, inekler, inekler,” diye yumuşak bir sesle şarkı söyledim.

Yolun geçtiği arazi bazı yerlerde şaşırtıcı derecede yeşil, bazılarında ise kurak ve kayalık ve iki kez yol kenarında sessiz ve esrarengiz bir şekilde park etmiş traktörlerin yanından geçtim. Güzellik ve sessizlikle mest olmuş bir halde yürüdüm ama akşamüzerine doğru boğazıma bir tedirginlik duygusu yükseldi.

Bir yoldaydım ama sekiz gündür tek bir insan görmemiştim. Burası medeniyetti ama yine de açık alanda otlayan inekler ve terk edilmiş iki traktör ile yolun kendisi dışında medeniyetten eser yoktu. Kendimi bir bilim kurgu filminde oynuyormuşum, gezegende kalan tek insan benmişim gibi hissettim ve yolculuğumun başından beri ilk kez ağlamak istedim. Gözyaşlarımı bastırmak için derin bir nefes aldım, çantamı çıkardım ve kendimi toparlamak için yere koydum. Yolun ilerisinde bir dönemeç vardı ve ne yapmam gerektiğini bulabilmek için çantamı bırakıp oraya kadar yürüdüm.

Gördüğüm şey sarı bir kamyonetin sürücü yerinde oturan üç kişiydi.

Biri beyazdı. Biri siyahtı. Biri de Latin kökenliydi.

Onların yanına varmam altmış saniye falan aldı. Yüzlerinde benim bir gün önce uzun boynuzlu boğayı gördüğümdekine benzer bir ifadeyle beni izlediler. Sanki her an “Geyik!” diye bağıracakmış gibiydiler. Onları gördüğüm için müthiş bir rahatlama hissettim. Yine de onlara doğru yürürken, insanların bulunmadığı bir gezegen hakkındaki filmin başrol oyuncusu olmadığımı farkına vararak bütün vücudum ürperiyordu. Artık tamamen farklı bir filmin içindeydim: Sarı kamyonetin gölgesinden beni izleyen, niyetleri, karakterleri ve kökenleri bilinmeyen üç adamla karşılaşan yalnız bir kadındım.

Sürücü tarafındaki pencereden onlara durumumu açıkladığımda gözlerindeki ifade korkudan şaşkınlığa ve dalga geçmeye dönüştü ve sonunda hepsi birden bir kakhaha patlattılar.

Beyaz adam kendini topladığında, “Sen nerede yürüdüğünün farkında mısın, tatlım?” diye sordu ve ben başımı iki yana salladım.

O da siyah adam da altmış yaşlarında görünüyordı, Latin kökenli olanı ise ergenlikten yeni çıkmış gibiydi.

“Şuradaki dağı görüyor musun?” diye sordu. Oturduğu direksiyonun arkasından doğruca ileriye işaret etti. “Biz bu dağı patlatmaya hazırlanıyoruz.” Bir maden işletmesinin bu arazinin haklarını satın aldığını ve buradan insanların bahçelerinde kullanacağı dekoratif kayalar çıkaracaklarını açıkladı. Kovboy şapkasının kenarına dokunarak beni selamlayarak, “Benim adım Frank,” dedi. “Ve teknik olarak başkasının arazisinde izinsiz olarak bulunuyorsunuz, genç bayan ama sizi bu yüzden suçlamayacağız.” Bana baktı ve göz kırptı. “Biz sadece madenciyiz. Arazinin sahibi değiliz, yoksa sizi vurmamız gerekirdi.”

Tekrar güldü ve ortada oturan Latin Amerikalıyı işaret ederek adının Carlos olduğunu söyledi.

Pencere yanındaki yolcu koltuğunda oturan siyah adam da, “Ben Walter,” diyerek kendini tanıttı.

Onlar, bir haftadan uzun bir süre önce Colorado plakalı mini-vanlarıyla beni yolun kenarına kadar getiren iki adamdan bu yana gördüğüm ilk insanlardı. Konuşmaya başladığımda sesim kendime garip geldi, daha yüksek sesle ve daha hızlı konuşuyordum. Sanki ağızımdan çıkan her kelime uçup giden, yetişip yakalayamadığım küçük bir kuş gibiydi. Bana kamyonetin kasasına binmemi söylediler ve sırt çantamı bıraktığım yerden almaya gittik. Frank arabayı durdurdu ve hepsi indiler. Walter çantamı alırken ağırlığından şaşkına döndü.

Hayli çaba sarf ederek çantayı kamyonetin kasasına kaldırırken, “Ben Kore’deydim,” dedi. “Ve asla bu kadar ağır bir çanta taşımazdık. Ya da belki sadece bir kere bu kadar ağırlığını taşıdım ama o da cezalandırıldığım içindi.”

Beni konuya fazla karıştırmadan, çabucak Frank’ın evine gitmeme karar verdiler. Karısı bana yemek verecek, banyo yapabilecek ve bir yatakta uyuyabilecektim. Sabahleyin de sobamı tamir edebilecek bir yer bulmama yardımcı olacaktı.

Frank birkaç kere, “Şunu bir daha anlatır mısın?” diye sordu ve her anlatışında üçü de şaşkınlık ve kendilerinden geçercesine dikkatle dinlediler. Pasifik Dağ Yolu’nun en fazla 30 kilometre ötesinde yaşıyorlardı ve hiçbirini bunu daha önce duymamıştı. Üçü de bir kadınının neden tek başına yürümeye kalktığını kavrayamıyorlardı. Frank ve Walter bunu neşeli, efendice bir tavırla ifade etti.

Bir süre sonra Carlos, “Aslında bayağı hoş bir şey,” dedi.

“Belki sen de yapmalısın,” diye önerdim.

“Yok,” dedi.

Adamlar tekrar kamyonete bindiler ve Walter’ın kamyonetini park ettiği yere kadar birkaç kilometre boyunca arkada yalnız başıma kaldım. Walter ve Carlos beni bir saat daha çalışması gereken Frank’le bırakarak arabaya binip gittiler.

Sarı kamyonetin içinde oturup Frank’ın yolu düzeltmek için bir traktörle ileri geri gidişini izledim. Her gidiş gelişinde bana el salladı ve o uzaklaştığında gizlice kamyonetindeki eşyaları inceledim. Torpido gözünde gümüş bir viski matarası vardı. Küçük bir yudum aldım ve dudaklarım tutuşarak hemen yerine koydum. Koltuğun altına uzandım ve ince siyah bir çanta buldum. Çantanın içinde viski matarası gibi gümüş bir tabanca olduğunu gördüm ve onu da kapatıp koltuğun altına ittim. Kontak anahtarları arabanın üstündeydi. Arabayı çalıştırıp gitsem ne olur diye boş boş düşündüm. Botlarımı çıkarıp ayaklarıma masaj yaptım. Bileğimde, Portland’da yaptığım eroin iğnesi yüzünden oluşan morluk hâlâ duruyordu ama artık pis bir sarıya dönüşmüştü. Yaptığım saçmalığa hayret ederek parmağımı morartının merkezindeki, kabarıklığı hâlâ hissedilebilir olan iğne izinin üzerinde dolaştırdım, sonra da görmemek için çoraplarımı giydim.

İşini bitirip kamyonete geri döndüğünde Frank, “Sen ne tür bir kadınsın?” diye sordu.

“Nasıl yani?” diye sordum. Gözlerimiz karşılaştı, onun gözlerinde bir şey ortaya çıktı ve bakışlarımı çevirdim.

“Jane gibi biri misin? Tarzan’ın hoşlanacağı türden?”

“Sanırım,” dedim ve endişeyle ürpermeme rağmen Frank’ın kamyoneti çalıştırıp gitmeye başlamasını dileyerek güldüm. İri bir adamdı; uzun boylu, keskin yüz hatlı ve yanık tenliydi. Bana kov-boymuş gibi görünen bir madenci. Elleri çocukluğumda tanıdığım adamların ellerini hatırlatıyordu; geçimlerini bedenleriyle çalışarak kazanan, ne kadar yıkasalar da elleri asla temizlenemeyen adamlar. Onun yanında otururken kendimi bazı durumlarda bazı adamlarla yalnız kaldığımda her zaman olduğu gibi hissettim – her şey olabiliirdi. Terbiyeli ve nazik bir şekilde kendi işine bakabilir ya da bana el atarak bir anda işin gidişatını tamamen değiştirebiliirdi. Kamyonette yanında otururken sanki bir uykudan yeni uyanmış gibi gevşemiş görünmeme rağmen, vücudumdaki tüm hücreler yüksek alarm halinde, ellerini ve her hareketini izliyordum.

“Burada bizim için küçük bir şey var,” diyerek torpido gözüne uzanıp viski matarasını çıkardı. “Bu benim yorucu bir iş günü sonundaki ödülüm.” Kapağını açtı ve bana uzattı. “Önce bayanlar.”

Matarayı aldım, dudaklarıma götürdüm ve viskiden bir yudum aldım.

“Evet. İşte sen öyle bir kadınsın. Bu yüzden sana Jane diyeceğim.” Matarayı elimden aldı ve epey bir miktar içti.

“Aslında burada tamamen yalnız değilim,” deyiverdim ve bir yandan yalan uydurmaya çalışırken konuşmaya devam ettim. “Kocam da –adı Paul’dür– doğa yürüyüşü yapıyor. O, Kenndy Meadows’dan başladı. Oranın ne tarafta olduğunu biliyor musunuz? İkimiz de tek başımıza yürüyüş deneyimini yaşamak istedik, bu yüzden o güneye ben de kuzeye doğru gidiyoruz ve ortada buluşacağız. Sonra da yazın devamında birlikte yürüyeceğiz.”

Frank başını salladı ve mataradan bir yudum daha aldı. Bir süre düşündükten sonra, “Eh, o zaman o senden daha çılgınmış,” dedi. “Bir kadının senin yaptığını yapacak kadar çılgın olması bir şey, bir adamın karısının böyle bir şey yapmasına izin vermesi farklı bir şey.”

Onunla aynı fikirdeymiş gibi, “Evet,” dedim. “Her neyse. Birkaç güne kadar buluşacağız.” Öylesine inandırıcı bir tavırla söyledim ki buna kendim de inandım. Paul’ün her dakika bana yaklaşmakta olduğuna, iki ay önce karlı bir nisan ayında boşanma davası açmamış olduğumuza, bana doğru gelmekte olduğuna. Ya da yola devam edemez durumda kalırsam bundan haberdar olacağına. Ortadan kaybolduğum takdirde bunun birkaç gün içinde fark edileceğine.

Ama doğru olan bunun tersiydi. Hayatımdaki insanlar yoldaki ilk günümde çöl rüzgârıyla uçup giden yara bantları gibiydi. Etrafa saçılmış ve gitmişlerdi. İlk durağıma geldiğimde hiç kimse bir telefon etmemi bile bekleliyordu. Ya da ikinci veya üçüncüsüne.

Frank koltuğunun arkasına yaslandı ve büyük metal kemer tokasını düzeltti. “Yorucu bir iş günü sonunda kendimi ödüllendirmekten hoşlandığım bir şey daha var,” dedi.

Kararsız bir gülümsemeyle, “Nedir o?” diye sorarken kalbim göğsümden çıkacak gibiydi. Kucağımdaki ellerim karıncalanıyordu. Sırt çantamın benden çok uzakta, kamyonetin kasasında olduğunu aniden hatırladım. Eğer kapıyı açıp kaçmak zorunda kalırsam onu bırakmaya karar verdim.

Frank küçük siyah kutunun içinde tabancanın durduğu koltuğun altına uzandı.

Şeffaf bir plastik torba çıkardı. İçinde her biri kement şeklinde sarılmış uzun, kırmızı meyankökü çubukları vardı. Torbayı bana doğru uzattı ve sordu, “Biraz ister misin, Bayan Jane?”

İKİ YÖNDE DE BİR BOĞA

Frank araba kullanırken ben de onun kırmızı meyankökü çubuklarının neredeyse bir buçuk metresini yalayıp yuttum ve eğer mümkün olsaydı rahatlıkla bir buçuk metre daha yerdim.

Arabayı evinin önündeki toprak yola park ederken, “Sen burada bekle,” dedi. Karavanı çöl çalılıkları arasındaki karavan grubunun arasında yer alıyordu. “Gidip Annette’e kim olduğunu söyleyeceğim.”

Birkaç dakika sonra birlikte çıktılar. Annette, gri saçlı, tombul ve yüzünde soğuk ve şüpheli ifade olan bir kadındı. Frank sırt çantamı kamyonetinden indirirken, “Bütün eşyanı mı taşıyorsun?” diye homurdandı. Onların arkasından karavana girdim, Frank doğruca tuvalete gitti.

Annette, “Rahatına bak,” dediğinde, bana yemek hazırladığı mutfak bölmesinin sınırını oluşturan masaya oturmam gerektiğini düşündüm. Masanın öbür ucunda küçük bir televizyon duruyordu. Sesi o kadar açılmıştı ki ne dediği anlaşılmıyordu. O.J. Simpson davasıyla ilgili bir söylentiği anlatıyordu. Annette gelip önüme bir tabak koyuncaya kadar izledim, sonra televizyonu kapattı.

“Sürekli O.J. şöyleydi, O.J. böyleydi haberleri veriyorlar,” dedi. “Afrika’da açlıktan ölen çocuklardan bahseden yok. Hadi sen başla,” diyerek yemeğimi işaret etti.

Açlıktan gözümün dönmüş olduğunu maskeleyen rahat bir ses tonuyla, “Sizi bekleyeyim,” dedim. Masada duran табаğıma baktım. Ağzına kadar ızgara kaburga, konserve mısır ve patates salatasıyla doluydu. Kalkıp ellerimi yıkamayı düşündüm ama bunun yemeği geciktireceğinden korktum. Hiç önemi yoktu. Yemekten önce elleri yıkamak gerektiği kavramı, bana televizyondaki haber programı kadar uzaktı.

Annette önüme plastik bardakla bir vişneli Kool-Aid koyarak, “Sen ye!” diye komut verdi.

Bir çatal dolusu patates salatasını ağzıma götürdüm. O kadar güzeldi ki neredeyse sandalyemden düşüyordum.

“Üniversiteli misin?”

“Evet,” diye yanıtlarken pisliğime ve kötü kokuma rağmen ona öyle görünmüş olmaktan tuhaf bir şekilde gururum okşandı. “Eskiden öyleydi. Dört yıl önce mezun oldum,” dedim ve teknik olarak bunun yalan olduğunu fark ederek ağzıma bir lokma daha yemek attım. Yaşamının son günlerinde anneme üniversiteyi bitireceğime söz vermiş olmama rağmen bitirmemiştim. Annem bahar tatilimizin başladığı pazartesi günü ölmüştü ve ben de ertesi hafta pazartesi günü okula dönmüştüm. Kederden yarı kör bir halde son yarı yılın ders yüküyle çabalamış ama tek bir şeyi yapmadığım için diplomamı alamamıştım. Orta düzey İngilizce dersi için beş sayfalık bir ödevi yazmamıştım. Bunu kolayca yapabilirdim ama yazmaya çalıştığımda sadece bilgisayarımın boş ekranına gözlerimi dikip oturuyordum. Mezuniyet töreninde kep ve cüppe giyip sahneye çıkmış, bana verilen rulo halindeki küçük belgeyi almıştım ama açtığımda içinde olacağını tahmin ettiğim şey yazıyordu: O beş sayfalık ödevi bitirmediğim takdirde mezuniyet diplomamı alamayacaktım. Elimde sadece öğrenim kredisi borçları vardı ve hesaplarıma göre kırk üç yaşına gelene kadar ödemem gerekecekti.

Ertesi sabah Frank, Ridgecrest denen kasabaya giden bir araba bulmamı tembih ederek beni otoyoldaki bir bakkal dükkânının önünde bıraktı. Otostopçu alması şirket kurallarına karşı olmasına rağmen beni arabasına almayı kabul eden bir cips dağıtımcısı gelinceye kadar dükkânın önündeki verandada oturdum. Büyük kamyonuna tırmandığımda bana adının Troy olduğunu söyledi. Haftanın beş günü günü Kaliforniya’da dolaşarak her çeşit cips dağıtımı yapıyordu. On yedi yaşında evlendiği lise aşkıyla on yedi yıldır evliydi.

Pişmanlık dolu bir sesle, “On yedi yıl kafes dışında, on yedi yıl kafes içinde,” diye şakalaştı. “Senin yerinde olmak için her şeyi yaptım,” dedi. “Ben, özgür olmaya cesaret edemeyen bir özgür ruhum.”

Beni Todd’un Açık hava Malzemeleri Dükkânı’nda bıraktı. Bay Todd ocağımı bizzat söküp, temizleyip yeni bir filtre taktıktan ve bana doğru gazı verdikten sonra, emin olmak için yakma konusunda da bir deneme yaptırdı. Biraz yapışkan bant ve yaralarım için yara bandı satın aldıktan sonra bir lokantaya gidip çikolatalı malt içeceği, patates kızartması ve çizburger sipariş ettim ve aynen dün akşamki yemekte olduğu gibi her lokmayı lezzetinden ürpererek yedim. Daha sonra bir süre, vızır vızır geçen arabalar ve soğuk bir merakla dönüp bana bakan sürücü ve yolcuların arasında kasabada dolaştım. Dağ yoluna dönebilmek için otostop yapmaya çalışmak ya da geceyi Ridgecrest’te geçirip ertesi gün dönmek arasında kararsız bir halde hazır yiyecek satan dükkânlar ve araba bayileri arasında yürüdüm. Bir dört yol ağzında durup hangi yöne gideceğime karar vermeye çalışırken hırpani kılıklı bisikletli bir adam yanımda durdu. Elinde kırışık bir kahverengi kese kâğıdı tutuyordu.

“Kasaba dışına mı gidiyorsun?” diye sordu.

“Belki,” dedim. Bisikleti kendine küçük geliyordu – yanlarındaki gösterişli alev boyamalarıyla bir erkekten çok oğlan çocuğu bisikletiydi.

“Hangi yöne gidiyorsun?” diye sordu. Vücut kokusu o kadar ağırdı ki ben de en az onun kadar kötü kokmama rağmen neredeyse beni

öksürtecekti. Bir gece önce Frank ve Annette'in evinde yemekten sonra banyo yapmış olamama rağmen üstümde hâlâ kirli giysilerim vardı.

Ona, "Bu gece bir otelde kalabilirim," dedim.

"Bunu yapma!" diye bağırdı. "Ben yaptım ve beni hapse attılar."

Kendisi gibi olduğumu sandığını anlayarak başımı salladım. Bir üniversite öğrencisi, hatta eski bir üniversite öğrencisi değil, bir serseri. Bir kanun kaçağı. Ona PDY'yi açıklamayı bile denemedim.

Kese kâğıdını bana uzatarak, "Bunu alabilirsin," dedi. "Ekmek ve salam. Sandviç yapabilirsin."

Teklifinden hem iğrenip hem de duygulanarak, "Hayır, teşekkürler," dedim.

Bisikletini sürüp gitmeye pek istekli görünmüyordu. "Nerelisin?" diye sordu.

"Minnesota."

Kirli yüzüne yayılan bir tebessümle, "Hey!" diye bağırdı. "Sen benim kız kardeşimsin. Ben de Illinois'denim. Illinois ve Minnesota komşu gibidirler."

"Şey, hemen hemen komşu sayılırlar – arada Wisconsin var," dedim ve aynı anda duygularını incitmekten çekinerek dediğime pişman oldum.

"Ama yine de komşu sayılır," diyerek beşlik çakmam için avucunu uzattı.

Ona bir beşlik çaktım.

Pedala basıp uzaklaşırken, "İyi şanslar," diye seslendim.

Bir markete girdim ve önce hiçbir şeye dokunmadan, yiyecek yığınlarından gözlerim kamaşmış bir halde reyonlar arasında dolaştım. Hazır yemeklerimi pişiremediğim için tamamen bitirdiğim yiyeceklerin yerine birkaç şey aldım ve kasabanın en ucuz oteli gibi görünen bir yer bulana dek kalabalık sokaklarda dolaştım.

Bir oda istediğimde, kontuarın arkasındaki adam, “Adım Bud,” diye yanıtladı. Sinsi bir ifadesi ve sigara içenlere has bir öksürüğü vardı. Kırışık yüzünün iki yanından esmer yanakları sarkıyordu. PDY’de yürüdüğümünden bahsettiğimde giysilerimi yıkamakta ısrar etti. Karşı çıktığımda, “Onları çarşaflar ve havlular arasına atacağım, tatlım. Hiç zahmet olmaz,” dedi.

Odama gittim, soyundum ve sıcak bir haziran günü olmasına rağmen üzerime bir yağmurluk ve yağmur eşofmanımı giydim ve sonra ofise gidip küçük kirli yığınımı utanarak Bud’a teslim ederken tekrar teşekkür ettim.

“Bu teklifi bileziğini beğendiğim için yaptım,” dedi Bud. Yağmurluğumun kolunu sıvadım ve bileziğe baktık. Arkadaşım Aimee’nin haftalar önce Minneapolis’te sokakta vedalaşırken bileğime taktığı soluk gümüş renkli bir POW/MIA⁴ bilekliği idi.

“Bakayım kimin adı yazıyormuş.” Kontuarın üzerinden koluma uzandı ve bileklikteki yazıyı okumak için hafifçe çevirdi. “William J. Crockett,” diye okudu ve kolumu bıraktı. Aimee bu konuda araştırma yapmış ve William J. Crockett’in kim olduğunu bana söylemişti: Yirmi altıncı doğum gününe iki ay kala Vietnam’da uçağı düşürülen bir hava kuvvetleri pilotuydu. Bu bileziği yıllarca hiç çıkarmadan takmıştı. Bana verdiği andan itibaren ben de çıkarmadım. Bud, “Ben de bir Vietnam gazisiyim, bu yüzden böyle şeylere dikkat ederim. Banyo küveti olan tek odayı sana vermemin sebebi de bu,” dedi. “1963 yılında, daha on sekiz yaşına basmadan oradaydım. Ama artık savaş karşıtıyım. Her türlü savaşın yüzde yüz karşısındayım. Bazı durumlar dışında.” Bud yanındaki plastik bir küllük içinde yanan sigarayı eline aldı ama dudaklarına götürmedi. “Sanırım bu yıl Sierra Nevada’da oldukça fazla kar olmalı.”

4 Vietnam’da kaybolan ya da esir düşen Amerikan askerlerini anmak için hazırlanan, üzerinde askerin adı, rütbesi ve kaybolduğu ya da esir düştüğü tarih bulunan nikel kaplı bakır anı bileziği. (ç. n.)

“Kar mı?” diye sordum

“Bu yıl rekor düzeyde yağdı. Her yeri sis basmış. Durumu sormak istersen, kasabada bir Arazi Yönetimi Bürosu var,” dedi ve sigaradan bir nefes çekti. “Giyisilerin birkaç saat içinde hazır olur.”

Odama döndüm, önce bir duş aldım, arkasından da küvete girdim. Sonra yatak örtülerini açtım ve çarşafın üzerine uzandım. Odamda klima yoktu ama yine de kendimi serin hissediyordum. Yolculuğum bana kendimi ne denli kötü hissedebileceğimi öğretmiş olduğu için şu anda kendimi bütün hayatımda olmadığım kadar iyi hissediyordum. Ayağa kalktım, çantamı karıştırdım ve yatağa yaslanarak *Döşëğimde Ölüirken*’i okurken bir yandan da Bud’ın kar konusunda söyledikleri zihnimde çınliyordu.

Karı biliyordum. Ne de olsa Minnesota’da büyümüşüm. Kar küremiş, karda araba kullanmış ve kartopu yapmışım. Günlerce yağın ve aylarca yerden kalkmayan karı izledim. Ama bu kar farklıydı. Sierra Nevada Dağları, İspanyolca “Karlı Dağlar” anlamına gelen adını, doruklarını aman vermez bir şekilde kaplayan kar yüzünden almıştı.

Bunca zamandır karlı dağlarda yürüyüş yapmış olmak bana saçma göründü – PDY’ye çıktığım andan itibaren kat ettiğim kıraç dağlar aslında teknik olarak Sierra Nevada Dağları’nın bir parçasıydı. Ama bunlar –yüz yıldan fazla zaman önce dağcı ve yazar John Muir’in keşfedip hayran olduğu– Kennedy Meadows’un ötesindeki granit zirveleri ve sarp kayalıkları aşılması güç Yüksek Sierralar değildi. PDY’ye çıkmadan önce John Muir’in Sierra Nevada hakkında yazdığı kitabı okumamışım ama onun Sierra Kulübü’nün kurucusu olduğunu biliyordum. Sierra Nevada’yı çobanlardan, maden işletmecilerinden, turistik gelişimlerden ve modern hayatın getirdiği diğer istilalardan korumak Muir’in yaşam boyu tutkusu olmuştu. Sierra Nevada’nın bugün hâlâ bakir doğa olarak kalabilmesini ona ve onun amacına destek olanlara borçluyuz. Bu bakir doğa, görünüşe göre şimdi karda mahsur kalmıştı.

CHERYL STRAYED

Tamamen gafil avlanmış değildim. Rehber kitabımın yazarları Yüksek Sierralar'da karla karşılaşabileceğime dair beni uyarmışlardı ve hazırlıklı gelmiştim. Ya da en azından PDY'de yürümeye başlamadan önce yeterli olacağına inandığım bir biçimde hazırlıklıydım: Bir buz baltası almış ve Kennedy Meadows'da teslim almak üzere kendime gönderdiğim paketin içine koymuştum. Buz baltasını satın alırken, ona yolun en yüksek bölümlerinde ender olarak ihtiyaç duyacağımı varsaymıştım. Rehber kitap beni normal bir yılda Yüksek Sierralar'da yürüyeceğim haziran ve temmuz aylarına kadar karların erimiş olacağına inandırmıştı. Bu yılın normal bir yıl olup olmadığını araştırmak hiç aklıma gelmemişti.

Yatağımın yanındaki sehpa da bir telefon rehberi buldum ve sayfalarını karıştırdıktan sonra Arazi Yönetimi Bürosu'nun bölge ofisinin numarasını çevirdim.

Telefona yanıt veren kadın, "Oh, evet, yukarıda çok kar var," dedi. Ayrıntıları bilmediğini ama bu yıl Sierralar'da rekor kar yağışı olduğundan emin olduğunu söyledi. Ona PDY'de yürüdüğümü söylediğimde beni yola kadar götürmeyi teklif etti. Telefonu kapatırken otostop yapmam gerekmeceğinin verdiği rahatlık duygusu, kar endişemin önüne geçmişti. Bu çok uzak, çok imkânsız görünüyordu.

Ertesi gün, Arazi Yönetim Bürosu'ndaki nazik kadın, beni Walker Pass denilen yerdeki bir yola geri götürdü. Onun arabayla uzaklaşmasını izlerken kendimi hem cezalandırılmış gibi hem de dokuz gün önce yürüyüşe başladığımdan biraz daha güvenli hissettim. Önceki günlerde, bir Teksas uzun boynuzlu boğasının saldırısına uğramış, düşme ve kazalar yüzünden yara bereler almış ve madenciler tarafından patlatılmak üzere olan dağlardaki ıssız yollara sapmıştım. Kilometrelerce çölün üstesinden gelmiş, sayısız dağa inip çıkmış ve tek bir insan görmeden günlerce yol almıştım. Ayaklarımda yaralar açmış, vücudumu kanayana kadar zedelemiş ve engebeli arazilerde

yalnız kendimi değil, kendi ağırlığımın yarısından daha ağır olan bir çantayı taşımıştım. Ve bunları tek başıma yapmıştım.

Bunun bir değeri olmalıydı, öyle değil mi? Walker Pass yakınındaki rustik kamp yerinde yürürken, kamp yapacak bir yer buldum. Saat geç olmuştu ama haziran ayının son haftasıındaydık ve hâlâ ortalık aydınlıktı. Tentemi kurdum ve yeni tamir edilen ocağımda, yola çıktıktan bu yana ilk sıcak yemeğimi –kuru fasulye ve pilav– pişirdim ve kendimi dünyanın en şanslı insanı gibi hissederek, güneş ışınlarının karşıdaki dağlar üzerinde yarattığı harikulade bir renk gösterisiyle günün batışını izledim. Kennedy Meadows’a 83 kilometre, ilk su kaynağına ise 25 kilometre vardı.

Sabahleyin, su şişelerimi yeniden doldurup çantamı yükledim ve 178. otoyolun karşı tarafına geçtim. Sierra Nevada’dan geçen bir sonraki yol, kuş uçuşu olarak 250 kilometre uzaklıkta, Tuolumne Meadows yakınlarındaydı. Sıcak sabah güneşinde PDY’nin taşlı ve yokuş yolunda yürürken çevremdeki uzak ve yakın dağları seyrediyordum – güneye doğru Scodies, doğuda uzakta El Paso Dağları, kuzeybatıda da birkaç güne kadar ulaşacak olduğum Dome Land Kırkları uzanıyordu. Her biri biraz farklı olmasına rağmen bana hepsi aynı görünüyordu. Çevremde sürekli dağları görmeye alışmıştım; geçen haftadan bu yana bakış açım değişmişti. Uçsuz bucaksız panoramalara alışmıştım, yeryüzünün gökyüzüyle buluştuğu yerde yürüyor olduğum algısına alışmıştım. Zirvede.

Ama genellikle yukarı bakmıyordum. Gözlerim her adımda kum ve çakıllı patikada, adım adım tırmanıp geri kayarken birkaç kez ayağım burkuldu. Attığım her adımda sırt çantamın kulağımanın birkaç santim uzağındaki bir yeri gıcırdayarak beni sinir ediyordu.

Yürümeye devam ettikçe canımı acıtan şeyleri –omuzlarımı, sırtımı, ayaklarımı ve kalçalarımı– düşünmemeye çalıştım ama bunu yalnızca kısa süreliğine yapabiliyordum. Jenkins Dağı’nın doğu yama-cından geçerken, aşağıda ufuk noktasına kadar uzanan çöle bakmak

CHERYL STRAYED

için birkaç kez durakladım. Öğleden sonra bir heyelanla karşılaşmış durdum. Dağın yukarılarına baktım ve taşların indiği yeri gözlerimle takip ettim. Bir zamanlar düz, altmış santim genişliğinde ve herkesin yürüyebileceği bir patika olan yerde artık yumruk büyüklüğünde yamru yumru metamorfik taşlarla dolu bir nehir vardı. Ben normal bir insan bile değildim. Sirtında korkunç bir yük taşıyan, üstelik kendini dengeleyecek bir sopası bile olmayan bir insandım. Katlanabilir testere getirmeyi ihmal etmezken neden yürüyüş sopası getirmediğimi hiç bilmiyordum. Bir sopa bulmak imkânsızdı – çevremdeki cılız, kısa boylu ve çarpık çurpuk çalılar işe yaramazdı. Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Her zamanki gibi iki büküm eğilerek yürürsem taşları yerinden kıpırdatıp daha aşağılara kaydırmaktan ve beraberinde beni de sürüklemelerinden korkarak, titreyen bacaklarımla taşların üzerinde yarı çömelmiş bir durumda ilerlemeye başladım. Bu şekilde ilerlerken bir defa dizlerimin üzerine sertçe düştüm. Kalkıp yoluma daha da dikkatli adımlarla devam ettim. Büyük su torbamın içindeki su her adımda çalkalanıyordu. Heyelanın bittiği yere geldiğimde, öylesine rahatlamıştım ki dizimin acıması ve kanaması hiç önemli değildi. Minnetle bunu da atlattım diye düşündüm ama yanılıyordum.

O öğleden sonra üç heyelandan daha geçmek zorunda kaldım.

Gece Jenkins ve Owens Dağları arasındaki yüksek bir sırtta kamp yaptım. Oraya varmak için yalnızca 14 kilometre yürümüş olmama rağmen harcadığım çabadan vücudum ağır bir travma geçirmiş gibiydi. Daha hızlı yürüyemediğim için sessizce kendimi azarlamıştım ama şimdi acı içinde kamp iskemlede oturup bacaklarımla arasında duran sıcak tencereden yemeğimi ağızıma götürmeye çalışırken buraya kadar gelebildiğim için şükran doluydum. 2100 metre yükseklikteydim ve gökyüzü etrafımı çepeçevre kuşatıyordu. Güneşin, pembe ve turuncunun onlarca tonunu sergileyerek uzaktaki engebeli arazide

solmakta olduğunu görebiliyordum; doğuda ise uçsuz bucaksız çöl vadisi uzanıyordu.

Sierra Nevada dünyanın kabuğunun tek bir blok olarak yükselmesiyle oluşmuştu. Sıradağların yüzeyinin yüzde doksanını oluşturan batı yamaçları, tepelerden yavaş yavaş alçalarak yerini önce verimli vadilere, daha sonra da Kaliforniya sahillerine bırakıyordu. Pasifik Dağ Yolu da bu sahilin yaklaşık 300 kilometre batısında çoğunlukla sahile paralel olarak uzanıyordu. Sierra Nevada'nın batı yamacı tamamen farklıydı: Nevada'daki Büyük Havza'ya kadar uzanan geniş ve düz çöl, araziye dik bir kayalık halinde iniyordu. Sierra Nevada'yı daha önce Paul'le New York'tan ayrıldıktan birkaç ay sonra, sadece bir kez görmüştüm. Ölüm vadisinde kamp yapmış ve ertesi gün bu dünyaya ait olamayacak kadar ıssız bir bölgede arabayla saatlerce yol almıştık. Öğlene doğru aşılamaz büyük bir beyaz duvar gibi yükselen Sierra Nevada batı ufkunda görünmüştü. Şimdi dağların arasındaki bu yüksek boğazda otururken bu görüntüyü hayalimde canlandırmak neredeyse imkânsızdı. Artık o duvara uzaktan bakmıyordum. Sıradağın omurgasının üzerinde otuyordum. Ayağa kalkıp çadırımı dahi kuramayacak kadar bitkin bir halde, aşağıda göz alabildiğine uzanan araziye kendimden geçerek baktım ve havanın kararmasını izledim. Yukarda pırıl pırıl bir ay yükseliyor, aşağıda çok ilerilerde ise Inyokern ve Rigecrest kasabalarının ışıkları göz kırpyordu. Sessizlik muazzamdı. Yalnızlık bütün ağırlığıyla kendini hissettiriyordu. Bura bunun için gelmiş olduğumu düşündüm. Ve buna ulaşmıştım.

Sonunda ayağa kalktım ve yatmak için kampı hazırlarken yola çıktığımdan bu yana ilk kez, güneş battıktan sonra muflonlu anorağımı giymemiş olduğumu fark ettim. Uzun kollu bir tişört bile giymemiştim. 2100 metre yükseklikte olmama rağmen havada en ufak bir serinlik yoktu. O gece, çıplak kollarıma değen ılık hava için şükran duydum ama ertesi sabah bu şükran duyğum yok oldu.

Acımasız, olağanüstü bir sıcak derimi kavuruyordu.

Öğlene doğru sıcak o kadar amansız, yol o denli güneş altındaydı ki doğrusu sağ kalacağımdan şüphe duymaya başladım. Hava öylesine sıcaktı ki ancak on dakikada bir durup beş dakika dinlenerek yola devam edebiliyordum. Mataramdaki su da çay kadar sıcaktı. Yürürken sanki serinletici bir etki yaratacakmış gibi sürekli inliyordum ama hiçbir şey fark etmiyordu. Güneş, yaşadığıma ya da öldüğüme zerre kadar aldırmaksızın acımasızca beni kavurmaya devam ediyordu. Kurumuş çalılıklar ve çarpık çurpuk ağaçlar her zaman yaptıkları ve hep yapacakları gibi kayıtsız bir azimle dikiliyordu.

Bir çakıl taşıydım. Bir yaptım. Bir ağacın pürüzlü dalıydım. Onlar için hiçbir şeydim ve onlar benim için her şeydiler.

Bulabildiğim gölgelik yerlerde dinlenirken en ince ayrıntısına kadar soğuk suyun hayalini kurdum. Sıcak o kadar yoğundu ki onu âdeta sese benzemeyen, tam ortasında başımın bulunduğu ahenksiz bir ağıta dönüşen inilti gibi hatırlıyorum. Yolda bugüne kadar katlandığım bunca şeye rağmen bir kez bile vazgeçmeyi düşünmemiştim. Ama şimdi, sadece on gün sonra artık bitmiştim. Bırakmak istiyordum.

Aklıma bu saçma fikir geldiği için kendime kızarak kuzeye, Kennedy Meadows'a doğru sendeleyerek ilerlemeye devam ettim. Dünyanın başka yerlerinde keyifle mangal yakan, göl kenarında uzanıp şekerleme yapan insanlar vardı. Buz küplerine, limonataya ulaşabilen ve ısısı 21 derece olan odalarda oturan insanlardı bunlar. Onları tanıyordum. Bu insanları seviyordum. Pek azının adını duyduğu bu yolda ölüme yakın olan benden bu kadar uzak oldukları için onlardan nefret de ediyordum. Yürümeyi bırakacaktım. İnleyerek yürürken ve dinlenirken kendime *Bırak, bırak, bırak*, diye şarkı söylüyordum. Kennedy Meadows'a varacak, ikmal paketimi alacak, içine koyduğum bütün şekerlemeleri yiyecek ve sonra beni alacak ilk sürücü hangi kasabaya gidiyorsa oraya gidecektim. Bir otobüs terminaline ulaşıp oradan herhangi bir yere gidecektim.

Birdenbire, Alaska diye karar verdim. Çünkü Alaska kesinlikle buzlu olmalıydı.

Bırakma kavramı içime iyice yerleştikçe, bu Pasifik Dağ Yolu yürüyüşünün son derece saçma bir fikir olduğuna olan inancımı desteklemek için başka bir sebep buldum. Bu yolu yürümeye başlamamın sebebi hayatımı ve beni parçalayan her şeyi derinlemesine düşünüp kendimi tekrar bütünleştirebilmektir. Ama gerçek şuydu ki, en azından şu ana kadar, çok beklenmedik şekilde aldığım fiziksel yaralar beni tüketmişti. Yürümeye başladığımdan bu yana hayatımdaki zorluklar aklıma pek az gelmişti. Neden, ah neden annem ölmüştü ve ben onsuz nasıl yaşayıp gelişebilirdim? Bir zamanlar çok yakın ve güçlü olan ailem, onun ölümünden sonra nasıl bu kadar hızla ve tamamıyla dağılılabildi? Güvenilir, tatlı bir koca olan ve beni böylesine bir sebatla seven Paul'le evliliğimi nasıl hesapsızca tüketebilirdim? Kendimi eroin, Joe ve neredeyse tanımadığım erkeklerle seks yapmak gibi iç karartıcı bir karmaşaya neden sokmuştum?

Bunlar, Pasifik Dağ Yolu yürüyüşüne hazırlandığım bütün kış ve ilkbahar boyunca içime taş gibi oturan sorulardı. Hayıflanıp ağladığım, günlüğümde acı verici ayrıntılarına kadar didiklediğim sorular. PDY'de yürürken hepsini bir bir unutmayı planlamıştım. Gün batımına karşı ya da bakir dağ göllerine bakarak yapacağım sonsuz meditasyonları hayal etmişim. Yolculuğumun her gününde arındırıcı keder ve onarıcı sevinç gözyaşları dökeceğimi düşünmüştüm. Onun yerine sadece inledim ama bu kalp acısından değildi. Ayaklarımdaki, sırtımdaki ve kalçamın her yerindeki hâlâ açık olan yaralar yüzündendi. Ayrıca, yürüyüşümün ikinci haftasında –ilkbaharın yaza dönüşünün eşiğinde– havanın içimi kavuracak kadar sıcak olmasındandı.

Fiziksel durumum konusunda içimden homurdanmadığım zamanlarda âdeta kafamın içinde karışık müzikler çalan bir radyo vardı. Zihnimin saçma sapan bir döngü içinde bölük pörçük şarkı ve reklam müziklerini tekrar tekrar çalmakta olduğunu fark ediyordum. Sessiz-

CHERYL STRAYED

likle başa çıkmaya çalışan beynim, buna, ömrüm boyunca duymuş olduğum melodilerle –sevdiğim şarkıların parçaları ve beni deli eden reklam müzikleri– karşılık veriyordu. Doublemint sakızı ve Burger King reklam müziklerini kafamdan atabilmek için saatlerce uğraştım ve bir öğleden sonrayı da “Halının kıvrımına takılıp pencereden düşünce...” diye başlayan Uncle Tupelo şarkısının bir sonraki dizesini hatırlamaya çalışarak geçirdim. Lucinda Williams’ın “Something About What Happens When We Talk” şarkısının sözlerini bir araya getirebilmek için bütün bir günümü harcadım.

Tabanlarım alev alev, tenimde açık yaralar, kaslarım ve eklemleirim ağrı içinde, boğa saldırısında derisi soyulmuş parmağım hafiften iltihap kapmış, kafam sıcaktan kavrulmuş ve rastgele müzik parçalarının uğultuları içinde, yürüyüşümün onuncu bunaltıcı gününde, rehber kitabımın Spanish Needle Deresi olarak tanımladığı, söğüt ve kavak ağaçlarından oluşan bir gölgeliğe neredeyse sürünerek ilerledim. Rehber kitabımda listelenmiş adında *dere* kelimesi olup da yanıltıcı umutlar veren pek çok yerin aksine, Spanish Needle Deresi gerçekten öyleydi, ya da en azından benim için yeterliydi – gölgede kalmış dere yatağındaki taşlar üzerinde birkaç santimlik su pırıldıyordu. Hemen çantamı, botlarımı ve giysilerimi çıkardım, sığ ve serin suyun içine oturup yüzüme ve başıma su çarptım. Yolda geçirdiğim on gün içerisinde, henüz hiç kimseyle karşılaşmadığım için birinin geleceği endişesine kapılmadan, su arıtıcımla su pompalayarak arka arkaya şişelerce soğuk suyu içerek zevkten başım dönmüş bir halde yayılıp oturdum.

Ertesi sabah, Spanish Needle Deresi’nin yumuşak sesleriyle uyanıldığında, dalların oluşturduğu tavandan gökyüzünün aydınlanmasını seyrederek tentemin içinde oyalandım. Bir tahıllı bar yedim ve rehber kitabımı okuyarak kendimi önümdeki yola hazırladım. Sonunda kalktım ve dereye gidip son bir kez bu lüksün tadını çıkararak yıkandım.

YABAN

Saat henüz sabahın dokuzuydu ama şimdiden hava çok sıcaktı ve dere yanındaki bu gölgeli yerden ayrılmaktan ürküyordum.

On santimlik suda ıslanırken Kennedy Meadows'a kadar yürümeye karar verdim. Bu yürüyüş hızımla orası bile çok uzaktı. Rehber kitabım, PDY'nin 20 kilometre ileride bir yolla kesişeceğini söylüyordu. Bunun üzerine daha önce yaptığım şeyi yapmaya karar verdim: Beni alacak bir arabaya rastlayana kadar o yolda yürüyecektim. Ama bu kez geri dönmeyecektim.

Yola çıkmaya hazırlanırken güney tarafından gelen bir ses duydum. Döndüm ve patikadan sırt çantası olan sakallı bir adamın geldiğini gördüm. Yürüyüş sopası her adımda sert toprağa çarptığında keskin bir tıklama sesi çıkarıyordu.

Gülümseyerek bana, "Merhaba!" dedi. "Sen Cheryl Strayed olmalısın."

Başka bir insanoğlunu görmek kadar, adımı söylemesiyle de tamamen afallamış halde, kararsız bir sesle, "Evet," dedim.

Yüzümdeki ifadeyi görünce, "Adını yol kaydında gördüm," diye açıkladı. "Günlerdir izini takip ediyordum." Bakir doğada insanların bana teklifsizce yaklaşmasına yakında alışacaktım; yol kaydı yaz boyunca bir çeşit sosyal bülten işlevi görüyordu. "Adım Greg," diyerek elimi sıktıktan sonra sırt çantamı işaret etti. "Bunu gerçekten taşıyor musun?"

Gölgede oturup nereye gittiğimizden ve nereden geldiğimizden bahsettik. Kırk yaşında Washington, Tacomalı bir muhasebeciydi. Katı kuralları olan ve düzenli bir muhasebeci havası vardı. Mayıs ayının başında, yolun başladığı yer olan Meksika sınırından yola çıkmıştı ve Kanada'ya kadar yürümeyi planlıyordu. Esas olarak benim yapmaya çalıştığım şeyi yapan karşılaştığım ilk kişiydi ama benden daha uzun bir yürüyüşe çıkmıştı. Neden burada olduğumu açıklamam gerekmedi. Anlamıştı.

CHERYL STRAYED

Onunla konuşurken hem arkadaşlığından sevinç duydum hem de onun benden ne kadar farklı olduğunu anladıkça moralim bozuldu: Ben ne denli hazırlıksızsam o da o kadar hazırlıklıydı; yolla ilgili varlığını bile bilmediğim şeyler konusunda bilgi sahibiydi. Bu yürüyüşü yıllardır planlıyordu. Daha önceki yıllarda PDY’de yürümüş olan başka kişilerle haberleşerek bilgi toplamış ve “uzun yol” yürüyüşleri hakkında düzenlenen konferanslara katılmıştı. Mesafeleri ve yükseklikleri bir çırpıda söyledi ve içten ya da dıştan iskeletli sırt çantalarının artılarını ve eksilerini bütün ayrıntılarıyla anlattı. Benim daha önce hiç duymadığım Ray Jardine adındaki bir adamdan defalarca bahsetti ve saygı dolu bir ses tonuyla onun efsanevi bir uzun mesafe yürüyüşçüsü olduğunu söyledi. Ray, Pasifik Dağ Yolu’nda karşılaşılabilecek her türlü şey, özellikle de fazla yük taşımadan nasıl yürünebileceği konusunda uzman ve tartışmasız bir guruydu. Bana su arıtıcımı, günlük protein tüketimimi, giydiğim çorapların markasını sordu. Ayaklarımdaki su toplamalarını nasıl tedavi ettiğimi ve günde ortalama kaç mil yürüdüğümü öğrenmek istedi. Greg günde ortalama 35 kilometre yürüyordu. O sabah da benim dün tüm gün boyunca gidebildiğim 11 kilometreyi yürümüştü.

Başlangıçta düşündüğümden çok daha koca bir aptal olduğumun farkına varınca kalbim ağırlaşarak, “Bu iş düşündüğümden çok daha zormuş,” diye itiraf ettim. Sanki hep bu kadar yürümüşüm gibi, “Günde sadece 17, 18 kilometre ilerleyebiliyorum,” diye yalan söyledim.

Greg hiç şaşkınlık belirtisi göstermeden, “Oh, elbette,” diye yanıtladı. “Başlangıçta ben de öyleydim, Cheryl. Bu konuda endişelenme. Başlangıçta eğer şanslıysam 22, 23 kilometre gittikten sonra ben de bitkin düşüyordum, ki ben egzersiz yapmaya çok daha önce başlamıştım. Çantamı tamamen doldurup hafta sonu yürüyüşlerine çıkardım. Burada olmak farklıdır. Vücudunun uzun mesafe yürümeye alışması birkaç hafta alır.”

Yanıtından çok varlığının verdiği rahatlamayla başımı salladım. Açık üstünlüğüne rağmen, o benim yakınıym gibiydi. Onun da benim için aynı şeyi hissettiğinden emin değildim. Vereceği yanıtı çekerek, “Geceleri yiyeceğini ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Genellikle uyurken yanımda tutuyorum.”

Rahatlananın verdiği bir coşkuyla, “Ben de öyle yapıyorum,” dedim. Yolculuğa çıkmadan önce, sırt çantasıyla yola çıkacak herkese önerilen, geceleri yiyecekleri ağaca asma kavramını zihnime yerleştirmiştim. Şimdiye kadar bunu aklıma bile getiremeyecek kadar bitkin olmuşum. Bunun yerine yiyecek torbamı –tam konulmaması söylenen yere– çadıra yanıma alıyor ve şişen ayaklarımı üzerine koyacağım bir yastık gibi kullanıyordum.

Greg, “Çantamı çadırıma alıyorum,” dedi ve içimde küçük bir sevinç canlandı. “İssiz bölgelerdeki kovboylar da böyle yaparlar. Sadece bunu kimseye söylemezler, çünkü bir ayı çıkıp bu yüzden birilerini pençelerse epey fırça yiyebilirler. Ayılara daha sık rastlanan yolun daha turistik bölgelerinde yiyecek torbamı ben de asacağım ama o zamana kadar bu konuda endişe etmeyeceğim.”

Yiyecek torbasını ağaca ayılara engel olacak şekilde nasıl asılacağını bildiğimi sanmasını umarak güvenle başımı salladım.

“Ama tabii o bölgelere kadar varamayabiliriz,” dedi Greg.

Benim yürüyüşten vazgeçme kararımı bir şekilde hissettiği düşüncesiyle kızarak, “Varamayabilir miyiz?” diye sordum.

“Kar yüzünden.”

“Doğru. Kar. Epey kar yağdığını duymuştum.” Bu sıcakta karı tamamen unutmuştum. Bud, Arazi Yönetimi Bürosu’ndaki kadın ve bana bir paket ekmek ile sosis vermeye çalışan Bay Todd da şu anda uzak bir rüya gibiydi.

“Sierralar tamamen kar altında,” dedi Greg, Bud’ın kelimelerini tekrarlayarak. “Yürüyüşçülerin çoğu bu yıl rekor düzeydeki kar yağışı

yüzünden yürüyüşten tamamen vazgeçmişler. Oradan geçmek çok zor olacak.”

Hem korku ve hem de rahatlama duyguları içinde “Vay,” dedim – artık bırakmak için mazeretim de sözlerim de hazırды: *Pasifik Dağ Yolu’nu yürümek istedim, ama yapamadım! Kardan yol kapanmıştı!*

Greg, “Kennedy Meadows’da bir plan yaparız,” dedi. “Yeni bir grup yapmak için orada birkaç gün bekleyeceğim, yani sen geldiğinde de orada olurum ve bir çaresini düşünürüz.”

O Kennedy Meadows’a ulaştığında, benim Anchorage’a giden bir otobüste olacağımı söylemeye dilim varmadı ve hafif bir sesle, “Harika,” dedim.

“Kar oranın biraz kuzeyinde başlıyor ve sonraki birkaç yüz kilometrelik yol kar altında.” Ayağa kalktı, çantasını kolayca sırtına aldı. Kılılı bacakları Minnesota gölündeki iskele direklerine benziyordu. “Pasifik Dağ Yolu’nda yürümek için yanlış zamanı seçmişiz.”

Greg’in az önce yaptığı gibi çantamı kaldırıp kollarımı rahat bir tavırla kayışlarından geçirmeye çalışırken, “Sanırım öyle,” dedim. Kaslarıma iki kat güçle yüklendim ama çantam çok ağırdı ve yerden bir santim bile kımıldatmadım.

Bana yardımcı olmak için yanıma geldi. Sırtıma koymak için uğraşırken, “Bu acayip ağır bir çanta,” dedi. “Benimkinden çok daha ağır.”

Çantayı sırtlandıktan sonra dik dik duramadığım için kamburlaşmamış da sanki belirli bir amaçla isteyerek öne doğru eğilmiş görünmeye çalışarak, “Seninle karşılaşmak çok güzeldi,” dedim. “Şimdiye kadar yolda hiç kimseyi görmemiştim. Daha çok yürüyüşçü olacağını düşünüyordum.”

“Pasifik Dağ Yolu’nda fazla yürüyen olmaz. Özellikle de kar yağışının rekor düzeyde olacağı bu yıl. Bunu duyan bir sürü insan yolculuklarını önümüzdeki yıla erteledi.”

Ertesi yıl gelmenin harika bir fikir olacağını söylemesini umarak, “Acaba biz de mi öyle yapmalıyız?” diye sordum.

“Buraya dek gördüğüm yalnız yola çıkan ve yol kaydında adı olan tek kadınsın. Gerçekten çok hoş,” dedi.

Küçük bir tebessümle yanıt verdim.

“Gitmeye hazır mısınız?” diye sordu.

Sahip olduğumdan daha büyük bir güçle, “Hazırım,” dedim. Greg’in yürüyüş sopasının yerde çıkardığı sese adımlarımı uydurmaya çalışıp elimden geldiğince hızlı yürüyerek yola kadar onu takip ettim. On beş dakika sonra bir dönemeç dizisine ulaştığımızda bir yudum su içmek için durakladım.

O yola devam ederken arkasından, “Greg,” diye seslendim. “Seninle tanıştığıma memnun oldum.”

Durdu ve arkasına döndü. “Kennedy Meadows’a sadece 48 kilometre kaldı.”

Hafif bir şekilde başımı sallayarak, “Evet,” dedim. Ertesi sabah orada olacaktı. Ben devam edecek olsam üç günümü alırdı.

“Orası daha soğuk olacak,” dedi Greg. “Buradan 300 metre daha yüksekte.

“Güzel,” diye yanıtladım, ruhsuz bir tavırla

“İyi gidiyorsun, Cheryl,” dedi. “Fazla endişe etme. Deneyimsizsin ama sıkı birisin. Ve burada en önemli şey sıkı olmaktır. Senin yaptığını herhangi biri yapamaz.”

“Teşekkürler,” dedim. Sözleri beni o kadar duygulandırdı ki boğazım tıkanı.

“Kennedy Meadows’da görüşürüz,” dedi ve yürümeye devam etti.

Arkasından hissettiğimden daha açık bir şekilde, “Kennedy Meadows,” diye seslendim.

“Kar için bir plan yaparız,” diyerek gözden kayboldu.

Yeni bir kararlılıkla günün sıcağında yola devam ettim. Greg'in bana olan inancından esinlenerek yürüyüşü bırakma konusunu aklıma getirmedim. Yürürken ikmal paketimin içindeki buz baltasını düşünmeye başladım. Sözde bana ait olan buz baltasını. Siyah ve metal renkte, tehlikeli görünümlü, altmış santim uzunluğundaki sapının bir ucunda daha kısa ve sivri metal olan bir baltaydı. Onu satın almış, eve getirmiş ve *Kennedy Meadows*'a varıncaya kadar uzman bir dağcıya dönüşeceğimi ve bunun nasıl kullanılacağını biliyor olacağımı varsayarak üzerinde Kennedy Meadows yazan kutuya koymuştum.

Artık işin doğrusunu biliyordum. Yol burnumu sürtmüştü. Buz baltası eğitimi olmadan onunla dağ yamacından kaymayı önlemekten çok kendimi yaralama ihtimalim daha yüksekti. O gün otuz sekiz dereceyi geçen sıcaklıkta yol kenarında verdiğim molalarda, buz baltasının nasıl kullanılacağı konusunda bir şeyler yazıp yazmadığını görmek için rehber kitabımın sayfalarını karıştırdım. Hiçbir şey yazmıyordu. Ama karda yürüyüş yaparken hem kramponlu botların hem de buz baltasının gerekli olduğunu söylüyordu. Ayrıca pusula kullanmayı da iyi bilmek, "çığlar hakkında bilgi sahibi olmak" ve "oldukça iyi bir dağcılık bilinci" de gerekliydi.

Kitabı çarparak kapattım ve Kennedy Meadows'da Greg'in bir buz baltası kullanma kursu vereceğini umarak Dome Land Kırkları'na doğru yürümeye devam ettim. Onu doğru dürüst tanıımıyordum bile ama yine de benim için bir kılavuz, yol gösterici kuzey yıldızı olmuştu. Eğer o bunu yapabiliyorsa ben de yapabilirim diye öfkeyle düşündüm. Benden daha sıkı değildi. Pek de inanmadan, kendi kendime hiç kimse benden daha sıkı olmadığını söylüyordum. Bugünlerde bunu mantra haline getirmiştım; bir dizi dönemece daha başlamadan önce mola verdiğimde ya da dizleri titreten yokuşlardan inerken, çorabımı çıkarırken ayakımın derisi de çorapla birlikte soyulduğunda, geceleri

YABAN

çadırımın altında yalnız ve tek başıma yatarken sık sık yüksek sesle tekrarlıyordum: *Benden daha sıkı kim var?*

Yanıtı hep aynıydı ve bunun doğru olmasının imkânı olmadığını bildiğim zamanlarda bile yine de bu yanıtı veriyordum: *Hiç kimse.*

Yürümeye devam ettikçe arazi yavaş yavaş çölden ormana dönuştü, ağaçlar daha uzun ve daha bol yapraklı hale geldi, sığ akarsu yataklarında su bulunma olasılığı arttı, çayırlar kır çiçekleriyle doldu. Çölde de çiçekler vardı ama oradakiler daha egzotik, daha ender rastlanır görkemli çiçeklerdi. Bu bölgede karşılaştığım kır çiçekleri daha sık rastlanan türdendi ve yolun gölgelik kısımlarının kenarında renkli örtüler gibi açmışlardı. Yazın Minnesota'da büyüyen çiçeklerin aynısı ya da yakın akrabası olduklarından çoğunu tanıyordum. Yanlarından geçerken annemin varlığını o denli yoğun bir şekilde hissettim ki orada olduğu duygusuna kapıldım; hatta bir seferinde onu göreceğimi sanarak durup etrafıma bakındım.

Greg'le karşılaştığım günün öğleden sonrasında yoldaki ilk ayımı gördüm, daha doğrusu önce sesini duydum. Beni aniden durduran şüphe götürmez bir şekilde güçlü bir homurtuydu. Başımı kaldırdığımda yolda, benden 50 metre kadar ileride buzdolabı büyüklüğünde bir hayvanın dört ayağı üzerinde durmakta olduğunu gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda ikimizin yüzünden de aynı şaşkın ifade geçti.

"AYI!" diye bağırdım ve o dönüp kalın poposu güneşin altında dalgalanarak koşmaya başladığında ben de düdüğüme uzanıp öldüresiye yüksek bir sesle çalmaya başladım.

Cesaretimi toplayıp yola devam edebilmem birkaç dakikamı aldı. Zihnim ayıyla aynı yöne gidiyor olduğum gerçeğinin yanı sıra bunun bir siyah ayı olmadığı gerçeğiyle dönüp duruyordu. Daha önce çok sayıda siyah ayı görmüştüm; Minnesota'nın kuzeyindeki ormanlar onlarla doluydu. Toprak yollarda yürüyüp koşarken sık sık onları aynı şekilde şaşırtırdım. Ama bu siyah ayılar az önce gördüğümünden farklıydılar. Onların rengi siyahtı. Katran kadar siyah. Bahçe malzemeleri

CHERYL STRAYED

satan dükkânlardan büyük torbalar içinde satın aldığınız bitki toprağı kadar siyah. Bu ayı ise onlara hiç benzemiyordu. Tarçın rengi kürkü bazı bölgelerde neredeyse sarıya çalıyordu.

Bu ayının siyah ayıların daha yırtıcı kuzenleri olan Kuzey Amerika ayısı ya da boz ayı olmadığına kendimi inandırmaya çalışarak tereddütle yürümeye başladım. Tabii ki değildi. Olamayacağını biliyordum. Bu ayılar artık Kaliforniya’da yaşamıyordu; yıllarca önce hepsi öldürülmüştü. Peki, o halde gördüğüm ayı neden su götürmez bir biçimde siyah değildi?

Düdüğü, çalmaya hazır bir halde bir saat kadar elimde tuttum aynı zamanda tekrar karşılaştığım takdirde her ne cinsse, buzdolabı büyüklüğündeki ayıyı gafil avlamamak için şarkı söylüyordum. Bir hafta önce bir dağ aslanının beni takip ettiğine inandığımda söylediğim acil durum şarkılarımı yüksek sesle söyledim. “Parla, Parla, Küçük Yıldız”... ve “Köy Yolları, Beni Eve Götür” şarkılarını zoraki bir cesur tonda söylüyor, sonra da kafamın içindeki karma şarkılar radyo istasyonunun öne geçmesine izin vererek duymayı özlediğim şarkıların yalnızca bazı bölümlerini söylüyordum. “Bir melez, bir albino, bir sivrisinek. YEAHH!”

Bu şarkı söyleme işi yüzünden giderek yükselen çingirak sesinin gerçekten bir çingiraktan geldiğini anlayamayıp az daha bir çingiraklı yılanı basıyordum. Üstelik bu sıradan bir çingirak değil, kolum kadar kalın bir yılanın kuyruğunun ucundaki çingiraktı.

Benden birkaç metre ötede çöreklenmiş olan yılanın farkına vardığımda, “AH!” diye bağırdım. Eğer sıçrayabilseydim, sıçardım. Aslında sıçradım ama ayaklarım yerden ayrılmadı. Onun yerine dehşet içinde uluyarak yılanın küçük küt kafasından uzağı koştum. Tüm vücudum titrer bir halde yılanın etrafından geniş bir yay çizerek uzaklaşabilme cesaretiniyse ancak on dakikada toplayabildim.

Günün kalan kısmı, hem yere hem de ufka bakarak, duyduğum her sesteki dehşete düşerken aynı zamanda kendi kendime sürekli olarak,

“Korkmuyorum,” diye mırıldandığım yavaş bir yürüyüşle geçti. Her ne kadar sarsılmış olsam da az da olsa bana aitmiş gibi hissetmeye başladığım bu yeri paylaşan birkaç hayvan gördüğüm için minnettarlık duymadan edemedim. Çektiğim zorluklara rağmen, yolculuğumun ilk etabının sonuna yaklaştıkça, Pasifik Dağ Yolu’na karşı duygusal bir yakınlık hissetmeye başlamıştım. Onca ağırlığına karşın sırt çantam bana artık neredeyse canlı bir arkadaş gibi görünüyordu. Birkaç hafta önce Mojave’deki motel odasında acılar çekerek yüklendiğim o saçma Vosvos değildi artık. Sırt çantamın bir adı vardı: Canavar.

Bu kelimeyi olabilecek en iyi anlamıyla kullanıyordum. Hayatta kalmak için ihtiyacım olabilecek her şeyin sırtımda taşınabilmesine hayret ediyordum. En şaşırtıcı olan şey de onu taşıyabiliyor olmamdı. Dayanılmaz olana dayanabilmemdi. Fiziksel, maddi hayatımla ilgili bu kavrayış ister istemez duygusal ve ruhsal alana da taşıyordu. Karmaşık yaşamımın bu denli basit hale getirilebilmesi hayret vericiydi. Belki de yoldaki günlerimi hayatımın acılarını düşünmeden geçirmek iyi bir şeydi, belki de fiziksel acılarıma odaklanmak zorunda kalmak duygusal acılarımın yavaş yavaş yok olmasına sebep olacaktı. İkinci haftanın sonuna doğru, bu yürüyüşe başladığım günden bu yana tek bir damla gözyaşı dökmemiş olduğumun farkına vardım.

Kennedy Meadows’a varmadan bir gece evvel kamp yaptığım dar düzlüğe ulaşmadan önceki son kilometreleri sürekli refakatçim olan alışıldık acılar içinde yürüdüm. Kamp yapacağım alanın yanına sınır oluşturacak şekilde devrilmiş büyük bir ağaç olduğunu görünce rahatladım. Uzun zaman önce kurumuş kabukları çoktan dökülmüş, gövdesi aşınıp düzleşmişti. Üzerine oturarak sırt çantamı rahatça çıkarabileceğim bir yüksek ve mükemmel bir sıra oluşturmuştu. Sırt çantamı çıkarır çıkarmaz, bir kanepeymiş gibi ağacın üzerine oturdum – ayağımın yerden kesilmesi hoş bir mola olmuştu. Hareketsiz yattığım takdirde ağaç iki taraftan da düşmeyeceğim kadar genişti. Olağanüstü iyi gelmişti. Sıcaktan bunalmış, aç, susuz ve yorgundum

CHERYL STRAYED

ama sırtımın üst kısmında oluşan kas düğümlerinden kaynaklanan yakıcı acı yanında bunlar hiçbir şey değildi. Bir rahatlama duygusuyla iç çekerek gözlerimi kapattım.

Birkaç dakika sonra bacağımın üzerinde bir şeyler hissettim. Aşağı doğru baktığımda siyah karınca ordusuyla kaplanmış olduğumu gördüm. Ağaçtaki bir delikten çıkıp konga dansı yaparak vücuduma akın etmişlerdi. Ağacın üzerinden fırladım. Ayıyı, çingiraklı yılanı gördüğümde bağırduğumdan daha yüksek sesle bağırarak anlamsız bir korkuyla nefes nefese zavallı karıncalara vurmaya başladım. Sadece karıncalardan değil her şeyden duyduğum bir korkuydu bu. Bu konuda ısrarcı olsam da bu dünyaya ait olmamanın korkusuydu.

Yemeğimi hazırladım ve yalnızca ince bir naylon tabakasıyla çevrili olmak demekse bile, karanlık çökmeden önce içeride olabilmek için olabildiğince çabuk çadırıma çekildim. Pasifik Dağ Yolu'nda yürümeye başlamadan önce, çadıra yalnızca yağmur yağdığında gireceğimi, geceleri çoğunlukla muşambanın üzerine tulumumu serip yıldızların altında uyuyacağımı düşünmüştüm, ama pek çok şey gibi bunda da yanılmıştım. Akşam olduğunda çadırıma girmek için can atıyordum. Beni tehlikelerden koruduğundan değil, en azından dünyanın geri kalan kısmıyla aramda bir kalkan oluşturduğu, onun uçsuz bucaksızlığından koruduğu için. Çadırın loş, soğuk ve nemli karanlığını, her gece çevremde düzenlediğim birkaç eşyaman rahatlatıcı tanıdıklığını seviyordum.

Döşegimde Ölürlen kitabını çıkardım, baş lambamı açtım ve o sabah gördüğüm ayının –bunun bir siyah ayı olduğunda ısrarlıyıldım– çadırımı basıp onu çalmaması için küçük bir dua ederek yiyecek torbamı baldırlarımın altına yerleştirdim.

Saat on birde kır kurtlarının bağırıışlarıyla uyandığımda baş lambamın ışığı soluklaşmıştı. Faulkner'ın romanı göğsümün üzerinde hâlâ açık duruyordu.

Sabah olduğuunda g      le ayağa kalkabildim. Bu yalnızca on dördüncü günün sabahına özgü bir Ő ey değildi. Geçtiğimiz hafta boyunca aynı Ő ey olmuŐ tu,  adırdımdan çıkarırken bir dizi sorun ve ağrı, normal bir insan gibi ayağa kalkıp yürümemi olanaksız hale getirmiŐ ti.   detaya güne iki büklüm baŐ layan yaŐ lı bir kadına d  n  Ő m  Ő t  m. O zamana kadar Canavarı engibeli, hatta bazen dik yokuŐ lu yollarda 150 kilometreden fazla taŐ ımayı baŐ armıŐ tım ama her yeni gün baŐ larken, kendi ağırlığıma bile dayanamıyordum. Ayaklarım bir önceki günün yorgunluğundan ağırlı ve Ő iŐ ; dizlerim normal bir yürüyüşü bile yapamayacak kadar tutulmuŐ  oluyordu.

Kampımın etrafında çıplak ayakla dolaŐ mayı bırakıp toplandım. Yola çıkmaya hazır olduğumda güney tarafından gelen iki adam göründü. Greg gibi onlar da ben daha hiçbir Ő ey söylemeden beni adımıyla selamladılar. Georgialı bir baba oğul olan Albert ve Matt, yolun tamamını yürüyorlardı. Albert elli iki, Matt ise yirmi dört yaŐ ındaydı. Her ikisi de Kartal izcilerindendi ve   yle de görünüyorlardı. Açıkça fark edilen i tenlikleri ve kırlaŐ mıŐ  sakalları, tozlu bacakları ve her hareketleriyle etrafa yayılan pis koku bulutuyla  eliŐ en askerî bir görünümleri vardı.

Canavarı gördüğünde Albert, “Aman Tanrım,” dedi. “Bunun i ine ne koydun, kızım? Mutfak evyesi dıŐ ında her Ő ey var gibi görünüyor.”

Utançtan kızarak, “Sadece seyahat malzemeleri,” dedim. Her ikisinin de çantaları benimkinin yarısı kadardı.

Albert kibarca, “Sadece takılıyorum,” dedi. Arkamızda kalan kavurucu yol ve önümüzdeki donmuŐ  yol hakkında sohbet ettik. KonuŐ tuk  a aynı Greg’le tanıŐ tıđımda hissettiğim Ő eyleri hissettim: Onlarla birlikte olmaktan sevinç duyuyordum ancak bu birliktelik yürüyüşü için ne denli yetersiz hazırlandığımı daha çok ortaya çıkarıyordu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyor, sırt çantamın mantıksız büyüklüğüne ve iŐ leri nasıl bilinçsizce   z  meye  alıŐ tıđıma hayret ederken aynı zamanda kendi baŐ ıma buraya kadar gelebilmiŐ  olma-

mın gerektirdiği azmi takdir ettiklerini anlayabiliyordum. Matt bir savunma oyuncusu gibi yapılı, iri yarı bir adamdı, yumuşak dalgalar halinde kulaklarının üzerine dökülen kızıl kahverengi saçları, devasa bacaklarında altın renginde parlayan tüylere dönüşüyordu. Benden sadece birkaç yaş küçüktü ama öylesine utangaçtı ki kendisi bir kenarda dururken konuşmaların çoğunu babasına bıraktığından bana bir çocuk gibi görünmüştü.

Albert, “Sorduğum için özür dilerim ama,” diyerek devam etti, “bu sıcakta günde kaç kere idrar yapıyorsun?”

Bir doğa yaşamı sahtekârı olduğumun yine ortaya çıktığını hissederek, “Hmm... Buna hiç dikkat etmedim. Etmeli miydim?” diye sordum. Önceki akşamüzeri karıncalar yüzünden attığım çığlıkları duyacak kadar yakın bir yerde kamp yapmamış olmalarını umdum.

“İdeali yedi kezdir,” dedi Albert kendinden emin bir şekilde. “İzci kuralı budur ama bu sıcakta ve susuzlukta, bir de aşırı derecede güç sarf edince üç kez yaparsak şanslı sayılırız.”

“Evet. Ben de öyle,” dedim. Aslında çok sıcak günlerden birinde bir kez bile tuvalete gitmeden yirmi dört saat geçirdiğim olmuştu. Konuyu değiştirmek için, “Güney tarafında bir ayı gördüm,” dedim. “Kahverengiydi ama tabii bir siyah ayıydı. Ama kahverengi görünüyordu. Yani rengi demek istiyorum.”

Albert, “Buralarda tarçın rengi oluyorlar,” dedi. “Kaliforniya güneşi renklerini açıyor sanırım.” Şapkasının kenarına hafifçe dokunarak selamladı. “Kennedy Meadows’da görüşmek üzere, bayan. Sizinle tanışmak bir zevkti.”

“Greg adında biri daha var,” dedim. “Onunla birkaç gün önce karşılaştım ve o da orada olacağını söyledi.” Greg’in adını söylediğimde, yolda tanıştığım tek kişi olması dışında hiçbir sebebi olmaksızın içim hopladı.

“Uzun bir süredir onu izliyorduk, sonunda onunla tanışmak hoş olacak,” dedi Albert. “Bizim arkamızda da birkaç kişi var. Yakında onlar da burada olur,” dedi ve dönüp yola, geldiğimiz yöne doğru baktı. “Doug ve Tom adında aşağı yukarı sizlerin yaşında iki genç. Sizden kısa bir süre önce, biraz daha güneyden başlamışlar.”

Albert ve Matt’i el sallayarak uğurladım ve birkaç dakika daha oturup Doug ile Tom’un varlığını düşündükten sonra ayağa kalktım. Sonraki birkaç saati her zamankinden daha hızlı yürümekle geçirdim. Aklımda sadece onlar bana yetişmeden Kennedy Meadows’a ulaşmak vardı. Onlarla tanışmak için elbette sabırsızlanıyordum – ama yetişip geçtikleri değil, onlara toz yutturmuş bir kadın olarak tanışmak istiyordum. Greg gibi, Albert ve Matt da yürüyüşe Meksika sınırından başlamışlardı ve şimdiye kadar günde 30 kilometre kadar yürüyerek iyice deneyim sahibi olmuşlardı. Ama Doug ve Tom farklıydı. Onlar da benim gibi Pasifik Dağ Yolu yürüyüşüne yeni başlamışlardı – Albert, “*Senden kısa bir süre önce, biraz daha güneyden,*” demişti. Bu sözler, tekrarlandığında anlamı ve belirginliği artacakmış gibi zihnimde dönüp duruyordu. Doug ve Tom’la kıyaslandığında ne kadar hızlı ya da yavaş olduğumu bu sözlerden anlayacakmışım gibi. Sanki bu sorunun yanıtı, hayatımda yaptığım bu en zor işteki başarı ya da başarısızlığımın belirleyicisi olacakmış gibi.

Pasifik Dağ Yolu’nda yürümenin yaptığım en zor iş olduğu düşüncesi aklıma geldiğinde olduğum yerde durdum. Bu düşünceyi hemen düzelttim. Yaptığım en zor şey, annemin ölmesini izlemek ve onsuz yaşamak zorunda kalmaktı. Paul’dan ayrılmak, evliliğimizi ve hayatımızı mahvetmek de zordu – basit ve açıklanması olanaksız bir sebeple kendimi bunu yapmak zorunda hissetmişim. Ama PDY’yi yürümenin farklı bir zorluğu vardı. Bir bakıma diğer zor şeyleri biraz daha az zor hale getiriyordu. Garip ama doğrudu. Belki de bunu bir şekilde en başından beri biliyordum. Belki de aylar önce PDY rehber

CHERYL STRAYED

kitabını satın alma dürtüsü, iyileşmek için, hayatımın kopan ipi için içgüdüsel bir tutunuştur.

O sabahki yürüyüşümde Yüksek Sierra Dağları'nın karlı dorukları ara sıra görüş alanıma girerken kaybettiğim eski hayat ipimin ve yeni eğirdiğimin arkamda çözülmeye başladığını hissedebiliyordum. Yürürken karlı dorukları düşünmedim. Onun yerine Kennedy Meadows marketine ulaştığımda, yemek ve içmek için alacağım şeylerin harikulade ayrıntılarını hayal ediyordum – soğuk limonata, çubuk şekerler ve normal hayatımda nadiren yediğim abur cuburlar. İlk ikmal paketimi elime alacağım anı gözümde canlandırdım. Bu benim için çok önemli bir kilometre taşı, en azından buraya kadar gelebildiğimin elle tutulur bir kanıtı gibi geliyordu. Markete ulaştığımda ne söyleyeceğimi düşündüm. *Merhaba, ben ikmal paketimi almaya gelen bir Pasifik Dağ Yolu yürüyüşçüsüyüm. Adım Cheryl Strayed.*

Cheryl Strayed, Cheryl Strayed, Cheryl Strayed – bu iki kelime dilimden hâlâ biraz tereddütle çıkıyordu. Cheryl zaten benim adımdı ama Strayed bir yenilikti – nisan ayında Paul ile boşanma davası açtığımızdan bu yana resmî olarak adım olmuştu. Evlendiğimizde birbirimizin soyadlarını almıştık ve iki soyadı bir çizgiyle birleştirilen dört heceli tek bir isim haline gelmişti. Bunu hiç sevmemiştim. Çok karmaşık ve kullanışsızdı. Nadiren doğru anlaşılabilirdi ve hatta söylerken çoğu zaman benim bile dilim dolaşıyordu. Bir zamanlar kısa bir süre için yanında çalıştığım huysuz, yaşlı bir adam gerçek adımı karıştırdığı için beni, *Cheryl Tire-Tire*, diye çağırıyordu ve ona hak vermek zorunda kalmıştım.

Paul'le birkaç ay ayrı yaşadığımız ama boşanmak isteyip istemediğimize henüz karar veremediğimiz o belirsiz dönemde, sanki elimizde olması ne yapmak istediğimize karar vermeye yardımcı olacakmış gibi, telefonla sipariş ettiğimiz anlaşmalı boşanma belgelerini incelemek için oturmuştuk. Belgeye bakarken, boşandıktan sonra hangi soyadını almak istediğimizi konusunda bir soruyla karşılaştık. Sorunun altın-

daki satır tamamen boştu. Bana çok tuhaf gelmesine rağmen bu satıra herhangi bir şey yazabilirdik. Herhangi biri olabilirdik. Kendimize saçma sapan isimler uydurarak buna çok gülmüştük – film yıldızı ve çizgi film karakterleri ya da doğru dürüst bir isim bile olmayan garip harf bileşimleri. Ama daha sonra dairemde yalnız kaldığımda bu boş satır kalbime saplandı. Paul'den boşandığım takdirde kendime yeni bir isim seçmem gerekecekti. “Cheryl Tire-Tire” olmaya devam edemezdim, lisedeki ismime geri dönüp eskiden olduğum kız da olamazdım. Bu yüzden, ikimizin de hangi yöne gideceğimizden emin olamadığımız evliliğimizin belirsizlik döneminde, soyadım konusunu düşünmüş, Cheryl ile birlikte kulağa hoş gelecek isimleri zihnimden geçirip hayran olduğum romanlardaki isimlerin listesini yapmıştım. Günün birinde *strayed* kelimesi aklıma gelinceye kadar hiçbir şey uygun görünmemişti. Sözlükte anlamına bakar bakmaz benim olduğunu anladım. Çok katmanlı tanıımı doğrudan hayatımı anlatıyordu ve aynı zamanda şiirsel bir duygu da veriyordu: *doğru yoldan ayrılmak, doğru rotadan sapmak, kaybolmak, yabanileşmek, annesiz ya da babasız olmak, bir şeyin arayışı içinde başıboş dolaşmak, ayrılmak ya da sapmak*.

Ben de ayrılmış, sapmış, başıboş dolaşmış ve yabanileşmişim. Bu kelimeyi hayatın ya da benim koşullarımın olumsuz yönlerini tanımladığı için değil, en kötü günlerimde bile –kendime isim aradığım o günlerde– karanlığın gücünü görmüş olduğum için benimsedim. Gerçekten de yolumu kaybetmişim ve bunun beni götürdüğü vahşi yerlerde daha önce bilemediğim şeyleri öğrenmişim.

Âşık olduğu oğlanla evlenmeyi uman bir genç kızın yaptığı gibi, günlüğümün bütün bir sayfasını *Cheryl Strayed* adıyla doldurdum. Ama benim durumumda oğlan yoktu. Ben kendimle evleniyordum, kendi köksüzlüğümün tam merkezinde bir kök salmaya çalışıyordum. Yine de şüphelerim vardı. Sözlükten bir kelime seçip onu adım olarak ilan etmek bana biraz düzmece, samimiyetten uzak olmasının yanı

sıra biraz çocuksu, hatta aptalca geliyordu. Entelektüel, hippie ve solcu çevrelerdeki arkadaşlarımın kendileri için icat ettikleri adlarla yıllarca içimden dalga geçmiştım. Sekoya ve Luna olan Jennifer ve Michelle'ler; Oak ve Thistle olan Mike ve Jasonlar. Ama yine de devam ettim ve birkaç arkadaşına durumu anlatıp kararımı söyleyerek kendimi denemem için bana yeni adımla hitap etmelerini istedim. Bir karayolu yolculuğuna çıktım ve karşıma çıkan her konuk defterini, ellerim hafifçe titreyerek ve âdeta sahte bir çek yazıyormuşum gibi belirsiz bir suçluluk duygusu içinde, *Cheryl Strayed* olarak imzaladım.

Paul'le boşanma davası açmaya karar verdiğimizde, yeni ismime yeterince alışmış olduğumdan boş satıra hiç duraksamadan yazdım. Beni asıl duraklatan, evliliğimizi sona erdirecek olan sayısız imza isteyen satırlardı. Bu satırları çok daha büyük bir endişeyle doldurdum. Tam olarak boşanmak istemiyordum. Boşanmamayı da tam anlamıyla istiyor değildim. Paul'den ayrılmanın doğru şey olduğuna ve böyle yaparak sahip olduğum en iyi şeyi mahvettiğime eşit ölçüde inanıyordum. O günlerde evliliğim, Pasifik Dağ Yolu'ndaki yürüyüşümde, her iki yönde de bir boğa olduğunu fark ettiğim ana benziyordu. Yaptığım tek şey, farklı bir şeye inanmaya çalışıp şimdiye kadar hiç gitmediğim bir yöne doğru ilerlemektı.

Boşanma kâğıtlarını imzaladığımız gün, nisan ayıydı ve Minneapolis'te kar yağıyordu. Kar taneleri girdap oluşturarak düşerken şehre büyüleyici bir hava veriyordu. Masada, noter olan ve daha önceden tanıdığımız Val adındaki kadının karşısına oturduk. Şehir merkezindeki ofisinin büyük penceresinden kar yağışını izleyerek mümkün olduğu zamanlarda küçük şakalar yapıyorduk. Val'le daha önce yalnızca birkaç kez karşılaşmıştım; onun hakkında bildiğim şeyler zihnimde birbirine karışıyordu. Açık sözlü, hoş ve inanılmaz derecede ufak tefek biriydi ve bizden en az on yaş büyüktü. Üç santim uzunluğundaki saçları sarıya boyanmış, daha uzun olan pembe renkli bir bukletle âdeta küçük bir takma saç gibi gözlerinin üzerine düşüyordu. Kulaklarını çepeçevre

saran gümüş küpeleri vardı ve bir yığın renkli dövme kollarını bir elbise kolu gibi kaplıyordu.

Bunlara rağmen şehir merkezinde büyük pencereci gerçek bir ofiste gerçek bir işi vardı ve üstelik noterlik lisansına sahipti. Boşanmamızı resmîleştirmek için onu seçmiştik çünkü kolay olmasını istiyorduk. Hoş olmasını istiyorduk. Hâlâ dünyanın en iyi, en anlayışlı insanları olduğumuza inanmak istiyorduk. Altı yıl önce birbirimize söylediğimiz şeylerin doğru olduğuna inanmak istemiştik. Birkaç hafta önce benim dairemde yarı sarhoş bir halde bu işi gerçekleştirmeye karar verdiğimizde, evlenirken biz ne söylemiştik diye birbirimize sormuştuk.

Bazı kâğıtları karıştırıp aralarından kendi yazdığımız birbirine zımbalanmış üç soluk sayfadan oluşan evlilik yeminimizi bulunca, “İşte burada,” diye bağırdım.

Yeminimize başlık bile vermiştik: *Papatyaların Açtığı Gün*. “Papatyaların Açtığı Gün!” diye bağırdım ve kendimize, o zamanlar olduğumuz kişilere katıla katıla güldük. Sonra daha fazla okuyamayacak hale gelmiştik; yazdığımız yemini bulduğumuz kâğıt yığınının en üstüne geri koymuştum.

Alışılmadık bir biçimde o kadar genç evlenmiştik ki anne babalarımız bile bize neden evlenmek yerine birlikte yaşamadığımızı sormuştu. Ben sadece on dokuz yaşında, o ise yirmi iki olmasına rağmen birlikte oturamazdık. Birbirimize öylesine çılgın gibi âşıktık ki bunu göstermek için çılgınca bir şeyler yapmamız gerekiyordu. Biz de aklımıza gelen en çılgınca şeyi yapıp evlendik. Ama evlendikten sonra bile kendimizi *evli bir çift olarak* düşünmedik – evet, tek eşliydik ama yerleşip durulmaya niyetimiz yoktu. Bisikletlerimizi kutulara koyduk ve onlarla birlikte İrlanda’ya uçtuk. Bir ay sonra yirmi yaşıma bastım. Galway’de bir daire kiraladık ama sonra fikrimizi değiştirip Dublin’e taşındık ve o bir pizza dükkânında ben de bir vejetaryen kafesinde iş bulduk. Dört ay sonra Londra’ya taşındık ve o kadar parasız kaldık ki kaldırımlarda bozuk para aradık. Sonunda eve döndük

ve çok geçmeden annem öldü ve bizi buraya Val'in ofisine getirecek olan her şeyi yaptık.

Val bizim hazırladığımız anlaşmalı boşanma kâğıtlarını metodik bir şekilde incelerken masa altından Paul'le ele ele tutuştuk. Her şeyi doğru yaptığımızdan emin olmak için birinci, ikinci sayfaları ve onları izleyen elli sayfayı inceledi. O bunu yaparken, sanki boşanmak için değil hayatlarımızın sonuna kadar birleşmek için başvuruyormuşuz gibi Val'in bize karşı yapabileceği her türlü aksi iddiaya karşı Paul'le birleşmiş olmak için içimde bir bağlılık duygusunun şahlandığını hissettim.

Sonunda bize gülümseyerek, "Her şey iyi görüyor," dedi. Sonra daha hızlı bir şekilde sayfalara tekrar göz gezdirdi ve bazı sayfalara kocaman noterlik damgasını basarak imzalamamız için bir yığın kâğıdı masanın öbür ucundan bize uzattı.

İmza işinin bitmesine yakın, gözlerim yaşlarla dolu bir şekilde, "Onu seviyorum," deyiverdim. Kanıt olarak kolumu sıvayıp yeni yaptırdığım at dövmesini kapatan kare şeklindeki gazlı bezi göstermeyi düşündüm ama tek yapabildiğim kekelemeye devam etmek oldu. "Yani, boşanmamıza sevgisizliğinin neden olmadığını bilmeniz için söylüyorum. Ben onu seviyorum, o da beni seviyor..." bana katılıp sevgisini söylemesini bekleyerek Paul'e baktım ama o sessiz kaldı. "Bilesiniz diye söylüyorum," diye tekrarladım. "Yanlış fikir edinmeyiniz diye."

Val, "Biliyorum," dedi ve pembe saç buklesini geriye doğru itti. Gözlerinin gergin bir tavırla kâğıtlardan bana, sonra tekrar kâğıtlara gidip geldiğini görebiliyordum.

Giderek yükselen ve titremeye başlayan bir sesle, "Her şey benim yüzümden," dedim. "O hiçbir şey yapmadı. Yapan benim. Kendi kalbimi kırdım."

Paul beni teselli etmek için uzanıp bacağımı sıktı. Ona bakamadım. Baksaydım ağlamaya başlayacaktım. Buna birlikte karar vermiştik ama

eğer ona dönüp boşanmayı unutup tekrar birlikte olmayı önerseydim, kabul edeceğini biliyordum. Ona dönmedim. İçimde başlattığım ama durduramadığım bir şey makine gibi vızıldıyordu. Elimi aşağıya götürüp bacağımanın üzerinde duran Paul’ün elinin üstüne koydum.

Bazen eğer işler farklı olsaydı, eğer gerçek olan tek şey gerçek olmasaydı, onu yine de aldatır mıydım diye düşünüyordum. Ya da ben onu aldatmasaydım, o beni aldatır mıydı? Peki ya hiçbir şey olmasaydı –anneler ölmese ya da kimse kimseyi aldatmasaydı– çok genç evlenmiş olduğumuz için yine de boşanır mıydık? Beraber olduğumuz zamanlarda çok yakın olmamıza rağmen, ayrılırken daha da yakındık ve sonunda bize daha önce iki insan arasında hiç konuşulmamış gibi gelen kelimeleri, güzel, çirkin ve doğru olan her şeyi birbirimize söyleyerek en derinlere iniyorduk.

Boşanıp boşanmamayı kararlaştırırken bütün içimizi döktüğümüz, yürek paralayıcı son tartışmamızın sonunda yarı şaka bir şekilde, “Artık bunca şeyi konuştuğumuza göre birlikte kalmalısınız,” demiştim. Benim dairemdeki kanepede, karanlıkta oturuyorduk. Bütün bir öğleden sonra boyunca hava kararana kadar konuştuktan sonra ikimiz de kalkıp bir ışık açamayacak kadar bitkin düşmüştük.

Önerime yanıt vermeyince, “Umarım günün birinde bunu başka biriyle yapabilirsin,” dedim ve bu başka biri düşüncesi yüreğimi parladı.

“Umarım sen de yapabilirsin,” diye yanıtladı.

Onunla yaşadığım gibi bir aşkı yeniden bulabileceğime ve bu kez bunu mahvetmeyeceğime inanmak isteyerek onun yanı başında karanlıkta oturdum. Bana imkânsız görünüyordu. Annemi düşündüm. Hayatının son günlerinde ne korkunç şeyler olduğunu düşündüm. Küçük, korkunç şeyler. Annemin garip, hezeyan dolu, anlaşılmasız konuşmaları. Yatağa bağımlı yaşamasından kaynaklanan kollarının alt kısmında kan birikmesiyle oluşan kararmalar. Bir lütuf, hatta bir merhamet bile gerektirmeyen şeyler için yalvarması. O zamanlar, bunların en kötü günler olduğuna inanıyordum ama öldüğü an, onları geri

almak için her şeyi verirdim. Bir küçük, korkunç, muhteşem günden sonra bir tane daha. Boşanmaya karar verdiğimiz gece onun yanında otururken, belki Paul'le de böyle olur diye düşündüm. Belki o günler bittikten sonra, o korkunç günlerin de geri gelmesini isteyebilirim.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu ama yanıt vermedim. Yalnızca uzanıp ışığı yaktım.

Noterin tasdik ettiği boşanma belgelerini postaya verip vermemek bizim kararımıza kalmıştı. Paul'le birlikte binadan dışarı, kara çıktık ve bir posta kutusu buluncaya kadar kaldırımda yürüdük. Sonra bir binanın soğuk tuğlalarına yaslanıp gözyaşlarımız birbirine karışarak öpüştük, ağladık, pişmanlıklarımızı mırıldandık.

Bir süre sonra Paul, “Biz ne yapıyoruz?” diye sordu.

“Vedalaşıyoruz,” dedim. Bir yıllık ayrılığımız boyunca birkaç kez yaptığımız gibi benimle birlikte daireme gelmesini, bir öğleden sonra ya da gece boyunca birlikte yatmayı istemeyi düşündüm ama cesaret edemedim.

“Hoşça kal,” dedi.

“Güle güle,” dedim.

Ellerim paltosunu sımsıkı tutmuş bir halde yüz yüze ve dip dibe durduk. Bir tarafımda yanımdaki binanın sessiz vahşiliğini, öbür tarafımdaysa gri gökyüzünü ve birbirinin üzerinde uyuklayan dev canavarlara benzeyen beyaz sokakları hissedebiliyordum ve onların arasındaki bir tünelde birlikte yapayalnız kalan bizi. Uzanıp saçlarında eriyen kar tanelerine dokunmak istedim ama yapmadım. Hiçbir şey söylemeden, sanki son kezmiş gibi birbirimizin gözlerinin içine bakarak orada dikildik.

Bir süre sonra, “Cheryl Strayed,” diye yeni adımı söylediğinde onun ağzından duymak çok garip geldi.

Başımı salladım ve paltosunu bıraktım.

ORMANDAKİ TEK KIZ

Kennedy Meadows Marketi'ndeki kadın yüzünde hiçbir gülümseme ifadesi olmadan, "Cheryl Strayed?" diye sordu. Ben coşkuyla başımı salladığımda döndü ve tek bir kelime etmeden dükkânın arka tarafında gözden kayboldu.

Biraz sonra yiyeceğim şeylerin beklentisi ve çantamın artık sırtımda değil, dükkânın sundurmasında olmasının verdiği rahatlık içinde ve çevremdeki paketlenmiş yiyecek ile içeceklerin görüntüsüyle sarhoş bir halde etrafıma bakındım.

Buradaydım. İlk durağıma kadar gelmeyi başarmıştım. Bir mucize gibiydi. Dükkânda Greg, Matt ve Albert'i görmeyi ummuştum ama ortalarda görünmüyorlardı. Rehber kitabım kamp yerinin 5 kilometre ötede olduğunu yazıyordu, ben de onları ve sonra da Doug ile Tom'u orada bulabileceğimi varsaydım. Gösterdiğim gayret sayesinde bana yetişememişlerdi. Kennedy Meadows, South Fork Kern Nehri üzerinde, 2000 metre yükseklikte, çam ağaçları, ada çayı ve çayırlarla kaplı çok hoş bir yerdi. Bir kasabadan çok bir market, Grumpie's adında bir restoran ve ilkel bir kamp yerinden oluşan, medeniyetin birkaç kilometrelik alana yayılmış ileri bir karakolu gibiydi.

Kadın paketimle birlikte döndü, "İşte burada," diyerek tezgâhın üzerine koydu. "Üzerinde bir kadın ismi olan tek paket buydu. Sizin

olduğunu bundan anladım.” Tezgâh üzerinden bana doğru uzandı. “Bu da size gelmiş.”

Elinde bir kartpostal vardı. Uzanıp aldım ve okudum. Tanıdık bir yazıyla, “*Buraya kadar ulaştığını umarım,*” diye yazıyordu. “*Bir gün senin temiz erkek arkadaşın olmayı istiyorum. Seni seviyorum. Joe.*” Arka tarafında bir zamanlar kalmış olduğumuz, Oregon sahilindeki Sylvia Beach Otelinin fotoğrafı vardı. Birkaç dakika fotoğrafa baktım, içimi dalgalar halinde çeşitli duygular kapladı: Tanıdığım birinden bir iki kelime duyduğum için minnettarlık, Joe’ya duyduğum özlem, sadece bir kişi yazdığı için hayal kırıklığı ve mantıksızca olmasına rağmen, bu kişi Paul olmadığı için duyduğum kalp kırıklığı.

İki şişe Snapple limonata, büyük boy bir kurabiye ve bir paket Doritos aldım, dışarı çıkıp ön taraftaki basamaklara oturdum ve satın aldığım şeyleri silip süpürürken elimdeki kartı tekrar tekrar okudum. Bir süre sonra, sundurmanın bir köşesinde daha çok sırt çantasıyla seyahat edenlerin kullandıkları cinsten paketlenmiş yiyeceklerle dolu bir kutu dikkatimi çekti. Üzerinde el yazısıyla yazılmış bir tabela vardı:

PDY yürüyüşçüleri için yardım kutusu!!!

İstemediğiniz şeyleri bırakın!

İsteddiğiniz şeyleri alın!

Kutunun arkasında, tam ihtiyacım olan şey, bir kayak sopası dayanmış, duruyordu. Prenseslere lâıyk bir kayak sopasıydı: Ciklet pembesi naylon bir bilekliği olan beyaz bir sopa. Denemek için sopayı alıp birkaç adım attım. Uzunluğu mükemmeldi. Yalnızca karda değil, önümde uzandığı kesin olan dereleri ve heyelanları geçerken de işime yarayacaktı.

Bir saat sonra, Greg, Matt ve Albert’i bulmak için dönerek kamp yerine çıkan toprak yolda elimde sopayla ilerliyordum. Haziran ayında bir pazar günüydü ama etraf oldukça boştu. Oltasını hazırlayan bir adam ile yanlarında bira soğutucusu ve kasetçalar duran bir çiftin

CHERYL STRAYED

yanından geçtim, sonunda kır saçlı, bronz tenli ve koca göbekli bir adamın piknik masasında oturup kitap okuduğu kamp yerine vardım. Ben yaklaşıncı adam başını kaldırıp bana baktı.

“Sen şu muazzam sırt çantasının sahibi ünlü Cheryl olmalısın,” diye bana seslendi.

Onaylama anlamında bir kahkaha attım.

“Ben Ed,” diyerek elimi sıkamak için bana doğru ilerledi. “Arkadaşların da buradalar. Hep birlikte otostopla markete gittiler. Yolda onları fark etmemiş olmalısın. Ama benden seni beklememi istediler. İstersen çadırını şuraya kurabilirsin. Greg, Albert ve oğlu, hepsi burada kamp yapıyor.” Çevresindeki çadırları işaret etti. Kimin daha önce geleceği konusunda bahse girmiştik. Sen mi yoksa doğudan gelen arkandaki iki genç mi?”

“Kim kazandı?” diye sordum.

Ed bir an düşündü ve “Hiç kimse,” diye yanıtlayarak bir kahkaha patlattı. “Hiçbirimiz senin üzerine bahis oynamamıştık.”

Canavarı piknik masasının üzerine dayadım, askılarını çıkardım ve tekrar takmam gerektiğinde içler acısı kaldırış sahnesini sergilemek zorunda kalmamak için orada bıraktım.

Ed, yan tarafında üzeri tenteye kapatılmış geçici bir mutfak olan küçük bir treyleri işaret ederek, “Mütevazı ikametgâhıma hoş geldin,” dedi. “Aç mısın?”

Kamp yerinde duş olmadığı için, Ed bana yemek hazırlarken ben de üzerimde elbiselerimle olabildiğince yıkanabilmek için nehre doğru yürüdüm. Geçtiğim kurak bölgeden sonra nehir suyu bir şok gibi geldi. Üstelik South Fork Kern Nehri sıradan bir nehir değildi. Akıntısı güçlü, buz gibi soğuk ve azgın bir nehirdi ve suyunun bolluğu dağların tepelerinde çok fazla kar olduğunu açıkça kanıtlıyordu. Nehir, ayak bileğine kadar bile girilemeyecek derecede akıntılı olduğundan, suyun kıyıda sığ bir havuz oluşturduğu bir yer bulana dek

nehir kenarında yürüdüm ve oradan suya girdim. Suyun soğukluktan ayaklarım sızladı ve uyuşmaya başladı. Çömelip leş gibi kirli saçlarımı ıslattım ve vücudumu yıkamak için giysilerimin altından birkaç avuç su çarptım. Yediğim şekerler ve buraya varışın zaferiyle heyecanlanmıştım, önümüzdeki birkaç gün içinde yapacağım sohbetlerin beklentisi içindeydim.

İşim bittiğinde ıslak ve üşümüş bir halde önce kıyıya, sonra da geniş bir çayıra doğru yürüdüm. Uzaktan Ed'i görebiliyordum. Kamp yerine yaklaşırken onun, mutfağından piknik masasına tabakları ve yiyecekleri, ketçap, hardal ve kola kutularını taşımasını izledim. Ed'i tanıyalı birkaç dakika olmuştu ama yine de burada tanıştığım diğer erkekler gibi bana tanıdık ve her konuda güvenebileceğim biri gibi gelmişti. Karşılıklı oturup yemek yerken kendinden bahsetti. Elli yaşında çocuksuz ve boşanmış, amatör bir şair, mevsimlik bir serse-riydi. Birkaç gün önce adımlarımı Greg'inkine uydurmaya çalıştığım gibi, lokmaları Ed'le aynı anda ağızıma atarak onun gibi yavaş yavaş yemeye çalıştım ama başaramadım. Açlıktan gözüm dönmüştü. İki sosisli sandviçi, bir yığın fasulye ve patates cipsini bir çırpıda mideme indirdim ve daha fazlasını umarak iştahla bekledim. Bu sırada Ed yemeğini ağır ağır yerken arada bir durup bir gün önce yazdığı şiirleri okumak için günlüğünü açıyordu. Yılın büyük bir kısmında San Diego'da yaşadığını söyledi ama her yaz oradan geçen PDY yürüyüşçülerini selamlamak için Kennedy Meadows'a geliyordu. PDY yürüyüşçüleri jargonunda ondan yol meleği olarak bahsediliyordu ama o günlerde bunu bilmiyordum. Hatta PDY yürüyüşçülerinin bir jargonları olduğunu bile bilmiyordum.

Marketten döndüklerinde Ed onlara, "Buraya bakın, arkadaşlar, hepimiz iddiayı kaybettik," diye seslendi.

Greg omuzumu sıkmak için yanıma geldiğinde, "Ben kaybetmedim," diye karşı çıktı. Diğerleri bu iddiasına itiraz etmelerine rağmen, "Ben paramı sana yatırmıştım, Cheryl," diye ısrar etti.

Piknik masasının etrafına oturup yol hakkında konuştuk. Bir süre sonra hepsi biraz kestirmek için bir yerlere dağıldılar – Ed karavanına; Greg, Albert ve Matt çadırlarına gittiler. Bense uyumayacak kadar heyecanlıydım. Masada kaldım ve haftalar önce hazırladığım paketin içindekileri eşelemeye başladım. Paketin içindekiler çok uzak bir dünyaya, başka bir hayatta yaşadığım, Nag Champa tütsüsünün sindiği dairem gibi bir yere aitmişçesine kokuyordu. Fermuarlı naylon torbalar ve yiyeceklerin paketleri hâlâ pırıl pırıl ve hasarsızdı. Yedek tişörtüm hâlâ Minneapolis'te üyesi olduğum kooperatiften aldığım lavantalı deterjan kokuyordu. Flannery O'Connor'ın *Bütün Öyküleri*'nin çiçekli kapağı bükülmemişti.

Faulkner'ın *Döşegimde Ölürken* kitabı için aynı şey söylenemezdi, daha doğrusu sırt çantamın içinde olan ince bir kısmı için. Önceki gece kapağını ve okuduğum bütün sayfaları koparıp kıvılcım saçmaması için ocağımın altına yerleştirmek amacıyla getirdiğim küçük alüminyum tava içinde yakmıştım. Faulkner'ın adının alevler içinde kaybolmasını izlerken biraz saygısızlık yapıyormuşum gibi hissettim. Daha önce kitap yakmayı hiç düşünmemiştim ama yükümü azaltmak için buna mecburdum. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya'nın* yürüyüp geçtiğim yerler ile ilgili bölümlerine de aynı şeyi yaptım.

Bunu yapmak insanı üzüyordu ama yapılması gerekiyordu. Hayatımın PDY öncesindeki bölümünde de kitapları çok severdim ama yola çıktıktan sonra daha büyük bir anlam kazanmışlardı. Onlar, içinde yaşadığım dünya dayanılmaz kadar zor veya kasvetli ya da acımasız hale geldiğinde kendimi kaptırdığım dünyalardı. Akşamları kamp yaptığımda, çadırımı kurmak, suyu filtreden geçirmek ve yemek yapmak gibi işleri aceleyle tamamlar, daha sonra çadırımın korunağında sandalyeme oturur, sıcak yemek tenceresini dizlerimin arasına alarak bir elimde kaşık, bir elimde kitap, hava karardığında baş lambasının ışığında yemeğimi yerdim. Yürüyüşümün ilk haftasında, uykuya dalmadan önce genellikle bir iki sayfadan fazla okuyamaya-

cak kadar yorgun oluyordum ama giderek güçlendikçe günlerimin bezginliğinden kurtulmak için daha fazla okumaya istekliydim. Her sabah da bir gece önce okuduğum sayfaları yakıyordum.

O'Connor'un kısa öyküler kitabının bozulmamış bir nüshasını elimde tutarken Albert çadırından çıktı. "Bana birkaç şeyden kurtulabilirsin gibi geliyor," dedi. "Biraz yardım ister misin?"

"Aslında," dedim pişmanlıkla gülümseyerek. "Evet."

"Peki öyleyse. Şimdi şunu yapmanı istiyorum: Aynen yola çıkarmış gibi eşyalarını topla, daha sonra işe başlarız." Elinde bir diş fırçası ucuyla nehre doğru yürüdü – sap kısmını ağırlıktan tasarruf etmek için kesmişti, tabii ki.

Yeni ile eskiyi birleştirerek, kendimi başarısızlığın kaçınılmaz olduğu bir sınavdaymışım gibi hissederek çalışmaya başladım. İşim bittiğinde, Albert döndü ve düzenli bir şekilde çantamı boşaltmaya başladı. Bütün malzemeleri iki gruba ayırıyordu – biri çantama geri girecek olanlar, diğeriye eve geri gönderebileceğim ya da artık boş olan ikmal kutusuna veya Kennedy Meadows Marketi'nin sundurmasındaki PDY yürüyüşçüsü yardım kutusuna gidecek olanlardı. Katlanır tere, minyatür dürbün ve fotoğraf makinesinin henüz kullanmadığım megavat flaşı kutuya gitti. Ben seyrederken Albert gücünü gözümde fazla büyüttüğüm deodorantı, bacaklarımı ve kol altlarımı tıraş etmek gibi anlaşılmaz bir fikirle yanıma aldığım tek kullanımlık jileti ve –beni epey utandıran– ilk yardım çantama sıkıştırdığım kalın bir prezervatif rulosunu kenara ayırdı.

Albert prezervatifleri eline alıp, "Bunlara gerçekten ihtiyacın var mı?" diye sordu. Georgialı aile babası, Kartal izcisi, alyansı güneşte parlayan, ağırlık yapmaması için diş fırçasının sapını kesen ama çantasında cep boyu İncil taşıdığı şüphesiz olan Albert. En incsesinden bir düzine Trojan prezervatifi rulosunun beyaz plastik ambalajı elinde bir parti kurdelesı gibi flap flap sesleri çıkararak açılırken bana bir asker gibi ifadesiz bir yüzle baktı.

CHERYL STRAYED

Utançtan ölüyormuş gibi hissederek, “Hayır,” dedim. Seks yapma fikri bana şimdi saçma görünüyordu ama Pasifik Dağ Yolu’nda yürümenin vücuduma neler yapacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığı günlerde, malzemelerimi toplarken, bu bana mantıklı bir olasılık gibi gelmişti. Ridgecrest’teki motelden sonra kendimi aynada hiç görmemiştim ama erkekler kestirmeye gittiklerinde, Ed’in kamyonunun yanına tutturulmuş aynada kendime bakma fırsatını bulmuştum. Bronzlaşmış ve kısa bir süre önce nehre girmiş olmama rağmen pis görünüyordum. Biraz daha zayıflamış ve koyu sarı renkli saçım bir ton daha açılmıştı, kurumuş ter, nehir suyu ve toz karışımıyla bazı yerleri düzleşmiş, bazı bölgeleri ise kıvrır kıvrır bir hale gelmişti.

On iki prezervatife ihtiyacı olacak bir kadına benzemiyordum.

Ama Albert birileriyle sevişip sevişmediğim, güzel olup olmadığım gibi şeyleri düşünmek için duraksamadı. Çantamı talan ederek daha önce çok gerekli olduğunu düşündüğüm bir malzemeyi at kurtul grubuna atmadan önce sert bir tavırla sorgulamaya devam etti. Bir malzemeyi her kaldırıp gösterişinde gitmesi gerektiğini başımla onayladım, ama sıra *Bütün Öyküler’e* ve en sevdiğim kitap olan *Ortak Bir Dilin Rüyası’na* geldiğinde onay vermedim. O yaz yaptığım her şeyi yazdığım günlüğüm konusunda da taviz vermedim. Ve Albert’ın bakmadığı bir anda, onun bir kenara koyduğu kalın prezervatif rulusunun ucundan bir tanesini kopardım ve gizlice şortumun arkasına attım.

İşi bittiğinde Albert, “Peki seni buraya getiren şey nedir?” diye sordu. Büyük elleri önünde kavuşturup piknik masasına oturmuştu.

“PDY’de yürümeye mi?” diye sordum.

Başını salladı ve çantamda taşıyabileceğim konusunda anlaştığımız birkaç malzemeyi geri koymamı izledi. Ben yanıt vermeden o hemen ilave etti. “Ben sana neden yaptığımı söyleyeyim. Bu benim hayatım boyunca yapmak istediğim bir hayaldi. Bu yolu ilk duyduğumda, ‘Şimdi, Tanrı’yla buluşmadan önce yapmak istediğim bir şey

var,' diye düşündüm." Yumruğunu hafifçe masaya vurdu. "Peki ya sen, kızım? Benim teorim insanların buraya gelişlerinin bir nedeni olduğu. Onları buraya çeken bir şey var."

"Bilmiyorum," diyerek duraksadım. Gülümsediğinde gözleri ne kadar içtenlikle parlarsa da, elli küsur yaşındaki bu Hristiyan, Georgia Kartal İzcisine üç ay boyunca dağlarda neden yalnız başıma yürümeye karar verdiğimi anlatacak değildim. Bana bu yolu yürümeye karar verdiren şeyler ona rezilce, bana da kuşkulu gelecekti ve bütün bu çabaların ne kadar zayıf olduğunu ikimize de açıkça gösterecekti.

"Daha çok," dedim, "bunun eğlenceli olacağını düşündüm."

"Sen buna eğlence mi diyorsun?" dedi ve ikimiz de güldük.

Döndüm ve Canavara doğru eğilip kollarımı askılarından geçirdim. "Bakalım bir fark oldu mu," dedim ve kilitlerini taktım. Çantayı masadan kaldırdığımda yeni buz baltam ve on bir günlük yiyecek stokuma rağmen ne kadar hafif olduğunu hayretle gördüm. Albert'a gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Karşılık olarak kıkırdayarak başını salladı.

Kamp yeri çevresindeki toprak yolda bir tur atarak çantamı denemek için sevinçle uzaklaştım. Benimki hâlâ gruptaki en büyük çantaydı –çiftler halinde yürüyenlerin bölüştükleri malzemeleri de tek başıma taşımak zorundaydım ve Greg'in sahip olduğu aşırı hafifletici güvenim ya da yeteneklerim yoktu– ama Albert'ın fazla eşyalardan kurtulmama yardım etmesinden öncesiyle kıyaslandığında, o kadar hafif geliyordu ki âdeta sıçrayacağımı hissediyordum. Turun yarısında durdum ve sıçradım.

Yerden sadece üç santim yükselebildim ama en azından yapabiliyordum.

Tam o sırada arkamdan biri seslendi "Cheryl?" başımı kaldırıp baktınca sırt çantalı yakışıklı bir adamın bana doğru yürüdüğünü gördüm.

CHERYL STRAYED

Doğru tahminde bulunarak, “Doug?” diye seslendim. Karşılık olarak kollarını salladı, neşeli bir kahkaha attıktan sonra bana doğru geldi ve beni kendine çekerek kucakladı.

“Kayıt defterinde adını gördük ve sana yetişmeye çalışıyorduk.”

Karşımdaki adamın coşkusu ve yakışıklılığı karşısında afallayıp kekeleyerek, “İşte buradayım,” dedim. “Hepimiz burada kamp yapıyoruz.” Arkamdaki bölgeyi işaret ettim. “Bir grup yürüyüşü var. Arkadaşın nerede?”

Doug, “Birazdan gelir,” dedi ve hiçbir nedeni olmadan tekrar bir kahkaha attı. Bana hayatım boyunca tanıdığım tüm altın çocukları anımsatıyordu. Herkesin yakışıklı bulacağı ve büyüleyici bir biçimde herkesten üstün olduğuna emin olan biri; dünyanın kendine ait olduğundan, orada güven içinde yaşadığına inanan ve bunun aksini asla düşünmeyen biri. Onun yanında dururken, her an el ele tutuşarak birlikte yamaçtan aşağıya paraşüt açacağımız ve kahkahalar içinde yavaşça yere ineceğimiz duygusuna kapıldım.

Doug yolun aşağısında bir figür gördü ve “Tom!” diye bağırdı. Uzaktan bile Tom’un fiziksel ve ruhsal olarak Doug’m tam tersi olduğunu söyleyebilirdim – kemikli, solgun, gözlüklü. Yaklaşırken yüzünde beliren gülümseme tedbirli ve hafif şüpheli bir gülümseme idi.

Yeteri kadar yakına geldiğinde sıkmak için elime uzanarak, “Merhaba,” dedi.

Ed’in kampına varana kadar geçen birkaç dakika içinde kim olduğumuz ve nereden geldiğimiz hakkında hızlı bir bilgi alışverişinde bulunduk. Tom yirmi dört yaşındaydı, Doug ise yirmi bir. Daha bu konuda bana hiçbir şey söylemeden, onların annemin tabiriyle tam bir New England aristokrati olduğunu anlamıştım – ki ona göre bu temelde zengin olmaları ve Ohio’nun doğusu ile Washington D. C.’nin kuzeyi arasında bir yerde yaşıyor olmaları anlamına geliyordu. Gelecek günlerde onlar hakkında her şeyi öğrenecektim. Ailelerinde cer-

rahlar, belediye başkanları ve finans yöneticisi olduğunu, benim bile adını bildiğim ünlü ve lüks bir yatılı okula gittiklerini, yaz tatillerini Nantucket'te ve Maine açıklarındaki özel adalarda, bahar tatillerini ise Vail'de geçirdiklerini öğrenecektim. Ama bunların hiçbirini, hayatlarımızın birçok yönden akıl sır ermez biçimde birbirinden farklı olduğunu henüz bilmiyordum. Yalnızca bazı bakımlardan en yakın akrabam gibi olduklarını biliyordum. Öyle teknoloji meraklısı, sırt çantasıyla seyahat uzmanı ya da PDY ukalası insanlar değillerdi. Yola ne Meksika'dan başlamış ne de yolculuğu on yıldır planlamışlardı. Daha da iyisi, şimdiye kadar gittikleri yol onları da en az beni sarstığı kadar sarsmıştı. İki kişi oldukları için günlerce insan yüzü görmeden yürümek zorunda kalmamışlardı. Sırt çantalarının büyüklükleri makul görüldüğünden, katlanabilir testere taşıdıklarından şüpheliydim. Ama Doug'la göz göze geldiğim anda bütün o kendine güvenine ve rahatlığına rağmen büyük zorluklardan geçtiğini anlamıştım. Ve Tom uzanıp elimi sıktığında yüzündeki ifadeyi okuyabiliyordum. Bu, BU LANET OLASI BOTLARI AYAĞIMDAN ÇIKARMAM GEREK, ifadesiydi

Kamp yerine vardıktan ve herkes toplanıp kendini tanıttıktan birkaç dakika sonra, Ed'in piknik masasının sırasına oturunca aynen öyle yaptı. Pis çoraplarını, yıpranmış yara bantlarını ve onlara yapışmış halde çıkan derilerini dikkatle sıyırırken onu izledim. Ayakları aynı benimkiler gibiydi: Bir balık kadar beyaz, kanlı, akıntılı yaralarla ve yaraların üzerinden kalkmış ama bir ucundan hâlâ acı verecek şekilde ete tutunan ve PDY yürüyüşünün devamında yavaş ve acılı bir şekilde kopacak olan sallanan derilerle kaplıydı. Çantamı aldım ve ilk yardım kutumu çıkarmak için fermuarını açtım.

Tom'a bir paket yara bandı uzatarak, "Bunları denemiş miydin?" diye sordum. Neyse ki ikmal paketime de bunlardan ilave etmiştim. "Bunlar benim hayatımı kurtardı," diye açıkladım. "Bunlar olmasaydı yola devam edebilir miydim bilemiyorum."

Tom çaresizlik içinde başını kaldırıp bana baktı ve fazla abartmadan başını salladı. Birkaç bandı yanına, sıranın üzerine bıraktım.

“İstersen bunları alabilirsin,” dedim. Bantların şeffaf mavi ambalajı cebimdeki prezervatifleri hatırlattı. Tom’un veya Doug’un da yanına prezervatif alıp almadıklarını, benim almamın çok aptalca bir fikir olup olmadığını merak ettim. Tom ve Doug’ın varlığı, bunu biraz daha aptalca hale getiriyordu.

Ed saatine bakarak, “Saat altıda hep birlikte Grumpie’s’e gideriz diye düşünmüştük,” dedi. “Daha birkaç saat var. Benim kamyonla gideriz.” Tom ve Doug’a baktı. “Bu arada size memnuniyetle yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim.”

Erkekler piknik masasına oturup Ed’in patates cipslerini ve kuru fasulye konservelerini yerken sırt çantaları modellerini, onları seçme nedenlerini ve her birinin artı ve eksilerini tartıştılar. Birisi bir deste oyun kartı getirdi ve poker oynamaya başladılar. Greg ise geçirdiği değişime hâlâ hayret ederek, çantamın yanında, ayakta durduğum masanın öbür ucunda rehber kitabını karıştırıyordu. Çantamın şişkinlikten patlayacakmış gibi olan cepleri şimdi küçük, boş yastıklar gibiydi.

Çantama baktığımı gören Albert, şakacı bir ses tonuyla, “Sen artık bir Jardi-Nazi sayılırsın,” dedi. “Bilmiyorsan diye söyleyeyim, onlar Ray Jardine’in takipçileridir. Çanta ağırlığı konusuna çok önem verirler.”

Greg, “Şu sana bahsettiğim adam,” diye ilave etti.

Cehaletimi saklamaya çalışarak sakın bir ifadeyle başımı salladım. “Gidip yemek için hazırlanayım,” dedim ve ağır ağır kamp alanımızın kenarına doğru gittim. Çadırımı kurdum, içine girip uyku tulumumu serdim, üzerine uzandım ve çadırın yeşil naylon tavanına bakarak erkeklerin konuşma seslerini ve ara sıra attıkları kahkahaları dinledim. Altı erkekle akşam yemeğine gidecektim ve üzerimdeki başka giyecek hiçbir şeyim yoktu: Spor sutyen, üzerinde tişört ve içine hiçbir

şey giymediğim şort. Sonra ikmal paketimdeki yeni tişört aklıma geldi, yerimden doğruldum ve tişörtü üzerime geçirdim. Mojave'den beri üzerimde olan tişörtün sırtı, sayısız ter banyoları yüzünden kah-verengimsi sarıya dönüşmüştü. Katlayıp bir top haline getirdim ve çadırın bir köşesine koydum. Daha sonra markette çöpe atacaktım. Çantamdaki diğer giysiler soğuk havalar için getirmiş olduklarımdı. Hava çok sıcak olduğundan takmaya dayanamayıp çıkardığım kolyemi hatırladım; onu, ehliyetimi ve paramı koyduğum fermuarlı torbanın içinde buldum ve taktım. Anneme ait olan turkuaz ve gümüşten küçük bir küpeydi. Öteki tekini kaybettiğim için bunu ince bir gümüş zincire takıp kolye olarak kullanmaya başlamıştım. Buraya getirmiştım çünkü annemin takısıydı ve yanımda olması anlamlı geliyordu. Şimdi ise bunu takınca kendimi daha güzel hissettiğim için getirdiğime memnundum. Saçlarımı küçük tıraşla ve parmaklarımla tarayarak çekici bir şekil vermeye çalıştım ama sonunda vazgeçip kulaklarımın arkasına ittim.

Olduğum gibi görünmeye, hissetmeye ve kokmaya devam etmenin daha iyi olacağını biliyordum. Ne de olsa Ed'in kulağa tuhaf gelen bir şekilde adlandırdığı gibi, bir grup erkek arasında yalnız olan *orman-daki tek kızdım*. Mecburen bu yürüyüş boyunca karşılaştığım erkekleri cinsel açıdan etkisizleştirmem ve mümkün olduğunca onlardan biri gibi görünmem gerektiğini hissettim.

Hayatım boyunca hiç böyle olmamış, erkeklere onlardan biri olmanın getirdiği bir kayıtsızlıkla yaklaşmamıştım. Erkekler dışarıda kâğıt oynarken ben çadırımda oturmuş bu duruma katlanmanın hiç de kolay bir şey olmayacağını fark etmiştim. Her zaman tam bir kızdım ne de olsa. Kız olmanın bana sağladığı bütün güçlere alıştım ve onlara güveniyordum. Bu güçleri bastırmak içimde mahzun bir sıkıntı yaratmıştı. Erkeklerden biri olmak demek, onların arasındayken uzmanı olduğum kadın olma durumuna son vermem demekti. Bu çok eskiden, henüz on bir yaşında bir çocukken tattığım bir halimdi

ve yetişkin erkeklerin dönüp bakmaları, ıslık çalmaları ya da bana duyurabilecekleri kadar yüksek sesle, *hey güzel bebek*, diye seslenmeleri bana garip bir güç duygusu veriyordu. Lise boyunca buna bel bağlamıştım, zayıf kalmak için hiçbir şey yemiyor, popüler ve sevilen biri olmak için sevimli ve aptal gibi davranıyordum. Bu halimi genç yetişkinlik dönemim boyunca birçok farklı biçimde geliştirmiştım – çevreci kız, punk kız, köylü kızı, asi kız, cesur kız. Her seksi çizmenin, her mini eteğin veya her gösterişli saç şeklinin ardında gerçek benden son derece uzak bir yere çıkan bir geçit vardı.

Şimdi ise tek bir halim vardı. Pasifik Dağ Yolu'nda onu tamamen bastırmaktan başka seçeneğim yoktu. Şu anda sadece altı erkekten oluşan çevremdeki dünyada kirli yüzümü göstermek dışında seçeneğim yoktu.

Birkaç adım öteden Doug yavaşça seslendi, "Cheryllll, orada mısın?"

"Evet," diye yanıtladım.

"Biz nehir kenarına iniyoruz. Gel bize katıl."

Az önce verdiğim karara rağmen gururumun okşandığını hissederek, "Tamam," diye cevap verdim. Uyku tulumunun üzerinde oturunca cebimdeki prezervatif hışırdadı. Cebimden çıkarıp ilk yardım çantasının içine koydum, emekleyerek çadırdan çıktım ve nehir kenarına doğru yürüdüm.

Doug, Tom ve Greg, birkaç saat önce benim temizlenmeye çalıştığım sığ suya dalıyorlardı. Nehir arkalarında köprüyerek akıyor, çadırımın büyüklüğündeki kayalardan aşıyordu. Eğer yola devam edersem yakında karşılaşacağım karları, henüz nasıl kullanılacağını bilmediğim kar baltasını ve tesadüfen bulduğum pembe bilek bantlı beyaz şirin kayak sopasını düşündüm. Yolun bir sonraki bölümünde neler olduğunu henüz düşünmeye başlamamıştım. Ed bana burada kamp yaptığı üç hafta içinde Kennedy Meadows'a kadar gelen PIDY yürüyüşçülerinin çoğunun, yolun bundan sonraki altı yüz ya da 800

kilometresini geçilmez hale getiren rekor düzeydeki kar yağışı sebebiyle bu noktada yoldan ayrılma kararı aldıklarını anlatırken sadece dinlemiş ve başımı sallamıştım. Otobüsle ya da otostopla kuzeye, PDY'nin yüksekliğin daha az olduğu kısmına gidip yola oradan devam ettiklerini söylemişti. Bazıları atladıkları bölümü yazın gelip yürümeye, diğerleri ise tamamen pas geçmeye niyetliydi. Greg'in de daha önce söylediği gibi birkaç kişi de yürüyüşe tamamen son vermiş, karın daha az olduğu bir yıl gelmeye karar vermişlerdi. Ve çok daha az kişi de kara rağmen ilerlemeye devam etmişti.

Ucuz kamp sandaletlerime şükrederek nehir yatağı kenarındaki kayaların üzerinden erkeklere doğru yürüdüm. Su o kadar soğuktu ki kemiklerim sızladı.

Doug, yanına vardığımda, "Sana bir şey vereceğim," dedi. Elini bana doğru uzattı. Avcunda otuz santim kadar uzunlukta, parlak bir tüy vardı. O kadar siyahtı ki güneşte mavimsi parılıyordu.

Tüyü alırken, "Ne için bu?" diye sordum.

"Şans için," dedi ve koluma dokundu. Elini çektiğinde dokunduğu yer âdeta yanıyormuş gibiydi – son on dört gün boyunca ne kadar az dokunulmuş olduğumu ve ne kadar yalnız olduğumu hissedebiliyordum.

Tüyü elimde tutarken, nehrin gürültüsünü bastırabilmek için sesimi yükselterek, "Dağdaki karı düşünüyordum," dedim. "Yolun bu kısmını atlayanların hepsi, bizden bir ya da iki hafta önce buradaydılar. O zamandan bu yana çok kar eridi, yani artık geçilebilir hale gelmiştir." Önce Greg'e, sonra da elimdeki siyah tüye bakarak tüyü okşadım.

"Bir Haziran'da, Bighorn Platosu'ndaki kar kalınlığı, geçen yıl aynı gündeki kar kalınlığının iki misli," dedi elindeki bir taşı fırlatarak. "O bakımdan bir hafta fazla bir fark yaratmayacaktır."

Bighorn Platosu'nun nerede olduğunu ya da kar örtüsünün bir yıl öncekinin iki katı olmasının ne anlama geldiğini biliyormuş gibi

başımı sağladım. Bu tartışmayı yapıyor olmam bile bir sahtekârlıklmış, sanki oyuncular arasında bir maskotmuşum, onlar gerçek PDY yürüyüşçüleri, ben de sadece tesadüfen oradaymışım gibi hissediyordum. Deneyimsizliğim, Ray Jardine tarafından yazılmış tek bir sayfa bile okumamış olmam, gülünç bir şekilde yavaş olmam ve yanıma katlanabilir bir testere almanın mantıklı bir şey olduğuna inanmam yüzünden, Tehachapi Geçidi'nden Kennedy Meadows'a kadar gerçekten yürümemiş de taşınmışım gibi hissettiriyordu.

Ama bu yolu yürümüştüm ve Yüksek Sierralar'ı görme fikrinden vazgeçmeye henüz hazır değildim. Onlar yolun büyük merakla beklediğim bölümüydü, el değmemiş güzelliği *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya*'nın yazarları tarafından göklere çıkarılmış, doğa bilimci John Muir'in bir yüzyıl önce yazdığı kitaplarda ölümsüzleştirilmişti. Dağların bu bölümüne "Işık Tepesi" adını vermişti. Yüksek Sierra Dağları ve onun 4000-4500 metre yüksekliğindeki tepeleri, soğuğu, berrak gölleri ve derin kanyonları Kaliforniya'da PDY yürüyüşü yapmanın asıl nedeni gibi görünüyordu. Üstelik o bölümü atlamak lojistik bir karmaşa yaratacaktı. Yüksek Sierra'yı atlamak zorunda kalırsam, Ashland'e hedeflediğimden bir ay önce varacaktım.

Elimdeki tüyü gösterişli bir hareketle sallayarak, "Bir yolu varsa, ben devam etmek istiyorum," dedim. Artık ayaklarım acımıyordu. Buz gibi suda keyifli bir şekilde hissizleşmişti.

"Şey, işler ciddi şekilde sertleşmeden, buradan Trail Geçidi'ne kadar yaklaşık 50 kilometre yolumuz var," dedi Doug. "Orada Pasifik Dağ Yolu'nu kesen ve kamp alanına inen bir yol var. En azından oraya kadar yürüyüp nasıl olduğunu, ne kadar kar olduğunu görürüz, sonra istersek vazgeçeriz."

"Sen ne diyorsun, Greg?" diye sordum. O ne yaparsa ben de onu yapacaktım.

Başını salladı. "Bence bu iyi bir plan."

YABAN

“Ben de öyle yapacağım,” dedim. “Benim için sorun olmaz. Artık buz baltam yanımda.”

Greg bana baktı. “Nasıl kullanılacağını biliyor musun?”

Ertesi sabah bana bir eğitim verdi.

Elini baltanın sapında dolaştırarak, “Bu, baltanın tutma yeri,” dedi. Sonra parmağıyla sivri ucuna dokunurken, “Ve bu da yüksük kısmı,” diye ilave etti. “Öbür ucunda da kafa kısmı var.”

Sap? Kafa? Yüksük? Seks dersindeki bir sekizinci sınıf öğrencisi gibi makaraları koyuvermemeye çalıştım ama başaramadım.

Greg ellerini kendi baltasının sapı üzerinde dolaştırarak, “Ne oldu?” diye sordu ama sadece başımı salladım. “Bunun iki ucu vardır,” diye devam etti. “Keskin olmayan ucuna keser denir. Ayağını basacak girintiyi oluşturmak için bunu kullanırsın. Diğer tarafı ise saplama ucudur. Onu da dağdan aşağı kaymaya başladığında postu kurtarmak için kullanırsın.” Bunları daha önceden bildiğimi varsayan, sanki işe başlamadan önce temel bilgileri gözden geçiriyormuşuz gibi bir ses tonuyla anlatıyordu.

“Evet. Sap, kafa, yüksük, saplama ucu, kese,” dedim.

“Keser,” diye düzeltti. “Sonunda r var. Nehir kenarında dik bir yamaç üzerinde, buzlu bir yamaca en çok benzeyen bir yerde duruyorduk. Greg bana göstermek için kendini yamaçtan aşağı atarak, “Şimdi, diyelim ki düşmeye başladın,” dedi. Düşerken saplama ucunu çamura saplıyordu. “Bu ucu olabildiğince çabuk saplamalısın. Bir elinle sapı, diğer elinle de kafayı tutarak yapacaksın. Aynen böyle. Ve bunu sapladıktan sonra, ayağını basacak bir yer bulmaya çalışırsın.”

Ona doğru baktım. “Ya ayağımı koyacak yer bulamazsam?”

Ellerini kazmanın sapı üzerinde dolaştırarak, “O zaman kazmaya tutunup durursun,” dedi.

CHERYL STRAYED

“Peki ya uzun süre dayanamazsam? Yani, sırtımda çantam ve diğer malzemeler de olacak, aslında tek bir barfiks yapacak kadar bile güçlü değilimdir.”

Soğukkanlı bir tavırla, “Dayanacaksın,” dedi. “Yani, dağ yamaçından kaymayı tercih etmediğin takdirde.”

Çalışmaya başladım. Buzda kayıyormuş gibi yaparak, kendimi tekrar tekrar gittikçe daha çamurlu hale gelen yamaçtan aşağı bıraktım. Buz baltamın saplama ucunu defalarca toprağa saplarken Greg beni seyredip koçluk yapıyor ve tekniğimi eleştiriyordu.

Doug ve Tom, bize bakmıyormuş gibi yaparak yakınlarda bir yerde oturuyorlardı. Saatte birkaç kez tualete gitmek dışında hareket edemeyecek kadar hasta olan Albert ve Matt, Ed’in kamyonunun yanındaki bir ağacın gölgesinde, onlar için serdiğimiz bir branda üzerinde serilmiş yatıyorlardı. İkisi de giyardiya denilen bir parazit yüzünden olduğuna inanmaya başladığımız bir hastalıkla gece yarısı uyanmışlardı. Bu parazit sudan bulaşıyordu ve insanı âdeta felce uğratan bir ishal ve bulantıya sebep oluyordu. Ancak reçeteli ilaçların yardımıyla iyileşilebiliyor ve her zaman bir hafta ya da daha uzun bir süre yürüyüşçülerin yola çıkamamasına sebep oluyordu. PDY yürüyüşçülerinin su arıtıcıları ve su kaynakları hakkında bu kadar çok konuşmasının nedeni bu parazitti, yanlış bir iş yapıp bedelini ödeme korkusu. Albert ve Matt’in bu paraziti nereden kaptıklarını bilmiyordum ama benim de kapmamış olmam için dua ettim. Akşamüzerine doğru brandaların üzerinde soluk ve halsiz yattıkları yerde hep birlikte başlarına dikildik ve onları Ridgecrest’teki hastaneye gitme vakti geldiğine ikna ettik. İtiraz edemeyecek kadar hasta oldukları için, onlar izlerken biz eşyalarını topladık ve çantalarını Ed’in kamyonunun kasasına yükledik.

Yola çıkmadan önce bir iki dakika yalnız kaldığımızda Albert’a, “Sırt çantamı hafifletmekte yardımcı olduğun için çok teşekkürler,”

dedim. Branda üzerindeki yatağından halsiz bir halde bana baktı. “Bunu tek başıma yapamazdım,” diye ekledim.

Hafif bir şekilde gülümsedi ve başını salladı.

“Bu arada,” dedim, “Sana neden PDY’de yürümeye karar verdiğimi söylemek istiyorum. Boşandım. Evliydim ve kısa bir süre önce boşandım. Ayrıca dört yıl önce annem öldü – sadece kırk beş yaşındaydı, birdenbire kansere yakalandı ve öldü. Bu hayatımın çok zor bir dönemi oldu ve bir anlamda yoldan çıktım. Ve ben de...” Gözlerini biraz daha açarak bana baktı. “Buraya gelmenin kendimi toplamaya yardımcı olacağını düşündüm.” Söyleyecek başka bir şey bulamadığım, bu kadarını bile söyleyebildiğim için biraz şaşkın bir halde ellerimle bir çaresizlik hareketi yaptım.

“Ama artık kendini topladın, öyle değil mi?” dedi ve bulantısına rağmen yüzü aydınlanarak yattığı yerde oturdu. Ayağa kalktı ve yavaşça Ed’in kamyonuna yürüyüp oğlunun yanına oturdu. Ben de kamyonun kasasındaki sırt çantalarının ve artık ihtiyacım olmayan malzemeleri koyduğum kutunun yanına sıkıştım ve onlarla markete kadar gittim. Markete vardığımızda Ed, birkaç dakika durdu; ben kutumu alarak indim ve Albert ile Matt’a el sallayıp, “İyi şanslar,” diye seslendim.

Onların uzaklaşmasını seyrederken içimi sızlatan bir şefkat duygusu hissettim. Ed birkaç saat sonra dönecekti ama Albert ve Matt’ı muhtemelen bir daha hiç görmeyecektim. Ertesi sabah Doug ve Tom’la birlikte Yüksek Sierra’ya doğru yürümeye başlayacak, Ed ve Greg’e de veda etmek zorunda kalacaktım. Greg bir gün daha Kennedy Meadows’da kalacaktı ve daha sonra kuşkusuz bana yetişecekti ama bu geçici bir buluşma olacak ve sonra o da hayatımdan çıkıp gidecekti.

Marketin sundurmasına doğru yürüdüm ve katlanabilir testere, fotoğraf makinemin özel ileri teknoloji flaşı ve minyatür dürbün dışındaki her şeyi PDY yürüyüşçülerinin yardım kutusuna bıraktım. Kalanları eski ikmal paketime koyup Portland’a Lisa’nın adresine pos-

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

IŞIK TEPESİ

Artık dağların içindeyiz
ve onlar da bizim içimizde...

JOHN MUIR

Serralar'daki İlk Yazım

Cesarettin yoksun kalırsan

Cesaretin ötesine geç

EMILY DICKINSON

KARGAGİLLER

Kennedy Meadows, Yüksek Sierralar'ın giriş kapısı olarak bilinir ve ben, ertesi sabah erken bir saatte o kapıdan geçtim. İlk 500 metrede Doug ve Tom bana eşlik ettiler ama sonra ben durdum ve çantamdan bir şey almam gerektiği için onlara devam etmelerini söyledim. Kucaklaştık ve birbirimize uzun uzun, belki de on beş dakika kadar iyi şanslar dileyip vedalaştık. Canavar'ın sırtımdaki ağırlığını azaltmak için bir kayaya dayandım ve uzaklaşmalarını izledim.

Onların gidişi bende melankoli yarattı ama aynı zamanda koyu renkli ağaçların arasında kayboluşlarını izlerken bir çeşit rahatlama da hissettim. Çantamdan almam gereken bir şey yoktu; sadece yalnız olmak istemiştim. Yalnız olmak her zaman bana gerçek bir yer gibi gelirdi, sanki bir varoluş biçimi değil, kendim olmak için çekilebileceğim bir oda gibiydi. Pasifik Dağ Yolu'ndaki radikal yalnızlık bu duyguyu değiştirdi. Yalnızlık artık bir oda değil, tüm dünyaydı ve artık ben orada daha önce hiç yapmadığım bir şekilde işgal ettiğim bu dünyada yalnızdım. Başımın üzerinde bir çatı bile olmadan böylesine serbestçe yaşamak, bana dünyayı hem çok büyük hem de daha küçük gibi hissettirdi. Şimdiye kadar dünyanın büyüklüğünü tam olarak kavramamıştım. Her kilometreyi yürüyüş hızının bir ölçüsü olarak görene dek, bir kilometrenin bile ne kadar fazla olabileceğini anlamamıştım. Ama bu yalnızlığın tersi de vardı: Yol ile kurduğum o

garip yakınlık, o sabah yanından geçtiğim bodur çamların ve maymun orkidelerin, sığ akarsuların daha önce yanlarından geçmemiş olmama rağmen tanıdık ve bildik gelişi.

Yeni beyaz kayak sopamın yolda çıkardığı tıkrıtların eşliğinde, biraz hafiflemiş ama yine de saçma bir biçimde ağır olan Canavar'ın sırtımda kayıp yerine yerleşmesini hissederek sabahın serinliğinde yürüdüm. O sabah yola çıkarken, yolda olmanın daha farklı geleceğini ve yürüyüşün daha kolay olacağını düşünmüştüm. Yalnızca Albert'ın yardımları sayesinde değil, artık yolun daha az kurak bölümüne geldiğimden yanımda birkaç şişeden fazla su taşımam gerekmediği için sırt çantam daha hafifti. Ama bir buçuk saatin sonunda aynı acı ve ağrıları hissederek mola vermek zorunda kaldım. Aynı zamanda da Greg'in olacağını söylediği gibi vücudumun biraz daha güçlendiğini hissedebiliyordum.

Üçüncü haftamın birinci günüydü, artık resmî olarak yaz aym-daydık –haziran ayının son haftasıydı– ama Güney Sierra bölgesine tırmanırken sadece farklı bir bölgede değil, aynı zamanda farklı bir mevsimdeydim de. Kennedy Meadows ve Trail Geçidi arasındaki 60 kilometrede 2000 metreden 3600 metre yüksekliğe çıkacaktım. Yoldaki ilk günün öğleden sonra sıcağında bile, kuşkusuz gece olduğunda beni saracak olan serinliği az da olsa hissedebiliyordum. Artık Sierralar'da –Muir'in o çok sevdiği Işık Tepeleri'nde olduğuma şüphe yoktu. Altlarındaki koyu loşlukta daha küçük bitkilerin yetiştiği koyu renkli, ulu ağaçların altından yürüdüm, kır çiçekleriyle dolu geniş çayırlardan geçtim, eriyen karların oluşturduğu dereleri kayak sopamın yardımıyla taştan taşla atlayarak aştım. Yürüme hızıyla Sierra Nevada geçilebilir gibi görünüyordu. Her zaman bir adım daha atabileceğimi düşünüyordum. Ancak bir dönemeci aldığımda ve ilerideki beyaz tepelere baktığımda yeteneklerimden kuşkuya düşüyordum, gidecek daha ne kadar çok yolum olduğunu düşündüğümde oraya varacağıma olan inancımı kaybediyordum.

CHERYL STRAYED

Doug ve Tom'un izleri düzenli olarak çamurlu ve tozlu yollarda karşıma çıkıyordu. Öğleden sonra, bir nehir kıyısında otururlarken onlarla karşılaştım. Ben yaklaşırken yüzlerinde şaşkınlık ifadesi belirdi. Onların yanına oturdum ve su pompalarken bir süre sohbet ettik.

Tom yola çıkmadan önce, "Eğer yetişirsen bu gece bizimle birlikte kamp yap," dedi.

"Size zaten yetiştim," diye yanıtladım ve hep birlikte güldük.

O akşam çadırlarını kurdukları küçük bir açıklıkta onları buldum. Yemekten sonra, Kennedy Meadows'dan getirdikleri iki birayı benimle paylaştılar, giysilerimizle yere bağdaş kurup otururken bana birkaç yudum verdiler. Birayı içerken, birkaç hafta önce Portland'dan satın aldığım kayganlaştırılmamış ultra ince on bir Trojan prezervatifini hangisinin almış olduğunu merak ettim. Onlardan biri almış gibi görünüyordu.

Ertesi gün yalnız başıma yürürken dik bir yamaçta geniş, karlı bir alana rastladım, yolu kapatan, üzeri buz kaplı devasa kar kılıfı gibiydi. Toprak kaymasına benzeyen ama daha korkutucu, kayalar yerine karlardan oluşan bir nehirdi. Geçmeye çalışırken kayacak olursam, dağın yamacından düşerek aşağıdaki kayalara çarpacak ya da daha kötüsü daha da aşağı, kim bilir nereye düşecektim. Buradan gördüğüm kadarıyla boşluğa düşecektim. Eğer geçmezsem, Kennedy Meadows'a geri dönmek zorundaydım. Bu çok kötü bir fikir gibi görünmüyordu ama işte yine de buraya kadar gelmiştim.

Kahrolsun, diye düşündüm. *Lanet olsun*. Buz kazmamı çıkardım ve durumumu gözden geçirdim, aslında bu sadece birkaç dakika orada durup cesaretimi toplamak anlamına geliyordu. Kar üzerindeki bir dizi çukurdan oluşan izlerini görünce Doug ve Tom'un karı geçtiklerini anlayabiliyordum. Kayak sopamı Greg'in öğrettiği gibi tuttum ve ayağımı çukurlardan birine bastım. Bu çukurlar hayatımı hem zorlaştırıyor hem de kolaylaştırıyordu. Kendi adımlarımla çukur açmak zorunda kalmıyordum ama erkeklerin açtığı çukurlar acemice açılmış, kaygan

YABAN

ve bazıları o kadar derindi ki botum kara saplanıyor, dengemi kaybediyor ve düşüyordum. Buz kazmam çok ağır olduğundan yardımcı olmaktan çok külfet yaratıyordu. Bir yamaçtan aşağı kayarsam buz kazmasıyla ne yapacağımı düşünmeye başladım. Buradaki kar Minnesota'dakinden farklıydı. Bazı bölgelerde kardan çok öylesine yoğun bir buzdan oluşuyordu ki bana, çözülmesi gereken bir buzdolabının içindeki sert buz tabakasını hatırlatıyordu. Bazı yerlerde değişiyor ve görüldüğünden daha yumuşak bir hal alıyordu.

Kar öbeğinin öte yanına ulaşp çamurlu patikada sevinçten titreyerek durana kadar aşağıdaki kayalıklara bakmadım. Bu küçük gezinin önümde beni bekleyenlerin sadece küçük bir örneği olduğunu biliyordum. Eğer karlı bölgeyi atlamak için Trail Geçidi'nde yoldan ayrılmazsam yakında PDY'nin en yüksek noktası olan 4000 metre yükseklikteki Forester Geçidi'ne ulaşacağımı biliyordum. Ve eğer geçitten geçerken dağ yamacından aşağı kaymazsam, bundan sonraki birkaç hafta karda yürüyecektim. Bu, şimdi geçtiğim bölgedekinden çok daha tehlikeli olacaktı ama bu kadarını geçmek bile beni bekleyen şeyi daha gerçek hale getiriyordu. Bana yolun karlı kısmını atlamam gerektiğini söylüyordu. Kar kalınlığının önceki yılın iki, hatta üç katı olduğu yıl şöyle dursun sıradan bir yılda bile PDY'de yürümeye tam olarak hazırlıklı değildim. 1983 yılından bu yana bu kadar karlı bir kış olmamıştı ve önümüzdeki on iki yılda da olmayacaktı.

Üstelik göz önüne almam gereken şey sadece kar değildi. Karla bağlantılı olan başka şeyler de vardı: Tek başıma geçmem gereken tehlikeli ölçüde yüksek nehirler ve akarsular, beni hipotermi riskine sokacak kadar düşük ısılar, karın yolu gizlediği uzun mesafelerde yalnızca kendi haritama ve pusulama bel bağlamak zorunda kalacak olmam – ve bütün bunları daha da tehlikeli hale getirecek olan yalnızlığım. İhtiyacım olan teçhizata sahip değildim, bilgi ve deneyimim yoktu. Ve tek başıma olduğum için hata yapma şansım da yoktu. Diğer PDY yürüyüşçülerinin çoğunun yaptığı gibi yoldan ayrılırsam Yüksek

CHERYL STRAYED

Sierra'nın görkemini kaçıracaktım ama eğer yolda kalırsam hayatımı tehlikeye atmış olacaktım.

O akşam yemek yerken Doug ve Tom'a, "Ben Trail Geçidi'nde yolu bırakıyorum," dedim. Bütün gün yalnız yürümüş, 25 kilometreden fazla yürüdüğüm ikinci günümü tamamlamış, kamp yaptıklarında onlara yetişmiştim. "Sierra City'ye gidip yola oradan devam edeceğim."

"Biz devam etmeye karar verdik," dedi Doug.

Tom, "Bu konuyu konuştuk ve senin de bize katılman gerektiğini düşünüyoruz," diye ilave etti.

Koyu renkli polar kapüşonumun içinden bakarak, "Size katılmak mı?" diye sordum. Yanımda getirdiğim bütün giysileri üst üste giymiştim ama hava buz gibiydi. Ağaçların altındaki gölgeli kısımlar karlarla kaplıydı.

Doug, "Yalnız gitmen güvenli olmaz," dedi.

Tom ise, "Hiçbirimiz yalnız gitmemeli," dedi.

"Ama yalnız ya da birlikte, hiçbirimizin kara girmesi güvenli değil," diye yanıtladım.

Tom, "Biz denemek istiyoruz," dedi.

"Teşekkür ederim, teklif ettiğiniz için duygulandım ama yapamam."

"Neden yapamazsın?" diye sordu Doug.

"Çünkü yolculuğumun amacı bunu yalnız yapmak."

Eldivenli ellerimizin arasında tuttuğumuz sıcak bir kâse pirinç ve fasulye ya da erişteyi yiyerek bir süre sessiz kaldık. Hayır dediğim için kendimi üzgün hissettim. Bu, kararımın yalnızca Yüksek Sierralar'ı atlamayı gerektirdiği için değildi, bu yolculuğu yalnız yapmayı ne kadar istesem de onların arkadaşlığı beni rahatlatıyor olduğu içindi. Geceleri Tom ve Doug'ın yakınında olmak, kırılan bir dal sesini her duyduğumda ya da rüzgâr kötü bir şey olmasını kaçınılmaz hâle getirecek kadar şiddetli estiğinde, beni kendi kendime, *korkmuyorum*, diye tekrarlamaktan kurtarıyordu. Ama ben yola kendimi, *korkmu-*

yorum, demekten kurtulmak için çıkmamıştım. Ben buraya korkuyu alt etmeye, aslında her şeyi –kendime bütün yaptıklarımı ve bana bütün yapılanları– alt etmeye gelmiştim. Bunu başka birilerinin peşine takılmışken yapamazdım.

Yemekten sonra Flannery O'Connor'ın *Bütün Öyküler* kitabını elimde tutamayacak kadar yorgun olduğumdan kitabı göğsüme dayayarak çadırımda uzandım. Gün boyu yürümekten sadece yorgun düşmüş ve üşümüş değildim: bu yükseklikte havanın yoğunluğu daha azdı. Ama yine de uykuya dalamıyordum. Oksijen azlığından zihnim zayıf bir durumda, Yüksek Sierralar'ı atlamanın ne demek olduğunu düşündüm. Aslında bu her şeyi mahvediyordu. Yaz boyunca her bir pakete ve yemeğe kadar bütün ayrıntılarıyla yaptığım planlamaları değiştiriyordu. Şimdi yürümeyi tasarladığım 700 kilometreyi atlıyor olacaktım. Ashland'de eylül ortası yerine ağustos ayı başında ulaşacaktım.

Karanlığa doğru, "Doug?" diye seslendim. Çadırı benimkinden sadece bir kol boyu uzaklıktaydı.

"Evet?"

"Düşünüyordum da eğer Yüksek Sierra'yı atlarsam, onun yerine Oregon'u yürüyebilirim." Çadırıma gelip yanıma uzanmasını kısmen arzulayarak yan tarafıma onun çadırına doğru döndüm. Bu Mojave'deki motelde yanımda bir erkek arkadaş olmasını istediğim zamanki aynı aç ve boş duyguydu. Seveceğim biri değil, sadece bedenimi yaslayacağım biri olsun istiyordum. "Oregon'daki yolun ne kadar olduğunu biliyor musun?"

"Yaklaşık 800 kilometre," diye yanıtladı.

Bu fikir kalp atışlarım hızlandırdı, "Mükemmel," dedim ve gözlerimi kapayıp derin bir uykuya daldım.

CHERYL STRAYED

Ertesi gün, Pasifik Dağ Yolu'ndan ayrılacağım Trail Geçidi yoluna varmadan önce Greg bana yetiştii.

"Yoldan ayrılıyorum," dedim gönülsüzce.

"Ben de öyle," dedi.

"Öyle mi?" diye sordum içim rahatlayıp sevinerek.

"Yukarılarda çok fazla kar var," dedi ve ikimiz de başımızı kaldırıp yol kenarındaki kayaların arasındaki rüzgârın eğip büküğü tilkikuyruğu çamlarına, parlak mavi gökyüzünün altındaki kilometrelerce uzaklıktaki dağlara ve yamaçlara baktık. Yolun en yüksek noktası sadece 50 kilometre uzaktaydı. Birleşik Devletler'in en yüksek tepesi olan Whitney Dağı'nın zirvesi, daha da yakında, PDY rotasından pek az uzaktaydı.

Greg'le birlikte, Doug ve Tom'la buluşacağımız ve Lone Pine'a otostop yapacağımız, buradan 3 kilometre uzaktaki, Horseshoe Meadows'taki kamp ve piknik alanına indik. Oraya gitmeyi planlamamıştım. Bazı PDY yürüyüşçüleri ikmal paketlerini Lone Pine'a gönderiyorlardı ama ben biraz daha kuzeye, 80 kilometre ilerideki Independence kasabasına göndermeyi seçmiştim. Çantamda hâlâ birkaç günlük yiyecek vardı ama kasabaya vardığımızda stoklarımı tazelemek için hemen markete gittim. Karlı bölgeyi atladıktan sonra Sierra City'den Belden Town'a kadar yürüyeceğim 150 kilometrelik yola yetecek kadar yiyeceğe ihtiyacım vardı. Daha sonra ankesörlü bir telefon buldum ve Lisa'yı arayarak telesekreterine olabildiğince hızlı mesaj bıraktım. Yeni planımı açıkladım ve ikmal kutumu hemen Belden Town'a göndermesini, diğerlerini ise ben yeni yol programımı bildirinceye kadar tutmasını söyledim.

Telefonu kapattığımda kendimi, yersiz yurtsuz ve hüzünlü hissettim. Bir kasabada olmaktan tahminimden çok daha az heyecan duyuyordum. Erkekleri buluncaya kadar ana caddede yürüdüm.

Doug bana bakarak, “Biz yukarıya dönüyoruz,” dedi. Onu ve Tom’u vedalaşmak için kucaklarken yüreğim sıkıştı. Onlara karşı bir sevgi duymaya başlamıştım ama bunun da ötesinde endişe hissediyordum.

“Kara çıkmak istediğinizden emin misiniz?” diye sordum.

“Sen çıkmak istemediğinden emin misin?” diye yanıtladı Tom.

Doug, Kennedy Meadows’da bana verdiği siyah tüyü işaret ederek, “Şans tüyü de hâlâ yanındaymış,” dedi. Tüyü sağ omuzumun üzerinden görünecek şekilde Canavarın iskeletine sıkıştırmıştım.

“Seni hatırlatacak bir şey,” dedim ve hep birlikte güldük.

Onlar gittikten sonra Greg’le birlikte aynı zamanda kasabanın otobüs durağı olan markete yürüdük. Kendilerine Eski Batı meyhaneleri havası veren barların ve vitrinlerinde kovboy şapkalarıyla mekanik boğalara binmiş adamların resimlerini sergileyen dükkânların önünden geçtik.

Greg, “Humphrey Bogart’ın oynadığı Yüksek Sierra filmini görmüş müydün?” diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

“O film burada çekilmişti. Daha birçok kovboy filmi de öyle..”

Hiç şaşırmadan başımı salladım. Çevre gerçekten de Hollywood’dan fırlamış gibi görünüyordu – kilometrelerce uzanan, çalılarla kaplı, çorak, kayalık ve ağaçsız yüksek bir düzlük. Batıda Sierra Nevada dağlarının beyaz tepeleri masmavi gökyüzüne doğru öylesine dramatik bir şekilde yükseliyordu ki neredeyse gerçek olmayan, göz kamaştırıcı bir dekor gibi görünüyordu.

Greg marketin park yerine yaklaşırken büyük bir Greyhound otobüsü işaret ederek, “Bu bizim otobüsümüz,” dedi.

Ama yanılıyordu. Sierra City’ye kadar giden bir otobüs olmadığı öğrendik. O akşamki otobüse binip yedi saatte Reno, Nevada’ya gitmemiz, sonra da Truckee, Kaliforniya’ya giden bir otobüsle bir saatlik bir yolculuk daha yapmamız gerekiyordu. Oradan sonra Sierra

CHERYL STRAYED

City'ye kadar olan son 70 kilometre için otostop dışında bir seçeneğimiz yoktu. İki tane tek yönlü bilet ve kucak dolusu atıştırarak şey alıp marketin park yerinin kenarındaki sıcak kaldırıma oturup otobüsün gelmesini bekledik. Konuşurken koca bir cips paketini ve kutularca kolay silip süpürdük. Sohbet konusu olarak Pasifik Dağ Yolu'nu, sırt çantası malzemelerini ve bir kez daha rekor düzeydeki karı, Ray Jardine'in ve onun takipçilerinin "ultrahafif" teorilerini ve uygulamalarını – bu teori ve uygulamaların gerçek anlamını yanlış yorumlayanları konuştuk ve sonunda konu kendimize geldi. Ona işini ve Tacoma'daki hayatını sordum. Evcil hayvanı ya da çocuğu yoktu, bir yıldır birlikte olduğu bir kız arkadaşı vardı. Kız arkadaşı da sırt çantasıyla seyahat etmeye meraklıydı. Hayatının düzenli ve planlı olduğu açıktı. Bu, bana sıkıcı ve şaşırtıcı görünüyordu. Benim hayatımın ona nasıl göründüğünü bilmiyordum.

Nihayet Reno'ya giden otobüse bindiğimizde otobüs neredeyse boştu. Ortalara doğru ilerleyen Greg'i izledim, yan yana çift kişilik koltukların koridor tarafına oturduk.

Otobüs otoyola çıktığında Greg, "Ben biraz uyuyacağım," dedi.

Doğru olmadığını bildiğim halde, "Ben de," diye yanıt verdim. Çok yorgun bile olsam, hareket halindeki araçlarda asla uyuyamazdım ve yorgun da değildim. Tekrar dünyaya dönmüş olduğum için coşkuluydum. Greg uyurken ben pencereden dışarısını seyrettim. Beni bir haftadan daha uzun bir süreden beri tanıyan hiç kimse, nerede olduğumu bilmiyordu. Bir çeşit şaşkınlık hissiyle, *Reno, Nevada yolundayım*, diye düşündüm. Hiç Reno'ya gitmemiştim. Bu kılıkta, bir köpek kadar kirli ve çuval bezi gibi tıkız saçlarımla gidebileceğim en mantık dışı yerd. Ceplerimdeki bütün parayı boşalttım ve görmek için baş lambamı kullanarak kâğıt paralarla bozuk paraları saydım. Kırk dört dolar yetmiş beş sentim vardı. Bu kadar az kaldığı için kalbim sıkıştı. Şu ana kadar olması gerektiğinden çok daha fazla harcamıştım. Ridgecrest ile Lone Pine'daki molalarımı ve Truckee'ye

otobüs biletini hesaba katmamıştım. Bir hafta sonra Belden Town'da ikmal kutum elime geçinceye kadar başka param olmayacaktı, zaten o para da sadece yirmi dolardı. Bu uzun yolculuktan sonra bir gece dinlenebilmek için Greg'le birlikte Sierra City'de bir motelde kalmaya karar vermiştik ama onun yerine bir kamp yeri bulmam gerektiği düşüncesi içimi sıkıyordu.

Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kredi kartım yoktu. Elimdekiyle idare etmek zorundaydım. İkmal paketlerime daha fazla para koymadığım için kendime lanet ettim ama aynı zamanda bunu yapamayacağımın da farkındaydım. Sahip olduğum bütün parayı paketlere koymuştum. Bütün kış ve ilkbahar boyunca bahşişlerimi biriktirmiş, eşyalarımın büyük kısmını satmış ve bu parayla ikmal paketlerimdeki yiyecekleri, bütün teçhizatları satın almış ve Mojave Moteli'ndeki oda parasını ödemiştım. Ayrıca paketleri göndermesi için Lisa'ya posta ücretlerini karşılayan ve mezun olmadığım üniversitenin, kırk üç yaşına kadar ödeyeceğim öğrenci kredisı borcunun dört aylık taksiti için birer çek yazmıştım. Kalan param PDY'de har-cayabileceğim miktardı.

Paramı tekrar cebime koydum, baş lambamı kapattım ve kendimi üzgün ve huzursuz hissederek pencereden dışarıyı seyrettim. Sıla hasreti çekiyordum ama bundan önceki hayatımı mı yoksa PDY'yi mi özlediğimi bilemiyordum. Mehtaplı gökyüzünde Sierra Nevada'nın karanlık silüetini zar zor seçebiliyordum. Birkaç yıl önce Paul'le yaptığım araba yolculuğunda onu ilk gördüğümde olduğu gibi geçilmesi imkânsız bir duvar gibi görünüyordu ama artık bana geçilmesi imkânsız gibi gelmiyordu. Kendimi onun üzerinde, içinde, bir parçası olarak hayal edebiliyordum. Onu adım adım geçmenin nasıl bir duygu olduğunu biliyordum. Sierra City'yi geçer geçmez tekrar bu dağın üzerinde olacaktım. Yüksek Sierralar'dan yürümeyi atlayarak Sekoya ve Kings Kanyonu'nu, Yosemite Ulusal Parkı'nı, Tuolumne Meadows'u, John Muir ve Desolation koruma bölgelerini ve daha birçoklarını kaçıırıyordum

ama yine de, Cascade Range'e yönelmeden önce Sierra Nevada'nın daha ilerisinde 150 kilometre daha yürüyecektim.

Otobüs saat sabahın dördünde Reno'daki terminale vardığında bir dakika olsun uyumamıştım. Truckee'ye kalkan ilk otobüse binmeden önce bir saatimiz vardı, biz de çantalarımız sırtımızda, uykulu bir halde otobüs terminalinin yanındaki küçük kumarhanede dolaştık. Yorgundum ama küçük plastik bardaktan içtiğim sıcak Lipton çay sayesinde uykum açılmıştı. Greg yirmi bir oynadı ve üç dolar kazandı. Ben de ceplerimden üç adet yirmi beş sent buldum, bir kumar makinesine oynadım ve hepsini kaybettim.

Greg sanki böyle olacağını öngörmüş gibi bana tatsız bir "sana söylemişim" gülücüğü attı.

"Hey, hiç belli olmaz," dedim. "Bir keresinde, birkaç yıl önce Vegas'taydım, sadece geçiyordum ve kumar makinelerinden birine bir beş sent attım ve altmış dolar kazandım."

Etkilenmemiş gibi göründü.

Kadınlar tuvaletine gittim. Lavaboların üzerindeki floresan ışığıyla aydınlatılmış aynanın önünde dişlerimi fırçalarken bir kadın geldi ve sırt çantamın üzerini işaret ederek, "Tüyünüzü çok beğendim," dedi.

Gözlerimiz aynada karşılaştık, "Teşekkürler," dedim. Solgun, kahverengi gözlü, kemerli bir burnu ve beline kadar uzanan örgülü saçlı olan; batık boyalı bir tişört, yamalı ve paçaları kesilmiş bir blucin ve Birkenstock sandaletler giymiş bir kadındı. Diş macunum ağzımdan akarken, "Onu bana bir arkadaşım verdi," diye mırıldandım. Bir kadınla konuşmayalı yüzlerce yıl olmuş gibi geliyordu.

Tüye doğru uzanıp tek parmağıyla nazik bir şekilde dokunarak, "Bu bir kargagil olmalı," dedi. "Ya bir kuzgun ya da bir karga, boşluğun sembolü," diye ilave etti mistik bir tonla.

Düş kırıklığına uğrayarak, "Boşluk mu?" diye sordum.

“Bu iyi bir şey,” dedi. “Bu her şeyin doğduğu, başladığı yerdir. Kara deliklerin nasıl enerjiiyi içine çekip sonra yeni ve canlı bir şey olarak salıverdiğini düşünün.” Gözlerime anlamlı bir şekilde bakarak durakladı. “Eski hayat arkadaşım bir kuşbilimciydi,” diye daha dünyevi bir ses tonuyla açıkladı. “Araştırma alanı kargagillerdi. Teziyse kuzgunlar üzerineydi ve ben de yüksek lisansımı İngilizce alanında yapmış olduğum için lanet olası şeyi on kere falan okumak zorunda kalmıştım. Bu yüzden onlar hakkında gerektiğinden çok daha fazla şey biliyorum.” Aynaya döndü ve saçlarını geriye doğru yatıştırdı. “Şans eseri, Rainbow Buluşması’na mı gidiyorsunuz acaba?”

“Hayır. Ben...”

“Mutlaka gelmelisiniz. Gerçekten çok hoştur. Bu yıl buluşma Shasta-Trinity Ulusal Ormanı’ndaki Toad Gölü’nde olacak.”

“Rainbow Buluşması’na geçen yıl Wyoming’de yapıldığında gitmiştim,” dedim.

İnsanların, *tamam o zaman*, derken takındıkları, o özel, ağır çekimli tavırla, “Tamam o zaman,” dedi. “Keyifli yürüyüşler,” dedi ve uzanıp kolumu sıktı. Kapıya doğru yürürken bana ve tüyüme bir beğeni işareti yaparak, “Kargagiller!” diye moral verdi.

Saat sekizde Greg ve ben Truckee’ye vardık. On bir olduğunda hâlâ Sierra City’ye otostop yapabilmek için yolda bekliyorduk.

Hızla yanımızdan geçen bir Volkswagen minibüse deli gibi, “HEY!” diye bağırdım. Son birkaç saat içinde en az altı tanesi bizi görmezden gelmişti. Volkswagen minibüs kullananların bizi almaması beni özellikle çok kızdırmıştı. “Lanet olası hippiler,” dedim Greg’e.

“Senin de hippisi olduğunu sanıyordum,” dedi.

“Öyleyim. Bir bakıma. Ama sadece biraz.” Yol kenarındaki çakılların üzerine oturdum ve botlarımı yeniden bağladım ama işim

bittiğinde tekrar ayağa kalkmadım. Yorgunluktan sersem gibiydim. Bir buçuk gündür uyumamıştım.

“Daha ileriye yürüyüp yalnız başına durmalısın,” dedi, Greg. “Bunu anlayışla karşılarım. Yalnız olsaydın çoktan bir araç bulmuştun.”

“Hayır,” dedim ama haklı olduğunu biliyordum – tek başına bir kadın, bir erkek kadın çiftinden daha az korkutucuydu. İnsanlar yalnız bir kadına yardım etmek ister. Ya da yatağa atmaya çalışır. Ama şimdilik birlikteydik ve bir saat sonra önümüzde duran bir arabaya binip Sierra City’ye doru yola çıkana kadar da öyle kaldık. Sierra City, 1386 metre yükseklikte tünemiş bir düzineden daha az ahşap binadan oluşan, manzaralı bir köydü. Kuzey Yuba Nehri ile berrak mavi gökyüzünde kuzeye doğru yükselen Sierra Buttes Dağları arasına sıkışmıştı.

Bindiğimiz araba bizi kasabanın merkezindeki marketin önünde bıraktı. Boyanmış ön sundurmasında turistlerin oturup kulahta dondurma yediğı, eski günlerden kalma ilginç bir yerdi. Dört Temmuz öncesi hafta sonu kalabalığıyla oldukça hareketliydi.

Greg cebinden birkaç dolar çıkararak, “Bir külâh ister misin?” diye sordu.

Çaresizliğimi saklamak için hafif bir sesle, “Hayır. Belki daha sonra,” dedim. Tabii ki bir külâh istiyordum. Sadece daha sonra oda ücretine paramın yetmeyeceğini düşünerek satın almaya cesaret edemiyordum. Küçük ve kalabalık dükkâna girdiğimizde, yiyeceklere bakmamaya gayret ettim. Onun yerine Greg alışveriş yaparken kasanın yanında durup turist broşürlerine göz gezdirdim.

Greg geldiğinde parlak kaplı bir broşürle kendimi yelpazeleyerek, ona, “Bütün bu kasaba 1852 yılında bir çığ altında kalmış,” dedim. “Buttes’daki karlar inmiş.” Çikolatalı dondurmasını yalarken bunu daha önce biliyormuş gibi başını salladı.

Bu görüntü bana küçük çapta bir işkence gibi geldiği için başka tarafa döndüm. “Umarım bir sakıncası yoktur ama benim ucuz bir yer bulmam gerek. Bu gece için yani.” Aslında bedava bir yer bulmam gerekiyordu ama kamp yapmayı düşünemeyecek kadar yorgundum. Son olarak PDY’de Yüksek Sierralar’da uyumuştum.

Greg sokağın karşısındaki eski ahşap binayı işaret ederek, “Şuna ne dersin,” dedi.

Alt katta bir bar ve restoran; üst katta banyoları paylaşımlı olan kiralık odalar vardı. Saat henüz 1.30’du ama bardaki kadın bizim erken kayıt yapmamıza izin verdi. Oda ücretini ödedikten sonra on üç dolarım kaldı.

Odalarımıza geldiğimizde, yan yana kapılarımızın önünde dururken, Greg, “Bu akşam aşağı katta yemek ister misin?” diye sordu.

Hafifçe kızarak, “Elbette,” dedim. Onu çekici bulmuyordum ama yine de onun beni çekici bulmasını umut etmekten kendimi alamıyordum ve bunun çok saçma olduğunu biliyordum.

Belki de prezervatiflerimi alan oydu. Bu düşünce vücudumu ürpertti.

Kattaki diğer kalanlarla paylaştığımız koridorun sonundaki banyoyu işaret ederek, “İstersen önce sen kullanabilirsin,” dedi. Görünüşe göre şu anda sadece biz vardık.

“Teşekkürler,” dedim ve odanın kapısını açıp içeri girdim. Bir duvarın önüne, üzerinde yuvarlak bir aynası olan eski bir şifonyer, diğerine ise çift kişilik bir yatak ile köhne bir komodin ve bir sandalye yerleştirilmişti. Tavandan odanın ortasına çıplak bir ampul sallanıyordu. Canavar’ı yere bıraktım ve yatağın üzerine oturdum. Ağırlığım altında gıcırdadı, çöktü ve tehlikeli bir şekilde sallandı ama yine de çok güzel geldi. Yatağa henüz oturmuş olmama rağmen vücudum, buraya kadar baş ettiğim bütün zorlukların tersine bu defa zevkten acıyor gibiydi. Uyku tulumu altlığı olarak da kullandığım kamp sandalyem

pek yumuşak değildi. PDY'de geceleri genellikle derin uyuyordum ama rahat olduğum için değil, umursamayacak kadar bitik olduğumdan.

Uyumak istedim ama bacaklarım kirden yol yol olmuştu. Bu halde yatağa girmek âdeta bir suç olurdu. İki hafta önce Ridgcrest'deki otelden bu yana doğru dürüst bir banyo yapmamıştım. Koridorun sonundaki banyoya gittim. Duş değil, sadece pençe şeklinde ayakları olan, büyük porselen bir banyo küveti ve katlanmış havlularla dolu bir raf vardı. Havlulardan birini aldım ve deterjan kokulu ihtişamını kokladım, sonra giysilerimi çıkardım ve aynada kendime baktım.

Ürkütücü bir görüntüydü.

Son üç haftasını sırt çantasıyla bakir doğada yürüyerek geçiren bir kadın gibi değil, şiddetli ve garip bir suçun kurbanı olan bir kadın gibi görünüyordum. Âdeta sopayla dövülmüşçesine kollarım, bacaklarım, sırtım ve butlarım, sarıdan siyaha kadar değişik renklerde berelerle kaplıydı. Kalçalarım ve omuzlarım sırt çantamın sürtünmesinden su kabarcıkları, kızarıklıklar, iltihaplı yaralar ve yara kabuklarıyla kaplıydı. Yaraların, berelerin ve kirlerin altında yeni kas kabartıları oluştuğunu, daha önce yumuşak olan yerlerin sıkılaştığını görebiliyordum.

Banyo küvetini suyla doldurdum küçük bir havlu ve sabunla kendimi ovdum. Birkaç dakika içinde su vücudumdan çıkan kirden ve kandan öyle karardı ki küveti boşaltıp yeniden doldurdum.

İkinci banyo suyunda, şimdiye kadar hiçbir şeye duymadığım kadar minnet hissederek uzandım. Bir süre sonra ayaklarımı kontrol ettim. Su toplamış ve hırpalanmış, birkaç ayak tırnağım tamamen siyahlaşmıştı. Birine dokundum ve neredeyse parmağımdan düşmek üzere olduğunu gördüm. Parmağım günlerdir şiddetle acıyor, sanki patlayacakmış gibi gitgide şişiyordu ama şimdi sadece hafif bir acı vardı. Tırnağa dokunduğumda kısa ve keskin bir acıyla elime düştü. Düşen tırnağın yerinde, parmağımın üzeri deriye ya da tırnağa pek benzemeyen bir tabakayla kaplıydı. Küçük bir streç film gibi şeffaf ve hafifçe parlaktı.

YABAN

Akşam yemeğinde Greg'e, "Bir tırnağım düştü," dedim.

"Tırnakların mı düşüyor?" diye sordu.

Muhtemelen daha fazlasını kaybedeceğimin ve bunun benim büyük aptallığımın bir başka kanıtı olduğunun farkında olarak üzgün bir tavırla, "Sadece biri düştü," dedim.

Garson elinde iki tabak spagetti ve bir sepet sarımsaklı ekmekle yaklaşırken, Greg, "Bu, botlarının küçük olduğu anlamına gelebilir," dedi.

Bugün öğleden sonra Greg'le birlikte çamaşır yıkamaya gittiğimiz ve elli sent daha harcadığım için, yemek siparişimi ihtiyatlı bir şekilde vermeyi planlamıştım. Ama sofraya oturduktan sonra Greg'in her hareketine ayak uydurmaktan geri kalamadım – yemekle birlikte bir rom ve kola ısmarlamak, sarımsaklı ekmeğe evet demek gibi. Yemek yerken aklımda faturanın toplamını hesapladığımı belli etmemeye çalıştım. Greg PDY'ye ne kadar hazırlıksız çıktığımı zaten biliyordu. Bir başka konuda da tam bir aptal gibi davrandığımı bilmesine gerek yoktu.

Ama tam bir aptaldım. Hesabı istedikten, bahşişi de ilave edip ikiye böldükten sonra altmış beş sentim kaldı.

Yemekten sonra odama dönünce, yolun yeni bölümünü okumak için *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya'yı* açtım. Buradan sonraki durağım, içinde yirmi dolar olan ikmal paketimin beni beklediği Belden Town adında bir yerdi. Belden'e altmış beş sentle varabilirdim, öyle değil mi? Nasıl olsa ıssız doğada olacaktım ve paramı harcayabileceğim hiçbir yer yok diye akıl yürütüyordum ama yine de endişeliydim. Lisa'ya bir mektup yazdım ve ona bırakmış olduğum azıcık parayı kullanarak Oregon için bir PDY rehber kitabı alıp göndermesini istedim ve Kaliforniya'nın kalan kısmında bana göndereceği ikmal paketlerinin adreslerini yeniden düzenledim. Listenin üzerinden tek-

rar tekrar giderek tarihleri ve yerler arasındaki kilometreleri doğru hesapladığımdan emin oldum.

Işığımı kapatıp uyumak için gıcırdayan yatağıma uzandığımda, yakınlığı da uzaklığı kadar elle tutulur olan Greg'in, duvarın öte yanında gıcırıltılı yatağında döndüğünü duyabiliyordum. Onun orada olduğunu duymak o denli büyük yalnızlık hissetmeme yol açtı ki kendimi bıraksam acıdan bağırabilirdim. Neden olduğunu tam olarak bilmiyordum. Ondan istediğim hiçbir şey yoktu ama yine de her şeyi istiyordum. Kapısını çalsam acaba ne yapardı? Odasına girmeme izin verse, ben ne yapardım?

Ne yapacağımı biliyordum. Bunu pek çok kez yapmıştım.

Geçen yıl birkaç kez gittiğim bir terapist, "Cinsel açıdan ben bir erkeğe benziyorum," dedim. Minneapolis şehir merkezinde, benim gibi insanların onun gibi insanlarla on dolar karşılığında konuşabilmesi için halk kliniğinde gönüllü olan Vince adında bir adamdı.

"Bir erkek nasıldır?" diye sordu.

"Bağırsız," dedim. "Ya da çoğu öyledir. Ben de öyleyim. Seks söz konusu olduğunda bağ kurmadan yapabiliyorum." Vince'e baktım. Kırk yaşlarında, ortadan ayrılmış siyah saçları derli toplu siyah kanatlar gibi yüzünün iki yanında uzanıyordu. Ona karşı bir şey hissetmiyordum ama eğer ayağa kalkıp yanıma gelerek beni öpecek olsa, ona karşılık verirdim. Her şeyi yapabilirdim.

Ama ayağa kalkmadı. Hiçbir şey söylemeden başını salladı, sessizliği hem kuşku hem de inanç veriyordu. Sonunda, "Seninle bağını koparan kimdi?" diye sordu.

Rahatsız olduğum zamanlarda yaptığım gibi gülümseyerek, "Bilmiyorum," dedim. Tam olarak ona bakmıyordum. Onun yerine, gözlerimi arkasındaki çerçevelenmiş postere dikmiştim. Posterde siyah bir dikdörtgen üzerinde Samanyolu'nu temsil eden beyaz bir helezon vardı. Bir ok ortasındaki bir yeri işaret ediyordu ve posterin üzerinde

de, “ŞU ANDA BURADASINIZ” sözleri yazıyordu. Bu görüntü hem tişörtlerde hem de posterlerde yaygın olarak kullanılıyordu ve onu nasıl kabul edeceğimden, yaşamlarımızın yüceliğini mi yoksa önemsizliğini mi belirttiğinden emin olamadığım için beni hep bir miktar rahatsız etmişti.

“Eğer sormak istediğin buysa, benden ayrılan hiç kimse olmadı,” dedim. “İlişkilere son veren hep ben oldum.” Yüzüme aniden sıcak basmıştı. Kollarımı ve bacaklarımı yoga kartal pozisyonunda oturur gibi umutsuzca büküp birbirine dolamış olduğumu fark ettim. Gevşeyip normal oturmaya çalıştım ama bu imkânsızdı. İsteksizce gözlerine baktım. “Bunu sana babam hakkında söylediklerimden mi çıkardın?” diye sordum, sahte bir gülüşle.

Merkezimde hep annem olmuştu ama Vince’le birlikte olduğum o odada, birdenbire babamı kalbimde bir kazık gibi hissettim. Ergenlik yaşlarımda, “Ondan nefret ediyorum,” diyordum. Şimdi onun hakkında ne hissettiğimi bilmiyordum. Kafamın içinde oynayan, öyküsü baştan savma ve eksik kalmış bir ev yapımı film gibiydi. Onunla ilgili hatırladığım şeylerin çoğu hayatımın ilk altı yılında gerçekleştiğinden olsa gerek, zamandan bağımsız olarak dalgalanan anlaşılması güç anılar ve büyük dramatik sahnelerden oluşuyordu. Yemek dolu tabaklarımızı öfkeyle duvara fırlatan babam vardı. Annemin göğsüne oturup nefesini kesen ve başını yere vuran babam vardı. Annem, üstü başı kan içinde küçük kardeşimi göğsünde sıkıca kavrayıp babama durması için yalvarırken, beş yaşındaki beni ve kardeşimi onu terk edip etmeyeceğimizi sormak için gece yarısı yatağıımızdan kaldıran babam vardı. Yanıt vermek yerine ağlamaya başladığımızda dizlerinin üzerine yığılıp alnını yere dayayarak o denli çılgın gibi bağırıyordu ki hepimizin hemen oracıkta öleceğinden emin olmuşum.

CHERYL STRAYED

Bir keresinde atıp tutmalarından birinin ortasında sanki onun çocukları değilmışız gibi, annemi ve annemin çocuklarını çırılçıp-lak sokağa atmakla tehdit etti. O zamanlar Minnesota'da yaşıyorduk. Bu tehdidi savurduğunda kış ayıydı. Her söyleneni kelime anlamıyla anlayacak bir yaşıyordum. Bu bana tam da onun yapabileceği bir şey gibi gelmişti. Zihnimde dördümüzün karların üzerinde çıplak bir halde koştuğu bir görüntü yer etmişti. Pennsylvania'da yaşadığımız günlerde, annem isteyken ve bize kendisinin bakması gerektiği zamanlarda, bundan sıkıldığı için Leif'i, Karen'i ve beni birkaç kez evin dışına yollamıştı. Bize arka bahçeye gidip kapıları da kapatmamızı söylemişti. Kız kardeşim ve ben daha yeni yürümeye başlayan erkek kardeşimizin yapış yapış ellerinden tutup arka bahçeye gitmiş, ağlayarak otların üzerinde dolaşmış sonra da üzüntümüzü unutup ev ve rodeo kraliçesi oyununu oynamıştık. Daha sonra sıkılmış ve öfkelenmiş bir halde arka kapıya gidip yumruklayıp bağırıyorduk. Kapıyı ve ona çıkan üç basamağı, kapının üst kısmındaki pencereden içeriği görmek için parmaklarımın ucuna dikilişimi gayet net hatırlıyorum.

İyi şeyler bir film oluşturmuyordu. Bir makara film oluşturacak kadar çok değildiler. İyi şeyler bir haiku'dan⁵ daha uzun olmayan bir şiir kadardı. Babamın Johnny Cash ve Everly Brothers'a olan sevgisi vardı. Çalıştığı bakkal dükkânından eve getirdiği çikolatalar vardı. Olmak istediği bütün o önemli şeyler, öylesine açık ve hüzn vericiydi ki küçük bir çocuk olarak bile bunu hissetmiş ve üzülüyordum. Charlie Rich'in şarkısını benim, kız kardeşim ve annem için mırıldanırdı: "Hey, dünyanın en güzel kızını gördün mü?" Ama bu bile bozulmuştu. Bunu sadece anneme yaltaklanmaya çalıştığında, işlerin artık farklı olacağını iddia ettiğinde, daha önce yaptıklarını bir daha asla yapmayacağına söz verirken yapıyordu.

Ama gene yapıyordu. O bir yalancı ve baştan çıkarıcı, bir gönül yarası ve zalimdi.

5 On yedi heceden oluşan bir Japon şiir türü. (ç. n.)

Annem bizi toparlayıp onu terk etti sonra geri geldi, terk etti ve geri geldi. Hiçbir zaman uzağa gidemedik. Gidebileceğimiz bir yer yoktu. Yakınlarda yaşayan bir ailemiz yoktu ve annem arkadaşlarını bu işe karıştırmayacak kadar gururluydu.

Annemin babamı sonunda kesin olarak terk ettiği 1974 yılından önce Birleşik Devletler’de şiddete maruz kalan kadınlar için koruma evi açılmamıştı. O yüzden ben ve kız kardeşim arka koltuktan gösterge panosundaki tuhaf yeşil ışıklarla uyuyup uyanarak, Leif ise annemle birlikte önde oturarak bütün gece arabayla giderdik.

Sabah olduğunda biz yine evde olurduk, babam da aylmış ve bir yandan çırpılmış yumurta pişirirken bir yandan da o Charlie Rich şarkısını söylerdi.

Ben altı yaşımdayken, Pennsylvania’dan Minnesota’ya taşınmamızdan bir yıl sonra, annem sonunda babamdan kesinlikle ayrılmaya karar verdiğinde, bunu yapmaması için ağlayarak ona yalvarmıştım. Boşanma bana olabilecek en kötü şey gibi görünüyordu. Her şeye rağmen babamı seviyordum, annem onu boşadığı takdirde onu kaybedeceğimi biliyordum ve haklıydım. Son ayrıldıklarında biz Minnesota’da kaldık, babam ise Pennsylvania’ya döndü ve çok aralıklı olarak iletişim kurduk. Karen, Leif ve benim adıma yılda bir ya da iki mektup gelirdi ve onu sevinçle yırtarcasına açardık. Ama mektupta annem hakkında yazdığı küçük düşürücü şeylerle, onun nasıl bir fahişe olduğunu, ne kadar aptal ve nafaka koparmaya çalışan bir şıllık olduğunu yazardı. Bir gün gelip hepimizin canına okuyacağını, bir gün bunların cezasını ödeyeceğimizi söylerdi.

İkinci ve son seansımızda Vince’e, “Ama ödemedik,” dedim. Onu bir sonraki görüşümde bana görevinden ayrıldığını, bana başka bir terapistin adını ve numarasını vereceğini söylemişti. “Annemle babamın boşanmasından sonra, hayatımda babamın olmamasının, ne yazık ki *iyi* bir şey olduğunun farkına vardım. Artık şiddet içeren olaylar

yoktu,” dedim. “Yani babam tarafından yetiştirilseydim hayatımın nasıl olacağını düşünsene.”

“Seni olması gerektiği gibi seven bir baban olsaydı hayatının nasıl olacağını düşünsene,” diye karşılık verdi Vince.

Bunu hayal etmeye çalıştım ama zihnimi buna zorlayamıyordum. Bunu bir liste haline dönüştüremiyordum. Sevgi veya güvene, güven duygusuna ya da aidiyet duygusuna bir türlü ulaşamıyordum. Olması gerektiği gibi seven bir baba, onu aşan bir yetenektir. Bu Vince’im başının arkasındaki BURADASINIZ posterindeki beyaz helezon gibiydi. İçinde milyonlarca şeyi de barındıran, açıklanamaz devasa bir şeydi ve ben buna hiç sahip olmadığım için, kendimi asla o büyük beyaz helezon içinde bulamamaktan korkuyordum.

Vince, “Peki ya üvey baban?” diye sordu. Kucağındaki not defterine göz atarak muhtemelen benim hakkımda çiziktirdiği kelimeleri okuyordu.

“Eddie. O da bağıni kopardı,” dedim önemsemezcesine, sanki beni hiç ilgilendirmiyormuş, sanki neredeyse komik bir şeymiş gibi. BURADASINIZ posterinin yanında asılı olan saate doğru bakarak “Uzun bir hikâye,” dedim. “Ve zamanımız neredeyse dolmak üzere.”

Vince, “Paçayı kurtardın,” dedi ve ikimiz de güldük.

Sierra City’deki otel odama süzülen sokak lambasının loş ışığında Canavar’ın ana hatlarını, Doug’un bana verdiği ve çantanın iskeletine tutturduğum tüyü görebiliyordum. Kargagiller bilimini düşündüm. Bu tüyün gerçekten bir sembol mü, yoksa sadece yol boyunca yanımda taşıdığım bir şey mi olduğunu merak ettim. Berbat bir inanan ama aynı zamanda berbat bir inanmayandım. Şüpheli olduğum kadar aramaya da devam ediyordum. Neye inanacağımı bilmiyordum ya da inanılacak bir şey olup olmadığını, hatta bütün karmaşıklığıyla, *inanç* kelimesinin bile tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Her şey inandırıcı ve her şey sahte görünüyordu. Annem hastane yatağındaki son haftasında bana, “Sen bir arayıcısın,” demişti, “aynı benim gibi.” Ama annemin tam olarak neyi aradığını bilmiyordum. Aramış mıydı? Bu ona sormadığım bir soruydu ama bana söylemiş olsaydı bile bu beni ikna etmez, manevi âlemi açıklamasını, bunun nasıl kanıtlanabileceğini söylemesini isterdim. Doğruluğu kanıtlanabilecek şeylerden bile şüphe ediyordum. Annemin ölümünden sonra herkes bana, “Bir terapistle gitmelisin,” diyordu ve sonunda –yürüyüşe çıkmadan bir yıl önce, en karanlık günlerimde– ben de gittim. Ama inancım yoktu. Vince’in önerdiği diğer terapisti de hiç aramadım. Bir terapistin çözemeyeceği sorunlarım vardı; odada oturan bir adamın iyileştiremeyeceği bir keder.

Yataktan kalktım, çıplak vücuduma bir havlu sardım ve çıplak ayakla koridorda yürüyerek Greg’in odasının önünden geçtim. Banyoya girip kapıyı kapattım, küvetin musluğunu açıp içine girdim. Sıcak su bir mucize gibiydi, suyun gürültüsü banyoyu doldurdu ve musluğu kapattığımdaki sessizlik daha öncekinden daha sessiz gibi geldi. Kapının çalındığını duyana kadar mükemmel bir eğimi olan porselen küvette yatıp duvara baktım.

“Evet?” diye seslendim ama yanıt alamadım, yalnızca koridorda uzaklaşan ayak sesleri vardı. Son derece belli olmasına rağmen, “Banyoda biri var,” diye seslendim. Banyoda biri vardı. Bu bendim. Ben banyodaydım. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde hissettim: Uçsuz bucaksız Samanyolu’ndaki yerimi işgal eden içimdeki beni.

Zaten temiz olmama rağmen, küvetin kenarındaki rafta duran banyo lifine uzandım ve vücudumu ovuşturdum. Yüzümü, boynumu, göğsümü, karnımı, sırtımı, popomu, kollarımı, bacaklarımı ve ayaklarımı ovdum.

Annem, kardeşlerime ve bana, “Her biriniz doğduğunda yaptığım ilk şey her yerinizi öpmekti,” derdi. “Bütün el ve ayak parmaklarınızı ve kirpiklerinizi sayar, avuçlarınızın içindeki çizgileri okşardım.”

CHERYL STRAYED

Bunu hatırlamıyordum ama yine de hiç unutmamıştım. Babamın beni pencereden atacağını söylemesi kadar bir parçam olmuştu. Belki daha da fazla.

Sırtüstü uzandım, gözlerimi kapattım ve yüzümü kaplayıncaya kadar başımı suya daldırdım. Çocukluğumda aynı şeyi yaparken hissettiğim duyguya kapıldım: Sanki banyonun tanıdık dünyası ortadan kaybolmuş ve basit bir batma hareketiyle yabancı ve gizemli bir yere dönüşmüştü. Alışıldık sesler ve algılar yok olmuş, uzaklaşıp soyutlaşıırken normal olarak işitilmeyen ya da fark edilmeyen sesler ve algılar ortaya çıkmıştı.

Daha yeni başlamıştım. Sadece üç haftadır yürüyordum ama içimdeki her şey değişmiş gibiydi. Çevremdeki gerçek dünya uğuldamaya devam ederken suyun içinde dayanabildiğim kadar nefes almadan uzanıp yabancı ve yeni bir diyarda yalnız kaldım.

BULUNABİLİR OLMAK

Karlı yolu atladım. Atlayıp geçtim. Artık tehlikeden uzaktım. Karlı bölgenin üzerinden sıçramıştım. Kaliforniya'nın kalan kısmının sorunsuz bir bölge olduğunu düşünüyordum. Daha sonra da Oregon'dan Washington'a yürüyecektim. Yeni hedefim iki eyalet arasındaki sınırı oluşturan Columbia Nehri üzerindeki köprüydü: Tanrılar Köprüsü. 1600 kilometre uzaktaydı; şimdiye kadar 270 kilometre yürümüştüm ama giderek hızlanıyordum.

Sabah Greg'le birlikte Sierra City'den çıktık ve yolun PDY'yle kesiştiği yere gelinceye kadar anayolun kenarından 2,5 kilometre yürüdük, patikada birkaç dakika daha birlikte ilerledikten sonra vedalaşmak için durakladık.

Patika yolun kenarındaki bodur, yeşil çalılıkları göstererek, "Bunlara Dağ Ildırabı diyorlar," dedim. "Ya da en azından rehber kitap böyle diyor. Gerçek olmamasını umalım."

Greg, "Bence olabilir," dedi ve haklıydı: Yol ilerideki 13 kilometre içinde yaklaşık 900 metre daha yükselecekti. Bir hafta yetecek kadar yiyeceklerle dolu Canavar'la güne hazırdım. Kahverengi gözleriyle bana bakarak, "İyi şanslar," dedi.

"Sana da iyi şanslar." Onu sıkı bir şekilde kucakladım.

Arkasını dönüp giderken, "Yolda kal, Cheryl," dedi.

Sanki yapmayacakmış gibi arkasından, "Sen de," diye bağırdım.

YABAN

On dakika içinde gözden kaybolmuştu.

Pasifik Dağ Yolu'nda eskiden bulunduğum yerin 720 kilometre kuzeyinde olmaktan heyecanlıydım. Yüksek Sierralar'ın karlı tepeleri ve granit yamaçları artık görünürde yoktu ama yol bana aynı gibi geliyordu. Birçok bakımdan da aynı görünüyordu. Gördüğüm bitmez tükenmez dağ ve çöl manzaralarına rağmen, en tanıdık gelen şey altmış santim genişliğindeki patikaydı, sanki gözlerim patikadaki kökleri, dalları, yılanları ve taşları görmek için eğitilmişti. Yol bazen kumlu, zaman zaman taşlı, çamurlu ya da çakıllı olabiliyor veya çam yaprağı katmanları patikayı bir yastık gibi kaplıyordu. Siyah, kahverengi, gri ya da karamela kadar sarı olabiliyordu ama her zaman Pasifik Dağ Yolu'ydu, ana merkezdi.

Çam, meşe ve sedir ağaçlarından oluşan bir ormanın içinde yürüdükten sonra yol dönemeçlerle giderek yükselirken köknarların arasından geçtim. O güneşli sabah, patikayı tırmanırken hiç kimseyi görmemiştim ama Greg'in görülmez varlığını hissedebiliyordum. Her zamanki müthiş hızıyla yürüyerek benden giderek uzaklaştığını düşündükçe kat ettiğim her kilometrede bu duygu giderek azaldı. Yol, gölgeli ormandan çıkıp aşağıdaki kanyonu ve yukarıdaki kayalık tepeleri kilometrelerce görebileceğim açıklık bir yamaca ulaştı. Öğlene doğru 2100 metre yükseklikteydim ve günlerdir yağmur yağmamış olmasına rağmen patika çamurlu bir hal almaya başladı. En nihayetinde bir dönemeci döndüğümde karlık bir araziyle karşılaştım. Karlı bölge ile çamurlu patikanın kenarında durdum ve Greg'in ayak izlerini aradım ama göremedim. Kar bir yamaç boyunca değil, seyrek bir ormanlık alan boyunca uzanıyordu. Artık kar kazmam yanımda olmadığı için de bu iyi bir şeydi. Bu sabah Greg'le birlikte kasabadan çıkarken kazmamı Sierra City'deki postanenin yanındaki PDY yürüyüşçüleri yardım kutusuna bırakmıştım. Pahalı bir malzeme olmasına rağmen ne yazık ki onu Lisa'ya postalayacak param yoktu, bu aşamadan sonra ona ihtiyacım kalmadığına inanarak yanımda taşımak da istemiyordum.

CHERYL STRAYED

Kayak sopamı kara sapladım, kar tabakasının buzlu yüzünde kaymasına rağmen yürümeye başladım ama yalnızca ara sıra başarılı olabiliyordum. Bazı yerlerde buzun üzerinden kayıyor, bazı yerlerdeyse buzu kırarak dizlerime kadar kara batıyordum. Çok geçmeden, botlarımın içi kar doldu ve bacaklarımın alt kısmı öylesine dondu ki etlerim kör bıçakla kazınıyor gibi hissettim.

Bu durum beni karlar altında kaldığı için patikayı görememekten daha az endişelendiriyordu. Yürürken rehber kitabın sayfalarını elimde tutup her bilgiyi incelemek için duraklıyordum. Rotanın yeterince belirgin olduğu düşüncesiyle kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Bir saat sonra durdum ve korkmaya başladım. PDY’de miydim? Yolun başından itibaren yol kenarındaki ağaçlara aralıklı olarak tutturulmuş olan baklava biçimindeki küçük metal PDY işaretlerine bakıyordum ama bir tane bile göremiyordum. Bu, paniğe kapılmak için yeterli bir neden değildi. PDY işaretlerine güvenilmeyeceğini öğrenmiştim. Bazı bölgelerde birkaç kilometrede bir görülürdü; diğerlerindeyse günlerce hiçbirini görmeden yürüdüğüm olurdu.

Şortumun cebinden bu bölgenin topografik haritasını çıkardım. Bunu yaparken cebimdeki beş sent de onunla birlikte çıktı ve karın içine düştü. Sırt çantamın ağırlığı altında dengesiz bir şekilde eğilerek uzanmaya çalıştım ama parmaklarım paraya değer değmez o daha derine gitti ve gözden kayboldu. Karları eşeleyerek bulmaya çalıştım ama yoktu.

Artık yalnızca altmış sentim kalmıştı.

Vegas’taki kumar makinesindeki oyunda altmış dolar kazandığım beş senti hatırladım. Bunu düşününce sanki bu iki beş sent birbirine bağlıymış gibi hissederek yüksek sesle gülmeye başladım. Gerçi o gün karların içinde dururken bu çatlak düşüncenin neden aklıma geldiğini hiç bilemiyorum. Belki de boşluğu sembolize eden siyah tüyün aslında olumlu bir anlamı olması gibi beş senti kaybetmek de

iyi şans işareti olabilirdi. Belki de bir sonraki dönemecin arkasında tehlikeden uzak olacaktım.

Karın içinde üzerimdeki şort ve terden ıslanmış tişörtle durmaktan artık titremeye başlamıştım ama yönümü tam olarak saptamadan yola devam etmeye de cesaret edemiyordum. Rehber kitabın sayfalarını açtım ve *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya'nın yazarlarının yolun* bu bölümü için ne dediklerini okudum. Bulunduğumu düşündüğüm yeri “Yol kenarından düzgün bir eğimle inen çalılarla kaplı bir yamaçla karşılaşacaksınız,” diye tanımlıyordu. “Daha sonra yolunuz ağaçlık bir alana inecek...” Çevremi 360 derece görebilmek için kendi etrafımda yavaşça döndüm. Bu ağaçlık alan mıydı? Yanıtın açık olmasını bekliyordunuz ama öyle değildi. Açık olan tek şey her şeyin karla kaplı olduğuydu.

Sırt çantamın yan tarafında dünyanın en yüksek sesli düdüğü-nün yanındaki bir kordona bağlı olan pusulama ulaştım. Pusulamı, patikadaki ilk zor haftamın ardından yola inmek için kullandığım o günden bu yana hiç kullanmamıştım. Haritayla birlikte pusulaya bakarak nerede olabileceğim hakkında en iyi tahminimi yaptım. Buzda kayarak ya da buzu kırıp kara batıp çıkarak tereddütle ağır ağır ilerlemeye devam ettim. Her defasında baldırımı veya kaval kemiğimi daha fazla acıtıyordum. Bir saat sonra karlarla kaplı bir ağaca tutturulmuş olan PASİFİK DAĞ YOLU yazan baklava şeklindeki metal plaketi gördüm ve içim ferahladı. Nerede olduğumu hâlâ tam olarak bilmiyordum ama en azından PDY üzerinde olduğumu biliyordum.

Akşamüzerine doğru vadinin kar tabakasıyla kaplı tabanını görebileceğim, en tepedeki sınırına geldim.

Yakınlarda olup olmadığını anlamak için, “Greg!” diye bağırdım. Bütün gün ona dair hiçbir iz görmemiştim ama karın onu, yakalayabileceğim kadar yavaşlatmış olmasını ve buralardan birlikte geçebilmek için ona rastlayabilmeyi umuyordum. Karlı vadinin diğer tarafındaki tepeden hafif bağırışlar duydum ve sesleri duyulacak kadar yakında

ama ulaşamayacak kadar uzakta üç kayakçı gördüm. Bana geniş hareketlerle kollarını salladılar, ben de onlara salladım. Kadın mı erkek mi olduklarını göremeyeceğim kadar uzakta ve kat kat giyinmişlerdi.

Karla kaplı geniş alanın öteki ucuna, “Neredeyiz?” diye seslendim.

“Ne?” diye bağırdıklarını zar zor duyabildim.

Aynı sözleri boğazım acıyana kadar tekrar tekrar sordum – *Neredeyiz, Neredeyiz?* Yaklaşık olarak nerede olduğumu biliyordum ama emin olmak için onlardan da duymak istedim. Sesimi duyuramıyordum ama sormaya devam ettim. Son kez bütün gücümü toplayıp neredeyse kendimi dağdan fırlatırcasına bağırdım, “NEREDEYİZ?”

Nihayet sorumu anladıklarını belli eden bir duraksama oldu ve hep bir ağızdan bağıarak karşılık verdiler, “KALİFORNİYA!”

Bu arada birbirlerinin üzerine düşer gibi eğilmelerinden güldüklerini anlayabiliyordum.

Alaycı bir tonla, “Teşekkürler,” dedim ama sesimin tonu rüzgârda kayboldu.

Onlar da bana bir şey söyledi ama tam anlayamadım.

Defalarca tekrarladılar ama her seferinde sözler karıştı. Sonunda kelimeleri teker teker söylediler ve onları duydum.

“KAYIP”

“MI”

“OLDUN?”

Bir an bunu düşündüm. Evet dersem beni kurtarırlar ve bu kahrolası yolla işim biterdi.

“HAYIR!” diye haykırdım. Kaybolmamıştım. Hapı yutmuştum. Etrafımdaki ağaçlara, onların arasından süzülen ve solgunlaşmaya başlayan ışığa baktım. Birazdan akşam olacaktı ve bir kamp yeri bulmak zorundaydım. Çadırımı karın üzerine kuracak, kar üzerinde uyanacak ve karda yürümeye devam edecektim. Bundan kaçınmak için yaptığım onca şeye rağmen.

YABAN

Yürümeye devam ettim ve sonunda ağaç altında donmuş kar yığınının kuytu demekten başka şansınız olmadığı durumlarda kuytu sayılabilecek bir yer buldum ve çadırımı kurdum. Giysilerimin üzerine yağmurluğumu da giyerek uyku tulumumun içine girdiğimde hâlâ biraz üşüyordum ama idare edecek durumdaydım. Donmamaları için su şişelerimi de yakınımnda bir yere koydum.

Ertesi sabah uyandığımda çadırımın üzeri gece donan nefesimin buğusundan buzlanmıştı. Karla karşılaşmaya hazır olmadığım için, adını bilmediğim kuşların cıvıltılarını dinleyerek bir süre uyanık ama sessizce yattım. Onların sesleri artık bana tanıdık geliyordu. Oturdum, çadırın kapısının fermuarını indirdim ve dışarı baktım; kuşların zarif, şatafatsız bir şekilde ve beni umursamadan ağaçtan ağaca uçuşmasını izledim.

Kâsemi çıkardım içine su ile Sütten Daha İyi tozundan koyup karıştırdım, daha sonra biraz tahıl gevreği ilave ettim ve çadırın açık kapısı önüne oturup hâlâ PDY’de olduğumu umarak yemeye başladım. Ayağa kalkıp bir avuç karla kâsemi temizledim ve çevreyi inceledim. Etrafım buzla kaplı karlar arasından fırlayan kayalar ve ağaçlarla çevriliydi. Bulunduğum yer konusunda hem kendimi rahatsız hissediyordum hem de ucsuz bucaksız ıssız güzelliği karşısında afallamıştım. Devam mı etmeliydim yoksa geri mi dönmeliydim? Düşünüyordum ama yanıtımı da biliyordum. İçime yerleşmiş olduğunu hissediyordum: Tabii ki devam edecektim. Buraya gelmek için geri dönemeyecek kadar çok zorluk çekmiştim. Geri dönmek mantıklı görünüyordu. Ayak izlerimi takip ederek Sierra City’ye geri dönebilir ve daha kuzeyde kar olmayan bir yere giden otobüse binebilirdim. Güvenli olan buydu. Mantıklı olan buydu. Muhtemelen doğru olan da buydu. Ama içimdeki hiçbir şey buna razı olmayacaktı.

Bütün gün düşe kalka, kaya kaya, ağır adımlarla yürüdüm. Kayak sopama o kadar sıkı tutunuyordum ki elim su topladı. Sopayı öbür

CHERYL STRAYED

elime aldım, o da su topladı. Her dönemecin arkasında, her tepenin ve her ovanın öte yanında artık kar olmayacağını umuyordum. Ama toprağın ender olarak görülebildiği küçük alanlar dışında hep kar vardı. Gerçek toprağı gördüğümde, *bu PDY mi*, diye düşünüyordum. Asla emin olamazdım. Bunu yalnızca zaman söyleyecekti.

Yürüdükçe terlemeye başladım, sıcaklık ya da giydiğim giysi ne olursa olsun, çantamın kapladığı tüm sırtım ıslaktı. Durduğumda ıslak giysilerim buz kesiyor ve birkaç dakika içinde titremeye başlıyordum. Sonunda kaslarım uzun mesafe yürüyüşüne uyum sağlamıştı ama şimdi beni sürekli olarak dik tutmaya çabalamanın yanı sıra başka taleplerle de karşılaşıyorlardı. Eğer yürüdüğüm zemin eğimliyse, ayağımı koyacağım yeri saptamak için her adımda karı yoklamam gerekiyordu, yoksa kayarak aşağıdaki kayalara ya da çalılara ve ağaçlara çarpabilirdim veya daha kötüsü, yamaçtan aşağı uçabilirdim. Her adımda ayağımı basacak yer bulmak için karın buzlu kabuğunu düzenli olarak delerek yokluyordum. Greg'in Kennedy Meadows'da bunu buz baltasıyla nasıl yapacağını öğretmesi aklıma geldi. Şimdi o buz baltasının işe yaramadan Sierra City'nin PDY yürüyüşçüleri yardım kutusunda durduğunu düşününce neredeyse marazi bir tutkuyla yanımda olmasını istedim. Bütün o tepmeler ve desteklemeler sonucunda yürümeye yeni başladığım günlerde ayaklarımda su toplayan yerlerin yanı sıra su toplayan yeni yerler de ortaya çıktı, Canavar'ın kayışları yüzünden kalça ve omuzlarımdaki deriler de yüzülmüştü.

Yürümeye devam ettim ancak yolun kefareti olarak acıklı derecede yavaş ilerliyordum. Genellikle saatte ortalama 3 kilometre yürürdüm ama karda her şey farklıydı: Daha yavaş, daha az güvenilirlikti. Belden kasabasına varmanın altı gün alacağını düşünmüştüm ama yiyecek torbama altı günlük yiyecek koyarken, neyle karşılaşacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu koşullarda altı gün söz konusu bile olamazdı ve bunun nedeni yalnızca karda yürümenin yarattığı fiziksel zorluklar değildi. PDY olduğunu umduğum bu yolda her adım, hesaplanması

gereken bir çabaydı. Elimde harita ve pusulayla, uzun süre önce yakmış olduğum *Bulunabilir Olmak* kitabında okuduklarımı hatırlamaya çalışıyordum. Kitap elimdeyken bile anlatılan tekniklerin çoğu –nirengi, çapraz kerteriz ve çatallama– aklımı karıştırmıştı. Şu anda ise hiçbirini güvenle uygulamam mümkün değildi. Hiçbir zaman matematik zekâm olmamıştı. Formülleri ve sayıları asla aklımda tutamazdım. Bu benim anlayamadığım bir mantıktı. Benim algılarımda dünya bir grafik, bir formül ya da bir denklem değildi. Dünya bir öyküydü. Bu yüzden genellikle rehber kitabımdaki açıklamalara güveniyor, onları tekrar tekrar okuyup haritalarımla eşleştiriyor, her sözcüğün ve her cümlenin amacını ve ayrıntılarını hissetmeye çalışıyordum. Bu aynı standartlaştırılmış test sorusunun içinde olmak gibiydi: *Eğer Cheryl saatte 2,5 kilometre hızla bir yamaç boyunca kuzeye doğru tırmanırsa; daha sonra batıya dönüp doğu yönündeki iki uzun gölü görebileceği iki dağ arasındaki geçide doğru ilerlerse, 7503 Tepesi'nin güney tarafında mı duruyor olurdu?*

Doğru olduğunu düşündüğüm şeye tamamen inanmadan önce ölçerek, okuyarak, duraklayarak, hesaplayarak ve sayarak, tekrar tekrar tahminlerde bulundum. Neyse ki yolun bu bölümünde yoldan görünebilen tepelerle ve kayalıklarla, göller ve göletlerle dolu bir sürü ipucu vardı. Hâlâ başlangıçta, Sierra Nevada'nın güneyinde yürümeye başladığımdaki duygular içindeydim – sanki bütün dünyanın üstüne konmuş, her şeye tepeden bakıyor gibiydim. Güneşin karı erittiği çıplak toprak alanları fark ettiğimde rahatlayarak, rehber kitaptaki tanıma uyan ya da haritada saptayabildiğim bir su birikintisini ya da özel bir kayayı belirlediğimde sevinçten titreyerek tepeden tepeye ilerledim. Böyle anlarda, kendimi güçlü ve sakin hissediyordum ama bir dakika sonra tekrar değerlendirme yapmak için durakladığımda devam etme kararının çok, çok aptalca bir şey olduğundan emin oluyordum. Şaşırtıcı bir şekilde, bir saat önce yanlarından geçmişim gibi tanıdık gelen ağaçlarla karşılaştım. Uçsuz bucaksız dağ sıralarına baktım ve daha

önce gördüğüm dağ sıralarından pek farklı olmadıklarını görerek şaşırdım. Başka bir insanoğlundan en küçük bir iz görüp rahatlamak için yerde ayak izleri aradım ama bulamadım. Yalnızca hayvan izleri vardı – tavşanların yumuşak zikzakları ya da kirpi veya rakun olduğunu düşündüğüm hayvanların kaçıırken çizdiği üçgenler. Hava bazen rüzgârın kamçılacağı ağaçların sesleriyle canlanıyor, bazen de sonsuz bir kar sessizliği ile derin bir suskunluk içine giriyordu. Benim dışımda her şey kendinden tamamen emin görünüyordu. Gökyüzü nerede olduğunu merak etmiyordu.

Hiç kimsenin yanıt vermeyeceğini bilerek ancak kendiminki bile olsa bir ses duyma ihtiyacı içinde, düzenli aralıklarla “MERHABA!” diye bağırdım. Sesimin beni ona karşı koruyacağına inanıyordum, o dediğim ise bu karlı ıssızlıkta sonsuza dek kaybolma olasılığıydı.

Yürümeye devam ettikçe kafamın içindeki karışık şarkılar çalan radyo istasyonundaki şarkılar, Paul’ün böylesine bir karda yalnız başına yürümenin ne kadar aptalca olduğunu söyleyen sesiyle zaman zaman kesintiye uğruyordu. Geri dönmediğim takdirde yapılması gereken şeyleri yapacak olan kişi o olacaktı. Boşanmış olmamıza rağmen hâlâ benim en yakınımı ya da en azından böylesi bir sorumluluğu üstlenecek kadar organize olabilecek kişiydi. Geçtiğimiz sonbaharda beni eroinin ve Joe’nun pençesinden kurtardığında, Portland’dan Minneapolis’e arabayla dönerken beni azarlayışını hatırladım. Haklı olduğunu gösterebilmek için âdeta öyle olmasını dilercesine, nefretle, “Ölebileceğimi biliyor musun?” demişti. “Her eroin kullanımın Rus ruleti oynamak gibidir. Kafana bir silah dayıyor ve tetiği çekiyorsun. Namluda ne zaman bir mermi olacağını bilemezsin.”

Kendimi savunmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu. O zamanlarda bana öyle görünmese bile, haklıydı.

Ama –PDY üzerinde olduğumu umarak– kendi açtığım bir yolda tek başıma yürümek, eroin kullanmanın tam tersiydi. Karda adım atarak çektiğim tetik, zihnimi daha da canlandırıyordu. Her ne kadar

YABAN

emin olmasam da yalnızca çaba göstermenin bile bir anlamı varmış gibi, zorlamakta haklıymışım gibi ilerlemeye devam ettim. Belki de bozulmamış bakir doğanın ortasında olmakla, kaybettiğim veya benden alınan şeylere aldırmadan, başkalarına veya kendime yaptığım pişmanlık verici şeyler veya bana yapılan üzücü şeyler ne olursa olsun ben de bozulmamış olabilirdim. Kuşku duyduğum onca şey arasında yalnızca şundan kuşku duymuyordum: Bakir doğa beni de kapsayan bir berraklığa sahipti.

Güneş gözlüklerime rağmen, ağaçların arasından süzülüp karın üzerinde parlayan göz kamaştırıcı güneşin altında, serin havada coşku içinde yürüdüm. Her yerde kar olmasına rağmen, aynı zamanda her dakika biraz daha eriyip azaldığını belli belirsiz hissedebiliyordum. Tükenişinde bile bir arı kovanı kadar canlı görünüyordu. Ara sıra karın altında, görünmesi olanaksız bir akarsu akıyormuş gibi bir çağıltı sesi duyduğum yerlerden geçiyordum. Bazen de ağaçların dallarından büyük ıslak yığınlar halinde karlar düşüyordu.

Sierra City'den çıkışımın üçüncü gününde çadırımın açık kapısı önünde oturup yaralarımı tedavi ederken, bir önceki günün 4 Temmuz olduğunun farkına vardım. Sadece arkadaşlarımın değil, aynı zamanda Birleşik Devletler'de yaşayan insanların büyük bir bölümünün neler yaptığını zihnimde tam olarak canlandırabilmek kendimi daha da uzakta hissetmeme neden oldu. Ben burada soğukta tek başımayken onların geçit törenlerine katılıp partilere gittiklerine, güneşlendiklerine ve havai fişekler attıklarına şüphe yoktu. Ansızın kendimi uçsuz bucaksız yeşil ve beyaz bir kara parçası üzerinde, ağaçlardaki adsız kuşların herhangi birinden daha fazla önemi olmayan bir nokta olarak görebildim. Burada tarihin Temmuz'un 4'ü ya da Aralık'ın 10'u olmasının hiçbir önemi yoktu. Bu dağlar günleri saymıyordu.

Ertesi sabah saatlerce yürüdükten sonra vardığım bir açıklıkta, üstünde ne bir dal ne de kar olan devrilmiş büyük bir ağaç gördüm. Sırt çantamı çıkarıp sert kabuklu gövdesinin üzerine çıktım. Çantam-

CHERYL STRAYED

dan çıkardığım birkaç dilim kuru eti yiyip suyum yudumlayarak oturdum. Çok geçmeden sağımdan bir kırmızılığın geçtiğini gördüm: Karda sessizce yürüyerek açıklığa doğru gelen bir tilki. İmkânsız gibi görünmesine rağmen, orada olduğumun farkında bile değilmişçesine bana hiç bakmadan gözlerini doğruca ileriye dikmişti. Tilki tam önüme, 3 metre kadar yakınımaya geldiğinde durdu, başını çevirdi, sakın bir tavırla olduğum yöne doğru baktı ve tam olarak göz göze gelmeden etrafı koklamaya başladı. Yarı kedigil, yarı köpektil gibi görünüyordu, yüz hatları keskin ve yoğun, vücudu ise tetikteydi.

Kalbimin çarpmasına rağmen korunmak için ayağa fırlayıp bir ağacın arkasına saklanma dürtüsüne karşı koyarak tamamen hareketsiz kaldım. Tilkinin bundan sonra ne yapacağını bilmiyordum. Bana zarar vereceğini düşünmüyordum ama bunu yapabileceğinden korkmaktan da kendimi alamıyordum. Boyu ancak dize kadar geliyordu ama gücü inkâr edilemez, güzelliği büyüleyici, bana karşı üstünlüğü ise el değmemiş her bir tüyüne kadar aşikârdı. Kaşla göz arasında üzerime atlayabilirdi. Bu onun dünyasıydı. Bundan kesinlikle emindi.

Sanki ismiyle seslenirsem hem kendimi ona karşı savunabilecek hem de onu daha yakına çekebileceğim gibi, mümkün olan en nazik sesimle “Tilki,” diye fısıldadım. İnce kemikli kırmızı başını kaldırdı ama birkaç saniye durup beni inceledikten sonra telaşa kapılmadan döndü ve açıklığın karşı tarafındaki ağaçların arasına yürümeye devam etti.

Yavaşça, “Geri gel,” diye seslendim ve sonra birden bağırdım, “ANNE! ANNE! ANNE! ANNE!” Kelime ağzımdan çıkana kadar bunun farkına varamamıştım.

Ve sonra, yine aniden tükenmiş bir halde sessizleştim.

Ertesi sabah bir yola vardım. Daha önceki günlerde de kar altında kalmış engebeli cip yollarından geçmiştım ama hiçbir bu kadar geniş ve belirgin değildi. Yolu gördüğümde neredeyse dizlerimin üstüne

düşecektim. Karlı dağların güzelliği tartışılmazdı ama bu yol benim dünyamdı. Eğer bu tahmin ettiğim yol ise, buraya varmak bile bir zaferdi. Bu PDY patikasında olduğum anlamına geliyordu. Aynı zamanda her iki yönde de kilometrelerce ötede birer kasaba olduğunu gösteriyordu. Sağa ya da sola dönebilir ve bu yolu izleyebilirdim, böylece benim için de anlam ifade eden bir temmuz başı yaşardım. Çantamı sırtımdan indirdim ve bir kar kümesinin üzerine oturup ne yapacağımı düşünmeye başladım. Eğer bulunduğumu düşündüğüm yerdeysem, Sierra City'den ayrıldıktan sonraki dört gün içinde PDY'de 70 kilometre yürümüş oluyordum, ki harita ve pusula kullanma konusundaki zayıf yeteneklerimi göz önüne alınca muhtemelen bundan daha fazla yol yürümüştüm. Belden Town'a ulaşmak için PDY patikası üzerinde çoğunluğu karla kaplı olan 80 kilometre daha yürümem gerekiyordu. Çantamda yalnızca birkaç gün yetecek kadar yiyecek kalmıştı. Bu yönde ilerlemeye çalışırsam yiyeceğim tükenecekti. Araba yolundan Quincy adındaki bir kasabaya doğru yürümeye başladım.

Yol son birkaç gündür yürümekte olduğum bölge gibi sessiz ve karlarla kaplıydı ama artık her birkaç dakikada bir nereye gittiğimi bulmaya çalışmıyordum. Kar, yerini çamura bırakırken ben sadece yolu takip ettim. Rehber kitabım Quincy'nin ne kadar uzakta olduğunu söylemiyor, sadece "uzun bir yürüyüş günü," olarak söz ediyordu. Akşama kadar varmayı umarak hızımı arttırdım ama yalnızca altmış sentle orada ne yapacağım ayrı bir soruydu.

Saat on bire doğru bir dönemeci döndüm ve yol kenarına park etmiş yeşil bir arazi aracı gördüm. Beyaz ıssızlıkta haykırdığım zamanlardan daha dikkatli bir şekilde, "Merhaba," diye seslendim. Yanıt veren olmadı. Arazi aracına yaklaştım ve içine baktım. Önceki hayatımı hatırlatan diğer heyecan verici eşyaların yanı sıra, ön koltukta kapüşonlu bir eşofman üstü, konsolda ise karton bir kahve bardağı duruyordu. Yarım saat kadar yürümeye devam ettim, arkadan gelen bir araba sesi duyduğumda dönüp baktım.

CHERYL STRAYED

Yeşil arazi aracı geliyordu. Birkaç dakika sonra yanımda durdu, direksiyonda bir adam, yolcu koltuğunda ise bir kadın oturuyordu.

Kadın pencerenin camını indirdikten sonra, “Arabayla gitmek isterseniz biz Packer Lake Dağ Evi’ne gidiyoruz,” dedi. Teşekkür edip arka koltuğu geçmeme rağmen yüreğim ezildi. Birkaç gün önce rehber kitabımda Packer Lake Dağ Evi’ni okumuştum. Sierra City’den oraya bir günde varan bir yan yola sapabilirdim ama PDY üzerinde kalmayı seçtiğimde oraya uğramamaya karar vermiştim. Arabayla giderken, kuzeye doğru yaptığım ilerleyişin tersine döndüğünü –kazanmaya uğraştığım onca kilometrenin bir saat içinde kaybolduğunu hissediyordum– ama yine de o arabada olmak cennette olmak gibiydi. Bulanık pencere camında bir bölgeyi temizledim ve ağaçların hızla geçmesini izledim. Yol çok virajlı olduğundan hızımız en fazla saatte 35 kilometre gibiydi ama yine de bana inanılmaz hızlı gibi geliyordu. Arazi özel olmaktan çıkıp sıradan hale gelmişti ve ben artık onun içinde değil, sessizce bir kenarda duruyordum.

Tilkiyi düşündüm. Devrik ağacın yanına dönüp beni merak edip etmediğini merak ettim. Onun ağaçlar arasında kaybolmasından bir an sonra annemi çağırdığımı hatırladım. O isyanın öncesinde her şey çok sessizdi, âdeta her şeyi kapsayan kudretli bir sessizlikti. Kuş cıvıltıları ve ağaçların çıtırtıları. Ölen kar ve görülmeden çağılayan su. Parıldayan güneş. Güven verici bir gökyüzü. Namlusunda mermi olmayan tabanca. Ve anne. Her zaman anne. Asla bana dönmeyecek olan kişi.

İŞIK BÖLGESİ

Packer Lake Dağ Evi'nin sadece görünümü bile bir şok gibi geldi. Burası bir lokantaydı. Yiyecekler vardı. Bir Alman çoban köpeği olmalıymışım. Arabadan çıkar çıkmaz kokusunu aldım. Beni arabayla getiren çiftte teşekkür ettim ve Canavar'ı verandaya bırakarak küçük binaya girdim. Mekân turistlerle doluydu ve çoğu restoranın çevresindeki rüstik kulübelerden birini kiralamıştı. Tezgâha doğru ilerlerken tabaklarına nasıl baktığının farkında değil gibiydiler. Etrafı zarif kümeler halinde domuz pastırması ve yumurtayla çevrili krep yığınları ya da –hepsinin arasında en acı vereni– patates kızartması dağları arasına gömülmüş çizburgerler. Görüntüleri bile beni kahrediyordu.

Kasada duran kadına, “Buranın kuzeyindeki kar durumu hakkında neler duydunuz?” diye sordum. Elinde kahve demliğiyle salonda dolaşan garsonları gözleriyle takip edişinden buranın patronu olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu kadınla hiç karşılaşmamıştım ama onun gibiler için binlerce kez çalışmıştım. Yaz için ondan iş istemeyebileceğimi ve PDY’yi bırakabileceğimi düşündüm.

“Buradan yukarısı aşağı yukarı tamamen kapalı,” diye yanıtladı. “Bu yıl bütün yürüyüşçüler patika yolundan çıktılar. Onun yerine Gold Lake Otoyolu’ndan yürüyorlar.”

“Gold Lake Otoyolu mu?” diye şaşkınlık içinde sordum. Son günlerde buraya bir adam geldi mi? Adı Greg. Kırk yaşlarında. Kahverengi saç ve sakalı var.”

Kadın başını iki yana salladı ama garson bu tanıma uyan bir PDY yürüyüşçüsüyle konuştuğunu ama adını bilmediğini söyledi.

Kadın, “Yemek istiyorsanız oturabilirsiniz,” dedi.

Tezgâhın üzerinde bir menü duruyordu ve sadece bakmak için elime aldım. Şakacı bir ses tonuyla, “Altmış sente ya da daha ucuza bir şeyiniz var mı?” diye sordum. Öylesine alçak sesle konuşmuştum ki salonun gürültüsünde ancak duyulabiliyordu.

“Yetmiş beş sente bir kahve alabilirsin. Sonraki bardaklar ücretsizdir,” diye yanıtladı.

“Aslında, çantamda yemeğim var,” dedim ve masaların üzerinde bir kenara itilmiş kesinlikle yenilebilir durumda olan ama benden, ayılardan ve rakunlardan başka kimsenin yemek istemeyeceği artıklarla dolu, bir kenara itilmiş tabakların yanından geçerek kapıya yürüdüm. Verandaya doğru yoluma devam ettim ve Canavar’ın yanına oturdum. Altmış sentimi cebimden çıkardım ve yeterince bakarsam artacaklarmış gibi avcumun içindeki gümüş paralara gözlerimi diktim. Belden Town’da beni bekleyen ve içinde yirmi dolar olan ikmal paketimi düşündüm. Açlıktan ölüyordum ve çantamda yemek olduğu doğrudu ama onu yiyemeyecek kadar cesaretim kırılmıştı. Onun yerine yeni bir plan yapmaya çalışarak rehber kitabımın sayfalarını karıştırdım.

Bir kadın, “İçeride Pasifik Dağ Yolu’ndan bahsettiğinizi duydum,” dedi. Orta yaşlı, ince ve sarı saçları modaya uygun bir şekilde kesilmiş bir kadındı. Kulaklarında küçük elmas küpeler vardı.

“Birkaç ay yürüyeceğim,” dedim.

“Bence çok hoş bir şey,” diyerek gülümsedi. “Bunu yapan insanları hep merak etmişimdir. Yolum yukarıda olduğunu biliyorum,” dedi elini batıya doğru sallayarak, “ama oraya hiç gitmedim.” Biraz daha yakına

CHERYL STRAYED

geldi ve bir an için bana sarılacağını düşündüm ama sadece kolumu okşadı. “Yalnız değilsin, öyle değil mi?” Başımınla onayladığımda, güldü ve bir elini göğsüne koydu. “Peki, annen buna ne diyor?”

“Annem öldü,” dedim. Bu cümleyi genelde yaptığım gibi bir taziye kelimesiyle yumuşatamayacak kadar bezgin ve açtım.

“Tanrım. Bu korkunç bir şey.” Güneş gözlükleri parlak açık renkli boncuklardan oluşan bir kolyenin ucunda göğsünde duruyordu. Gözlüklerini alıp taktı. Adının Christine olduğunu, kocası ve iki genç kızıyla birlikte yakınlarında bir kulübede kaldıklarını söyledi. “Kulübeye gelip duş almak ister misin?” diye sordu.

Ben duş alırken Christine’in kocası Jeff bana sandviç hazırladı. Banyodan çıktığımda sandviç diyagonal olarak dilimlenmiş, doğal mavi mısır cipsleri ve bir turşuyla süslenmiş olarak tabakta duruyordu.

Jeff, soğuk et tabağını masanın öbür ucunda oturduğu yerden önüme iterek, “Daha et ilave etmek istersen, çekinme,” dedi. Yakışıklı ve biraz tombul bir adamdı, koyu renk, dalgalı saçları şakaklarında beyazlaşmaya başlamıştı. Lokantadan kulübeye kadarki kısa yürüyüşümüzde Christine bana kocasının bir avukat olduğunu, San Francisco’da yaşadıklarını ama her yıl temmuz ayının ilk haftasını burada geçirdiklerini anlatmıştı.

Sahte bir kayıtsızlıkla hindiye doğru uzanırken, “Belki sadece birkaç dilim daha, teşekkürler,” dedim.

“Senin için önemi varsa, bunlar organiktir,” dedi Christine. “Ve doğal koşullarda yetiştirilmiştir. Elimizden geldiği kadar bunu tercih etmeye çalışıyoruz. Peyniri unuttun,” diye Jeff’i azarladı ve almak için buzdolabına gitti. “Sandviçinin üzerine biraz otlu Danimarka peyniri ister misin, Cheryl?”

Kibar olmak adına, “Böyle iyi. Teşekkürler,” dedim ama o zaten peyniri dilimlemiş ve bana getirmişti. Öyle hızlı yiyip bitirdim ki hiçbir şey söylemeden tezgâha gidip biraz daha peynir kesti. Cips torbasına

uzandı ve tabağıma bir avuç daha doldurdu, sonra bir kutu alkolsüz bira açtı ve önüme koydu. Buzdolabımdaki her şeyi önüme koysa, son lokmasına kadar yedim. Masaya her yeni bir şey koyduğunda, “Teşekkür ederim,” dedim.

Mutfağın ilerisinde, sürme cam kapının arkasında Jeff ve Christine’in iki kızını görebiliyordum. Verandadaki ahşap şezlonglara oturmuş, kulaklarında kulaklıklarla *Seventeen* ve *People* dergilerine göz atıyorlardı.

Başımın onları işaret ederek, “Kaç yaşlarındalar?” diye sordum.

“Biri on altı, diğeri on sekize basmak üzere,” dedi Christine. “Bu yıl lise ikiye ve dörde gidecekler.”

Sanki onlara baktığımı hissederek başlarını okudukları dergiden kaldırıp bize baktılar. Ben el salladım, onlar da dergilerine geri dönmeden önce çekingen bir şekilde bana el salladılar.

“Senin yaptığın gibi bir şey yapmaları çok hoşuma giderdi. Senin kadar cesur ve güçlü olabilselerdi,” dedi Christine. “Ama aslında o kadar da cesur olmasalar daha iyi. Onlardan birinin senin gibi yola çıkması sanırım ödümü koparırdı. Sen böyle tek başına korkmuyor musun?”

“Bazen,” dedim. “Ama düşündüğünüz kadar çok değil.” Islak saçlarım kirli gömleğimin omuzlarını ıslatmıştı. Kendimi hiç olmadığım kadar temiz hissederken giysilerimin berbat koktuğunun farkındaydım. Günlerdir soğukta giysilerimin altında terledikten sonra sıcak su ve sabunun beni temizlediği bu duş neredeyse kutsal bir deneyim gibi gelmişti. Masanın öbür ucuna yayılmış birkaç kitap dikkatimi çekti – Norman Rush’ın *Mating* (*Çiftleşme*), Jane Smiley’nin *Bin Dönüm* ve E. Annie Proulx’un *The Shipping News* (*Çok Özel Haber*) adlı kitaplarıydı. Okuduğum ve çok sevdiğim kitaplardı ve kapakları da benim için tanıdık yüzler gibiydi, onları görmek bile kendimi evde gibi hissetmeme yol açıyordu. Anlamsız bir şekilde, belki Jeff ve Christine burada onlarla kalmama izin verirler diye düşündüm. Onların

verandada dergi okuyup güneşlenen kızlarından biri gibi olabiliyordum. Eğer teklif ederlerse, kabul edecektim.

Christine, “Okumayı sever misin?” diye sordu. “Buraya geldiğimizde biz böyle yaparız. Bizim rahatlama tarzımız budur.”

“Günün sonunda kitap okumak da benim ödülümdür,” dedim. “Şu anda yanımda Flannery O’Connor’ın *Bütün Öyküler*’i var.” Kitap hâlâ bütün olarak çantamdaydı. Kar ve programımdaki değişiklikler yüzünden okuduğum sayfaları henüz yakmamıştım. Yeni ikmal paketime ne zaman ulaşabileceğimi bilmiyordum. Aslında kitabı bitirmiştim ama dün gece yeniden okumaya başlamıştım.

Jeff yerinden kalkıp *Çiftleşme*’yi eline alarak, “İstersen bunlardan birini alabilirsin,” dedi. “Biz okuduk. Ya da bu senin tarzın değilse, şunu alabilirsin,” diyerek yatak odasına doğru gözden kayboldu. Biraz sonra elinde James Michener’in kalın bir karton kapaklı kitabıyla döndü ve artık boşalmış olan tabağımın yanına koydu.

Kitaba baktım. Adı *The Novel (Roman)*’dı ve James Michener annemin en sevdiği yazar olmasına rağmen yazarın bu kitabını hiç duymamış ve okumamıştım. Bu yazarı okumanın yanlış olduğunu üniversiteye gidene kadar bilmiyordum. Profesörlerimden biri hangi kitapları okuduğumu sorduktan sonra kitlelerin eğlendiricisi diye Michener’le dalga geçmişti. Bir yazar olmayı gerçekten istiyorsam Michener’in ilgilenmem gerekecek tarzda bir yazar olmadığını söylemişti. Kendimi bir aptal gibi hissetmişim. Gençlik yıllarım boyunca, *Poland (Polonya)*, *The Drifters (Sürüklenenler)*, *Space (Uzay)* ve *Sayonara* adlı kitaplarına gömüldüğümde, kendimi bir entelektüel gibi hissetmişim. Üniversitedeki ilk ayımda kimin önemli olduğu, kimin olmadığı konusunda hiçbir şey bilmediğimi çabucak öğrendim.

O yıl daha sonra birisi anneme Noel hediyesi olarak Michener’in *Texas* adlı kitabını verdiğinde küçümseyen bir tavırla anneme, “Biliyorsun, bu gerçek bir kitap değil,” demiştim.

YABAN

Annem eğlenerek ve sorgulayan bir tavırla bana baktı, “Gerçek mi?”

“Yani ciddi demek istiyorum. Mesela, gerçek edebiyat ona verdiği zamana değer,” diye yanıtladım.

“Eğer bilmek istersen, hiçbir zaman asgari ücretten fazlasını kazanmadığım, hatta çoğu zaman karşılıksız köle gibi çalıştığım için benim zamanım hiç o kadar değerli olmadı.” Hafifçe güldü ve eliyle kolumu okşayarak her zaman yaptığı gibi kolayca benim yargılarımı savuşturdu.

Annem öldükten ve Eddie’nin eninde sonunda evlendiği kadın yanımıza taşındığında, annemin rafından istediğim bütün kitapları aldım. 1980’li yılların başında arazimize ilk taşındığımızda aldığı kitapları: *The Encyclopedia of Organic Gardening* (Organik Bahçecilik Ansiklopedisi) ve *Double Yoga* (İki Misli Yoga). *Northland Wildflowers* (Kuzey Bölgeleri Kır Çiçekleri) ve *Quilts to Wear* (Müflonlu Giysiler). *Songs for Dulcimer* (Santur için Şarkılar) ve *Bread Baking Basics* (Ekmek Yapımının Temel Kuralları). *Using Plants for Healing* (Şifalı Bitkilerin Kullanımı) ve *I Always Look Up the Word Egregious* (Bazı Sözcükleri Hep Sözlükten Bakarım).

Okumayı öğrenmemden önce bana okuduğu kitapları da aldım: *Bambi*, *Siyah İnci* ve *Küçük Ev*. Ölmeden önce üniversitesi öğrenci olarak edindiği kitapları da aldım: Paula Gunn Allen’dan *The Sacred Hoop* (Kutsal Halka), Maxine Hong Kingston’dan *The Woman Warrior* (Kadın Savaşçı) ve Cherrie Moraga ile Gloria Anzaldua’dan *This Bridge Called My Back* (Sırtım Denen Bu Köprü). Herman Melville’nin *Moby-Dick*’i ve Mark Twain’in *Huckleberry Finn*’i ile Walt Whitman’ın *Çimen Yaprakları*. Ama annemin en sevdiği James Michener kitaplarını almadım.

Roman’ı alırken Jeff’e, “Teşekkür ederim,” dedim. “Eğer isterseniz bunun karşılığında size Flannery O’Connor’u verebilirim. İnanılmaz bir kitaptır.” Eğer kabul etmezse bu gece ormanda onu yakmam gerekeceğinden bahsetmeden durdum.

CHERYL STRAYED

“Kesinlikle,” diye gülerek yanıtladı. “Ama sanırım ben daha kazançlı çıkıyorum.”

Öğlen yemeğinden sonra, Christine beni Quincy’deki orman korucularının merkezine götürdü ama oraya vardığımızda konuştuğum korucu PDY’den pek haberdar değildi. Karla kaplı olduğu için bu yıl oraya hiç gitmediğini söyledi. Benim gittiğimi öğrenince çok şaşırıldı. Christine’nin arabasına döndüm ve ne yapacağıma karar vermek için rehber kitabıma baktım. PDY’ye geri dönmenin en mantıklı yolu buradan 22 kilometre ileride bir yolla kesiştiği yere gitmekti.

Christine, “Bu kızlar bir şey biliyor gibi görünüyorlar,” dedi. Park yerinin karşısındaki benzin istasyonunun önünde, yan tarafında bir kampın adı yazılı olan bir minibüsün yanında duran iki genç kızı işaret etti.

Onlara kendimi tanıttıktan birkaç dakika sonra Christine’e sarılarak vedalaşmış ve minibüsün arkasına tırmanmıştım bile. Kızlar yaz kampında çalışan üniversite öğrencileriydi; PDY’nin yolu kestiği noktadan geçeceklerdi. Buradaki işlerini tamamlayana kadar bekleyebilirim ben memnuniyetle götüreceklerini söylediler. Onlar alışveriş yaparken marketin park yerinde, kerestecilik kampı minibüsünün gölgesine oturup *Roman*’ı okudum. Sıcak ve nemli bir havaydı –daha bu sabah kar görmemiş olsaydım, yaz mevsimi denebilirdi. Okumaya devam ettikçe, annemin varlığını çok şiddetle, yokluğunu da çok derinden hissedebiliyordum. Michener’i sevdiği için neden onunla alay etmişim? İşin doğrusu, Michener’i ben de seviyordum – on beş yaşındayken *Sürüklenenler*’i dört kere okumuştum. Yirmili yaşlarımda başında annemi kaybetmenin en kötü taraflarından biri, pişman olacak çok şeyimin olmasıydı. Küçük şeyler artık acı veriyordu: Gözlerimi devirerek onun nezaketini küçümseyişlerim, “Yirmi bir yaşında senin o yaştaki halinden daha kültürlü olmama şaşırmıyor musun?” dediğim o zaman. Gençliğimdeki tevezudan yoksun halim şimdi midemi bulandırıyor. Kibirli bir salağın tekiydim ve bu arada annem öldü.

Evet, sevgi gösteren bir evlat olmuştum ve evet, ihtiyacı olduğunda yanındaydım ama daha iyi olabilirdim. Öyle olduğumu söylemesi için yalvardığım şey olabilirdim: Dünyanın en iyi kız evladı.

Roman'ı kapattım ve kızlar bir alışveriş arabasını iterek gelinceye kadar pişmanlıktan neredeyse felç olmuş bir halde oturdum. Birlikte torbalarını minibüse yerleştirdik. Kızlar benden dört ya da beş yaş daha gençtiler, yüzleri ve saçları parlak ve temizdi. İkisi de spor şortlar ve askılı bluzlar giymiş el ve ayak bileklerine renkli ipliklerden örülmüş bileklikler takmışlardı.

Torbaları yerleştirdikten sonra kızlardan biri, "Biraz önce aramızda konuşuyorduk. Tek başına yürüyor olman çok etkileyici," dedi.

"Bu konuda ailen ne düşünüyor?" diye sordu diğeri.

"Düşünmüyorlar. Yani – benim ailem yok. Annem öldü ve babam da yok – ya da aslında teknik olarak var ama benim hayatımda değil." Minibüse bindim ve güneşli yüzlerinden gelip geçen rahatsızlığı görmemek için *Roman*'ı Canavar'a tıkıştırarak oyalandım.

"Vay canına," dedi biri.

"Evet," dedi diğeri.

"Olumlu yönü şu ki tamamen özgürüm. Ne istersem onu yapıyorum."

"Evet," dedi vay canına diyen kız.

"Vay canına," dedi, evet diyen kız.

Öne oturdular ve hareket ettik. Pencereden dışarıya baktım ve kamçı gibi geçip giden yüksek ağaçları seyrederek Eddie'yi düşündüm. Kızlardan biri ailemi sorduğunda ondan bahsetmediğim için kendimi biraz suçlu hissediyordum. Eskiden tanıdığım biri haline gelmişti. Onu hâlâ seviyordum ve on yaşındayken ilk karşılaştığım anda görür görmez sevmiştim. Annemin babamdan boşandıktan sonra çıktığı erkeklerin hiçbirine benzemiyordu. O adamların çoğu birkaç hafta dayanmışlardı. Hepsi korkmuştu, annemle birlikte olmanın

ben, Karen ve Leif'le de birlikte olmak anlamına gelmesi yüzünden gittiklerini hemen anlamıştım. Ama Eddie başından beri dördümüzü de sevmiştii. Marangoz olmasına rağmen, o zamanlar otomobil yedek parçaları yapan bir fabrikada çalışıyordu. Sevgi dolu mavi gözleri, sivri bir Alman burnu ve sırtına kadar inen, atkuyruğu yaptığı kahverengi saçları vardı.

Onunla ilk kez, oturduğumuz apartman kompleksi olan Tree Loft'a akşam yemeğine geldiğinde karşılaştım. Annem ile babamın boşanmalarından sonra bu taşındığımız üçüncü apartmandı. Blok apartmanların hepsi Minneapolis'e bir saat uzaklıktaki Chaska kasabasında bir kilometre çapındaki bir bölgede toplanmıştı. Annem daha ucuz ev bulduğunda taşınıyorduk. Eddie geldiğinde, annem henüz yemek yapıyordu. O da binamızın önündeki küçük çimenlik alanda Karen, Leif ve benimle oyun oynadı. Bizi kovaladı, yakaladı, ceplerimizden bozuk para düşüp düşmeyeceğini görmek için bizi baş aşağı çevirip salladı; eğer düşerse çimin üzerinden alıp kaçıyor, biz de onu kovalarken hayatımız boyunca bir erkek tarafından uygun bir şekilde sevilmediğimiz için şimdiye kadar yaşamadığımız olağanüstü bir keyifle çılgınlık atıyorduk. Bizi gıdıkladı, dans figürlerimizi ve yan taklalarımızı izledi. Bize komik şarkılar ve karmaşık el oyunları öğretti. Burunlarımızı ve kulaklarımızı çaldı, sonra başparmağını diğer parmakları arasına sıkıştırarak onları bize gösterdi ve sonunda da biz kahkahalara boğulurken onları geri verdi. Annem bizi yemeğe çağırdığında kendimi ona öylesine kaptırmıştım ki iştahım kapanmıştı.

Dairemizin yemek odası yoktu. İki yatak odası, bir banyo ve bir köşesindeki girintide tezgâh, ocak, buzdolabı ve birkaç dolap olan bir oturma odası vardı. Odanın ortasında ayakları kesildiği için sadece diz yüksekliğine kadar gelen büyük yuvarlak bir tahta masa bulunuyordu. Annem onu dairede bizden önce oturan insanlardan on dolara satın almıştı. Yemek için etrafında yere oturduk. Çinli olduğumuzu söylüyorduk ama aslında alçak masalarda yere oturarak yemek yiyen-

lerin Japonlar olduğunu bilmiyorduk. Tree Loft'ta evcil hayvana izin yoktu ama yine de bizim Kizzy adında bir köpeğimiz ve evin içinde serbestçe uçan Kanarya adında bir kanaryamız vardı.

Terbiyeli bir kuştı. Kakasını köşede kedi kum kabının içine serilmiş olan gazete kâğıdına yapardı. Onu annemin mi eğittiğini yoksa kendi isteğiyle mi öyle yaptığını bilmiyorum. Hepimiz masanın çevresinde yere oturduktan birkaç dakika sonra Kanarya, Eddie'nin kafasına kondu. Bizim başımıza konduğunda genellikle yalnızca bir an orada durur ve sonra uçar giderdi ama Eddie'nin başından gitmedi. Biz gülünce hiçbir şey olmamış gibi bize döndü ve neye güldüğümüzü sordu.

"Başında kanarya var," dedik.

"Ne?" dedi ve şaşırılmış gibi yaparak çevresine bakındı.

"Başında bir kanarya var," diye bağırdık.

"Nerede?" diye sordu.

"Başında bir kanarya var," diye bağırdık, neşeli çığlıklarla.

Başının üzerinde bir kanarya vardı ve mucizevi bir şekilde yemekte ve bütün bir gece oraya sokulup yatarak uykuya daldı.

Eddie de öyle yaptı.

En azından annem ölene kadar öyle yaptı. Annemin hastalığı başlangıçta ikimizi birbirimize daha da yakınlaştırdı. Hasta yattığı haftalarda birbirimizin yoldaşı olduk – hastanede bir takım gibi davrandık, tıbbi kararlarda birbirimize danıştık, sonun yakın olduğunu öğrendiğimizde birlikte ağladık, annem öldükten sonra cenazeevi yetkilisiyle birlikte görüştük. Ama bir süre sonra Eddie benden ve kardeşlerimden uzaklaştı. Babamız değil, arkadaşımız gibi davrandı. Çabucak bir başka kadına âşık oldu ve kısa süre sonra kadın çocuklarıyla birlikte bizim evimize taşındı. Annemin ölüm yıl dönümü yaklaştığında, Karen, Leif ve ben aslında kendi başımıza kalmıştık; annemin eşyalarının çoğu benim topladığım ve kaldırdığım kutulardaydı. Eddie bizi sevdiğini söyledi ama hayat devam ediyordu. Hâlâ bizim babamız

CHERYL STRAYED

olduğunu iddia etti ama bunu göstermek için hiçbir şey yapmadı. Buna karşı çıktım, yakındım ama sonunda ailemin dönüştüğü şeyi kabullenmekten başka seçeneğim kalmadı: Artık bir aile değildik.

Annem sık sık, şalgamı sıkamakla kan çıkaramazsın, derdi.

*

Kızlar minibüsü dar otoyolun kenarına çektiklerinde yolun iki yanındaki yüksek ağaçlar gün batımını neredeyse tamamen kapatıyordu. Beni arabalarına aldıkları için teşekkür ettim ve onlar uzaklaşırken çevreye bakındım. WHITEHORSE KAMP ALANI yazan bir orman servis tabelasının yanında duruyordum. Minibüslerinden inerken kızlar PDY'nin bunun hemen arkasında olduğunu söylemişlerdi. Arabayla giderken haritama bakma zahmetine girmemiştim. Günlerce sürekli olarak tetikte olmanın sonucunda tekrar tekrar rehber kitaba bakmaktan sıkılmış, kızların nereye gittiklerini biliyor olmalarının rahatına kapılarak yalnızca yolculuğun tadını çıkarmıştım. Kamp alanından çıkan kısa bir patikanın beni PDY'ye götüreceğini söylemişlerdi. Kamp alanının asfaltlanmış yollarında yürürken rehber kitabımdan yeni yırttığım sayfaları solmakta olan ışıktaki okumaya çalıştım. WHITEHORSE KAMP ALANI kelimelerini gördüğümde kalbim sevinçle hopladı ama biraz daha okuduktan ve PDY'ye neredeyse 3 kilometre olduğunu fark edince yıkıldım. "Hemen arkasında," tanıdım minibüsteki kızlar için bana ifade ettiğinden farklı bir anlam taşıyordu.

Etraftaki musluklara, kahverengi barakalara ve gece orada kalmak isteyenlerin ücreti bir zarf içine koyup üzerinde bir yarık bulunan tahta kutuya atmaları gerektiğini söyleyen büyük tabelaya baktım. Birkaç karavan ve az sayıdaki çadır dışında kamp alanı oldukça boştu. Ne yapacağımı düşünürken bir dönemeci daha yürüdüm. Kamp yapmak için param yoktu ama ormana gitmek için de fazla karanlık olmuştu.

Kamp alanının tam ucunda nasıl ödeme yapılacağını açıklayan tabeladan en uzaktaki bir kamp yerine geldim. Beni kim görebilirdi ki?

Çadırımı kurdum, yemeğimi pişirdim ve baş lambamın ışığında, lüks içinde piknik masası üzerinde yedim, büyük bir konfor içinde tuvalet çukuruna çişimi yaptım, sonra çadırımın içine girdim ve *Roman*'ı okumaya başladım. Belki üç sayfa okumuştum ki çadırım ışıkla doldu. Kapımın fermuarını açtım ve bir kamyonetin göz kamaştırıcı farları önünde duran yaşlı çifti selamlamak için dışarı çıktım.

Çekingen bir sesle, "Merhaba," dedim.

Kadın yanıt olarak, "Bu yer için para ödemeniz gerek," diye bağırdı.

Sahte bir masumiyet ve şaşkınlıkla, "Para mı ödemeliyim?" diye sordum. "Yalnızca arabayla gelenlerin ödeme yapması gerektiğini sanıyorum. Ben yürüyerek geldim. Sadece sırt çantam var. Yaşlı çift sessizce dinledi, kırışık yüzlerinden kızgınlık okunuyordu. "Yarın sabah erkenden gidiyorum. En geç altıda."

Kadın, "Burada kalacaksan para ödemelisin," diye tekrarladı.

Adam hırıldayan bir sesle, "Gecesi on iki dolar," diye ilave etti.

"Sorun şu ki," dedim, "yanımda hiç para yok. Çok uzun bir yürüyüşe çıktım. Hani şu Pasifik Dağ Yolu'nda ve dağlarda çok kar var -bu yıl yağış oranı rekor seviyede- ve her neyse, yoldan ayıldım ve buraya gelmeyi planlamamıştım ama beni arabalarına alan kadınlar beni yanlış yerde bıraktılar ve ben..."

"Bunların hiçbirisi para ödemen gerektiği gerçeğini değiştirmez, genç bayan." Adam öyle şaşırtıcı bir güçle haykırdı ki sesi kocaman bir sis borusu gibi beni susturdu.

"Para veremeyecekseniz toparlanıp gidin," dedi kadın. Göğsünde bir ağaç kovuğundan çekingen bir tavırla bakan bir çift rakun yavrusunun resmi olan bir eşofman üstü giymişti.

"Etrafta hiç kimse yok! Gecenin bir yarısı! Burada kalsam ne zararı olur ki?"

“Kurallar böyle,” dedi adam hırıldayarak. Arkasını döndü kamyonete bindi, benimle işi bitmişti.

“Üzgünüz bayan ama biz kamp yöneticisiyiz ve herkesin kurallara uymasını sağlamak bizim görevimiz,” dedi kadın. Yüzü bir an özür dilercesine yumuşadı ama sonra dudaklarını büzerek ilave etti, “Polis çağırmak zorunda kalmak hiç hoşumuza gitmez.”

Gözlerimi indirip rakunlarına doğru konuşarak, “Ben sadece – bir zararım olacağına inanamıyorum. Yani, ben olmasaydım bu yeri kimse kullanmayacaktı,” dedim usulca. Kadın kadına son bir ricada bulunmaya çalışmıştım.

Bir köpeği susması için azarlar gibi, “*Gitmen gerektiğini söylemiyoruz,*” diye bağırdı. “Para ödemen gerektiğini söylüyoruz.”

“Evet, ama ödeyemem.”

Kadın arkasını işaret ederek, “Banyoların arkasında PDY’ye çıkan bir patika var,” dedi. “Ya da otoyolun yanından yukarı doğru yürüyebilirsin, yaklaşık bir buçuk kilometre tutar. Bence yol patikadan daha kısa. Eşyalarını toplarken farları açık tutacağız” dedi ve kamyonete, kocasının yanına bindi. Farların arkasında yüzleri artık görünmez olmuştu.

Afallamış bir halde çadırıma döndüm. Yolculuğumda ilk kez hiç de nazik olmayan bir yabancıyla karşılaşmıştım. Emekleyerek çadırıma girdim, titreyen ellerle baş lambasını taktım ve düzene aldırmaksızın çıkardığım her şeyi çantama geri tıktırdım. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Gökyüzünde yarım ay vardı ve hava tamamen karanlıktı. Karanlıkta bilmediğiniz bir patikada yürüme düşüncesinden daha korkutucu tek şey, karanlıkta bilmediğiniz bir otoyolda yürümektir. Canavar’ı sırtıma taktım ve kamyonetteki çifte el salladım ama yanıt verip vermediklerini göremedim.

Baş lambamı elime alıp yürüdüm. Adımıımı attığım yeri zor aydınlatıyordu; pilleri bitmek üzereydi. Tuvaletlere giden kaldırımı takip

ettim ve PDY'ye giden kadının bahsettiği arkadaki patikayı gördüm. Yola doğru bir iki kararsız adım attım. Ormanda kendimi güvende hissetmeye alışmıştım, hatta geceleri bile güvende hissediyordum ama ormanda karanlıkta yürümek tamamen farklı bir durumdu çünkü çevremi göremiyordum. Gece ortaya çıkan hayvanlardan birine çarpabilir ya da bir ağaç köküne takılabilirdim. Bir dönemeci kaçırabilir ve gitmeyi planlamadığım bir yolda yürümeye başlayabilirdim. Yürüyüşe başladığım ilk günümde yaptığım gibi her an bir çingiraklı yılan saldırısına uğramaya hazır, yavaş ve gergin bir şekilde yürümeye başladım.

Bir süre sonra arazinin ana hatları kendini hafifçe belli etti. Yüksek çam ve ladin ağaçlarının bulunduğu bir ormandaydım, düz ve dalsız gövdeleri çok yukarılarda yoğun dal kümeleriyle son buluyordu. Sol tarafımda ileride bir su akıntısının çağıltısını duyuyor, botlarımın altında kuru çam iğnelerinden oluşan yumuşak örtünün çıtırtılarını hissediyordum. Daha önce hiç olmadığım kadar yola odaklanarak yürümeye başladım, bu yüzden patikayı ve bedenimi, âdeta çıplak ve yalın ayak yürüyormuş gibi çok daha yoğun bir şekilde hissediyordum. Bu bana çocukluğumu ve ata binmeyi nasıl öğrendiğimi anımsattı. Annem beni kendi atı Lady'ye bindirip dizginlerine taktığı ipi elinde tutarak öğretmişti. Önce atın yürümesinden bile ürkererek ellerimle yelelerine tutunmuştum ama daha sonra rahatladığımda, annem altımdaki atın hareketlerini ve vücudumun atla birlikte nasıl hareket ettiğini hissedebilmem için gözlerimi kapamamı istemişti. Daha sonra aynı şeyi kollarımı iki yana açıp daireler çizerek yapmış, bedenimi Lady'nin hareketlerine bırakmıştım.

Ağaçların biraz daha seyredildiği bir yere gelinceye kadar yirmi dakika patikada ilerledim. Çantamı sırtımdan indirdim, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp uyumak için uygun görünen bir yeri baş lambamla inceledim. Çadırımı kurdum, içine girdim ve uyku tulumumun fermuarını çektim ama daha önceki yerden kovuluşum

ve geç saatlerdeki yürüyüşün verdiği enerjiyle kendimi hiç yorgun hissetmiyordum.

Roman'ı atım ama baş lambam titreşip cansızlaşmaya başladığı için kapattım ve karanlıkta uzandım. Ellerimi kollarımın üzerinde do-laştırarak kendimi kucakladım. Sağ elimin parmakları altında dvmemi hissedebiliyordum; at figürünün hatlarını izleyebiliyordum. Dvmeyi yapan kadın bana benim sadece birkaç hafta kabarık kalacağını sy-lemişti ama sanki at derime dövme değil kabartma olarak yapılmış gibi birkaç ay sonra bile aynıydı. Bu sıradan bir at dövmesi değildi. Bu at Lady idi, Mayo Kliniği'ndeki doktor öleceğini söylediğinde annemin binip binemeyeceğini sorduğu attı. Lady onun gerçek adı değildi, biz onu öyle ağırıyorduk. Tescilli bir Amerikan Saddlebred atıydı ve resmî adı, Amerikan Saddlebred Yetiştiricileri Derneği Sertifikası'nda gs-terişli bir gururla yazıyordu: Stonewall Sensation'dan olma ve Mack's Golden Queen'den doğma Stonewall's Highland Nancy. O korkunç kışta, annem babamdan son kez ve sonsuza dek ayrılırken tüm zorluk-lara rağmen Lady'yi satın almayı başarmıştı. Garson olarak çalıştığı lokantada bir çiftle tanışmıştı. On iki yaşındaki safkan kısraklarını ucuza satmak istiyorlardı ve annem ucuza satın almaya bile gücü yetmemesine rağmen, atı görmeye gitti ve onlara altı ay içinde  yüz dolar ödemek üzere anlaştı. Sonra civarda bir ahır sahibi olan bir çiftle de bir anlaşma yaparak Lady'nin bakımı karşılığında onlar için çalıştı.

Annem Lady'yi anlatırken, "Nefes kesici," derdi ve gerçekten de öyleydi. 165 santimden biraz daha yüksek, uzun bacaklı, adımlarını yüksekte atan ve bir kraliçe kadar zarif bir attı. Alnında beyaz yıl-dız şeklinde bir akıtma vardı ama vücudundaki diğer kıllar, karda gördüğüm tilki gibi kızıl kestane tonundaydı.

Annem onu satın aldığında ben altı yaşındaydım. Barbary Knoll adlı bir apartman sitesinin bodrum katında oturuyorduk. Annem babamı daha yeni terk etmişti. Ancak yaşayacak kadar paramız vardı ama annem bu atı almak istiyordu. ocuk yaşımda bile iğdsel

olarak annemin hayatını kurtaran şeyin Lady olduğunu biliyordum. Yalnızca babamı terk edebilmesini değil hayata devam edebilmesini de Lady sağlamıştı. Atlar annemin dini gibiydi. Çocukluğunda pazar günleri kiliseye gitmek için elbise giydirildiğinde, aslında bütün gününü atlarla geçirmek istermiş. Bana atlar hakkında anlattığı şeyler Katolik yetiştirilme biçimi hakkında anlattığı diğer hikâyelerin âdeta tam tersiydi. Ata binebilmek için her şeyi yapmış. Yakınlardaki ahırları tırmıkla temizler, koşum takımlarını parlatır, otları taşır, samanları yayar, orada takılıp başka birilerinin atma binmesine izin verilmesi için her tür ayak işini yaparmış.

Zaman zaman onun eski taşra kızı dönemlerinden görüntüler, dondurulmuş kareler halinde âdeta bir kitapta okumuşum gibi net bir şekilde gözlerimin önüne gelirdi. New Mexico'da babasıyla kırlarda yaptığı geziler. Kız arkadaşlarıyla çalışıp sergilediği gözü pek rodeo numaraları. On altı yaşında kendi atı olmuştu. Pal adında beyaz yeleli ve kuyruklu, altın rengi bir attı ve onunla Colorado'daki at gösterilerine ve rodeolara çıkıyordu. Öldüğünde hâlâ kurdeleleri duruyordu. Onları toplayıp şimdi Portland'da Lisa'nın bodrumunda duran bir kutuya koymuştum. Fıçı yarışındaki üçüncülüğü için bir sarı, yürüyüş, tırıs, eşkin gitme beşinciliği için bir pembe; katılım ve gösteri becerileri için yeşil ve kulvardaki çamur havuzları, keskin dönemeçler, kahkaha atan palyaçolar ve yüksek boru sesleri arasında atına bütün yürüyüşleri düzgün bir şekilde yaptırırken aynı anda yana doğru açtığı elindeki gümüş kaşığın içindeki yumurtayı herkesten daha uzun süre dengede tuttuğu için kazandığı mavi bir kurdele.

Lady bizim olduktan sonra yaşadığı ilk ahırda annem, çocukken yaptığı işlerin aynısını yaparak bölmeleri temizledi, otları yaydı, el arabasıyla öteye beriye eşyalar taşıdı. Karen'i, Leif'i ve beni sık sık yanında götürüyordu. O işlerini yaparken biz samanlıkta oynuyorduk. Daha sonra onun pistte daireler çizerek Lady'ye binmesini izler, o bindikten sonra her birimiz birer tur atardık. Minnesota'nın kuzeyin-

deki arazimize taşındığımızda, iğdiş edilmiş melez bir at olan Roger adında ikinci bir atımız oldu. Ata âşık olduğum ve sahibi de neredeyse bedavaya yakın bir fiyata satmaya razı olduğundan annem onu satın almıştı. Her iki atımızı da ödünç aldığımız bir karavanla kuzeye taşıdık. Yüz altmış dönümlük arazinin dörtte biri onların otlaklarıydı.

Annemin ölümünden yaklaşık üç yıl sonra, aralık ayının başlarında Eddie'yi ziyaret etmek için eve gittiğimde, Lady'nin ne kadar zayıf ve güçsüz hale geldiğini görünce şoke olmuştum. Neredeyse otuz bir yaşında, bir at için oldukça yaşlıydı ve ona bakıp sağlığını düzeltmek mümkün olsa da etrafta bunu yapacak kimse pek yoktu. Eddi ve kız arkadaşı zamanlarını dönüşümlü olarak benim büyüdüğüm ev ile Twin Cities'in dışındaki küçük bir kasabadaki bir karavanda geçirmeye başlamışlardı. Annem öldüğünde evde olan iki köpek, iki kedi, dört tavuk, ya ecelleriyle ölmüş ya da birilerine verilmişti. Sadece iki atımız, Roger ve Lady kalmıştı. Eddie'nin beslemesi için yardım istediği bir komşu, zaman zaman son derece baştan savma bir şekilde yiyecek veriyordu.

O aralık ayı başında ziyaretine gittiğimde, Eddie'yle Lady'nin durumunu konuştum. Önce biraz saldırgan davranıp atların neden onun sorunu olduğunu anlayamadığını söyledi. Annemin dul kocası olarak onun atlarından da sorumlu olması gerektiğini tartışmaya gönlüm elvermedi. Sadece Lady hakkında konuşarak bir plan yapmamız konusunda ısrar ettim ve bir süre sonra ses tonunu yumuşattı ve Lady'nin uyutulması gerektiğinde anlaştık. Yaşlı ve hastaydı, endişe verecek kadar çok kilo kaybetmişti, gözlerinin ışığı solmuştu. Zaten bir veterinerle konuşmuş olduğumu ona söyledim. Veteriner eve gelip Lady'yi uyutabilirdi. Ya bunu yaptıracak ya da onu kendimiz vuracaktık.

Eddie ikincisini yapmamız gerektiğini düşündü. İkimiz de meliksizdik. Kuşaklar boyunca atların hayatına böyle son veriliyordu. İkimiz de bir yabancıнын yerine tanıdığı ve güvendiği kişilerin ellerinde ölmesinin çok daha insani olacağını düşündük. Eddie, birkaç hafta

YABAN

sonra Paul'le birlikte Noel için gelene kadar bu işi halletmiş olacağını söyledi. Bir aile toplantısı için gelmiyorduk: Paul ve ben evde yalnız olacaktık. Eddie Noel'i kız arkadaşı ve çocuklarıyla birlikte onun evinde geçirmeye karar vermişti. Karen ve Leif'in de başka planları vardı. Leif kız arkadaşı ve ailesiyle birlikte St. Paul'de kalacak, Karen ise o yılın başlarında tanışıp birkaç hafta içinde evlendiği kocasıyla olacaktı.

Birkaç hafta sonra Noel arifesinde, öğleden sonra Paul'le birlikte arabayı evin önünde park ettiğimizde kendimi hasta gibi hissettim. Günlerdir otlığa bakıp Roger'ı yalnız görmenin nasıl olacağını tekrar tekrar hayalimde canlandırmıştım. Ama arabadan indiğimde, Lady hâlâ oradaydı, ahırdaki bölmesinde soğuktan titriyor, iskelet gibi kalmış olan gövdesinden derileri sarkıyordu. Ona bakmak bile acı verdi. Hava inanılmaz soğuktu. Sıfırın altında 25 derecede son yılların en düşük ısı rekorunu kırıyor, rüzgârın etkisi soğuğu daha da arttırıyordu.

Eddie'yi arayıp neden kararlaştırdığımız şeyi yapmadığını sormadım. Onun yerine Alabama'daki annemin babasını aradım. Hayatı boyunca bir binici olmuştu. Bir saat kadar Lady hakkında konuştuk. Bana birbiri arkasına sorular sordu ve konuşmamızın sonunda onu kesinlikle uyutma zamanının geldiğine karar verdi. Ona bu konuyu düşüneceğimi söyledim. Ertesi sabah güneş doğuşundan kısa bir süre sonra telefon çaldı.

Büyükbabam bana mutlu Noeller dilemek için değil, hemen harekete geçmemi rica etmek için arıyordu. Lady'yi eceliyle ölmeye bırakmanın zalimce ve insanlık dışı bir davranış olduğunda ısrar etti ve haklı olduğunu biliyordum. Bu işin yapılmasını sağlamanın bana düştüğünü de biliyordum. Gelip bir iğneyle uyutması için veterinerlere verecek param yoktu. Olsaydı bile, Noel zamanıydı ve geleceğini hiç sanmıyordum. Büyükbabam bir atın nasıl vurulacağını bana ayrıntılı olarak anlattı. Endişemi belirttiğimde bu işin yıllardır böyle yapıldığını söyleyerek beni rahatlatmaya çalıştı. Lady'nin cesedini ne yapacağım

CHERYL STRAYED

konusunda da endişeleniyordum. Toprak o kadar derine kadar donmuştu ki gömmek imkânsızdı.

“Orada bırak,” diye yol gösterdi. “Kır kurtları onu sürükleyip götürür.”

Telefonu kapattıktan sonra ağlayarak Paul’e sordum, “Ne yapmam gerek?” O zaman bilmiyorduk ama bu bizim birlikte geçirdiğimiz son Noel’di. Birkaç ay sonra, ona sadakatsizliklerimi anlatacaktım ve o da evden taşınacaktı. Tekrar Noel geldiğinde, boşanmayı tartışıyor olacaktık.

O Noel sabahı bana, “Doğru olduğuna inandığın şeyi yap,” dedi. Her çatlağını ve oyuğunu tanıdığım mutfak masasında oturuyorduk ama yine de kendimi evden olabildiğince uzak, bir buz kütlesi üzerinde yalnızmışım gibi hissediyordum.

“Neyin doğru olduğunu bilmiyorum,” dedim, oysa biliyordum. Ne yapmam gerektiğini kesin olarak biliyordum. Şimdiye kadar pek çok kez yapmak zorunda kaldığım şeydi: İki korkunç şey arasından en iyisini seçmek. Ama erkek kardeşim olmadan bunu yapamadım. Daha önce Paul de ben de tüfkle ateş etmiştik –Leif geçtiğimiz kış bunu bize öğretmişti– ama ikimiz de bunu güvenle yapacak durumda değildik. Leif usta bir avcı değildi ama en azından ne yaptığını bilecek kadar sık avlanmıştı. Ona telefon ettiğimde, o akşam eve gelmeyi kabul etti.

“Pekâlâ,” dedi. “Onu hazırla.”

Dışarıda güneş parlak ve gökyüzü masmaviydi. Saat on bire doğru sıcaklık sıfırın altında 17 dereceye kadar yükseldi. Kat kat giyerek kendimizi sarıp sarmaladık. Öylesine soğuktu ki ağaçların donup büyük gürültülerle çatlarken çıkardığı sesleri uykusuz geçirdiğim bir önceki gece yatağımdan bile duymuştum.

Yularını takıp bölmesinden çıkarırken Lady’ye onu ne kadar çok sevdiğimi fısıldadım. Paul, Roger’ın da çıkmaması için arkamızdan kapıyı kapattı. Onu buzlanmış kar üzerinde götürürken arkama dö-

nüp son bir kez yürürken görmek istedim. Hâlâ kelimelerle anlatılamayacak bir zarafet ve güçle, annemin hep nefesini kesen o uzun ve yüksek adımlarla yürüyordu. Onu bir gün önce, Paul’le birlikte seçtiğimiz, otlağın sonundaki huş ağacının yanına götürdüm ve ipini ağaca bağladım. Ağaç otlağın tam kenarındaydı. Biraz ötede orman başlıyordu ve evden yeterince uzak olduğu için kır kurtlarının bu gece yaklaşıp cesedini alacaklarını umuyordum. Onunla konuştum ve kestane renkli tüylerini okşadım, ona olan sevgimi ve üzüntümü mırıldanarak anlayış göstermesi ve bağışlaması için yalvardım.

Başımı kaldırdığımda, kardeşim elinde bir tüfekle karşımda duruyordu.

Paul kolumdan tuttu ve karın içinde batıp çıkarak Leif’in arkasına geçtik. Lady’dan ancak 2 metre uzaktaydık. Ilık nefesi bir ipek bulutu gibiydi. Bir an, karın üstündeki donmuş tabakanın üzerinde durabildik ama sonra dizlerimize kadar kara battık.

Büyükbabamın sözlerini tekrarlayarak, Leif’e, “Tam gözlerinin arasından,” dedim. Bunu yaparsak tek bir atışta onu öldürebileceğimizi garanti etmişti.

Leif tek dizinin üzerine çöktü. Lady hopladı, ön toynaklarını buza sürttü ve başını eğerek bize baktı. Hızla nefes aldım ve Leif tüfeği ateşledi. Kurşun Lady’yi tam olmasını umduğumuz yerden, gözlerinin arasından vurdu. Öyle şiddetle sıçradı ki deri yuları parçalara ayrıldı ve yüzünden kayıp düştü. Sonra afallamış bir ifadeyle bize bakarak kımıldamadan durdu.

Nefesim kesilerek, “Tekrar ateş et,” diye bağırdım ve Leif arkada üç kez daha kafasına ateş etti. Lady sendeledi ve sarsıldı ama artık ağaca bağlı olmamasına rağmen düşmedi ve koşmadı. Yüzünde kansız deliklerle, yaptığımız şeyden şok olmuş bir halde çılgın bakışlarla bize bakıyordu. Bir anda yanlış şeyi yaptığımızı anladım, onu öldürmekle değil, bunu yapan kişilerin biz olması gerektiğini düşünerek. Bunu Eddie’nin yapması için ısrar etmeliydim ya da parayı

verip bir veteriner getirmeliydim. Bir hayvanı öldürmenin nasıl bir şey olduğu hakkında yanlış bir fikre kapılmıştım. Tek bir temiz atış diye bir şey yoktu.

“Vur onu! *Vur onu!*” Kendi sesim olduğunu anlayamadığım boğuk bir feryatla kopardım.

Leif, “Kurşunum kalmadı,” diye bağırdı.

“Lady!” diye çığlık attım. Paul, beni kendine doğru çekmek için omuzlarımdan tuttu. Ona vurarak iteledim ve sanki biri beni öldürsiye dövüyormuş gibi soluk soluğa inlemeye başladım.

Lady sallanarak bir adım attı ve ön dizleri üzerine düştü, vücudu yavaşça denize batmakta olan büyük bir gemi gibi korkunç bir şekilde öne eğilmişti. Baş sarsıldı ve derin bir inilti koyuverdi. Yumuşak burun deliklerinden kan birdenbire öyle büyük bir tazyikle fışkırıp karın üzerine dökülmeye başladı ki kardan ısığa benzer bir ses çıktı. Her seferinde ağzından kovalar dolusu kan gelerek öksürdü, öksürdü, arka bacakları dayanılmaz derecede acı veren bir yavaşlıkla altına doğru büküldü. O noktada garip bir şekilde ayakta kalmaya çabalayarak durakladıktan sonra yan tarafına devrildi, tekme atmaya çabaladı ama başaramadı ve başını kıvrarak tekrar ayağa kalkmaya uğraştı.

“Lady!” diye inledim. “Lady!”

Leif beni yakaladı. “Başını çevir!” diye bağırdı ve ikimiz de başımızı çevirdik.

Paul’e, “BAŞINI ÇEVİR!” diye bağırdı ve Paul de söyleneni yaptı.

Leif, gözyaşları yüzünden süzülürken monoton bir sesle, “Gel onu al. Gel onu al. Gel onu al,” diye tekrarlıyordu.

Başımı çevirdiğimde, Lady’nin başı nihayet yere düşmüştü ama sağrısı ve bacakları hâlâ titriyordu. Üçümüz sendeleyerek birbirimize yaklaşırken karın üzerindeki ince buz tabakasını kırarak yine dizlerimize kadar kara battık. Müthiş yavaş bir şekilde nefes alışını ve sonunda iç çekerek hareketsiz kalışını izledik.

YABAN

Annemizin atı. Lady. Stonewall's Highland Nancy ölmüştü.

Beş dakika mı, yoksa bir saat mi sürdüğünü bilmiyorum. Eldivenlerim ve şapkam düşmüştü ama onları almak için eğilemiyordum. Kirpiklerim birbirine yapışarak donmuştu. Gözyaşları ve burun akıntısıyla ıslanan yüzüme değen saç tutamları, hareket ettikçe cıvırdayan buz sarkıtlarına dönüşmüştü. Soğuğun farkına bile varmadan, uyuşmuş bir halde onları geriye ittim. Lady'nin karnının yanma diz çöktüm ve kanla beneklenmiş vücudunda ellerimi son kez gezdirdim. Aynı annemin hastanedeki odasına gelip ben yokken öldüğünü gördüğümde olduğu gibi bedeni hâlâ sıcaktı. Leif'e baktım ve aynı şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim. Başına doğru emekledim ve kadife kadar yumuşak soğuk kulaklarına dokundum. Alnındaki beyaz yıldızın üstündeki siyah kurşun deliklerinin üzerine elimi koydum. Çevresindeki karları eriten derin kan tünelleri şimdiden donmaya başlamıştı.

Paul'le birlikte, Leif'in bıçağını çıkarıp kırmızımsı sarı yelesinden ve kuyruğundan birer tutam kesmesini izledik. Birini bana verdi.

Tüm dünyada sadece ikimiz kalmışçasına gözlerimin içine bakarak, "Annem artık diğer tarafa gidebilir," dedi. "Kızılderililer buna inanır – büyük bir savaşçı öldüğünde, nehrin öbür tarafına geçebilmesi için atının da öldürülmesi gerekir. Bu onların saygılarını gösterme yoludur. Belki annem artık atma binip gidebilir."

Annemin, öldükten üç yıl sonra nihayet Lady'nin güçlü sırtına binip büyük bir nehri geçtiğini hayalimde canlandırdım. Bunun doğru olmasını istedim. Bir dilek tutacağım zaman dilediğim şey bu oldu. Annemin bana geri gelmesi değil –gerçi, tabii ki bunu çok isterdim– ama Lady'yle birlikte gitmelerini diledim. Yaptığım bu en kötü şeyin bir katliam değil bir iyileştirme olmasını.

O gece nihayet Whitehorse Kamp Alanı'nın dışındaki ormanda bir yerlerde uyudum. Uyuduğumda da rüyamda kar gördüm. Erkek kar-

CHERYL STRAYED

deşimle birlikte Lady'yi öldürdüğümüz zamanki gibi bir kar değil, yolculuğum boyunca dağlarda geçtiğim türden bir kardı ve hatırlaması deneyimlenmesinden daha korkutucuydu. Bütün gece olmayan ama olabilecek olan şeylerin rüyasını gördüm. Tehlikeli bir yamaçtan ya da bir kayalığın kenarından kayıp yuvarlanarak aşağıdaki kayalara çarpmak. Yürümek ve bu yolu bulamayıp kaybolarak açlıktan ölmek.

Ertesi sabah kahvaltımı ederken rehber kitabımı inceledim. Planladığım gibi PDY'ye çıkarsam daha fazla kar içinde yürüyecektim. Bu düşünce tüylerimi ürpertti ve haritamı incelerken bunu yapmak zorunda olmadığımı gördüm. Whitehorse Kamp Alanı'na geri gidip oradan batıya, Bucks Gölü'ne yürüyebilirdim. Oradan da kuzeye doğru giden ve Three Lakes denen bir yerden PDY'yle birleşen bir cip yolundan ilerleyebilirdim. Bu alternatif rota PDY'yle aynı uzunlukta, yaklaşık 25 kilometreydi ama daha aşağıda olduğu için karlı olmaması ihtimali vardı. Kamp yerimi topladım ve dün gece geldiğim patikadan geri yürüyüp cüretkâr bir tavırla Whitehorse Kamp Alanı'ndan geçtim.

Bütün sabah boyunca beni PDY'ye çıkaracak olan engebeli cip yoluna gelmeden önce batıya, Bucks Gölü'ne, sonra gölün kıyısı boyunca kuzeye ve yine batıya yürürken Belden Town'da beni beklemekte olan ikmal paketini düşündüm. Paketi değil içindeki yirmi doları düşünüyordum. Ve tam olarak yirmi doları da değil, onunla alabileceğim yiyecek ve içecekleri. Saatlerce insanı hem mest eden hem de işkence eden bir hayale dalarak kek ve çizburgerleri, çikolata ve muzları, elmaları ve karışık yeşil salataları ve her şeyden fazla Snapple limonatasını düşündüm. Bu çok saçmaydı. PDY öncesi hayatımda sadece birkaç kez Snapple limonatası içmiştim ve oldukça hoşuma gitmişti ama hayatımda çok özel bir yeri de yoktu. *Benim içeceğim* olmamıştı. Ama şimdi aklımdan çıkmıyordu. Pembesi ya da sarısı, fark etmezdi. Bir şişeyi elime alıp ağzıma götürdüğümü hayalimde bütün ayrıntılarıyla canlandırmadığım tek bir gün bile geçmiyordu. İyice kafayı yememek için bazı günler kendime bunu düşünmeyi yasaklıyordum.

Three Lakes'e giden yolun çok yakın bir zamanda kardan temizlendiği belli oluyordu. Bazı yerlerde karda büyük yarıklar açılmış ve eriyen kar geniş dereler halinde kenarlarından akıyordu. Dereyi takip ederek ağaçların yoğun gölgesinden, hiç kimseyle karşılaşmadan yürüdüm. Öğleden sonra içimde tanıdık bir sancı hissettim. Regl olacağımın farkına vardım. Yoldaki ilk reglim olacaktı. Bunun olacağını neredeyse unutmuştum. Yürüyüşe başladıktan sonra vücudumun yeni bir şekilde farkında olmak, eski algılamaları köreltmmişti. Kendimi bir önceki günden ölçülemeyecek kadar daha şişman ya da zayıf hissetmek gibi ince hassasiyetler artık beni ilgilendirmiyordu. Kötü saç günü diye bir şey yoktu. Ayaklarımın acısı ya da düğümleşip şiddetle yanan ve bir anlık rahatlama için saatte birkaç kez durup bir dizi hareket yapmamı gerektiren omuz ve sırt kaslarımın ağrısı gibi sürekli olarak hissettiğim gerçek acılar, küçük içsel yankılanmaları tamamen bastırmıştı. Sırt çantamı çıkarıp içindeki ilk yardım çantasını buldum ve yola çıkmadan önce küçük fermuarlı bir torbaya koyduğum doğal sünger parçasını çıkardım. PDY yürüyüşünde yanıma almadan önce sadece birkaç kez denemek için kullanmıştım. Minneapolis'teyken, yol koşulları düşünüldüğünde sünger, âdet kanamamla başa çıkmanın mantıklı bir yolu gibi görünmüştü ama şimdi elimde tutarken bundan pek emin olamıyordum. Şişedeki suyla ellerimi yıkarken süngeri de ıslatıp sıktıktan sonra şortumu aşağı indirdim ve yolun ortasında çömelerek vajinamın içinde olabildiğince ileri iterek rahim ağzına yerleştirdim.

Şortumu çekerken yaklaşmakta olan bir motor sesi duydum ve bir dakika sonra çift kabinli ve büyük boy lastikler takılmış kırmızı bir kamyonet virajı döndü. Sürücü beni görünce şaşırarak frene bastı. Ben de şaşırmıştım ve hâlâ yarı çıplak, çömelmiş ve elim bacaklarımın arasında bir durumda olmadığım için şükretmiştim. Kamyonet yanımda dururken gergin bir biçimde el salladım.

Adam, "Selam," dedi ve açık penceresinden elini uzattı. Kendi elimin az önce nerede olduğunu bilerek elini tutup sıktım. Kamyonette iki adam daha vardı –biri önde, diğeri de arkada iki oğlan çocuğuyla birlikte oturuyordu. Adamlar otuzlu yaşlarında, çocuklarsa sekiz yaşında görünüyorlardı.

"Three Lakes'e mi gidiyorsun?" diye sordu adam.

"Evet."

Yakışıklı, temiz görümlü, yanındaki adam ve arkadaki çocuklar gibi beyaz tenliydi. Diğer adam ise Latin kökenli, uzun saçlı ve göbeği kendinden önde giden biriydi.

"Biz balık tutmaya gidiyoruz. Sizi arabaya almak isterdik ama tamamen doluyuz," diyerek kamyonetin kasasını kaplayan karavanı gösterdi.

"Sorun değil. Yürümeyi severim."

"Pekâlâ, bu akşam Hawaii kokteylleri yapacağız, sizi de bekleriz."

"Teşekkürler," dedim ve onlar uzaklaşırken arkalarından izledim.

Öğleden sonranın geri kalan kısmında Hawaii kokteyllerini düşünerek yürüdüm. Ne olduklarını tam olarak bilmiyordum ama bana Snapple limonatasından pek farklı gelmedi. Yolun tepesine ulaştığımda, Three Lakes'in en batı ucuna yerleşmiş olan kırmızı kamyoneti ve adamları gördüm. PDY onların tam arkasındaydı. Göl kıyısı boyunca doğruya doğru giden dar patikayı izleyerek gölün çevresine yayılmış olan kayaların arasında gözlerden uzak bir yer buldum. Çadırımı kurdum ve süngerimi sıkıp yeniden takmak için ormana daldım. Yüzümü ve ellerimi yıkamak ve su filtrelemek için göle indim. Banyo yapmak için suya girmek de aklımdan geçti ama su buz gibiydi ve zaten dağ havasında epey üşümüştüm. PDY'ye gelmeden önce göllerde, nehir ve derelerde pek çok banyo yapacağımı hayal etmişim ama gerçekte nadiren suya girmiştım. Günün sonunda genellikle yorgunluktan her yerim ağrıyor ve ateşten titriyor gibi hissediyordum ama bu sadece

bitkinlikten ve kuruyan terimin serinliği yüzünden oluyordu. Çoğu zaman yapabildiğim en iyi Şey yüzümü yıkamak ve gece giydiğim tayt ve polar anorağıma bürünmeden önce terden ıslanmış tişört ve Şortumu çıkarmak oluyordu.

Botlarımı çıkardım, ayağımdaki yapışkan bandı ve yara bantlarını da çıkarıp buz gibi suya daldırdım. Ayağımı ovarken kararan diğer ayak tırnağım da elimde kaldı. Bu kaybettiğim ikinci tırnaktı. Göl sakin ve berraktı, çevresi kayalar arasına dağılmış yapraklı çalılar ve yüksek ağaçlarla çevriliydi. Çamurun içinde parlak yeşil bir kertenkele gördüm; ışık hızında kaçmadan önce bir an olduğu yerde donmuş gibi durdu. Sahilden gidildiğinde adamların kampı fazla uzak değildi ama henüz benim varlığımın farkına varmamışlardı. Onların yanına gitmeden önce dişlerimi fırçaladım, dudak yumuşatıcısını sürdüm ve saçımı Şöyle bir taradım.

Sallana sallana yaklaşırken, kamyonette öndeki yolcu koltuğuunda oturan adam, “İşte geldi,” diye bağırdı. “Hem de tam zamanında.”

Hawaii kokteyli olduğuunu varsaydığım sarı bir sıvıyla dolu kırmızı plastik bir bardağı elime tutuşturdu. İçinde buz parçaları vardı. Votka vardı. Hindistan cevizi suyu vardı. Bir yudum aldığımda bayılacağımı sandım. Alkol çarptığı için değil, sıvı şeker ve içkinin muhteşem karışımının güzelliğinden.

İki beyaz adam itfaiyeciydi. Latin olanı amatör olarak ressamdı ama meslek olarak marangozdu. Adı Francisco’ydu ama herkes onu Paco diye çağırıyordu. Beyaz adamlardan birinin kuzeniydi ve Mexico City’den ziyaret için gelmişti ama üçü de itfaiyeci olanların hâlâ oturduğu Sacramento’da birlikte büyümüşlerdi. Paco on yıl önce büyük büyükannesini ziyaret etmeye Meksika’ya gitmiş, Meksikalı bir kadına aşık olmuş ve orada kalmıştı. İtfaiyecilerin oğulları savaş oyunları oynayarak etrafımızda koşuşup kayaların arkasından plastik tabancalarıyla birbirlerine ateş ederken biz de erkeklerin henüz yakmadıkları kamp

ateşi odunlarının çevresinde oturduk arada bir çığlıklar ve tabanca patlama sesleri çıkararak onların oyununa katıldık.

Onlara yaptığım şeyi anlatıp sekiz tırnağı kalan hırpalanmış ayaklarımı gösterdiğimde, itfaiyeciler, “Şaka yapıyor olmalısın! *Şaka yapıyor olmalısın!*” diye hayret çığlıkları attılar. Bana durmadan Hawaii kokteyli ve mısır cipsi verirken hayret içinde kafalarını iki yana sallayarak birbirini ardına sorular sordular.

Paco bir kâse avokado salatası hazırlarken, “Asıl *yürekli* olan kadınlardır,” dedi. “Biz erkekler öyle olduğumuzu düşünürüz ama yanılıyoruz.” Atkuyruğu yapılmış ve ucuna kadar bölümler halinde basit lastiklerle bağlanmış olan uzun ve gür saçları sırtında bir yılan gibi uzanıyordu. Ateş yakıldıktan ve birinin gölden tuttuğu alabalığı ve bir diğerrinin geçen kış avladığı geyik etinden yahnii yedikten sonra, diğer iki adam ve oğulları çadırlarına gittiklerinde, ateşin başında yalnız kaldık.

“Benimle birlikte bir cigaralık içer misin?” diye sordu ve gömlek cebinden bir tane çıkardı. Cigaralığı yaktı, bir nefes aldı ve bana uzattı. Karanlık gölün çevresine bakınarak, “Demek Sierra’lar bunlar, ha?” dedi. “Büyürken onca zaman içinde hiç buraya gelmemiştim.”

Cigaralığı ona geri verirken, “Buraya Işık Bölgesi diyorlar,” dedim. “Bu adı John Muir vermiş. Nedenini anlıyorum. Buradaki gibi bir ışığı hiç görmemişim. Güneş dağların ardından doğup batıyor.”

Paco gözlerini ateşe dikerek, “Ruhsal bir yürüyüştesin, öyle değil mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedim. “Belki de öyle denebilir.”

Bana dikkatle bakarak, “Aynen öyle,” diyerek ayağa kalktı. “Sana vermek istediğim bir şey var.” Kamyonete gitti ve bir tişörtle geri dönerek bana uzattı. Havaya kaldırıp baktım. Ön tarafında, saçındaki rastalar elektrik gitarlarla çevrili olan Bob Marley’in büyük bir resmi ve Kolomb öncesi büstlerin profilden görünümüleri vardı. Arkasında

ise Rastafaryanların Tanrı'nın insan şekline girmiş hali olarak gördükleri Haile Selasiye'nin, kırmızı, yeşil ve sarı renkte helezonlarla çerçevelenmiş bir resmi vardı. Ben ateşin ışığında tişörtü incelerken Paco, "Bu kutsal bir tişörttür," dedi. "Bunu almanı istiyorum çünkü hayvanların ruhu, yerin ve göğün ruhuyla yürüdüğünü görebiliyorum."

Duygulanmanın verdiği sessizlikle, yarı sarhoşluğun ve kafamın esrardan tamamen uyuşmuş olmasının verdiği, tişörtün gerçekten kutsal olduğundan emin olma duygusuyla başımı sallayarak, "Teşekkür ederim," dedim.

Kampıma geri yürüdükten sonra, çadırıma girmeden önce elimde tişörtle bir süre durup yıldızlara baktım. Paco'dan uzaklaştıktan sonra, havanın serinliğinde ayrılmış olarak, ruhlarla yürüme konusunu düşünmeye başladım. Ne demekti bu? Ben ruhlarla mı yürüyordum? Annem de öyle miydi? Öldükten sonra nereye gitmişti? Lady neredeydi? Gerçekten birlikte nehrin öteki tarafına mı gitmişlerdi? Her ikisinin de sürekli olarak rüyalarıma girmesine rağmen, mantık bana tek yaptıklarının ölmek olduğunu söylüyordu. Lady'yi gördüğüm rüyalarım, annemle ilgili rüyaların tam tersiydi. Bu rüyalarım da bana tekrar tekrar onu öldürmemi söylüyordu. Lady'yi gördüğüm rüyalarda, hiç kimseyi öldürmem gerekmiyordu. Yalnızca yumuşak ağzında taşıyarak getirdiği harikulade renkli, devasa bir çiçek buketini almam gerekiyordu. Onu alana kadar beni burnuyla dürtüyordu ve bu sunuşla, affedilmiş olduğumu biliyordum. Ama öyle miydi? Bu onun ruhu muydu, yoksa yalnızca bu konuda çalışan bilinçdışım mıydı?

Ertesi sabah Paco'nun verdiği tişörtü giydim. Önce PDY'ye geri döndüm, Belden Town'a doğru giderken ara sıra Lassen Tepesi gözüme ilişiyordu. Kuzeye doğru 90 kilometre ileride, 3137 metre yükseklikte karlı, volkanik bir dağdı. Sadece büyüklüğü ve görkemi yüzünden değil, Belden Town'ın hemen kuzeyinden gireceğim Cascade Sıradağları'ndaki geçeceğim ilk tepe olduğundan, benim için bir dönüm noktasıydı. Cascade Sıradağları, Lassen'in kuzeyinden başlayarak yüzlerce daha

alçak başka dağ arasında inişli çıkışlı bir sıra halinde uzanıyordu. Bunlardan her biri önümüzdeki haftalarda yolculuğumun ilerleyişine damga vuracaktı. Hayalimde bu tepelerin her biri, çocukluğumda tutunup sallandığım tırmanma merdivenleri gibi görünüyordu. Birine ulaştığımda diğeri erişilmez görünürdü. Tanrılar Köprüsü'ne varmak için Lassen Tepesi'nden sonra Shasta Dağı'nı, McLoughlin Dağı'nı, Thielsen Dağı'nı, Güney, Orta ve Kuzey Three Sisters Dağları'nı, Washington Dağı'nı aştıktan sonra Three Fingered Jack'ten Jefferson Dağı'na ve son olarak da Hood Dağı'na geçene kadar 80 kilometre yürüyecektim. Bu dağların hepsi yükseklikleri 2400 ile 4200 metre arasında değişen volkanik dağlardı. Şili'den başlayıp Orta ve Kuzey Amerika kıyılarında devam ederek Rusya ve Japonya'ya, oradan da Endonezya ve Yeni Zelanda'dan geçerek Antarktika'ya kadar uzanan ve Pasifik Okyanusu'nu bir at nalı şeklinde çevreleyen 40000 kilometre uzunluğundaki bir volkanlar ve derin çukurlar dizisi, Pasifik Ateş Çemberi'nin küçük bir bölümünü oluşturuylardı.

Sierra Nevada'lardaki yürüyüşümün son günü de geçti. Three Lakes'den Belden'e sadece 11 kilometre yol vardı ama bu yol 5 kilometre içinde insafsızca 1200 metre birden iniyordu. Belden'e ulaştığımda ayaklarım yepyeni bir şekilde yaralanmıştı: Ayak parmaklarımın ucu su toplamıştı. Her adımda parmak uçlarım botumun ucuna acımasızca sürtünüyordu. Bunun benim için kolay bir gün olması gerekiyordu ama Belden Town'a acı içinde topallayarak sürüklenircesine girerken, aslında buranın bir kasaba olmadığını fark ettim. Demiryolunun kenarında derme çatma bir binadan ibaretti. Binada bir bar, aynı zamanda postane olan küçük bir dükkân, küçücük bir çamaşırhane ve bir de duş yeri vardı. Dükkânın sundurmasında botlarımı çıkardım, kamp sandaletlerimi giydim ve paketimi almak için topallayarak içeri girdim. Az sonra yirmi doların bulunduğu zarf elimdeydi, görüntüsü bile öylesine rahatlatıcıydı ki bir an için ayak parmaklarımı unuttum. İki

şişe Snapple limonatası aldım ve sundurmaya dönerek birbiri ardına ikisini de içtim.

“Güzel tişört,” dedi bir kadın. Kısa, kıvrıkcık kır saçları, tasmaını tuttuğu büyük beyaz bir köpeği vardı. “Adı Odin.” Eğilip köpeğin boynunu kaşdı, sonra dikildi ve küçük yuvarlak gözlüklerini burnunun üzerinde geriye iterek gözlerini bana dikti. “Şans eseri, PDY’de mi yürüyorsunuz acaba?”

Adı Trina’ydı. Yürüyüşe birkaç gün önce başlamış olan, elli beş yaşında Coloradolı bir İngilizce öğretmeniydi. Belden Town’dan başlayarak PDY’de kuzeye doğru yürümüş ama yolun fazla karlı olduğunu görerek geri dönmüştü. Bu haber içimi kararttı. Kardan hiç kurtulamayacak mıyım? Biz konuşurken yanımıza başka bir yürüyüşçü de geldi – yürüyüşe bir gün önce başlayan ve Three Lakes’e varmak için benim de geçtiğim yoldan gelen Stacy adında bir kadın.

Sonunda yolda kadınlarla karşılaşmıştım. Coşku içinde çabucak hayat hikâyelerimizi paylaşırken duyduğum ferahlık beni şaşkına çevirdi. Trina sıkı bir hafta sonu sırt çantası kampçısıydı. Stacy geçen yaz bir arkadaşıyla birlikte Meksika’dan Belden Town’a kadar yürüyen deneyimli bir yürüyüşçüydü. Stacy’yle yoldan, ikimizin de yürümüş olduğu yerlerden, onun da geçen yıl tanıştığı Kennedy Meadows’daki Ed’dan ve Güney Kaliforniya’da bir çöl kasabasında geçirdiği, babasının şirketinde muhasebeci olarak çalıştığı ve yazları doğa yürüyüşlerine çıktığı hayatından bahsettik. Otuz yaşındaydı, İrlandalı geniş bir aileden geliyordu, açık renk tenli, güzel ve siyah saçlıydı.

Trina, “Hadi bu akşam için birlikte kamp kuralım ve bir plan yapalım,” dedi. “Şu çayırda güzel bir yer var.” Dükkândan görülebilen bir yeri işaret ediyordu. Oraya yürüdük ve çadırlarımızı kurduk. Trina ve Stacy çayırda oturup konuşturlarken ben paketimi açtım. Her şeyi paketten alıp içgüdüsel bir şekilde burnuma götürürken içime zevk dalgaları yayılıyordu. Akşamları yediğim Lipton eriştesi paketleri ya da kurutulmuş fasulye pilavlar, parlak paketli çikolatalı gofretler ve

CHERYL STRAYED

fermuarlı torbaları içindeki kuru meyveler ve kuruyemişler. Bunları yemekten gına gelmişti ama yeni ve tertemiz paketleri içinde görünce içinde bir şeyler onarılmış gibi oldu. Artık Bob Marley tişörtüm olduğu için ihtiyacım olmayan yeni bir tişört ile iki yeni yün çorap ve okumaya pek hazır olmadığım Margaret Drabble'ın *A Summer Bird-Cage* (Bir Yazlık Kuş Kafesi) adlı kitabı da vardı. Şimdiye kadar *Roman*'ın ancak yarısına kadar gelebilmiş, okuduğum sayfaları Paco'nun ateşinde atarak yakmıştım. Ve en önemlisi yeni bir yara bandı paketi vardı.

Botlarımı çıkarıp yere oturdum ve berbat haldeki ayaklarımı tedavi ettim. Trina'nın köpeği havlamaya başlayınca, başımı kaldırıp baktığımda, sarışın, mavi gözlü ve ince uzun, genç bir adam gördüm. Sürüklenir gibi yürümesinden onun da bir PDY yürüyüşçüsü olduğunu hemen anladım. Adı Brent'ti ve kendini tanıtır tanıtmaz, daha önce hiç karşılaşmamış olmamıza rağmen onu eski bir arkadaş gibi selamladım. Kennedy Meadows'dayken onun hakkında hikâyeler duymuştum. Greg, Albert ve Matt bana onun Montana'da küçük bir kasabada büyümüş olduğunu anlatmışlardı. Bir keresinde Güney Kaliforniya yakınlarında PDY'ye yakın bir kasabada bir şarküteriye girmiş ve içinde bir kilo rozbif olan bir sandviç ısmarlamış ve altı ısırmakta yiyip bitirmişti. Bunu kendisine hatırlattığımda güldü ve sırt çantasını çıkararak ayaklarıma daha yakından bakabilmek için yere, yanı başıma bağdaş kurdu.

Sierra City'de Greg'in de söylediği gibi, "Botların küçük geliyor," dedi. Ona boş boş baktım. Botlarım *küçük* olamazdı. Onlar sahip olduğum tek botlardı.

"Sanırım Three Lakes'ten o müthiş iniş yüzünden oldu," dedim.

"Ama zaten mesele de bu," diye yanıtladı Brent. "Doğru büyük-lükteki botlarla ayaklarını paralamadan inebilirdin. Botlar zaten *inebilmek* içindir."

REI mağazasındaki o iyi insanları düşündüm. Sadece bu nedenle beni tahtadan yapılmış küçük bir rampadan indirip çıkaran adamı

hatırladım: İnişlerde parmaklarımın botların ucuna çarpmadığından ve yokuşlarda da topuklarımın arkasına sürtünmediğinden emin olmak için. Mağazada öyle gibi görünmemiştii. Artık yanılmış olduğuma ya da ayaklarımın büyüdüğüne veya bu botları giydiğim sürece tam bir cehennemde olacağıma hiç şüphe yoktu.

Ama yapılacak bir şey yoktu. Yeni bir çift almak için ne param ne de alabileceğim bir yer vardı. Sandaletlerimi tekrar giydim, dükkâna geri gidip bir dolar ödeyerek duş aldım ve giysilerim iki makineli çamaşırhanede yıkanıp kururken yağmurluğumu giyerek bekledim. Bu arada Lisa'ya telefon ettim ve yanıt verdiğinde dünyalar benim oldu. Onun hayatından bahsettik, ben de kendime dair söyleyebileceklerimi anlattım. Birlikte yeni seyahat programımı gözden geçirdik. Telefonu kapattıktan sonra PDY yürüyüşçü kayıt defterini imzaladım ve Greg'in geçip geçmediğini görmek için defteri inceledim. Adı yoktu. Arkamda olması bana olanaksız geldi.

Temiz giysilerimi giyip döndüğümde, Brent'e, "Greg hakkında bir şey duydun mu?" diye sordum.

"Kar yüzünden yürüyüşü bıraktı."

Afallamış bir halde ona baktım. "Emin misin?"

"Avustralyalılar öyle söyledi. Onlarla karşılaştın mı?"

Başımı iki yana salladım.

"Balayına çıkmış evli bir çift. Onlar da PDY'den ayrılmaya karar verdiler. Onun yerine gidip AY'de yürüyeceklermiş.

AY'yi -PDY'nin çok daha popüler ve gelişmiş kuzeni olan Apalaş Yolu'nu- PDY'de yürümeye karar verdikten sonra duymuştum. Her iki yol da 1968 yılında ulusal doğa yolu olarak belirlenmişti. 3500 kilometre uzunluğundaki AY, PDY'den yaklaşık 800 kilometre daha kısaydı ve Georgia'dan Maine'e uzanan Apalaş Dağları'nın zirvelerinden geçiyordu.

"Greg de AY'ye mi gitti?" diye ciyaktıdım.

“Hayır. Karlı kısmını atlayarak ya da alternatif rotalardan gidecek yolun büyük kısmını kaçırmak istemediği için gelecek yıl devam edecekti. Avustralyalıların bana söylediği bu.”

Bu haberle kendimi kötü hissederek, “Vay canına,” dedim. Yürüyüşü bırakmaya karar verdiğim anda onunla karşılaştığım günden beri Greg benim uğurum olmuştu. O yapabiliyorsa, benim de yapabileceğime inanmıştı ve artık gitmişti. Hiç tanışmadığım ama zihnimde derhal görüntüleri oluşan Avustralyalı çift de gitmişti. Kaslı, Amazonvari Avustralyalı yapılarından dolayı, pek çok açıdan benim asla olamayacağım şekilde çetin, açık hava koşullarına hazırlıklı insanlar olduklarını onları görmeden tahmin edebiliyordum. “Peki, sen neden Apalaş Yolu’na gitmedin?” diye sorarken bir yandan da gideceğini söylemesinden çekiniyordum.

Bir süre düşündükten sonra, “Fazla kalabalık,” dedi. Başka şeyler daha söyleyecekmiş gibi bir süre bana, göğsümün üzerindeki kocaman Bob Marley yüzüne baktı. “Bu arada, bu gerçekten harika bir tişört.”

AY’ye hiç ayak basmamıştım ama Kennedy Meadows’daki erkeklerden bu konuda çok şey dinlemiştim. PDY’nin en yakın akrabası gibiydi ama yine de pek çok yönden tam tersiydi. Her az yaklaşık iki bin kişi Apalaş yürüyüşüne çıkmasına rağmen, yalnızca birkaç yüz kişi sonuna kadar gidebiliyordu ki bu her yıl PDY yolculuğuna çıkan yüz kusura yürüyüşçüden bile büyük bir sayıydı. AY’de yürüyenler gecelerin çoğunu yoldaki kamp yerlerinde ya da grup barınaklarında geçirebiliyorlardı. AY üzerinde ikmal durakları birbirine daha yakındı ve PDY yolundaki genellikle bir postane, bir bar ve küçük bir dükkândan oluşan duraklardan farklı olarak bunların çoğu gerçek kasabalardı. Balayına çıkan Avustralyalı çiftin, yoldan birkaç kilometre uzaklıktaki bir birahane, çizburger yiyip bira höpürdettiklerini, geceleri tahta bir çatı altında uyuduklarını hayal ettim. Muhtemelen yürüyüş arkadaşları tarafından yol isimleri bile verilmişti. Bu PDY’den ziyade Apalaş Yolu’nda daha yaygın bir yaklaşımdı ama bizim de isim verme

yöntemimiz vardı. Greg, Matt ve Albert, Brent hakkında konuşurken, benden yalnızca birkaç yaş küçük olmasına rağmen, çoğu kez ondan Çocuk diye bahsederlerdi. Greg de yol hakkında pek çok kesin veri bildiği ve bir muhasebeci olduğu için İstatistikçi olarak anılırdı. Matt ve Albert, Kartal İzçileri; Doug ve Tom ise Hazırlık Sınıfı'ydı. Bana bir isim verildiğini sanmıyordum ama eğer verildiyse, bilmek istemeyeceğim bir şey olabileceğine dair bir his vardı içimde.

O akşam, Trina, Stacy ve Brent'le birlikte Belden marketinin bitişiğindeki barda yemek yedik. Duşa, çamaşır yıkamaya, Snapple limonatalarına ve birkaç küçük şeye harcama yaptıktan sonra on dört dolar param kalmıştı. Menüde hem en ucuz hem de taze sebze ve kızartma gibi zıt yönlerdeki en büyük özlemlerimi karşılayacak olan iki şeyi, yeşil salata ile patates kızartmasını ismarladım. Bana beş dolara mal oldular ve artık bir sonraki ikmal paketime kadar elimde sadece dokuz dolar kalmıştı. Bundan sonraki paketi, 215 kilometre ileride McArthur-Burney Falls Memorial Eyalet Parkı'nda olan ve PDY yürüyüşçülerinin ikmal durağı olarak kullanmalarına izin veren bir posta bayisinden alacaktım. Diğerleri biralarını yudumlarken ben sefil bir halde soğuk su içtim. Yemekte yolun önümüzdeki bölümünü konuştuk. Bütün raporlarda büyük bölümünün kardan kapanmış olduğu söyleniyordu. Yakışıklı barmen konuşmalarımızı duydu ve Lassen Ulusal Volkanik Parkı'nın hâlâ beş metre kar altında olduğuna dair söylentiler dolaştığını söylemek için yanımıza geldi. Bu yıl hiç değilse kısa bir turist sezonu açabilmek için yolları dinamitliyorlarmış.

Bana doğru bakarak, "İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu. Tereddüt ettiğimi görünce, "Müesseseden," diye ilave etti.

Ağzına kadar doldurduğu bir bardak soğuk *pinot gris* getirdi. Şarabı yudumladığımda, tıpkı önceki gece Hawaii kokteyli içince olduğu gibi, zevkten başım döndü. Hesabı ödeme vakti gelinceye kadar, ertesi sabah Belden'den yola çıktığımızda, 80 kilometre kadar daha düşük rakımlardaki cip yollarını ve PDY'yi kullanmaya, sonra

yolun Lassen Ulusal Volkanik Parkı'ndaki karlı kısmını atlamak için otostop yapmaya, daha sonra da Old Station denen bir yerde tekrar PDY'ye dönmeye karar vermiştik.

Kampımıza döndükten sonra, sandalyeme oturup günlüğümden yırttığım bir sayfaya, Joe'ya mektup yazmaya başladım. Doğum günü yaklaşıyordu ve içtiğim şarap ona özlem duymama neden olmuştu. Bir yıl önce bir gece onunla, üzerimde altına hiçbir şey giymediğim bir mini etekle, halka açık bir parkta yürürken, gözlerden uzak bir girintideki taş duvara yaslanarak seviştiğimizi hatırladım. Onunla birlikte her eroin alışımızda hissettiğim sersemletici duygu dalgalanmasını ve saçlarının yastığımı nasıl maviye boyadığını hatırladım. Mektuba bunları yazmaya kendime müsaade etmedim. Kalem elimde oturup sadece bunları ve PDY'de geçirdiğim günler hakkında neler söyleyebileceğimi düşündüm. Portland'da onu son görüşümde bu yana geçen bir ay içinde olanları anlatmasını sağlamak imkânsızdı. Muhtemelen bu yazla ilgili anlatacağım şeyler ona, geçen yaza ait anılarımın şu an bana geldiği kadar yabancı gelecekti, bu yüzden daha çok ben ona uzun bir soru listesi yönelttim. Nasıl olduğu, neler yaptığı, zamanını kimlerle geçirdiği ve bana Kennedy Meadows'a gönderdiği kartta ima ettiği gibi temizlenip temizlenemediğini? Kendim için değil, onun için temizlenmiş olmasını diledim. Kâğıdı katlayıp Trina'nın verdiği bir zarfa koydum. Zarfı kapatmadan önce çayırdan birkaç kır çiçeği koparıp içine sıkıştırdım.

Diğerlerine, "Bunu postaya vermeye gidiyorum," dedim ve baş lambamın çayırdaki ışığını izleyerek toprak yoldan kepenklerini indirmiş olan dükkânın önündeki posta kutusuna yürüdüm.

Mektubu kutuya koyduktan sonra bir erkek sesi, "Hey, güzel kız," diye seslendi. Yalnızca karanlık sundurmada yanan bir sigaranın ucunu görebildim.

Tereddütle, "Merhaba," diye yanıtladım.

“Benim. Barmen,” dedi ve yüzünü görebilmem için ileriye, soluk ışığa doğru çıktı. “Şarabını beğendin mi?”

“Oh. Merhaba. Evet. Gerçekten çok naziksin. Teşekkürler.”

“Hâlâ çalışıyorum,” diyerek sigarasının külünü bir saksının içine silkti. “Ama biraz sonra işim bitecek. Eğer gelip biraz eğlenmek istersen, karavanım yolun karşısında. O beğendiğin *pinot gris*’den bir şişe daha getirebilirim.”

“Teşekkürler,” dedim. “Ama yarın sabah erken kalkıp yola çıkmam gerekiyor.”

Sigarasından bir nefes daha aldı. Sigaranın ucu daha parlak yanmaya başladı. Bana şarabı getirdikten sonra onu biraz izlemiştim. Otuz yaşında olduğunu tahmin etmiştim. Kot pantolon içinde iyi görünüyordu. Neden onunla gitmemeliydim ki?

“Düşünmek için zamanın var, fikrini değiştirirsen tabii,” dedi.

Sanki onun için bunun bir anlamı varmış gibi, “Yarın 30 kilometre yürümem gerekiyor,” diye yanıtladım.

“Benim evde uyuyabilirsin,” dedi. “Sana yatağımı veririm. Eğer istersen ben kanepede yatabilirim. Onca zaman yerde uyuduktan sonra bir yatağın iyi geleceğine eminim.”

Çayırıları işaret ettim. “Burada her şeyim hazır.”

Kendimi tedirgin ancak gösterdiği ilgiden dolayı aynı ölçüde heyecanlanmış ve gururu okşanmış, içimde yalın bir arzu titreyişiyle kampa geri yürüdüm. Döndüğümde kadınlar gece için çadırlarının fermuarlarını çekmişlerdi ama Brent hâlâ uyanıktı, karanlıkta durmuş yıldızları seyrediyordu.

Onunla birlikte gökyüzünü seyrederek, “Çok güzel, değil mi?” diye fısıldadım. Tam bunu söylerken yola çıktığımdan beri bir kez bile ağlamamış olduğum aklıma geldi. Bu nasıl olabilirdi? Onca ağlamadan sonra, bunun gerçek olması mümkün görünmüyordu ama öyleydi.

Bunu fark ettiğimde neredeyse gözlerimden yaşlar boşanacaktı ama onun yerine kahkaha attım.

“Komik olan ne?” diye sordu Brent.

“Hiçbir şey.” Saatile baktım. 10.15’ti. “Genellikle bu saatte derin uykuda olurum.”

“Ben de öyle,” dedi Brent.

“Ama bu akşam hiç uykum yok.”

“Kasabada olmanın verdiği heyecandandır,” dedi.

İkimiz de güldük. Bütün gün kadınların arkadaşlığından keyif almış, PDY’ye çıktığımdan bu yana neredeyse hiç yapamadığım tarzda sohbetler için minnettardım ama bana tanıdıkmiş gibi geldiği için kendimi garip bir şekilde yakın hissettiğim kişi Brent’ti. Onun yanında dururken bana, aramızdaki uzaklığa rağmen herkesten çok sevdiğim erkek kardeşimi hatırlattığının farkına vardım.

Brent’e, “Bir dilek tutmalıyız,” dedim.

“Bir yıldızın kaymasını beklememiz gerekmez mi?” diye sordu.

“Geleneksel olarak, evet. Ama biz yeni kurallar oluşturabiliriz,” dedim. “Mesela, ben ayağımı acıtmayan botlar istiyorum.”

“Yüksek sesle söylememen gerekiyor!” dedi endişeyle. “Doğum günü mumlarını söndürürken yaptığın gibi olması gerek. Dileğinin ne olduğunu herkese söyleyemezsin. Şimdi artık gerçekleşemez. Ayakların hapı yuttu.”

Haklı olduğunu bildiğim için kendimi kötü hissetmeme rağmen kızgın bir tavırla, “Bu şart değil,” dedim.

“Pekâlâ, ben tuttum. Sıra sende,” dedi.

Bir yıldız baktım ama aklım bir şeyden diğerine gidiyordu.

“Yarın ne kadar erken yola çıkıyorsun?” diye sordum.

“Şafakla birlikte.”

“Ben de öyle,” dedim. Ertesi gün ona veda etmek istemiyordum. Trina, Stacy ve ben önümüzdeki birkaç gün boyunca birlikte yürüyüp kamp yapmaya karar vermiştik ama Brent bizden hızlı yürüyordu, bu da yalnız yürüyeceği anlamına geliyordu.

“Pekâlâ, dileğini tuttun mu?” diye sordu.

“Hâlâ düşünüyorum.”

“Dilek tutmak için iyi bir zaman,” dedi. “Bu bizim Sierra Nevada’daki son gecemiz.”

“Elveda, Işık Bölgesi,” dedim gökyüzüne.

“Bir at dileyebilirsin,” dedi Brent. “O zaman ayağını dert etmen gerekmez.”

Karanlıkta ona baktım. Bu doğrudu – PDY hem yürüyüşçülere hem de yük hayvanlarına açıktı ama henüz yolda hiç biniciye rastlamamıştım. Bakışlarımı gökyüzüne çevirerek, “Eskiden bir atım vardı,” dedim. “Aslında iki tane vardı.”

“O halde şanslıymışsın,” dedi. “Herkes at sahibi olamıyor.”

Birkaç dakika sessiz kaldık.

Dileğimi diledim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YABAN

Sığınacak bir yerim olmadığında

Cesaret evim oldu

ROBERT PINSKY

Samuray Şarkısı

Asla asla asla vazgeçme.

WINSTON CHURCHILL

BİR PARÇASI EKŞİK LOU

Chester kasabasının biraz dışındaki otoyolda otostop çekmek için beklerken, gümüş rengi Chrysler LeBaron kullanan bir adam arabayı kenara çekip dışarı çıktı. Son elli saattir Stacy, Trina ve köpeğiyle birlikte Belden Town'dan Stover Kampı denilen bir yere kadar 88 kilometre yürümüştük ama on dakika önce Honda Civic'li bir çift durup sadece iki kişilik yerleri olduğunu söylediğinde, birbirimizden ayrılmıştık. Birbirimize, "Sen git", "Hayır, sen git" deyip durduk. Sonunda ısrarlarım neticesinde onları iyi olacağıma dair ikna edebildim. Böylece Stacy ve Trina, arkalarında hantal hantal yürüyen ve bulabildiği yere oturan Odin'le birlikte arabaya bindiler.

Chrysler LeBaron'u kullanan adam yolun çakıllı banketinden bana doğru ilerlerken, *iyi olacağım*, diye düşünüyordum ama niyetinin ne olduğu algılamaya çalışırken içimde garip bir çarpıntı hissettim. Benden birkaç yaş büyük gibiydi ve yeterince iyi bir adama benziyordu. Araba tamponu gözüme iliştiğinde, gerçekten iyi bir adam *olduğuna* karar verdim. Tamponunda WHIRLED PEAS'İ HAYAL EDİN⁶ yazan yeşil bir etiket vardı.

Whirled Peas'i hayal eden bir seri katil olabilir miydi?

6 Whirled Peas Teksaslı bir sörf müziği grubudur. Adlarının ilhamını "DÜNYA BARIŞINI HAYAL EDİN" yazan araba tamponu etiketlerinden alarak, "WHIRLED PEAS'İ HAYAL EDİN" olarak yeni bir tampon etiketi modası oluşturmuşlardır. (ç. n.)

Sempatik bir tavırla, “Selam,” diye seslendim. Bilinçsizce elim Canavar’ın üzerinden uzanmış ve yanından sarkan naylon ipin ucundaki dünyanın en yüksek sesli düdüğüne tutmuştu. Boğa saldırısından bu yana düdüğü kullanmamıştım ama o günden beri düdük yalnızca sırt çantama değil, görünmez başka bir kordonla bana da tutturulmuş gibiydi ve içgüdüsel olarak yerinin her zaman farkındaydım.

Adam, “Günaydın,” diyerek tokalaşmak için elini uzatırken kah-verengi saçları gözünün üzerine düşüyordu. Adının Jimmy Carter olduğunu, eski başkan Jimmy Carter’la bir ilgisi olmadığını, arabası tamamen dolu olduğu için beni alamayacağını söyledi. Bakınca bunun doğru olduğunu gördüm. Sürücü koltuğu dışında her yer, gazeteler, kitaplar, giysiler, kola kutuları ve karmakarışık bir sürü şeyle pencere yüksekliğine kadar doluydu. Arabasına alamasa da, benimle konuşabileceğini düşünmüş. *Hobo Times* adlı bir dergide muhabir olduğunu söyledi. Ülkeyi gezip evsiz hayatı yaşayan “insanlarla” röportaj yapıyordu.

Gülerek, “Ben evsiz değilim,” dedim. “Ben uzun mesafe yürüyüşçüsüyüm.” Düdüğü elimden bıraktım ve kolumu yola doğru uzatıp geçmekte olan bir minibüse otostop işareti yaptım. Arabasına binip gitmesini dileyip göz ucuyla ona bakarak, “Ben Pasifik Dağ Yolu’nu yürüyorum,” diye açıklama yaptım. Old Station’a gitmek için iki ayrı otoyolda iki otostop yapmam gerekiyordu ve onun varlığı bu amacıma yararlı olmuyordu. Leş gibiydim, giysilerim daha da leş gibiydi ama yine de yalnız bir kadındım. Jimmy Carter’ın varlığı işi güçleştiriyor, yoldan geçen sürücülerin görüş açısını engelliyordu. Greg’le birlikte Sierra City’ye gitmeye çalışırken yol kenarından ne kadar uzun süre beklemem gerektiğini hatırladım. Jimmy Carter yanımda dururken, hiç kimse beni arabasına almayacaktı.

İnce kadife pantolonunun arka cebinden bir kalem ve ince uzun bir muhabir not defteri çıkararak, “Peki, ne kadar zamandır yollardasın?” diye sordu. Saçları dağınık ve kirliydi. Rüzgârın esiş yönüne bağlı olarak perçemleri koyu renkli gözlerinin önüne düşüp havalanıyordu.

Bana biraz boş ve kelimelerle anlatılamayan bir konuda doktora yapmış biri gibi görünüyordu. Bilincin tarihi ya da karşılaştırmalı söylem ve toplum incelemeleri gibi.

“Sana *söyledim*. Ben amaçsızca dolaşmıyorum,” dedim ve güldüm. Bir an önce bir araba bulmak için sabırsızlanıyor olsam da Jimmy Carter’ın arkadaşlığından hoşlanmıştım. PDY 15 kilometre kadar batıda olmasına rağmen, kolumla yolun iki tarafındaki ormanları işaret ederek, “Ben Pasifik Dağ Yolu’nda yürüyorum,” diye tekrarladım.

Boş bakışlarla bana baktı. Sabah saatleriydi ve hava şimdiden sıcaktı, öğlene doğru kavurucu hale gelecek bir gündü. Kokumu alıp almadığını merak ettim. Ben kendi kokumu alacak noktayı çoktan geçmiştim. Bir adım geri attım ve otostop için kaldırdığım kolumu indirdim. O yanımdan gidinceye kadar araba bulma şansım yoktu.

“Burası Ulusal Doğa Yolu,” diye açıkladım ama elinde boş not defteri, yüzünde sabırlı bir ifadeyle bana bakmaya devam etti. Ona PDY’nin ne olduğunu ve burada ne için bulunduğumu anlatırken Jimmy Carter’ın hiç de kötü görünmediğini fark ettim. Arabasında yiyecek olup olmadığını merak ettim.

“Peki, dağ yolunda yürüyorsan, *burada* ne işin var?” diye sordu.

Ona, Lassen Ulusal Volkanik Parkı’ndaki kalın kar tabakasına girmemek için buradan geçtiğimi anlattım.

“Ne kadar zamandır yoldasın?”

“Yaklaşık bir aydır *yürüyorum*,” derken bunu not almasını izledim. Otostop yaparak ve patikayı atlayarak geçirdiğim onca zamana bakacak olursak belki benim de bir nebze evsiz bir avare sayılabileceğim aklıma geldi ama bunu söylemenin akıllıca olmayacağını düşündüm.

“Bu bir ay içinde kaç gece bir çatı altında uyudun?” diye sordu.

Biraz düşündükten sonra, “Üç kez,” diye yanıtladım – bir gece Frank ve Annette’lerde, birer gece de Ridgecrest ve Sierra City’deki motellerde.

Başıyla sırt çantamı ve kayak sopamı işaret ederek, “Bütün eşyan bu kadar mı?” dedi.

“Evet. Yani ikmal yerinde de bazı şeyler var ama şimdilik hepsi bu.” Elimi Canavar’ın üstüne koydum. Onu hep bir arkadaş gibi görüyordum ama Jimmy Carter’ın yanında daha da fazla öyle geliyordu.

Sevinçle, “O halde senin bir evsiz olduğunu söyleyebilirim!” dedi ve adım soyadımın harflerini söylememi istedi.

İsteddiğini yaptım ve sonra pişman oldum.

Adımı kâğıda yazdıktan sonra, “Bu olamaz!” diye bağırdı. “Adın gerçekten bu mu?”

“Evet,” dedim ve yüzümdeki tereddüdü görmemesi için arkamı dönüp bir araba gelip gelmediğine bakar gibi yaptım. Bir tomruk kamyonu dönemeci döndü ve benim otostop işaretimin farkına bile varmadan yanımızdan gürültüyle geçti.

“Pekâlâ,” dedi Jimmy Carter, kamyon geçtikten sonra, “*gerçek* bir berduş olduğunu söyleyebiliriz.”

“Ben böyle demezdim,” diye kekeleydim. “Bir berduş ile bir yürüyüşçü birbirinden tamamen farklı şeyler.” Kayak sopasının pembe halkasını bileğime geçirdim, sopanın ucuyla toprağı kazıyarak hiçbir yere gitmeyen bir çizgi çizdim. “Senin düşündüğün anlamda başıboş yürümüyorum,” diye açıkladım. “Daha çok uzman bir yürüyüşçü denebilir. Günde 40 kilometreye yakın yürüyorum, her gün yollardan uzak, hiç kimsenin olmadığı dağlara çıkıp iniyorum, bazen günlerce hiç kimse görmediğim oluyor. Belki de bu konuda bir hikâye yazmalısın.”

Başını not defterinden kaldırıp bana baktı, saçları sert bir şekilde solgun yüzüne çarpıyordu. Tanıdığım pek çok kişi gibi görünüyordu. Benim de ona öyle görünüp görünmediğimi merak ettim.

“Hiç evsiz bir kadınla karşılaşmamıştım,” dedi sır verircesine, “yani bu çok iyi oldu.”

“*Ben evsiz değilim!*” Bu kez daha şiddetle ısrar ettim.

“Evsiz kadınlara rastlamak zordur,” diye sürdürdü.

Bunun, kadınların evsiz olamayacak kadar fazla baskı görmesi yüzünden olduğunu söyledim. Büyük olasılıkla, evsiz olmak isteyen kadınların tümü büyütülecek bir sürü çocukla eve kapatılıyordu. Babaları, yollara düşen avare adamlar olan çocuklar.

“Oh, anlıyorum,” dedi. “O halde sen bir feministsin.”

“Evet,” dedim. Sonunda bir konuda anlamış olmaktan dolayı iyi hissettim.

“En sevdiğim,” dedi ve en sevdiğinin ne olduğunu söylemeden defterine bir şeyler yazdı.

“Ama bunların hiçbir önemi yok!” diye bağırdım. “Çünkü ben zaten ne bir evsiz ne de başıboş gezen biriyim. Benim yaptığım şey tamamen yasal, biliyorsun. PDY’yi yürüten tek kişi ben değilim. İnsanlar bunu *yapıyor*. Apalaş Yolu’nu hiç duydun mu? Aynı onun gibi. Sadece bu batı kıyısında.” Söylediğimden daha fazla gibi görünen bir şeyleri yazmasını izledim.

“Senin bir fotoğrafını çekmek isterim,” dedi Jimmy Carter. Arabasına gitti ve bir fotoğraf makinesi çıkardı. “Bu arada üzerindeki çok güzel bir tişört. Bob Marley’e bayılırım. Bilekliğin de çok hoşuma gitti. Evsizlerin çoğu Vietnam’da savaşmış olan askerlerdir, bilirsin.”

Bilekliğimde yazan William J. Crockett adına baktım.

“Gülümse,” dedi ve bir fotoğraf çekti. Sanki daimi okuyucusuymuşum gibi, hakkımda yazacağı yazıyı *Hobo Times*’ın sonbahar sayısında görebileceğimi söyledi. “Makaleler *Harper’s*’da da yayınlanıyor,” diye ilave etti.

Büyük bir şaşkınlıkla, “*Harper’s* mı?” diye sordum.

“Evet, bu önemli bir...”

“*Harper’s*’ın ne olduğunu biliyorum,” dedim sözünü keserek. “Ve *Harper’s* dergisinde olmak istemiyorum. Aslında, *Harper’s*’da olmayı çok isterim ama bir evsiz olduğum için değil.”

“Senin evsiz olmadığını sanıyordum,” dedi ve arabasının bagajını açmak için döndü.

“Şey, tabii ki değilim, o yüzden böyle bir yazıyla *Harper's*’da olmak gerçekten kötü bir fikir olur. Belki de bunu hiç yazmasan iyi olur çünkü...”

Bagajdan çıkardığı bir kutu soğuk Budweiser birası ve dibinde bir avuç bir şeyler bulunan plastik bir alışveriş torbasını bana uzatırken, “Standart evsiz destek paketi,” dedi.

Öncekinden daha az coşkuyla son bir kez, “Ama ben evsiz değilim,” diye tekrarladım. Sonunda bana inanıp standart evsiz destek paketini geri almasından korktum.

“Söyleşi için teşekkürler,” dedi ve bagajı kapattı. “Buralarda kendine dikkat et.”

“Evet. Sen de öyle,” dedim.

“Bir silahın vardır sanırım. En azından olduğunu *umuyorum*.”

Var ya da yok demek istemediğim için omuz silktilim.

“Çünkü daha önce güneydeydin ama artık kuzeye gidiyorsun, yani kocaayak ülkesine giriyorsun.”

“Kocaayak mı?”

“Evet. Bilirsin, Yetiler? Yalan değil. Buradan sınıra ve Oregon’un içine kadar olan bölge, dünyada en çok kocaayak görülme olayının bildirildiği yerdir.” Sanki biri fırlayıp çıkacakmış gibi ağaçlara doğru baktı. “İnsanların çoğu onlara inanıyor. Buralarda dolaşan pek çok evsiz bunu biliyor. Kocaayak hikâyelerini sürekli duyarım.”

“Şey, ben iyiyim, sanırım. Hiç değilse şimdiye kadar iyiydim,” dedim ve midemin küçük bir takla atmasına rağmen gülümsedim. PDY yürüyüşümden önceki haftalarda hiçbir şeyden korkmamaya karar verdiğimde, ayıları, yılanları, dağ aslanlarını ve yolda karşılaştığım insanları düşünüyordum. Tüylü, insanımsı iki ayaklı yaratıkları aklıma bile getirmemiştım.

“Ama sanırım sorun çıkmayacaktır. Ben olsam endişelenmezdim. Büyük olasılıkla seni rahat bırakırlar. Özellikle de tabancan varsa.”

“Evet,” diye başımı salladım.

“Yürüyüşünde iyi şanslar,” dedi arabasına binerken.

“Sana da iyi şanslar... Evsiz arayışında,” dedim arkasından el sallarken.

Geçen arabalara otostop işareti bile yapmaya çalışmadan bir süre orada durdum. Kendimi dünyadaki bütün insanlardan daha yalnız hissediyordum. Şapkama rağmen güneş tepemi yakıyordu. Stacy ve Trina'nın nerede olduklarını düşündüm. Onları alan adam sadece 20 kilometre doğuya, PDY'ye tekrar gireceğimiz Old Station'a gitmek için kuzeye ve batıya doğru otostop yapacağımız yol ayrımına kadar götürecekti. O yol ayrımında buluşmak üzere sözleşmiştik. O araba durduğunda beni bırakıp gitmeleri için ısrar ettiğime içten içe pişman olmaya başlamıştım. Geçen bir başka arabaya başparmağımı salladım ama ancak araba geçtikten sonra elimde bira kutusu tutuyor olmamın pek iyi görünmeyeceğinin farkına vardım. Soğuk alüminyum kutuyu alnıma dayadım ve birdenbire onu içmeyi çok istedim. Neden içmeyecektim ki? Çantamda durursa ısınacaktı.

Canavarı sırtıma yükledim ve yolun kenarındaki otları geçip hendeğe indim, oradan da tekrar yukarı, bana nedense evim gibi gelen, yolların ve kasabaların dünyasının artık olmadığı kadar bana ait bir dünya olan ormana çıktım. Gölgeyi iyi bir yer bulana kadar yürüdüm. Sonra yere oturup bira kutusunu açtım. Bira sevmezdim –aslında o Budweiser hayatımda tamamını içtiğim tek biraydı– ama çok lezzetli geldi, sanırım bira sevenler için bir biranın olması gerektiği gibiydi: soğuk, keskin, zindeleştirici ve lezzetli.

Birayı içerken plastik alışveriş torbasının içindekilerine baktım. Hepsini dışarı çıkarıp yere önüme dizdim: bir paket naneli çiklet, ayrı ayrı paketlenmiş üç ıslak mendil, içinde iki aspirin olan kese kâğıdı, şeffaf kâğıtlara sarılı altı karamelli şeker, üzerinde *Steinbeck Eczaya*

YABAN

Teşekkürler yazılı bir kutu kibrit, vakumlu plastik ambalajında Slim Jim sosisi, sahte camdan yapılma bir silindir muhafaza içinde tek bir sigara, tek kullanımlık bir jilet ve kalın bir kutu fasulye konserve.

Önce biramın kalanıyla sosisleri yedim, sonra da karamelli şekerlerin hepsini arka arkaya mideye indirdim. Daha sonra hâlâ aç, her zaman aç olduğumdan fasulye konserve dikkatimi çekti. İsviçre çakımın üzerindeki minicik konserve açma aletiyle küçük küçük keserek kutuyu açtım ve çantamdan kaşığımyı çıkarmaya üşendiğim için fasulyeleri –evsiz tarzında– çakının bıçağıyla çıkararak yedim.

Biradan hafif çakırkeyif olmuş bir halde, ayrılmak için iki parça naneli çikleti birden çiğneyerek yola döndüm ve geçen her araca neşeyle otostop işareti yaptım. Birkaç dakika sonra, eski, beyaz bir Maverick durdu. Direksiyonda bir kadın, yan koltukta bir erkek ve arka koltukta da yine bir erkek ve bir köpek oturuyordu.

Kadın, “Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Old Station,” diye yanıtladım. “Ya da hiç değilse 36. ve 44. yolların kavşağına kadar.”

“Orası yolumuzun üzerinde,” dedi ve arabadan inerek bagajı açmak için arka tarafına yürüdü. Kırk yaşlarında görünüyordu. Saçları kıvrıkcık ve sarıya boyanmış, yüzü şiş ve akne izlerinden çiçekbozuguydu. Paçaları kesilmiş bir blucin şort ve paspas ipinden yapılmış gibi duran boyundan bağlı grimsi bir bluz giymiş, kelebek şeklinde sarı metal küpeler takmıştı. “Bu bayağı ağır bir çantaymış, ufaklık,” dedi ve gürültülü bir kahkaha attı.

İkimiz birlikte Canavar’ı bagaja sığdırmaya çalışırken yüzümden akan terleri silerek, “Teşekkürler, teşekkürler,” deyip duruyordum. Sonunda çantamı bagaja sığdırabildik ve ben de arka koltuğa, köpeğin ve adamın yanına sığıştım. Köpek, mavi gözlü harikulade bir Sibiryakurduydum ve koltuğun önündeki daracık yerde duruyordu. Adam zayıftı, kadınla aynı yaşlarda görünüyordu ve koyu renk saçları ince bir

CHERYL STRAYED

örgü yapılmıştı. Altına gömlek giymeden siyah bir deri yelek giymiş ve başına bisikletçi tarzında kırmızı bir bandana takmıştı.

Bir yandan koltuğun katları arasına sıkışmış olan ve bir türlü yerinden çıkmayan emniyet kemerini ararken, onun tarafına doğru, “Merhaba,” dedim. Gözlerim dövmelelerine takılmıştı: bir kolunda bir zincirin ucuna bağlanmış dikenli metal bir top, diğerinde acıdan ya da zevkten başını arkaya doğru atmış çıplak göğüslü bir kadın figürü, güneşten bronzlaşmış göğsünde kargacık burgacık harflerle boydan boya yazılmış anlamını bilmediğim Latince bir kelime vardı. Emniyet kemerini aramaktan vazgeçtiğimde, Sibiry kurdu eğildi ve yumuşak ve garip bir biçimde serin diliyle hevesle dizlerimi yalamaya başladı.

Adam, “Bu köpeğin kadın konusunda acayip iyi bir zevki var,” dedi. “Adı Stevie Ray’dir” diye ilave etti. Köpek aniden beni yalamayı bıraktı, ağzını kapattı ve sanki benimle tanıştırılmış ve kibar davranmak istemiş gibi kenarları siyah halkalı soğuk mavi gözleriyle bana baktı. “Ben de Spider’ım. Louise’le zaten tanıştın. Biz ona Lou deriz.”

Lou dikiz aynasından bir an için gözlerime bakarak, “Merhaba!” dedi.

Yolcu koltuğunda oturan adamı göstererek, “Bu da kardeşim Dave,” dedi.

“Merhaba,” dedim.

Dave geriye, bana doğru dönerek sordu, “Peki ya sen? Bir adın var mı?”

Bu daveti kabul ettiğim için içimde belli belirsiz bir kuşku hissetmeye başlamış olmama rağmen, “Ah, evet, özür dilerim. Adım Cheryl,” diyerek gülümsedim. Artık yapabileceğim bir şey yoktu. Yola çıkmıştık ve sıcak rüzgâr saçlarımı uçuşturuyordu. Bir yandan Stevie Ray’i okşarken, yan gözle Spider’a bakarak onu değerlendirmeye çalışıyordum.

Huzursuzluğumu gizlemek için, “Beni aldığınız için teşekkürler,” dedim.

Spider, “Hey, hiç sorun değil, hemşire,” dedi. Orta parmağına kare şeklinde turkuaz bir yüzük takmıştı. “Hepimiz yollara düşmüş insanlarız. Nasıl olduğunu biliriz. Geçen hafta otostop yaptım ve canımı kurtaracak bir araç bulamıyordum yanımdı. Bu yüzden seni gördüğümde Lou’ya durmasını söyledim. Karma meselesi, anlıyor musun?”

Saçlarımı kulaklarımın arkasına atmaya çalışırken, “Evet,” diye yanıt verdim. Saçlarım saman gibi kuru ve cansızdı.

Lou, ön koltuktan söze karışarak, “Peki, sen niye yollardasın?” diye sordu.

PDY hikâyesini baştan anlatarak, onlara yoldan ve bu yıl rekor düzeyde yağan kardan ve Old Station’a gitmek için otostop yapmam gerektiğinden bahsettim. Ben konuşurken üçü de sigaralarını yakarak saygılı ve mesafeli bir ilgiyle dinlediler.

Konuşmam bitince Spider, “Sana bir şey anlatacağım, Cheryl. Senin anlattıklarınla benzer bağlamda olduğunu düşünüyorum. Bir süre önce hayvanlar hakkında bir kitap okuyordum. Fransa’da lanet olası bir bilim adamı, otuzlu ya da kırklı yıllarda, her ne ise, maymunlara *sanat* resimleri çizdirmeye çalışıyormuş. Hani şu müzelerde falan gördüğün lanet olası ciddi resimlerden. Bilim adamı maymunların ellerine karakalem verip bu resimleri göstermeye devam etmiş ve sonra bir gün maymunlardan biri sonunda bir şeyler çizmiş ama çizdiği sanat resimlerinden değilmiş. Çizdiği şey kendi lanet olası kafesinin parmaklıklarıymış. *Kendi kahrolası kafesinin!* İşte işin aslı da bu, öyle değil mi? Ben bu hikâyeyle bir bağlantı kurabiliyorum ve eminim sen de kurabilirsin, hemşire.”

“Kurabilirim,” dedim içtenlikle.

CHERYL STRAYED

Dave, “Hepimiz kurabiliriz, dostum,” diyerek koltuğunda geriye doğru döndü ve Spider’la karşılıklı bir dizi motosiklet kardeşliği el hareketi yaptılar.

Sonra Spider bana döndü ve “Bu köpek hakkında sana bir şey söyleyeyim mi?” dedi. “Onu Stevie Ray Vaughan’ın öldüğü gün aldım. Kahrolası adını işte böyle aldı.”

“*Stevie Ray*’i çok severim,” dedim.

“*Texas Flood*’ı sever misin?” diye sordu Dave.

Düşüncesiyle bile kendimden geçerek, “Evet,” dedim.

“Bak burada var,” dedi ve bir CD çıkarıp Lou’yla aralarında duran portatif kasetçalara yerleştirdi. Bir dakika sonra Vaughan’ın muhteşem elektronik gitarının sesi arabayı doldurdu. Müzik bana gıda gibi geldi, bir besin maddesi, bir zamanlar kanıksamış olduğum ama şimdi ulaşamadığım için beni mest eden pek çok şey gibi. “Love Struck Baby” şarkısına tamamen dalmış bir halde yol kenarından akıp giden ağaçları izledim.

Şarkı sona erdiğinde, Lou, “Biz de âşığız, Dave ile ben. Önümüzdeki hafta evleniyoruz,” dedi.

“Tebrikler,” dedim.

Spider elinin tersiyle bir an için çıplak bacağıma dokunarak, “Sen de benimle evlenmek ister misin, tatlım?” diye sordu.

“Aldırma ona,” dedi Lou. “Sadece azgın bir yaşlı serseri o.” Dikiz aynasından bana bakarak güldü.

Köpek Stevie Ray düzenli biçimde dizimi yalar, diğer Stevie Ray ise “Pride and Joy”un şahane bir yorumuna başlarken, ben de azgın bir serseriyim, diye düşündüm. Bacağımda Spider’ın dokunduğu yer seğiriyor gibiydi. Aptalca olduğunu bilmeme rağmen tekrar yapmasını istedim. Dikiz aynasının sapından, Noel ağacı şeklinde solmuş bir araba parfümü ile bir tarafında haç işareti olan bir kart sallanıyordu. Kart döndüğünde arkasında küçük bir çocuk resmi olduğunu gördüm.

Şarkı bittiğinde, aynayı işaret ederek, “Bu senin oğlun mu?” diye Lou’ya sordum.

Uzanıp resmi okşayarak, “Bu benim küçük Luke’um,” dedi.

“O da düğünde olacak mı?” diye sordum ama yanıt vermedi. Sadece müziği kıstı ve o anda yanlış bir şey söylediğimi fark ettim.

Birkaç dakika sonra, “Beş yıl önce, sekiz yaşındayken öldü,” dedi.

“Çok üzgünüm,” dedim. Uzanıp hafifçe omuzunu okşadım.

“Bisikletine binerken kamyon çarptı,” dedi, düz bir sesle. “Hemen orada ölmedi. Hastanede bir hafta dayandı. Doktorların hiçbiri inanamadı ama hemencecik ölmedi.”

“Sıkı bir ufaklıktı,” dedi Spider.

“Kesinlikle öyleydi,” dedi Lou.

Dave, Lou’nun dizini tutarak, “Aynı annesi gibi,” dedi.

“Çok üzgünüm,” diye tekrarladım.

Lou müziği tekrar açmadan önce, “Öyle olduğunu biliyorum,” dedi. “Texas Flood” parçasında, Vaughan’ın elektronik gitarının çığlıklarını dinleyerek ve kalbim bu sese tutunmuş bir şekilde, konuşmadan ilerledik.

Birkaç dakika sonra, Lou bağırdı, “İşte senin kavşağa geldik.” Arabayı yolun kenarına çekip motoru kapattı ve Dave’e baktı. “Neden siz erkekler Stevie Ray’i tuvalete götürmüyorsunuz?”

Hepsi benimle birlikte aşağı indi ve ben bagajdan çantamı alırken birer sigara yaktılar. Dave ve Spider, Stevie Ray’i yol kenarındaki ağaçların arasına götürdüler, ben de yol kenarındaki gölgelik bir alanda Lou ile birlikte dururken Canavar’ı sırtlandım. Lou bana çocuğum olup olmadığını, kaç yaşında olduğumu, evli olup olmadığını ya da hiç evlenip evlenmediğimi sordu.

Ona, hayır, yirmi altı, hayır, evet diye yanıtlar verdim.

Bana, “Güzelsin, o yüzden ne yaparsan yap, iyi olacaksın. Ama bana gelince, insanlar sadece iyi kalpli olduğum gerçeğiyle idare etmek zorunda. Hiçbir zaman güzel olmadım.”

“Bu doğru değil, bence güzelsin.”

“Öyle mi?”

“Evet,” dedim ama onu tam olarak güzel diye tanımlayamazdım.

“Öyle mi? Teşekkürler. Bunu duymak çok hoş. Genellikle yalnızca Dave böyle düşünür.” Bacaklarıma doğru baktı. “Bacaklarının tıraşa ihtiyacı var, kızım!” diye bağırdı ve çantamın ne kadar büyük olduğunu söylerken yaptığı gibi gürültülü bir kahkaha attı. Sigarasının dumanını üfleyerek, “Yo,” dedi. “Sadece dalga geçiyorum. Bence nasıl istiyorsan öyle yapmalısın. Her kız böyle yapamaz. Bana soracak olursan topluma ve beklentilerine gidin kendinizi becerin demek lazım. Daha çok kadın bunu yapsaydı, daha iyi durumda olurduk.” Sigarasından bir nefes çekti ve dumanı düz bir çizgi halinde üfledi. “Her neyse, oğlumun ölümünden sonra, ben de öldüm. İçim öldü.” Sigarayı tuttuğu eliyle göğsüne hafifçe vurdu. “Dışarıdan aynı görünüyorum ama burası, içerisi farklıydı. Yani, hayat devam ediyor falan gibi şeyler tamam da Luke’un ölümü bütün gücümü aldı götürdü. Öyle değilmiş gibi davranmaya çalışıyorum ama öyle. Oğlumun ölümü beni benden aldı ve asla eskisi gibi olamayacağım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

Ela gözlerine bakarak, “Anlıyorum,” dedim.

“Ben de anlayacağınızı düşünmüştüm. Sende de böyle bir şey sezdim.”

Onlarla vedalaştım, kavşağın karşı tarafına geçtim ve beni Old Station’a götürecek olan yola doğru yürümeye başladım. Sıcak öylesine güçlüydü ki yerden gözle görülebilir dalgalar halinde yükseliyordu. Yola vardığımda uzakta sıcaklığın etkisiyle dalgalanır gibi görünen üç kişi gördüm.

“Stacy!” diye bağırdım. “Trina!”

Beni gördüler ve el salladılar. Odin merhaba dercesine havladı.

YABAN

*

Hep birlikte Old Station'a otostop yaptık. Burası bir kasabadan çok bir bina topluluğuna benzeyen bir başka küçük köydü. Trina evine bir şeyler göndermek için postaneye gitti. Stacy ve ben klimalı kafede otururken meyveli gazoz içip yolun bundan sonraki bölümünü tartıştık. Bu bölüm Modoc Platosu'nun Hat Creek Rim adı verilen kısmıydı. Issızlığı, susuzluğu ve gölge bulunmamasıyla ünlü, efsaneler yolunda efsanevi bir bölümdü. Sıcak ve kurak olan bölge, 1987 yılındaki bir yangında tamamen kavrulmuştu. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya* kitabı, Old Station'dan 48 kilometre uzaklıktaki Rock Springs Creek'e kadar güvenilir bir su kaynağı olmadığı konusunda uyarmasına rağmen, kitabın basıldığı 1989 yılında Orman Hizmetleri 24 kilometre içeride, eski bir yangın gözetleme kulesinin kalıntılarına yakın bir yere su tankı yerleştirmek üzereymiş. Kitap, yola çıkmadan önce bu bilginin doğrulanması gerektiği ve tank yerleştirilmiş olsa bile üzerinde atış talimi yapmak gibi barbarlıklar yüzünden böyle tanklara her zaman güvenilmemesi gerektiği konusunda uyarıda bulunmuştu.

Meyveli gazozumun içindeki buzları teker teker emerken bu bilgi üzerinde düşündüm. Yolun kuzey bölümlerinde genellikle yeterince su bulunduğundan su torbamı Kennedy Meadows'da bırakmıştım. Hat Creek Rim'deki kuraklık beklentisiyle, büyük bir şişe su alıp Canavar'a bağlamayı düşünmüştüm ama hem mali hem de fiziksel nedenlerle bunun gerekli olmamasını ümit ediyordum. 48 kilometre boyunca yanımda taşımanın sıkıntısının yanı sıra son paramı bir şişe su almak yerine bir kafede yemek yiyerek harcamayı umdum. Bu yüzden Trina, güneye giden yürüyüşçülerin yol kayıt defterine rehber kitapta bahsedilen su tankının mevcut olduğu ve içinde su bulunduğunu yazmış oldukları haberiyle postaneden döndüğünde neredeyse sevinçten sandalyemden düşecektim.

CHERYL STRAYED

2 kilometre ötedeki kamp yerine coşkuyla yürüdük ve son bir gece daha çadırlarımızı yan yana kurduk. Trina ve Stacy ertesi gün yola çıkacaklardı ama ben hem yine yalnız yürümek hem de Three Lakes'ten inişte su toplayan ve henüz iyileşmemiş ayaklarımı dinlendirmek istediğim için biraz daha kalmaya karar vermiştim.

Ertesi sabah uyandığımda kamp yerinde yalnızdım. Piknik masasına oturdum ve bir yandan yemek kabında yaptığım çayı içerken, bir yandan da *Roman*'ın okuduğum son sayfalarını yaktım. Michener'i küçümseyen profesör, bazı bakımlardan haklıydı: Bir Willam Faulkner ya da Flannery O'Connor değildi ama yine de kitap beni son derece sarmıştı ve bu sadece üslubu yüzünden değildi. Kitabın konusu beni çok etkilemişti. Pek çok şeyi kapsayan bir öyküydü ama esas olarak yazarının, editörünün, eleştirmenlerinin ve okuyucularının bakış açısından bir romanın hayatı üzerinde yoğunlaşıyordu. Hayatımda yapmış olduğum her şeyde, kendimle ilgili deneyimlediğim tüm farklı hallerim arasında değişmeyen tek bir şey vardı: Ben bir yazardım. Günün birinde kendi romanımı yazmak niyetindeydim. Şimdiye kadar yazmamış olduğum için utanıyordum. On yıl önce, bugünleri hayal ettiğimde, ilk kitabımın basılmış olacağını düşünürdüm. Birkaç kısa öykü yazmış ve bir roman yazma girişiminde bulunmuştum ama bir kitabı tamamlamanın yakınında bile değildim. Geçen yılın kargaşasında yazarlık yeteneğim beni tamamen terk etmiş gibi görünüyordu ama yürüyüşe başladıktan sonra romanın geri gelmeye başladığını, zihnimdeki şarkı parçaları ve reklam müzikleri arasına onun sesinin sızdığını hissedebiliyordum. O sabah Old Station'daki kamp yerinde, ocağın başına çömelmiş Michener'in kitabını yakabilmek için beşer onar sayfalık parçalara ayırırken kitabıma başlamaya karar verdim. Nasıl olsa önümde uzun ve sıcak bir günü geçirmekten başka yapacak bir şey yoktu, ben de piknik masamda oturup akşamüzerine kadar yazdım.

YABAN

Başımı kaldırdığımda bir çizgili sincabın içerideki yiyecek torbasına ulaşmak için çadırımın sinekliğinde bir delik açmakta olduğunu gördüm. Sincabı kovaladım, o bir ağacın üstünden bana söylenip dururken ben de ona lanetler okudum. O vakte kadar etrafımdaki kamp yerleri dolmaya başlamıştı. Piknik masalarının çoğunun üzeri artık soğutucular ve piknik ocaklarıyla kaplanmış, asfaltlanmış küçük park yerleri kamyonetler ve karavanlarla dolmuştu. Yiyecek çantamı aldım, bir gün önce Stacy ve Trina'yla oturduğumuz kafeye kadar 2 kilometre taşdım. Neredeyse bütün paramı harcıyor olmayı umursamadan bir burger siparişi ettim. Bundan sonraki ikmal paketim 67 kilometre ileride, Burney Fall'daki devlet parkındaydı ama artık nihayet daha hızlı yürüyebildiğim için oraya iki günde ulaşabilirdim. Belden'den çıktıktan sonra iki gün arka arkaya 30'ar kilometre yürümüşüm. Havanın saat dokuza, ona kadar aydınlık olduğu bir yaz gününde saat henüz beşti ve yemeğini aç kurtlar gibi yutan ben, kafedeki tek müşteriydim.

Lokantadan çıkarken cebimde bozukluklardan başka bir şey kalmamıştı. Bir telefon kulübesinin önünden geçtim, sonra geri dönüp ahizeyi kaldırdım ve içim korku ile heyecan karışımı bir duyguyla titreyerek 0'ı çevirdim. Karşıma çıkan santrale Paul'ün numarasını verdim.

Üçüncü çalışta telefonu açtı. Sesi beni öylesine heyecanlandırdı ki güçlükle merhaba diyebildim. "Cheryl!" diye bir çığlık kopardı.

Sonunda "Paul!" dedim ve hızlı ve karmakarışık bir şekilde nerede olduğumu ve onu son görüşümden bu yana neler yaptığımı anlattım. Bir saate yakın bir süre konuştuk, sevecen, coşkulu, destekleyici ve nazik bir sohbetti. Benim eski kocamış gibi değildi. En iyi arkadaşımış gibiydi. Telefonu kapattığımda aşağıya yere bıraktığım yiyecek torbama baktım. Açık turkuaz tonlarında, lastik gibi bir malzemeden yapılmış boru şeklinde bir torbaydı ve neredeyse boştu. Yerden aldım, sıkı sıkı göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapattım.

CHERYL STRAYED

Kamp yerine geri döndüm ve elimdeki *Bir Yazlık Kuş Kafesi* kitabını okuyamayacak kadar duygusal bakımdan sersemlemiş olduğum için uzun süre piknik masasında oturdum. Çevremde akşam yemeklerini hazırlayan insanları izledim ve sonra sarı güneşin pembeye ve turuncuya, gökyüzünün ise yumuşacık bir lavanta rengine dönüşmesini seyrettim. Paul'ü özledim. Hayatımı özledim. Ama geri dönmek de istemiyordum. Ona sadakatsizliklerimi anlattıktan sonra ikimizin birden yere düştüğümüz o korkunç anın hayali, dalgalar halinde gelip duruyordu. O sözleri söylediğimde başlattığım şeyin, sadece boşanmama değil, buna da yol açmış olduğunu fark ettim: Kaliforniya, Old Station'da harikulade bir gökyüzünün altında bir piknik masasında tek başıma oturuyor olmama. Üzgün ya da mutlu değildim. Kendimi gururlu ya da mahcup da hissetmiyordum. Sadece yanlış yaptığım her şeye rağmen, kendimi buraya getirmekle doğru yapmıştım.

Canavar'ın yanına gittim ve önceki gün Jimmy Carter'in bana verdiği sahte camdan kutu içindeki sigarayı çıkardım. Sigara içmezdim ama yine de kutuyu kırdım, piknik masasının üzerine oturdum ve sigarayı yaktım. Bir aydan biraz daha fazla zamandır PDY'deydim. Bu çok uzun bir zaman gibi geliyordu ama aynı zamanda yolculuğum henüz başlamış, buraya ne yapmak için geldiysem, daha yeni ortaya çıkarıyormuşum gibiydi. Kalbinde hâlâ boşluk olan kadınmışım ama bu boşluk her gün ölçülemeyecek ölçülerde kapanıyormuş gibi.

Sigaradan bir nefes çektim, dumanı üflerken o sabah Jimmy Carter arabasına binip gittiğinde kendimi nasıl tüm dünyadaki herkesten daha yalnız hissettiğimi hatırladım. Belki de gerçekten bütün dünyada herkesten daha yalnızdım.

Belki bu bir sorun değildi.

YETERİNCE UZAK

Sabahın ilk ışıklarıyla kalktım ve gayet kesin hareketlerle çadırı söktüm. Artık beş dakikada toplanabiliyordum. Mojave'deki motelde yatağın üzerine yığdığım onca şeyin çantamın içinde veya üstünde bir yeri vardı, tabii çoktan atmamış ya da yakmamışsam. Ve ben o yerin tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Ellerim neredeyse beynimi es geçerek içgüdüsel bir şekilde çalışıyordu. Canavar benim dünyamdı, benim cansız bir organım gibiydi. Ağırlığı ve büyüklüğü beni hâlâ utandırıyor olsa da bunun taşımam gereken bir yük olduğunu kabullenmiştim. Bir ay önce olduğu gibi onunla tezat oluşturduğumuzu hissetmiyordum. Bana karşı o durumu söz konusu değildi. İkimiz bir bütündük.

Canavarın ağırlığını taşımak dış görünüşümü de değiştirdi. Bacaklarım kaya kadar sert hale geldi, kaslarım incelen derimin altından daha önce hiç olmadığı kadar dalgalanarak her şeyi yapabilir gibi görünmeye başladı. Kalçalarımın, omuzlarımın ve kuyruk sokumunun üzerinde, Canavar'ın kayışlarının vücuduma sürtündüğü yerler defalarca kanadıktan ve kabuk bağladıktan sonra sonunda bundan vazgeçip sertleşerek nasır tutmuştu. Derim ancak ağaç kabuğu ve yolunmuş tavuk derisi olarak tanımlayabileceğim bir görünüm almıştı.

YABAN

Ayaklarımı mı? Şey, onlar tamamen ve anlatılamayacak kadar berbat durumdaydı.

İki ayağımın da başparmakları, Three Lakes'den Belden Town'a yaptığım amansız yamaç inişinde aldıkları hasardan kurtulamamıştı. Tırnakları ölü gibiydi. Küçük parmaklarımın derisi öylesine sıyrılmıştı ki sonunda parmakların da aşınıp yok olacağından endişe etmeye başlamıştım. Topuklarımın arkasındaki artık kalıcı hale gelen su toplamaları bileğime kadar yayılmışlardı. Ama o sabah Old Station'da ayaklarımı düşünmeyi reddettim. PDY'de yürüebilmenin en önemli kısmı zihin kontrolüne dayanıyordu: Ne olursa olsun ilerleme konusunda kesin kararlı olmak. Yaralarımı yapışkan bant ve yara bandıyla kapattıktan sonra çoraplarımı ve botlarımı giydim. Hat Creek Rim'e kadarki 25 sıcak kilometre boyunca bana yetmesi gereken ikişer kilometre iki şişemi doldurmak için topallayarak kampın çeşmesine gittim.

Henüz erken bir saat olmasına rağmen, yolun PDY ile kesiştiği yere doğru yürürken hava şimdiden sıcaktı. Kendimi dinlenmiş, güçlü ve güne hazır hissediyordum. Sabah saatlerini kurumuş dere yatakları, kaskatı kalmış su yolları arasında zikzaklar çizerek ve suyum olabildiğince seyrek yudumlayarak geçirdim. Kuşluk vaktine doğru yüksek kuru otlarla ve gölge olarak pek bir şey sağlamayan yabani çiçeklerle kaplı, kilometrelerce genişlikte kayalık dik bir bayırda yürümeye başlamıştım. Çevrede göze çarpan birkaç ağaç yıllar önce yangında ölmüş ağaçlardı, kavrulmuş gövdeleri ya kararmış ya da kül beyazıydı, dalları kırılmış veya küçük kamalar haline gelene kadar yamulmuştu. Yanlarından geçerken yalın güzellikleri beni sessiz, acı dolu bir güçle etkiliyordu.

Gökyüzü masmaviydi, şapkama ve terli yüzüm ile kollarıma sürdüğüm güneş kremine rağmen parlak ve acımasız güneş beni kavuruyordu. Kilometrelerce öteyi görebiliyordum – güneyde ve daha yakındaki karlı Lassen Zirvesi'ni ve kuzeyde uzaklarda yükselen daha yüksek ve daha karlı olan Shasta Dağı'nı. Shasta Dağı'nın görüntüsü

CHERYL STRAYED

içimi rahatlattı. Oraya gidiyordum. Onu geçtikten sonra daha ileriye, Columbia Nehri'ne kadar gidecektim. Artık kardan kurtulduğum için hiçbir şey beni yolumdan çıkaramayacakmış gibi geliyordu. Kalan kilometreleri kolayca ve neşe içinde yürüdüğüm görüntüsü zihnimde canlandı ama yakıcı sıcak çok iyi bildiğim bir şeyi hatırlatarak bunu kısa sürede bunu yok etti. Eğer Oregon-Washington sınırına kadar gidebilirim, bu ancak sırt çantası canavarının altında yürümenin bütün güçlüklerine katlanarak gerçekleştirilebilirdi.

Yürüyerek seyahat etmek normalde kullandığım yollardan çok farklı bir dünyayı dolaşma yöntemi. Kilometreler heyecansız bir şekilde akıp geçen şeyler değildi. Kilometreler, uzun ve düzensiz ot öbekleri, çamur yığınları, rüzgârda eğilen ot sapları ve çiçekler, kesilmiş ve çığlık atan ağaçlardı. Nefesimin ve yolda attığım adımlarımın sesi ile kayak sopamın tıkırtısıydı. PDY bana bir kilometrenin ne olduğunu öğretmişti. Her birinin karşısında saygılıydım. Ve o gün Hat Creek Rim'de hava sıcaktan daha sığa giderken rüzgâr, tozları kamçılamaktan da öteye gidip ayaklarımın dibinde girdaplar oluşturduğunda daha da saygılı oldum. Yine böyle güçlü bir fırtına sırasında rüzgârın çıkarabileceğinden daha ısrarlı bir ses duydum ve bunun çingırağını yakınımda ve şiddetle sallayıp beni uyaran bir çingıraklı yılan olduğunun farkına vardım. Geriye sıçradım ve patikanın üzerinde benden birkaç adım ileride, çingırağı çöreklenmiş vücudunun biraz üzerinde azarlayan bir parmak gibi kalkmış, küt yüzü bana doğru dönük bir yılan gördüm. Birkaç adım daha atmış olsaydım, üzerine basabilirdim. Bu yolda karşılaştığım üçüncü çingıraklı yilandı. Komik derecede geniş bir yay çizerek çevresinden dolaştım ve yoluma devam ettim.

Öğlen civarında küçük bir gölgelik alan buldum ve yemek yemek için oturdum. Botlarımı ve çoraplarımı çıkararak öğle yemeği molalarım hep yaptığım gibi şişmiş ve hırpalanmış ayaklarımı kaldırıp sırt çantamın üzerine koydum. Gökyüzüne bakıp üzerimde sakın daireler çizerek süzülen şahinleri ve kartalları izledim ama tam

YABAN

olarak gevşeyemiyordum. Sadece çingiraklı yılan yüzünden değildi. Arazi uzak mesafeleri görebileceğim kadar kıraç ve çıplaktı ama yine de yakınlarda gizlenmiş, saldırmayı bekleyen bir şey olduğuna dair içimdeki his devam ediyordu. Oturdum ve etrafta dağ aslanı olup olmadığına baktım, sonra kendime korkulacak bir şey olmadığını söyleyerek tekrar uzandım ama bir dalın kırılma sesi duyduğumu sanarak hemen dikildim.

Kendime, bu hiçbir şey değil, dedim. Korkmuyordum. Su şişeme uzandım ve kana kana içtim. O kadar susamıştım ki şişe boşalıncaya kadar kafama diktim, sonra kendimi tutamayıp diğerini de açarak ondan da içtim. Çantamın fermuarında sallanan termometre oturduğum gölgelik bölgedeki ısının 38 derece olduğunu söylüyordu.

Kendimi rahatlatacak şarkılar söyleyip yürürken güneş üzerime, sıcaktan fazla şeyleri de kapsayan gerçek bir fiziksel güç gibi vuruyordu. Güneş gözlüklerimin çevresinde toplanan ve gözlerimin içine akan ter canımı öylesine yakıyordu ki ikide bir durup yüzümü silmek zorunda kalıyordum. Sadece bir hafta önce giysilerimin tümünü giyip karlı dağlarda yürüdüğüme, her sabah çadırımın üzeri kalın bir tabaka buz tutmuş olarak uyandığıma inanmak olanaksızdı. Tam olarak hatırlayamıyordum bile. O beyaz günler bir rüya gibi geliyor, sanki bunca zamandır, yürüyüşümün ikinci haftasında beni az daha bundan vazgeçirecek olan o yıldırıcı sıcakta yürümüşüm gibi hissediyordum. Durdum ve yine su içtim. Su o kadar ısınmıştı ki neredeyse ağzımı yakıyordu.

Geniş yayla, çalılar ve her yana yayılan sığağa dayanıklı yabancı çiçeklerle kaplıydı. Ne olduklarını bilemediğim dikenli bitkiler yürürken bacaklarımı çiziyordu. Tanıdığım diğer bitkilerse sanki benimle konuşuyor, annemin sesiyle bana adlarını söylüyorlardı. Bunlar, adları gayet net bir şekilde aklıma gelene dek bildiğimin bile farkında olmadığım isimlerdi: Yabani havuç, castilleja, acı bakla gibi Minnesota'da da yetişen beyaz, turuncu ve mor çiçeklerdi. Arabayla giderken yol

CHERYL STRAYED

kenarında bu çiçeklere rastladığımızda annem bazen arabayı durdurur ve inip onlardan bir buket yapardı.

Yürümeyi bırakıp gökyüzüne baktım. Yırtıcı kuşlar hâlâ tepemde daireler çiziyorlardı. Asla eve dönemeyeceğim düşüncesi aklımda öylesine kesinlikle belirdi ki âdeta soluğumu kesti ama sonra vücudumu yürüyüşün bu kıraç monotonluğunda ilerletebilme çabasından başka her şeyi zihnimden çıkararak yürümeyi sürdürdüm. Yalnızca fiziksel olarak neyin daha güç olduğunu düşünebildiğiniz bu yolda sonunda monotonluğun galip gelmediği tek bir gün bile olmuyordu. Bu bir çeşit yanık tedavisi gibiydi. Yüze kadar gelip tekrar tekrar baştan başlayarak adımlarımı saydım. Yüze her gelişimde küçük bir zorluğu başarmışım gibi geliyordu. Sonra yüz fazla iyimser geldi ve önce elliye, sonra yirmi beşe ve sonra da ona indim.

Bir iki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on.

Durdum ve sırtımı biraz olsun rahatlatmak için ellerimle dizlerime yaslanarak eğildim. Ter yüzümden yere gözyaşı gibi döküldü.

Modoc Platosu, Mojave Çölü'nden farklıydı ama insana öyle gibi gelmiyordu. Her ikisi de dikenli çöl bitkileriyle dolu ve insan yaşamına uygun olmayan yerlerdi. Küçük gri ve kahverengi kertenkeleler ben yaklaşırken ya yoldan kaçıyor ya da geçerken kımıldamadan duruyorlardı. Suyu nereden bulduklarını merak ederken ne kadar sıcaklamış ve susamış olduğumu düşünmemeye çalışıyordum. Peki, ben nereden bulacaktım? Su tankından 5 kilometre uzakta olduğumu tahmin ediyordum. 250 mililitre suyum kalmıştı.

Sonra 200.

Sonra 120.

Su tankını ufukta görmeden önce son elli mililitreyi içmemeye kendimi zorladım ve saat 4.30'da işte karşımdaydı: Yanmış yangın kulesinin yamulmuş ayakları uzakta görünüyordu. Onun yanında da bir direğe dayanmış olarak duran metal bir tank vardı. Onu görür

görmez birkaç dakika içinde tanktan doyasıya su içeceğim için minnettar bir halde şişemi çıkardım ve içindeki suyun kalanını içtim. Biraz daha yaklaştıkça, tankın yanındaki tahta direğin üzerinin rüzgârda titreşen bir şeylerle dolu olduğunu gördüm. Önce bunun kurdele parçalarına sonra da parçalanmış bir kumaşa benzettim. Ancak yakınına gelince bunların direğe yapışkan bantlarla tutturulmuş küçük kâğıt parçaları olduğunu fark ettim – direğe yapıştırılmış notlar rüzgârda çırpışıyordu. Onları okumak için sendeleyerek ilerledim ama daha görmeden bile ne yazdığını biliyordum. Hepsi söyleyeceklerini çeşitli biçimlerde yazmışlardı ama tümü aynı anlamı taşıyordu: SU YOK.

Bir an korkudan paralize olarak hareketsiz kaldım. Doğruluğunu gözlerimle görmek için tankın içine baktım. Su yoktu. Suyum yoktu. Bir yudum bile yoktu.

Suyoksuyoksuyoksuyoksuyoksuyoksuyok.

Toprağa tekme savurup avuçlar dolusu adaçayı yaprağı aldım ve yine hata yaptığım için, yola çıktığım andaki kadar aptal olduğum için kendime kızarak öfkeyle etrafa savurdum. Yanlış numara botlar alan, yolda ihtiyacım olacak parayı son derece eksik tahmin eden ve hatta bu yolu yürüyebileceğini düşünen aynı aptaldım.

Rehber kitaptan koparmış olduğum sayfaları şortumun cebinden çıkardım ve tekrar okudum. Duyduğum korku günün daha erken saatlerinde yakınlarda bir şeylerin gizlendiğinden şüphelendiğim zaman hissettiğimden farklıydı. Şu anda dehşet içindeydim. Bu bir his değildi. Bir gerçektir: Kırk dereceye yakın bir sıcaklıkta, su kaynağından kilometrelerce uzaktaydım. Bunun şu ana kadar yolda karşılaştığım en ciddi durum olduğunu biliyordum. Saldırgan boğadan daha korkutucu, kardan daha sinir bozucuydu. Suya ihtiyacım vardı. En kısa zamanda ihtiyacım vardı. Şu anda ihtiyacım vardı. Bu ihtiyacı bütün gözeneklerimde hissedebiliyordum. Albert’la ilk karşılaştığımızda bana günde kaç kez tualete gittiğimi sorduğunu hatırladım. Bu sabah Old Station’dan çıktığımdan beri çişimi yapmamıştım. İhtiyaç duyma-

CHERYL STRAYED

mıştım. İçtiğim her mililitre kullanılmıştı. O kadar susamıştım ki ağzımda tükürük bile kalmamıştı.

Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya kitabının yazarları en yakın “güvenilir” suyun 25 kilometre uzaklıktaki Rock Spring Creek’de olduğunu söylüyorlardı. Ama daha yakınlarda, kalitesinin “en iyi ihtimalle kuşku verici” olduğunu düşündükleri, içilmesini kesinlikle önermedikleri bir su rezervi daha olduğunu da belirtiyorlardı. Su yaklaşık 8 kilometre ilerideydi.

Tabii ki o su rezervi de kurumadıysa.

Öyle olma olasılığının oldukça yüksek olduğunu düşünürken bir yandan da kendi tarzımda oraya doğru koşturuyordum. Ayaklarımın durumunu ve çantamın ağırlığını göz önüne alırsak bu kararlı bir yürüyüşten öte değildi. Hat Creek’in doğu yamacından bütün dünyayı görebilecekmişim gibi geliyordu. Önümde uzanan geniş vadinin kuzeyinde ve güneyinde yeşil volkanik dağlar göze çarpıyordu. Bu endişeli halimde bile bu güzellik karşısında mest olmaktan kendimi alamadım. Evet, susuzluktan ve sıcak çarpmasından ölebilecek koca bir budalaydım ama en azından güzel bir yerdeydim –bütün zorluklarına rağmen çok sevmeye başladığım bir yerdi– ve buraya iki ayağımla gelmiştim. Kendimi böyle avutarak yürümeye devam ettim, öyle susuzdum ki midem bulanmaya ve hafif ateşim çıkmaya başlamıştı. Kendime, *iyi olacağım*, diyordum. Her dönemeçte ve her yokuşu çıkarken sadece biraz daha ileride diyordum ve güneş ufka yaklaşırken sonunda su rezervini gördüm.

Etrafı incelemek için durdum. Bir tenis kortu büyüklüğünde, berbat görünüşlü bulanık bir havuzdu ama içinde su vardı. Rezervin kenarındaki küçük toprak sahile doğru yalpalayarak inerken mutluluktan kahkahalar atıyordum. İlk kez bir günde 32 kilometre yürümüştüm. Canavar’ın kayışlarını açıp yere bıraktım ve çamurlu sahile giderek kollarımı suya sokmak için çömeldim. Su gri renkte ve kan

kadar ılıktı. Ellerimi hareket ettirdiğimde dipteki çamur yosunlar arasında yükseldi ve suyun rengini siyaha dönüştürdü.

Su arıtıcımı aldım ve kuşku uyandıran sıvıyı şişeme pompaladım. Golden Oak Springs'de, arıtıcımı ilk kullandığım günkü kadar zorlandım ama filtremi neredeyse tıkayacak kadar fazla çamurlu bu suda özellikle daha zordu. Bir şişeyi doldurmayı başardığımda kollarım yorgunluktan titriyordu. İlk yardım çantamı aldım ve iyot haplarını çıkarıp şişenin içine birkaç tane attım: Hapları bunun için almıştım. Mikroplu olması muhtemel suları içmek zorunda kaldığım takdirde destek sağlaması için. Kennedy Meadows'da çantamda gereksiz bulduğu malzemeleri acımasızca atılacaklar grubuna ayıran Albert bile iyot haplarının iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü. Ertesi gün de sudan kaynaklanan bir hastalığa yakalanmıştı.

İyodun etkisini gösterip suyu içmek için güvenli hale getirmesi için otuz dakika beklemem gerekiyordu. Çılgınca susamıştım ama diğer şişeyi de doldurarak oyalanmaya çalıştım. İşim bittiğinde brandamı toprak sahile yaydım, üzerinde durup giysilerimi çıkardım. Çekilen güneşle rüzgâr tatlı tatlı esiyordu. Yumuşak esintisi çıplak kalçalarımın sıcaklığını serinletti. Yoldan birilerinin gelebileceğini hiç düşünmedim. Bütün gün kimseleri görmemiştim ama biri gelse bile susuzluktan hiçbir şeyi umursayacak halde değildim.

Saatime baktım. İyot haplarını suya koyduğumdan bu yana yirmi yedi dakika geçmişti. Genellikle akşamüzerine doğru karnım zil çalardı ama şu anda yemek yemek hiçbir şey ifade etmiyordu. Tek istediğim suyd.

Mavi brandamın üzerine oturdum ve önce bir şişe suyu, sonra da diğerini içtim. Ilık suda demir ve çamur tadı vardı ama bu kadar harika bir şeyi ender olarak içmiştim. İçimde hareket ettiğini hissedebiliyordum ve birer litrelik iki şişe bitirmeme rağmen tam olarak kendime gelememiştim. Hâlâ açlık hissetmiyordum. Yürüyüşün ilk günlerinde, müthiş yorgun olduğum içim vücudumun yemek değil

sadece uyumak istediği günlerdeki gibi hissettim. Şimdi de vücudumun tek isteği suydı. Şişelerimi tekrar doldurdum, iyodun onları arıtmasını bekledim ve yine ikisini de içtim.

Suya doydüğümde artık hava kararmış, dolunay yükselmişti. Çadırımı açacak gücü bulamadım. İki dakikada yapılabilecek bu iş bana şimdi dağları devirmek kadar zor geliyordu. Çadıra ihtiyacım yoktu. Yoldaki ilk birkaç gün dışında hiç yağmur yağmamıştı. Giysilerimi tekrar giydim ve uyku tulumumu brandanın üzerine serdim ama hava hâlâ uzanıp yatmaktan başka bir şey yapılmayacak kadar sıcaktı. Kitap okuyamayacak kadar yorgundum. Ayı seyretmek bile bir çaba gerektiriyor gibiydi. Birkaç saat önce buraya geldiğimden bu yana kuşkulu bir su rezervuarından dört litre su içmiştim ve hâlâ çışım gelmemişti. Hat Creek Rim'den bu kadar az suyla yola çıkmakla muhteşem bir aptallık etmiştim. *Bir daha asla bu kadar ihmalkâr olmayacağım.* Uykuya dalmadan önce aya söz verdim.

İki saat sonra, vücuduma hafifçe dokunan minik soğuk ellerin verdiği hoş bir duyguyla uyandım. Çıplak bacaklarımda, kollarımda, yüzümde, saçlarımda, ayaklarımda, boğazımda ve ellerimin üzerinde dolaşıyorlardı. Göğsümde ve karnımda tişörtümün üzerinden soğuk ağırlıklarını hissedebiliyordum. Gözlerimi açmadan önce hafifçe dönerek, "Hmm," diye inledim ve ağır çekimde aklıma bir sürü şey geldi.

Dolunay ve brandamın üzerinde açıkta uyuyor olduğum gerçeği vardı.

Küçük soğuk ellerin bana yavaşça dokunuyor gibi geldiği için uyandığım gerçeği vardı ve bu soğuk ellerin bana gerçekten dokunuyor olması gerçeği vardı

Ve son olarak da aydan bile büyük olan bir gerçek vardı: Bunlar küçük serin eller değil, küçük ve soğuk yüzlerce siyah kurbağaydı.

Küçük, soğuk, kaygan siyah kurbağalar her yerimde zıplıyorlardı.

Her biri bir patates cipsi kadardı. Bu amfibi bir ordu, ıslak kaygan derili bir milis gücü, büyük bir perde ayaklı göçüydü ve onlar zıplayıp, çırpınıp sıçrayarak minik, tombul, bükük bacaklı vücutlarını rezervuardan kaldırıp hiç şüphesiz kendi özel plajları gibi gördükleri ince toprak parçasına fırlatırken ben onların yolunun üzerindeydim.

Bir anda, onların arasında zıplayıp, çırpınıp sıçrayarak kendimi, çantamı, brandamı ve üzerindeki her şeyi sahilin arkasındaki çalılıklara fırlatmaya ve bunu yaparken saçlarımdan ve tişörtümüm kıvrımları arasında kurbağaları çılgın gibi silkelemeye başladım. Birkaç tane-sini de çıplak ayaklarımın altında ezmeye mecbur kaldım. Sonunda kendimi emniyete alınca, kurbağasız bir bölgede durup dolunayın ışığında onların küçük kara vücutlarının hummalı hareketlerini izledim. Maceracı kurbağaların girip girmediğini görmek için şortumun ceplerini kontrol ettim. Eşyalarımı çadır kurulabilecek düzlükte küçük bir alana taşıdım ve çantamdan çadırımı çıkardım. Ne yaptığımı görmeme gerek yoktu. Elimin bir hareketiyle çadır kurulmuştu bile.

Ertesi sabah saat 8.30'da emekleyerek çadırımdan çıktım. Sekiz buçuk benim için öğlen saati gibi geç bir vakitti. Bu sabahki 8.30 da önceki hayatımdaki öğlen vakti gibi geldi. Sanki sabahın körüne kadar dışarıda içmiş gibiydim. Bitkin bir halde sendeleyerek ayağa kalkıp etrafa bakındım. Hâlâ çişim gelmemişti. Eşyalarımı topladım, şişelerimi tekrar o berbat suyla doldurduktan sonra yakıcı güneş altında kuzeye doğru yürüdüm. Hava bir önceki günden daha da sıcaktı. Bir saat içinde, beni çingırağı ile kibarca uyarmasına rağmen az daha başka bir çingıraklı yılana basıyordum.

Sabah geç kalkışım, zonklayan su toplamış ayaklarım ve sersemletici sıcak yüzünden akşama kadar McArthur-Burney Falls Eyalet Parkı'na gelebilme umudum öğleden sonraya doğru tamamen ortadan kalkmıştı. Onun yerine yoldan biraz saparak rehber kitabımda bir market olduğu belirtilen Cassel'e yöneldim. Oraya vardığımda saat üç olmak üzereydi. Sıcaktan kaskatı kesilmiş bir halde çantamı sırtımdan

CHERYL STRAYED

indirdim ve marketin eski moda verandasındaki tahta bir iskemleye oturdum. Gölgede duran büyük termometre 39 dereceyi gösteriyordu. Cebimdeki parayı sayarken, ne kadar olursa olsun, bir Snapple limonata almaya yetmeyeceğinin bilincinde ağlamanın eşiğindeydim. Bir limonata için duyduğum istek o kadar fazlaydı ki artık özlemin de ötesine geçmişti. Âdeta midemde büyüyen bir organ haline gelmişti. Fiyatının 99 sent veya 1.05 dolar ya da 1.15 dolar olması gerekiyordu. Tam olarak bilemiyordum. Sadece 76 sentim vardı ve bunun yetmeyeceğini biliyordum. Ama yine de sadece bakınmak için markete girdim.

Tezgâhın arkasındaki kadın, “PDY yürüyüşçüsü müsünüz?” diye sordu.

Gülümseyerek, “Evet,” dedim.

“Nerelisiniz?”

Soğuk içeceklerin düzgün bir şekilde sıralandığı cam kapılı dolaplara doğru yürürken, “Minnesota,” diye seslendim. Buz gibi biralara, meyveli gazozların, şişe sularının ve meyve sularının arasından geçtim. Snapple’ların durduğu buzdolabının önünde durdum. Elimi limonata şişelerinin önündeki cama dayadım – hem sarı hem de pembe olanından vardı. Gözüme pırlanta ya da porno dergi gibi görünüyorlardı. Bakabilirdim ama dokunamazdım.

“Bugünkü yürüyüşünüz bittiyse, dükkânın arkasındaki arazide kamp yapabilirsiniz,” dedi kadın. “PDY yürüyüşçülerinin burada kalmalarına izin veriyoruz.”

Gözlerimi dikmiş içeceklere bakarken, “Teşekkürler, sanırım bunu yapacağım,” dedim. Belki birini elime alabilirim diye düşündüm. Sadece bir an için alnıma dayayabilirim. Kapıyı açtım ve bir şişe pembe limonata çıkardım. Öyle soğuktu ki sanki elimi yakıyormuş gibi geldi. “Bunun fiyatı ne?” diye sormaktan kendimi alamadım.

“Sizi dışarıda bozuk paralarınızı sayarken gördüm,” diye güldü kadın. “Kaç paranız var?”

Ona elimdeki bütün paraları verirken bol bol teşekkür ettim ve Snapple şişesiyle birlikte verandaya çıktım. Her yudum içime sarhoş edici bir zevk darbesi gibi iniyordu. Bütün serinliği içime çekme isteğiyle şişeyi iki elimle tutuyordum. Arabalar yanaşıyor, içinden insanlar çıkıp markete giriyor ve sonra dışarı çıkıp arabalarına binip gidiyordu. Daha çok uyuşturucu kafası bulanıklığına benzeyen bir Snapple sonrası mutluluğu içinde bir saat kadar onları izledim. Bir süre sonra bir kamyonet, arka kasadan bir adamın inip çantasını alarak şoföre el sallayacağı kadar kısa bir süre marketin önünde durakladı. Adam bana doğru döndü ve sırt çantamı gördü.

Pembe, kaslı yüzüne yayılan kocaman bir gülümsemeyle, “Hey!” dedi. “Bugün PDY’de yürümek için fazla sıcak bir gündü, öyle değil mi?”

Adı Rex’ti. Otuz sekiz yaşında, iri yarı, kızıl saçlı, girgin ve neşeli bir adamdı. Bana insanı sıkı sıkı kucaklayan tarzda biri gibi göründü. Markete girdi, üç kutu bira satın aldı ve verandada yanımda oturup akşama kadar sohbet ettiğimiz sürede üçünü de içti. Phoenix’te yaşıyordu ve pek anlayamadığım kurumsal bir işte çalışıyordu ama Oregon’un güneyinde küçük bir kasabada büyümüştü. İlkbaharda Meksika sınırından Mojave’ye kadar yürümüş, benim yola başladığım yerde ve aşağı yukarı aynı tarihlerde o, bazı iş konularını halletmek için altı haftalığına Phoenix’e dönmek üzere yoldan ayrılmış ve sonra karlı bölgelerin tamamını atlayarak Old Station’dan tekrar yürümeye başlamıştı.

Ona ayaklarımı gösterdiğimde, Greg’in ve Brent’in görüşlerini tekrarlayarak, “Sanırım yeni bir bota ihtiyacın var,” dedi.

“Ama yeni bot alamam. Param yok,” dedim. Artık bunu kabul etmekten utanmıyordum.

“Bunları nereden aldın?” diye sordu.

“REI’den.”

“Onları ara. Müşteri memnuniyeti garantileri vardır. Ücretsiz olarak yenisiyle değiştirirler.”

“Öyle mi?”

“800’lü numaralarını ara,” dedi.

O akşam marketin arkasındaki çayırda Rex’le birlikte kamp yaparken ve ertesi gün McArthur-Burney Falls Eyalet Parkı’na kadar olan 20 kilometrelik insaflı yolu hiç olmadığı kadar hızlı alırken hep bu konuyu düşündüm. Oraya vardığımda hemen postaneye gidip ikmal paketimi aldım ve önce santrali sonra da REI’yi aramak için yanındaki telefon kulübesine girdim. Beş dakika içinde konuştuğum kadın ücretsiz olarak bana bir numara büyük yeni bir çift bot göndermeye razı olmuştu.

Fazla küçük botlarımın yarattığı sorunlardan yakınırken bir yanda da, “Emin misiniz?” diye soruyordum.

Kadın sakın bir şekilde, “Evet,” diye yanıtladı. Ve artık iş resmî bir durum kazanmıştı: REI’yi Snapple limonatasını yapan insanlardan daha da çok sevdim. Elimdeki yeni açtığım ikmal kutusunun üzerinden okuyarak, kadına parktaki marketin adresini verdim. Ayaklarım bunu yapacak kadar iyi olsaydı, telefonu kapattıktan sonra mutluluktan zıplayabilirdim. Kutuyu yırtarcasına açtım ve içindeki yirmi doları buldum. Leş gibi koktuğumu fark etmemelerini umarak kuyruktaki turist kalabalığına katıldım. Bir külah dondurma aldım ve bir piknik masasına oturarak kontrol edemediğim bir sevinçle yedim. Orada otururken Rex geldi ve birkaç dakika sonra büyük beyaz köpeğiyle Trina göründü. Birbirimize sarıldıktan sonra onu Rex’le tanıştırdım. O ve Stacy bir gün önce gelmişlerdi. Burada yoldan ayrılıp Colorado’ya dönmeye, yazın kalan kısmında da PDY’de yürümek yerine evinin civarında birkaç günlük yürüyüşler yapmaya karar vermişti. Stacy planladığı gibi yola devam edecekti.

Trina, "Ona katılırsan çok memnun olacağından eminim," diye ilave etti. "Yarın sabah yola çıkacak."

"Yapamam," dedim ve heyecanla yeni botlarımı beklemem gerektiğini anlattım.

"Hat Creek Rim'de seni merak ettik," dedi. "Hiç su yoktu."

"Biliyorum," dedim ve ikimiz de acıklı bir şekilde başlarımızı salladık.

Rex'e ve bana, "Haydi gelin," dedi. Size kamp yaptığımız yeri göstereyim. Yirmi dakikalık yürüme mesafesinde ama bütün bunlardan uzakta," diyerek küçümsercesine eliyle turistleri, büfeyi ve marketi işaret etti. "Üstelik ücretsiz."

Ayaklarım öyle bir noktaya gelmişti ki her dinlenişten sonra tekrar ayağa kalkıp yürümeye başladığımda çeşitli yaralar yeniden açılarak canımı daha da fazla acıtıyordu. Bizi tekrar PDY'ye ağaçlar arasındaki küçük bir açıklığa götüren bir patikadan Trina ve Rex'in arkasında topallayarak yürüdüm.

Stacy, "Cheryl!" diye bağırarak beni kucaklamaya geldi.

Hat Creek Rim'den, sıcaktan, yoldan, susuzluktan, lokantada akşam hangi yemeklerin olduğundan bahsettik. Botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp kamp sandaletlerimi giydim ve çadırımı kurduktan sonra, bir yandan sohbet ederken bir yandan da keyifle ikmal paketimi açma ritüelimi yerine getirdim. Stacy ve Rex hemen arkadaş oldular ve yolun bir sonraki bölümünü birlikte yürümeye karar verdiler. Akşam yemeği için lokantaya geri yürümeye hazır olduğumda, ayağımın başparmakları o kadar şişmiş ve kızarmıştı ki iki pancara benziyorlardı. Artık çorap giymeye de tahammül edemediğim için lokantaya sandaletlerimle gittim. Piknik masamızdaki kâğıt tabaklar sosisli sandviçler, peynirli jalapeno biberleri, eritilmiş peynirle kaplı mısır cipsleri ve kenarlarından taşan parlak turuncu peynir soslarıyla

CHERYL STRAYED

tıka basa dolmuştu. Âdeta bir ziyafet, bir kutlama gibiydi. Meyveli gazozlarımızı kaldırıp şerefe içtik.

“Trina ve Odin’in eve dönüşüne!” diyerek bardaklarımızı tokuşturduk

“Stacy ve Rex’in yola çıkışına!” diye tezahürat yaptık.

“Cheryl’in yeni botlarına!” diye bağırdık.

Ve ben buna büyük bir ciddiyetle içtim.

Ertesi sabah uyandığımda, çadırım ağaçlar arasındaki açıklıkta tek başına kalmıştı. Resmî park yerindeki kampçılar için düzenlenmiş banyolara yürüdüm, bir duş aldım ve kamp yerime dönerek saatlerce kamp iskemlede oturdum. Kahvaltımı ettim ve bir oturuşta *Bir Yazlık Kuş Kafesi* kitabının yarısını okudum. Öğleden sonra botlarımın gelip gelmediğini öğrenmek için lokantanın yanındaki markete kadar yürüdüm ama tezgâhtaki kadın postanın henüz gelmediğini söyledi.

Üzülerek oradan ayrılıp parkın ismini aldığı büyük şelaleyi görmek için asfalt kaplanmış kısa bir yoldan sandaletlerimle indim. Bir tabelada Burney Falls’un yılın büyük çoğunluğunda Kaliforniya eyaletinin debisi en yüksek şelalesi olduğu yazıyordu. Güröldeyen suya bakarken kameralı, bel çantalı ve bermuda şortlu turistler arasında kendimi görünmez gibi hissettim. Bir sıraya oturdum ve bir çiftin, YABANİ HAYVANLARI BESLEMİYİN yazan bir tabela etrafında dolaşan fazla samimi bir sincap sürüsüne bir paket naneli şeker vermesini seyrettim. Bu yaptıklarını görmek beni çileden çıkardı ama öfkemin yalnızca sincapları buna alıştırmalarından kaynaklanmadığını fark ettim. Aynı zamanda bir çift oldukları için kızmıştım. Birbirlerine nasıl yaslandıklarını ve parmaklarını birbirine geçirdiklerini ve asfalt yolda birbirlerini nasıl yumuşak bir tavırla çekiştirdiklerini görmek neredeyse dayanılmaz bir şeydi. Sahip oldukları şey hem midemi bulandırıyor hem de beni kışkandırıyor. Onların varlığı romantik bir

aşkta hiçbir zaman başarılı olamadığımın kanıtıydı. Yalnızca birkaç gün önce, Old Station'da Paul'le telefonda konuşurken kendimi çok güçlü ve rahatlamış hissetmişim ama artık böyle bir şey hissetmiyordum. O zamanlar sakın olan her şey artık çalkantılıydı.

Topallayarak kampıma geri döndüm ve acı çektiren ayak başparmaklarımı inceledim. Bir şeyin dokunması bile dayanılmaz acı veriyordu. Zonklayışlarını neredeyse gözle görebiliyordum – derimin altındaki kan düzenli bir ritimle atarak tırnaklarımın rengini beyazdan pembeye dönüştürüyordu. Öylesine şişmiştiler ki tırnaklarım patlayıp yerlerinden çıkacak gibi görünüyordu. Aslında onları çıkarmanın iyi bir fikir olabileceği aklıma geldi. Tırnaklardan birini sert bir şekilde tutup çektim, önce bir an keskin bir acı ile tırnak koptu, arkasından hemen büyük bir rahatlama hissettim. Bir dakika sonra aynı şeyi diğer tırnağıma da yaptım.

Ayak tırnaklarım söz konusu olduğunda PDY ile bir çekişme içinde olduğumun farkına vardım. Skor 6-4'tü ve öncülüğü güç bela koruyabiliyordum.

Gece olduğunda ben *Bir Yazlık Kuş Kafesi*'nin okuduğum sayfalarım küçük alüminyum tavamda yakarken kamp yerime dört PDY yürüyüşüsü daha geldi. Benim yaşlarımda iki çiftti ve benim de atladığım karlar altındaki Sierra Nevada bölümü hariç olmak üzere Meksika'dan bu yana yürüyorlardı. İki çift de ayrı ayrı yola çıkmışlardı ama Güney Kaliforniya'da karşılaşmış ve karlı bölümü atlayıp birlikte yürüyerek vahşi doğada haftalardır güç birliği yapmışlardı. John ve Sarah, Kanada'nın Alberta kentindendi ve PDY'de yürümeye başladıklarında, sadece bir yıldır birlikteydiler. Sam ve Helen, Maine'den evli bir çiftti. Onlar ertesi gün mola vereceklerdi ama ben botlarım gelir gelmez yola çıkacağımı söyledim.

Ertesi sabah Canavar'ı topladım ve botlarımı çantamın iskeletine asıp sandaletlerimi giyerek markete yürüdüm. Yanındaki piknik

CHERYL STRAYED

masalarından birine oturup postanın gelmesini bekledim. Yürümek istediğim için değil mecbur olduğum için yola çıkmaya sabırsızlanıyordum. Her ikmal noktasına aşağı yukarı öngördüğüm günde varmak için uymam gereken bir program vardı. Bütün değişikliklere ve parkur atlamalara rağmen hem parasal hem de hava koşullarıyla ilgili nedenlerle seyahatimi eylül ortasına kadar bitirme planıma sadık kalmalıydim. Paketimin içinde gelen kitabı –Vladimir Nabokov’un *Lolita*’sını– okuyarak saatlerce orada oturdum. İnsanlar dalgalar halinde gelip gittiler ve bazen sırt çantam dikkatlerini çektiklerinde etrafımda küçük halkalar oluşturarak bana PDY hakkında sorular sordular. Onlarla konuşurken bazen dakikalar boyunca, kendimden duyduğum şüphe azaldı ve koca bir aptal olduğumu unuttum. Çevremde toplanan insanların ilgisinden keyiflenip sadece sırt çantalı bir seyahat uzmanı gibi değil amansız bir Amazon kraliçesi gibi hissettim. Parlak pembe renkli bir güneş siperliği ve bir yığın altın kolye takıştırmış Floridalı yaşlı bir kadın, “Bunu özgeçmişine koymanı öneririm,” dedi. “Eskiden insan kaynaklarında çalışırdım. İşverenler böyle şeylere bakarlar. Karakterli biri olduğunu gösterir ve seni diğer başvuranlardan ayrı bir yere koyar.”

Postacı saat üç civarında geldi. UPS’in adamı da bir saat sonra geldi. Botlarım ikisinde de yoktu. Midemin fenalaştığını hissettim, telefon kulübesine gittim ve REI’yi aradım.

Konuştuğum adam bana kibarca botlarımın henüz postaya verilmemiş olduğunu söyledi. Sorun şuydu: Botları bir gün içinde Ulusal Park’a ulaştıramayacaklarını öğrendiklerinde, bu kez normal postayla göndermek istemişler ama bunu haber vermek için benimle nasıl temas kuracaklarını bilemediklerinden hiçbir şey yapmamışlardı. “Anladığınızı sanmıyorum,” dedim. “PDY’de yürüyorum. Ormanlarda uyuyorum. Tabii ki benimle temasa geçemezsiniz. Burada da uzun süre kalamam – botlarımın normal postayla gelmesi ne kadar zaman alır?”

“Yaklaşık beş gün,” diye yanıtladı soğukkanlı bir tavırla.

“Beş gün mü?” diye sordum. Aslında buna sinirlenmemem gerekiyordu. Ne de olsa bana bedava yeni bot gönderiyorlardı ama yine de hayal kırıklığına uğramış ve paniklemişim. Seyahat programıma uymak zorunda olmanın yanı sıra, yolun Castle Crags’a kadar olan 130 kilometrelik bir sonraki bölümü için çantamdaki yiyeceklere ihtiyacım vardı. Botlarımı beklemek için Burney Falls’da kalacak olursam bu yiyecekleri yemem gerekiyordu çünkü elimde kalan beş dolar civarındaki parayla önümüzdeki beş gün boyunca parkın büfesinden yiyecek alamazdım. Sırt çantamı açıp rehber kitabımı çıkardım ve Castle Crags’ın adresini buldum. Ayağıma küçük gelen bu botlarla 130 kilometre daha yürümeyi düşünemiyordum bile ama REI’ye botları oraya göndermesini söylemekten başka şansım yoktu.

Telefonu kapattığımda artık kendimi lanet olası amansız bir Amazon kraliçesi gibi hissetmiyordum.

Âdeta aramızda bir anlaşma yapabilirmişiz gibi, yalvaran bir ifadeyle botlarıma baktım. Kötücül bir umursamazlıkla tozlu kırmızı bağlarından asılmış, sırt çantamın yanında sallanıyorlardı. Yeni botlarım gelir gelmez bunları PDY yürüyüşçülerinin yardım kutusuna bırakmaya karar vermişim. Onlara doğru uzandım ama bir türlü ayağıma giymeye cesaret edemedim. Belki de yolun nispeten kısa parkurlarında uyduruk kamp sandaletlerimi giyebilirdim. Yolda botlarını ve sandaletlerini değişimli olarak giyen yürüyüşçülere rastlamıştım ama onların sandaletleri benimkilerden çok daha dayanıklıydı. Sandaletlerimi yürüyüşte giymeyi hiç planlamamıştım. İndirimli satış mağzalarının birinden 19.99 dolar gibi bir fiyata satın aldığım çakma bir markaydı ve sadece günün sonunda ayaklarımı botlardan kurtarabilmek için yanıma almıştım. Sandaletlerimi çıkardım ve sanki yakından inceleyerek onlara sahip olmadıkları sağlamlığı sağlayabilmişim gibi elime aldım. Cırt cırt bantları tozdan keçe gibi olmuş ve yıpranmış uçları havaya kalkmıştı. Mavi tabanları oyun hamuru gibi yumuşamış ve öylesine incelmışti ki yürürken ayağımın altındaki

taş ve tahta parçalarının şeklini hissedebiliyordum. Bunları giymek çıplak ayakla dolaşmaktan pek farklı değildi. Ve bunlarla Castle Crag's'a kadar mı yürüyecektim?

Belki de yürümemeliyim, diye düşündüm. Belki yürümem. Burası yeterince uzak. Bunu özgeçmişime ilave edebilirdim.

"Lanet olsun," dedim. Yerden bir taş aldım ve elimden geldiği kadar sert bir şekilde yakındaki ağaca fırlattım, sonra bir tane daha, bir tane daha fırlattım.

Böyle zamanlarda hep aklıma gelen bir kadını düşündüm: Yirmi üç yaşımıdayken yıldız haritamı okuyan bir astrologdu. New York'a gitmek üzere Minnesota'dan ayrılmadan önce bir arkadaşım bana ayrılık hediyesi olarak bu astrolojik okuma seansını ayarlamıştı. Astrolog, Pat adında orta yaşlı, akıllıca bir kadındı. Üzeri gizemli işaretlerle dolu bir kâğıt parçası ve aramızda bir ses kayıt cihazıyla beni mutfak masasına oturttu. Bu işe pek inanmıyordum. Bunun, *çok iyi bir kalbiniz var* gibi genel şeyler söyleyeceği biraz eğlenceli ve ego okşayıcı bir seans olacağını düşünmüştüm.

Ama öyle olmadı. Daha doğrusu, öyle şeyler de söyledi ama aynı anda hem teselli edici hem de üzücü olan tuhaf biçimde doğru ve özel şeyler de söyledi ki, tek yapabildiğim hayret ve kederle bağırmmak için kendimi tutmak oldu. "Bunu nasıl biliyorsun?" diye sorup durdum. Sonra gezegenlerin, güneşin ve ayın doğduğu andaki açılarını; ayın Aslan burcunda, yükseleni İkizler olan bir Başak burcu olmanın ne anlama geldiğini açıklamasını dinledim. Başımı sallarken bir yandan da, *bunların hepsi mantık dışı Yeni Çağ saçmalığı*, diye düşünüyordum ama sonra kadın aklımı uçurup yedi bin parçaya ayrılmasına neden olacak doğrulukta başka bir şey daha söyleyip durdu.

Babamdan bahsetmeye başlayana kadar bu böyle sürdü. "Vietnam gazisi miydi?" diye sordu. Ona hayır, değildi dedim. 1960 yıllarının ortalarında kısa bir süre askerlik yapmıştı. Aslında annemin baba-

sının da görev yaptığı ve o dönemde, annemle tanıştıkları Colorado Springs'deki askerî üste görev yapmıştı ama Vietnam'a hiç gitmemişti.

"Vietnam'da savaşmış gibi görünüyor," diye ısrar etti. "Belki de şahsen gitmemiş olabilir. Ama oradaki bazı adamlarla ortak bir şeyi var. Derinden yaralanmış gibi. Âdeta hasar görmüş. Bu hasar hayatını zehirlemiş ve bu da sizi zehirlemiş."

Başımı sallamayacaktım. Bir astrolog babamın beni zehirlediğini söylediği anda hayatım boyunca başıma gelen her şey, başımı tamamen hareketsiz hale getiren çimentoya karışmıştı.

"Yaralanmış mı?" Tüm söyleyebildiğim bu oldu.

"Evet," dedi Pat. "Sen de aynı yerden yaralandın. Yaralarını iyileştiremediklerinde babalar böyle yapar. Çocuklarını da aynı yerden yaralar."

İfadesiz bir yüzle "Hımm," dedim.

"Yanılıyor olabilirim." Aramızdaki kâğıda bir göz attı. "Bu değişmez bir kural değildir."

"Aslında, altı yaşımdan sonra babamı sadece üç kez gördüm," dedim.

"Babaların işi çocuklara nasıl savaşçı olunacağını öğretmek, ata binmek ve gerektiğinde savaşa gitmek için kendilerine güvenmelerini sağlamaktır. Bunu babandan öğrenmezsen kendi kendine öğrenmek zorunda kalırsın."

"Ama – sanırım ben bunu zaten biliyorum," diye tısladım. "Ben güçlüyüm – her şeye göğüs gerebilirim. Ben..."

"Bu güç meselesi değil," dedi Pat. "Ve şu anda bunu göremiyor olabilirsin ama yıllar sonra bile olsa atına binip savaşman gereken bir an gelecek ve sen tereddüt edeceksin. Bocalayacaksın. Babanın açtığı yarayı iyileştirmek için bir savaşçı gibi o ata binip savaşa girmelisin."

O zaman keyiften çok kederden gibi gelen, puflamaya benzer boğuk sesle sıkılğan bir kahkaha atmıştım. Bunu biliyorum çünkü

CHERYL STRAYED

teyp kasetini eve götürüp tekrar tekrar dinlemiştim: *Babanın açtığı yarayı iyileştirmek için, bir savaşçı gibi o ata binip savaşa girmelisin. Boğuk bir puflama.*

Başa al. Tekrar dinle.

Babam kızgın olduğu zamanlarda kocaman yumruğunu benim üç ve dört ve beş ve altı yaşındaki yüzüme yaklaştırıp, “Bir yumruk sandviçi ister misin?” diye sorardı. “İster misin? Ha? HA?”

“BANA CEVAP VER!”

Aptal sandaletlerimi giydim ve Castle Crag’s’a giden uzun yola çıktım.

AĞAÇLARIN TOPLANIŞI

PDY'yi ilk kez bir kadın düşünmüş. Catherine Montgomery adında, Bellingham, Washington'da emekli bir öğretmenmiş. Dağcı ve yazar Joseph T. Hazard ile yaptıkları bir sohbet sırasında, sınırdan sınıra uzanan, “batıdaki dağlarımızın yüksek tepelerine inip çıkan bir yürüyüş yolu” olması gerektiğini önermiş. Yıl 1926'ymış. Küçük bir yürüyüşçü grubu Montgomery'nin fikrini hemen benimsemiş ama daha net bir PDY fikri ancak altı yıl sonra, Clinton Churchill Clarke bu amacı desteklemeye başladıktan sonra oluşmuş. Clarke, Pasadena'da emekliliğini yaşayan bir petrolcüymüş ama aynı zamanda açık hava sporları meraklısı bir adammış. “Motorların ve sinema salonlarının yumuşak koltuklarında oturarak çok vakit harcayan” bir kültürden ürken Clarke, yürüyüş yolu için dağlarda bir patika açılması için federal hükümette lobi yapmış. Vizyonu PDY'den daha da ileriye gidiyor, bu yolun gelecekte Alaska'dan Şili'ye kadar uzanacak “Amerika Yürüyüş Yolu'nun” sadece bir bölümü olmasını umuyormuş. Bakir doğada geçirilecek zamanın “kalıcı bir şifa ve medenileştirme yararı,” olduğuna inanıyormuş ama yirmi beş yılını PDY'yi savunarak geçirmesine rağmen, 1957 yılında öldüğünde yürüyüş yolu hâlâ bir rüyaymış.

Clark'ın bu yola belki de en büyük katkısı, 1932 yılında tanıştıklarında henüz yirmi dört yaşında olan Warren Rogers'a tanıttmasıdır.

Rogers, Alhambra, Kaliforniya'da YMCA'de⁷ çalışıyormuş ve Clarke onu YMCA'de gönüllü gruplar oluşturarak PDY'nin haritalanmasına, hatta bazı yerlerde açılmasına yardımcı olmaya ikna etmiş. Başlangıçta pek istekli olmasa da kısa süre sonra Roger bu yolun yaratılmasına tutkuyla bağlanmış ve PDY destekçisi olarak hayatının geri kalan kısmını PDY'nin karşısına çıkan hukuki, mali ve lojistik engellerin üstesinden gelmeye çalışarak geçirmiş. Roger, Kongre'nin Pasifik Dağları Yürüyüş Yolu'nu 1968 yılında onayladığını görece kadar yaşamış ama 1992 yılında yolun yapımının bitmesinden bir yıl önce ölmüş.

Rehber kitabımda yolun tarihçesi hakkındaki bu bölümü önceki yılın kışında okumuştum ama akşamüzeri sıcağında uyduruk sandaletlerimle Burney Falls'un birkaç kilometre uzağında yürüdüğüm şu ana kadar bu hikâyenin ne anlama geldiğinin farkına varamamıştım. Kulağa ne kadar mantıksız gelirse gelsin, PDY'yi yaratan Catherine Montgomery, Clinton Clarke, Warren Rogers ve diğerleri, bu zirve yolunda, batıdaki dağlarımızın tepelerinde yürüyecek kişileri hayal ederken beni düşünmüşlerdi. Ucuz çakma sandaletlerimden 1995 yılı standardı ileri teknoloji ürünü botlarıma ve sırt çantama kadar her şeyin onlara yabancı olması önemli değildi, çünkü önemli olan şey tamamen zamanlar üstü bir kavramdı. Onlara bütün engellere rağmen bu yolun yapılması için mücadele verdiren, beni ve diğer uzun mesafe yürüyüşçülerinin en kötü günlerinde bile ilerlemeye devam etmelerini sağlayan şeydi bu. Malzeme ya da botlar veya sırt çantası modalarıyla ya da belirli bir dönem felsefesiyle hatta A noktasından B noktasına gitmekle de bir ilgisi yoktu.

Bu yalnızca vahşi doğada olmanın verdiği duyguyla ilgiliydi. Ağaçların, çayırların, dağların ve çöllerin, akarsuların ve kayaların, nehirlerin ve otların, gün doğumunun ve gün batımının birikimlerine şahit olmak dışında hiçbir nedeni olmaksızın kilometrelerce yürümekle ilgiliydi. Bu güçlü ve temel bir deneyimdi. İnsanın bakir doğada her

7 Genç Hristiyan Erkekler Birliği. (ç. n.)

CHERYL STRAYED

zaman böyle hissedeceğini ve yabanıl yaşam mevcut olduğu sürece bunun hep böyle olacağını düşündüm. Sanırım Montgomery de bunu biliyordu. Clarke, Rogers ve onları izleyen binlerce insan da biliyordu. Ben de bu işi gerçekten yapmadan, PDY'nin ne kadar zor ve muhteşem olacağını görmeden önce, bu yolun beni hem paramparça edip hem de koruyacağını biliyordum.

Yoldaki altıncı haftamda Ponderosa çamları ve Douglas köknarlarının nemli gölgesinde yürürken bunları düşündüm. Ayaklarımın tabanı, ince sandaletlerimin altındaki yolun çakıllı yüzeyini hissedebiliyordu. Botların desteği olmadığı için bileklerimin kasları gerilmişti ama en azından yaralı parmaklarım her adımda botların ucuna çarpmıyordu. Bir derenin üzerindeki bir köprüye gelene dek yürüdüm. Civarda düz bir yer bulamadığım için çadırımı köprünün üstüne kurdum ve bütün gece altımdaki küçük çavlanın gürültüsüyle uyudum.

Günün ilk ışıklarıyla uyandım ve birkaç saat sandaletlerimle yürüdüm. Geçtiğim çam ve ladin ormanlarının gölgesinden çıktığımız zamanlarda güneydeki Burney Dağı'nı seyrederek yaklaşık 500 metre tırmandım. Öğle yemeğimi yemek için durduğumda, onları giymekten başka çarem olmadığını hissederek isteksizce botlarımı çantamdan çözdüm. *Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya'nın yazarlarının, Burney Falls ile Castle Crags arasındaki kilometreleri anlattıkları bölümün giriş kısmında belirttikleri şeylerin kanıtlarını görmeye başladım. Yolun bu bölümü o kadar bakımsız ki bazı yerlerde âdeta hiç yokmuş gibi görünüyor diye yazıyordu. Henüz böyle bir durum görmedim ama bu uyarı sandaletlerim açısından hayra alamet değildi. Şimdiden tabanları ayrılmaya ve her adımda ayaklarımın altında kanat gibi sallanmaya, yürüdükçe arasına küçük dal parçaları ve çakıl taşları girmeye başlamıştı.*

Ayaklarımı botlara girmeye zorladım ve acıyı görmezlikten gelip yürümeye devam ederek dünya dışı cazırtılı sesler çıkaran ürkütücü bir çift elektrik kulesinin yanından geçerek aşağıya doğru indim.

YABAN

Gün boyunca birkaç kez kuzeybatıdaki –rüzgârdan eğilmiş, çarpık çurpuk ağaç ve çalılarla kaplı koyu yeşil ve kahverengi dağlar olan– Bald Dağı’nı ve Grizzly Zirvesi’ni gördüm. Ama çoğunlukla derin traktör lastiği izleriyle bölünmüş ilkel yollarla kesişen gür ormanın içinde yürüdüm. Eskiden ağaçları tıraşlanmış ama artık yavaş yavaş hayata dönmekte olan açık alanlardan, boyları benden kısa, küçük yeşil ağaçlar ile kütük ve köklerle kaplı düzlüklerden, devrilmiş ağaç ve kırılmış dallar yüzünden patikayı bulmanın gerçekten çok zor olduğu geniş arazilerden geçtim. Ağaçlar yolun daha önce yürüdüğüm bölümlerinde rastladığım türlerdendi ama arada bir görülen geniş manzaralara rağmen orman daha farklı, her nasılsa, daha karanlık ve dağınık görünüyordu.

Akşamüzerine doğru, yolun üzerinde, yeşil bir araziye bakan engebeli bir yerde mola vermek için durdum. Arkamda dağın, önümdeyse dik bir yamacın olduğu eğimli bir yerdeydim. Oturacak başka yer olmadığından, sık sık yaptığım gibi yola oturdum. İlerdeki ağaçların tepelerine bakarken botlarımı ve çoraplarımı çıkarıp ayaklarıma masaj yaptım. Yolda oturduğum yer ormanın üzerinde bir çıkıntı gibiydi. Ağaçlardan daha uzun olmak, tepelerine bir kuş gibi yukarıdan bakmak duygusu çok hoşuma gidiyordu. Bu manzara ayaklarımdan durumundan ve önümdeki uzun, engebeli yoldan kaynaklanan endişemi azaltıyordu.

Bu dalgınlık içinde, sırt çantamın yan cebine uzandım. Cebin fermuarını çektiğimde, Canavar botlarımdan üzerine devrildi ve sol tekine öyle sert çarptı ki bot sanki ben fırlatmışım gibi havaya sıçradı. Şimşek hızıyla ve aynı zamanda ağır çekimdeymişçesine zıplamasını ve sonra hiç ses çıkarmadan dağın yamacından ağaçların üstüne düşmesini izledim. Şaşkınlıktan soluğum kesilerek botumun diğer tekine yapıştım ve göğsümün üzerinde sıkıca tutarken bu anın tersine dönmesini, birinin ormandan gülerek çıkıp kafasını sallayarak bunun bir şaka olduğunu söylemesini bekledim.

CHERYL STRAYED

Ama hiç kimse gülmedi. Kimse gülemezdi. Evrenin asla, hiçbir zaman şaka yapmadığını öğrenmiştim. İstediyini alır ve asla geri vermezdi. Gerçekten de sadece tek botum kalmıştı.

Ben de ayağa kalktım ve diğerini de yamaçtan aşağı fırlattım. Eğilip çıplak ayaklarıma baktım ve bir dakika kadar öylece bakakaldım. Sonra tabanını yapışkan bantla sağlamlaştırıp kopmak üzere olan şeritlerini tutturarak elimden geldiğince sandaletlerimi tamir etmeye başladım. Ayaklarımı bandın kat yerlerinden korumak için çoraplarımı giydim ve bir yandan bu yeni durumdan dolayı kendimi berbat hissederken öte yandan hiç değilse Castle Crag's'te yeni bir çift botun beni beklediğini düşünüp rahatlatmaya çalışarak yürüdüm.

Akşam olduğunda orman, ağaçları dikişlerinden sökülmüşçesine kesilmiş ve bakir doğa molozu denebilecek yığınlardan oluşan geniş bir alana dönüşmüştü ve arazinin kenarından geçen PDY zar zor seçiliyordu. Kırılıp düşen dallar ve altüst olan toprak yığınlarıyla kaplanmış yolu aramak için birkaç kez durmak zorunda kaldım. Tıraşlanmış arazinin kenarlardaki ağaçlar, yeni ortaya çıkmış pürüzlü kabukları ve garip açılarla uzanan çentikli dallarıyla âdeta yas tutar gibiydiler. Ormanda hiç böyle bir manzara görmemiştim. Sanki biri dev bir yıkım güllesiyle gelmiş ve onu buralarda sallamış gibiydi. Kongre bu yolun yapılmasına karar verdiğinde akıllarındaki bakir doğa patikası bu muydu? Öyle görünmüyordu ama Ulusal Orman'ın içinde yürüyordum ve umut verici adına rağmen, yetkililerin kamu yararına uygun gördükleri şekilde düzenlenen bir bölgedeydim. Bu bazen, PDY'nin çoğunda olduğu gibi araziye dokunulmamasını gerektirebiliyordu. Bazen de asırlık ağaçların sandalye ve tuvalet kâğıdı yapmak gibi amaçlarla kesilmesi anlamına geliyordu.

Altüst edilmiş, çıplak toprak beni huzursuz etti. Kendimi kederli ve öfkeli hissettim ama bir bakıma bunda kendi suç ortaklığımın karmaşık gerçeğinin de rolü vardı. Ne de olsa o masaları, sandalyeleri ve tuvalet kâğıdını ben de kullanıyordum. Enkazlar arasında dikkatle

YABAN

yavaş yavaş ilerlerken, bugün artık daha fazla yürüyemeyeceğimi biliyordum. Tıraşlanmış alanın düzleştirilmiş kısmına ulaşabilmek için dik bir set duvarına tırmandım ve kendimi yolda pek hissetmediğim kadar yalnız hissederek altüst edilmiş topraklar ve kökler arasına çadırımı kurdum. Birisiyle konuşmak istedim ve bu rastgele biri değildi.

Karen'la, Leif'le ya da Eddie'yle konuşmak istiyordum. Tekrar bir ailem olmasını, yıkılmayacağına inandığım bir şeyin içinde olmayı istiyordum. Onlara olan özlemimin yanı sıra, şimdi her biri için nefret kadar sıcak bir şey de hissediyordum. Bu ormanı çiğneyen gibi büyük bir makinenin Minnesota Ormanları'ndaki 16 hektarlık arazimizi de çiğnemesini istedim. Bunu gerçekten olacaktı gibi bütün kalbimle diledim. O zaman özgür kalacaktım gibi geliyordu. Çünkü annemin ölümünden sonra yıkımdan korunamamıştık ve şimdi topyekûn bir yıkım ferahlama gibi gelecekti. Ailemi ve evimi kaybetmek bana özel bir tıraşlama gibi olmuştu. Kalıntılar ise yalnızca, artık olmayan bir şeyin çirkin kanıtlarıydı.

PDY'de yürümeye başlamadan önceki hafta evdeydim. Dönüşte Minnesota'ya uğramayacağımı bildiğimden Eddie'yle vedalaşmak ve annemin mezarını ziyaret etmek için arabayla gitmiştim. Minneapolis'te garson olarak çalıştığım lokantadaki son vardiyamı tamamladıktan sonra arabayla üç saat kuzeye doğru giderek sabahın birinde eve varmıştım. Kimseyi rahatsız etmemek için evin önünde park edip kamyonetimde uyumayı planlamıştım ama eve vardığımda bir parti verilmekte olduğunu gördüm. Ev pırıl pırıl aydınlatılmış ve bahçede de bir ateş yakılmıştı. Etrafta çadırlar kurulmuştu ve çimlere yerleştirilmiş hoparlörlerden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu. Şehitleri Anma Günü'nün olduğu hafta sonunun cumartesi gecesiydi. Kamyonetimden indim ve çoğunu tanımadığım insan kalabalığı arasından yürüdüm. Hem partinin bu kadar gürültülü olması hem de davet edilmemiş olmak beni afallatmış ama şaşırtmamıştı. Sadece her şeyin nasıl derinden değişmiş olduğunun bir başka kanıtıydı.

CHERYL STRAYED

İnsanlarla dolu garaja girdiğimde Leif, “Cheryl!” diye seslendi. Kalabalığı yararak ona doğru ilerledim ve kucaklaştık. Kolumu fazlasıyla sıkı tutarak neşe içinde, “Mantar uçuşu yapıyorum,” dedi.

“Eddie nerede?” diye sordum.

“Bilmiyorum, ama sana göstereceğim bir şey var,” diyerek beni kolumdan çekeledi. “Seni sinir edeceği kesin.”

Bahçeye çıkıp evin ön merdivenlerini ve kapıyı geçerek mutfak masasının önüne gelene dek onu izledim. Çocukluğumuzda Tree Loft apartmanlarında yaşarken annemin on dolara satın aldığı, Eddie’yle ilk tanıştığımız gece üzerinde yemek yediğimiz ve yere oturarak yediğimiz için Çinli olduğumuzu düşündüğümüz masaydı bu. Artık normal bir masa yüksekliğindeydi. Eddie ile birlikte Tree Loft’tan müstakil bir eve taşındığımızda, Eddie masanın kısa bacaklarını kesip altına bir fıçı vidalamış ve yıllarca sandalyelerde oturup o masada yemek yemiştik. Hiçbir zaman sık bir masa olmamıştı ve yıllar içinde gittikçe daha da eskimiş, Eddie’nin ahşap macunuyla tamir ettiği yerler çatlamıştı ama o bizim masamızdı.

Ya da en azından PDY’de yürümeye gitmeden önceki akşama kadar öyle olmuştu.

Şimdi ise masanın üstü partideki insanlar tarafından yapıldığı belli olan yeni kazanmış kelimeler, deyimler, insan isimleri ve artı işaretleriyle birleştirilmiş ya da çevresine kalp şekilleri çizilmiş baş harflerle kaplanmıştı. Biz bakarken tanımadığım yeni yetme bir oğlan gelip bir İsviçre çakısıyla masanın üstünü oymaya başladı.

“Kes şunu,” diye emrettim ve çocuk bana korkuyla baktı. “Bu masa...” söylemek istediğim şeyi tamamlayamadım. Döndüm ve hızla kapıdan dışarı çıktım. Çadırların ve dışarıda yaktıkları ateşin yanından geçerek artık boş olan tavuk kümesinin ve yine artık hiçbir atm yaşamadığı otlağın yanından yürüdüm. Yolun sonunda, ağaçların arasındaki kameriyeye giderken Leif peşimden geldi, ben

ağlarken sessizce yanımda durdu. Eddie'den nefret ediyordum ama dahası kendimden çok usanmıştım. Mumlar yakmış, günlüğümde bildiriler yazmıştım. Kabullenme ve şükretme, kader, affetme ve talih konusundan sağlıklı kararlar almıştım. İçimdeki küçük, katı bir yerde annemi, babamı ve sonunda da Eddie'yi serbest bırakmıştım. Ama bu masa başka bir şeydi. Bunu da kaybetmeye razı olmam gerektiği hiç aklıma gelmemişti.

"Minnesota'dan ayrıldığıma çok memnunum," dedim acı bir sesle. "Çok memnunum."

"Ben değilim," dedi Leif. Elini başımın arkasına, saçlarımın üzerine koydu ve sonra geri çekti.

Ellerimle yüzümü ve burnumu silerek, "*Senden* ayrılmaktan memnun olduğumu kastetmedim," dedim. "Ama seni zaten neredeyse hiç göremiyorum." Her ne kadar hayatındaki en önemli insan olduğumu iddia etse, zaman zaman bana "ikinci anne" dese de onu ara sıra görebiliyordum. Kaçamaklı ve anlaşılması zor, sorumsuz ve izlenmesi neredeyse olanaksız biriydi. Telefonu sürekli olarak kesikti. Yaşam tarzı her zaman geçiciydi. "Beni ziyaret edebilirsin," dedim

"Nerede ziyaret edeceğim?" diye sordu.

"Sonbahardan sonra nerede yaşamaya karar verirsem. PDY'yi tamamladıktan sonra."

Nerede yaşayacağım konusunda düşünmüştüm. Neresi olacağına karar veremiyordum. Herhangi bir yer olabilirdi. Bildiğim tek şey burası olamayacağıydı. Annemin ölümünden önceki günlerinde ona küllerinin nereye savrulmasını istediğini bana söylemesi için ısrar ettiğimde, telaşlı bir halde ısrarla "*Burada olmaz! Burada olmaz!*" diyordu. Bununla ne kastettiğini hiç öğrenemedim. Minnesota'da kalmak mı istemiyordu, yoksa bunu hastanede konuşmak mı istemiyordu?

"Belki de Oregon olur," dedim Leif'e ve bir süre sessiz kaldık.

Birkaç dakika sonra, “Bu kameriye karanlıkta çok hoşmuş,” diye fısıldadı ve ikimiz de etrafımıza bakarak gece karanlığında kameriyeyi seyrettik. Paul’le bu kameriyede evlenmiştik. Bunu yedi yıl önce düğün törenim için Annem ve Eddie’nin de yardımıyla hep birlikte inşa etmiştik. Burası bizim saf ve talihsiz aşkımızın mütevazı kalesiydi. Çatısı ondüleli tenekeden, yanları dokunduğunuzda kıymık batıran zımparalanmamış tahtadandı. Zemini sıkıştırılmış toprak ve yıllar önce ailemin sahip olduğu mavi el arabasıyla ormandan taşıdığımız yassı taşlardan oluşuyordu. Paul’le kameriyede evlendikten sonra, burası insanların yürüyüşe çıktıklarında gittiği, bir araya gelmek istediklerinde birlikte oturdukları bir yer haline geldi. Eddie, yıllar önce anneme armağan olarak oraya geniş bir ip hamak asmıştı.

Leif hamağı işaret ederek, “Hadi şuna yatalım,” dedi. Hamağa uzandık, Paul’le evlendiğimizde üzerinde durduğum taşı bir ayağımla iterek usul usul bizi salladım.

Duygusuz bir sesle, “Ben artık boşandım,” dedim.

“Daha önce boşanmış olduğumu sanıyordum.”

“Artık resmiyet kazandı. İşleme koymaları için belgeleri bakanlığa göndermemiz gerekiyordu. Hâkimin onayladığı belgeler geçen hafta elime geçti.”

Hiçbir şey söylemeden başını salladı. Bana ve başıma açtığım boşanma işine pek acıma hissi duymadığı belli oluyordu. O, Eddie ve Karen, Paul’ü severlerdi. Her şeyi neden mahvettiğimi onlara anlatamamıştım. Söyledikleri tek şey, “*Ama çok mutlu görünüyordun,*” olmuştu. Ve bu doğrudu: Öyle görünüyorduk. Tıpkı annem öldükten sonra her şey yolundaymış gibi görüldüğüm gibi. Kederin yüzü yoktur.

Leif’le birlikte hamakta sallanırken, ağaçlar arasından evin ışıklarına ve ateşe bakıyorduk. Sakinleşip sona ermeye yüz tutan partidekilerin sesleri azalmıştı. Annemizin mezarı oldukça yakınıımızda, yolun otuz adım kadar ilerisinde, bir çiçek tarhı hazırlayıp küllerini

YABAN

gömdüğümüz ve bir mezar taşı diktiğimiz küçük bir açıklıktaydı. Onu yanımızda hissettim, Leif'in de onu yanımızda hissettiğini hissettim ama kelimelerimin bu duyguyu yok edeceği korkusuyla hiçbir şey söylemedim. Farkına varmadan uyuyup kaldım ve güneş gökyüzünde yükselmeye başladığında uyandım, bir an nerede olduğumu unutup irkilerek Leif'e döndüm.

"Uyuyakalmışım," dedim.

"Biliyorum," diye yanıtladı. "Ben uyanıktım. Mantarlar yüzünden."

Hamakta oturur konuma geçtim ve dönüp ona baktım. "Senin için endişeleniyorum," dedim. "Biliyorsun, şu uyuşturucu konusunda."

"Bunu sen mi söylüyorsun?"

Sesimin savunmacı bir ton almamasına çalışarak, "O farklıydı. Sadece bir dönemdi ve böyle olduğunu sen de biliyorsun," dedim. Eroine bulaşmaktan pişmanlık duyduğum pek çok neden vardı ama en çok kardeşimin gözünde güvenilirliğimi kaybetmekten pişmanlık duyuyordum.

"Hadi biraz yürüyelim," dedi.

"Saat kaç?" diye sordum.

"Kimin umurunda?"

Yoldan geri yürüdük, çadırları ve arabaları geçip evin önündeki çakıllı yola geldik. Yumuşak ve hafif pembe tondaki ışık o kadar güzeldi ki yorgunluğumun önemi kalmadı. Evin araba yolu girişinden az ötedeki terk edilmiş eve doğru yürümeye başladı. Çocukluğumuzda henüz araba kullanacak yaşta olmadığımız dönemlerin uzun yaz günlerinde sıkılınca gittiğimiz yerdı burası. O zamanlar ev boştu ve yıkık döküktü. Şimdi ise daha da harap hale gelmişti.

Evin verandasına çıkarken, yıllar önce Finli yaşlılardan duyduğum bilgiyi hatırlayarak, kardeşime, "Sanırım burada yaşayan kadının adı Violet'ti," dedim. Ön kapısı hiçbir zaman kapalı olmazdı, şimdi de değildi. Kapıyı iterek açtık ve eksik döşeme tahtalarını atlayarak içeri

girdik. On iki yıl önce evde etrafa saçılmış olan eşyalar şaşırtıcı bir şekilde hâlâ aynı yerde duruyorlardı ama daha eskimişlerdi. Sararmış bir dergiyi aldım ve Minnesota Komünist Partisi tarafından yayımlandığını ve tarihinin 1920 yılının Ekim ayı olduğunu gördüm. Üzerinde pembe güller olan yan yatmış çatlak bir çay fincanını düzeltmek için eğildim. Ev öyle küçüktü ki birkaç adımda her yeri görülebiliyordu. Arka tarafa yürüdüm ve tutan tek menteşesinden asılı duran, üst kısmı camlı tahta kapıya yaklaştım.

Leif, “Sakın dokunma,” diye fısıldadı. “Kırılırsa kötü karma oluşur.”

Dikkatle yanından geçip mutfağa girdim. Eskiden ocağın olduğu yerde delikler, oyuklar ve kocaman siyah bir leke vardı. Köşede bir bacağı olmayan küçük bir tahta masa duruyordu. Masayı işaret ederek, birdenbire duygusallaşan sesimle, “Buna adını kazır mısın?” diye sordum.

Leif beni sıkıca sarsmak için omuzlarımdan tuttu ve “Yapma,” dedi. “Unut artık, Cheryl. Gerçek bu. Ve beğensek de beğenmesek de gerçeği kabul etmek zorundayız.”

Başımınla onayladım ve beni bıraktı. Yan yana durup pencereden bahçeye baktık. Eskiden sauna olan harap bir kulübe ve artık yosun ve otların kapladığı bir yalak vardı. Onların arkasındaki bataklık çayırın ilerisinde kayın ağaçları, daha ötede de orada olduğunu bildiğimiz ama göremediğimiz bataklık vardı.

Bir süre sonra Leif bana döndü ve “Tabii ki bu masayı kazımadım, sen de yapmazdın,” dedi. “Neden olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Yanıtını bilmeme rağmen başımı iki yana salladım.

“Çünkü bizi annem yetiştirdi.”

Sabahın ilk ışıklarıyla ağaçları kesilmiş bölgedeki kamp yerimden yürümeye başladım ve bütün sabah boyunca hiç kimseyi görmedim. Öğlene kadar PDY’yi bile göremedim. Ağaç yıkıntıları, PDY’yle kesişen

YABAN

ve sonunda yolu görülemez hale getiren geçici yollar arasında onu kaybettim. Önceleri izlediğim yolun dönüp dolaşıp bir yerde dağ yolu ile kesişeceğine inanarak fazla korkmadım ama öyle olmadı. Haritamı ve pusulamı çıkardım ve yönümü buldum. Ya da bulduğuma inandım çünkü yön duyugum hâlâ pek güvenilir değildi. Başka bir yola saptım ama o da bir başkasına ve bir diğerine bağlandı ve sonunda daha önce hangi yolda olduğumu bile hatırlayamayacak hale geldim.

Öğleden sonra sıcaklığında öğlen yemeğimi yemek için durdum, nerede olduğumu bilmemenin rahatsızlığıyla heybetli iştahım biraz azalmıştı. Bu kadar dikkatsiz olduğum, bir yola sapmadan önce durup düşünmek yerine huzursuzluk içinde yola devam ettiğim için sessizce kendimi azarladım ama o anda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bob Marley tişörtümü çıkardım ve kuruması için bir dala astım, çantamdan başka bir tişört çıkarıp giydim. Paco bu Bob Marley tişörtünü verdiğinden beri bunun bir lüks olduğunu ve sırt çantama ağırlık eklediğini bilmeme rağmen, iki tişört taşıyor ve çoraplarımı değiştirdiğim gibi onları da gün içerisinde değiştiriyordum.

Haritamı inceledim ve her seferinde doğru yolu bulduğumu düşünmenin verdiği umudun heyecanıyla bir engebeli yoldan diğerine geçerek yürümeye devam ettim. Ancak akşamın ilk saatlerinde, bulunduğum yol, üzerinden buldozer geçmiş toprak, kök ve dallardan oluşan ev yüksekliğinde bir tepede sona erdi. Çevreyi görebilmek için tepeye tırmandım ve eskiden ağaçlardan temizlenmiş bir alanı boydan boya geçen başka bir yol olduğunu gördüm. Sandaletlerimden birinin hem yapışkan bandı hem de sandaletin ayağımın üzerinden geçen şeridi kopup tabanından ayrılan kadar o yöne doğru yürüdüm.

“AHHHH!” diye bağırdım ve uzaktaki ağaçların garip sessizliğini hissederek etrafıma bakındım. Oysa sessizce seyirci kalmaktan başka bir şey yapmamalarına rağmen, âdeta insan gibi bir varlık, beni bu karmaşadan kurtarabilecek bir koruyucu gibiydiler.

CHERYL STRAYED

Otların arasındaki toprağın ve dize kadar yükselen fidanların arasına oturdum ve sandaletlerime daha geniş kapsamlı bir tamirat yaptım. Yapışkan bandı çoraplarımın ve sandaletimin taban kalın-tıları üzerinden sanki kırık bir ayağı alçıya alır gibi sararak bir çift galoş oluşturdum. Yürürken ayağımda kalacak kadar sıkı ama günün sonunda bozmadan ayağımdan çıkaracak kadar gevşek olacak şekilde sarmaya özen gösterdim. Castle Crag's'a varana kadar da dayanmaları gerekiyordu.

Ve şu anda oranın ne kadar uzakta olduğu ya da oraya nasıl gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Yapışkan banttan galoşlarımın içinde açıklık alandan yola doğru yürümeye ve çevreye bakmaya devam ettim. Artık hangi yöne gitmem gerektiğinden emin değildim. Sadece açılmış alanlarda ve yollarda çevreyi görebiliyordum. Orman son derece sık köknar ağaçları ve kırılıp düşmüş dallardan oluşuyordu ve tomruk taşıma yollarının ise yalnızca karmakarışık bir labirent olduğunu gün boyunca bana öğretmişti. Önce batıya, sonra da kuzey doğuya gidip daha sonra da güneye dönüş yapabiliyordu. Üstelik Burney Falls ile Castle Crag's arasındaki PDY, batıya doğru geniş bir kavis çiziyor ve kuzeye doğru pek gitmiyordu. Yani artık PDY yolunu izliyormuş gibi görünmem bile pek mümkün değildi. Şimdi tek amacım her neredeyse buradan çıkış yolunu bulmaktı. Kuzeye doğru gidersem sonunda 89. Otoyol'a çıkacağımı biliyordum. Karanlık basana kadar yürümeye devam ettim ve yol kenarında ağaçların altında çadırımı kuracak oldukça düz bir yer buldum.

Yemeğimi hazırlarken kendi kendime kayboldum ama korkmu-yorum diyordum. Yeteri kadar yiyecek ve suyum vardı. Bir hafta ya da biraz daha uzun süre ihtiyacım olacak her şey sırt çantamın içindeydi. Yürümeye devam edersem sonunda medeniyete ulaşabilirdim. Ancak yine de, emekleyerek çadırımın içine girdiğimde, evim haline gelen yeşil naylon sığınağım ve ağdan duvarları için hissettiğim minnetle

YABAN

titredim. Ayağımı dikkatle yapışkan banttan galoşlarımın içinden çıkardım ve onları köşeye koydum. Kendimi yalgın ve kararsız hissederek o gün belki yüz kere yaptığım gibi rehber kitabımdaki haritaları inceledim. Sonunda vazgeçtim ve *Lolita*'dan bir solukta yüz sayfa okuyarak onun korkunç ve komik gerçekliğine öylesine daldım ki kendi gerçekliğimi unuttum.

Sabah olduğunda, Bob Marley tişörtümün olmadığını fark ettim. Bir gün önce kuruması için astığım dalda unutmuştum. Botlarımı kaybetmek kötü olmuştu. Ama Bob Marley tişörtümü kaybetmek daha da kötüydü. O sıradan bir tişört değildi. En azından Paco'ya göre, hayvanların dünyanın ve gökyüzünün ruhlarıyla yürüdüğüm anlamına gelen kutsal bir tişörttü. Buna inanıp inanmadığımı bilmiyordum ama benim için tam olarak adlandıramadığım bir amblem haline gelmişti.

Yapışkan banttan yaptığım galoşlarımı bir kat daha bantla sağlamlaştırdım ve nemli sıcakta bütün gün yürüdüm. Bir gün önce bir plan yapmıştım: Nereye götürürse götürsün bu yolu izleyecektim. Ne kadar merak uyandırıcı ya da umut verici görünürse görünsün, onunla kesişen tüm yolları göz ardı edecektim. Sonunda, eğer bunu yapmazsam ucu bucağı olmayan bir labirentte dolaşıp duracağıma ikna olmuştum. Akşama doğru bu yolun beni bir yere götüreceğini hissettim. Daha genişlemiş, tekerlek izleri azalmış ve ilerideki orman seyrekleşmeye başlamıştı. Sonunda bir dönemeci döndüğünde insan-sız bir traktör gördüm. Traktörün arkasında iki şeritli asfalt bir yol vardı. Yolun karşı tarafına geçtim, sola döndüm ve banketten yürümeye başladım. 89. Otoyol'da olduğumu düşünüyordum. Haritamı çıkardım, otostop yaparak PDY'ye geri dönebileceğim bir yol buldum ve metalik gri yapışkan banttan çizmelerimden utanç duyarak beni alacak bir araba beklemeye başladım. Arabalar uzun aralıklarla ikili üçlü gruplar halinde geçiyorlardı. Otoyolda başparmağımın otostop işareti yaparak gittikçe artan bir endişeyle yarım saat kadar bekledim.

CHERYL STRAYED

Sonunda kamyonet kullanan bir adam kenarda durdu. Yolcu kapısına doğru yürüdüm ve kapıyı açtım.

“Çantayı arkaya atabilirsin,” dedi. Kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ettiğim iri yarı bir adamdı.

“Bu 89. Otoyol mu?” diye sordum.

Şaşırılmış bir şekilde bana baktı. “Hangi yolda olduğunu bile bilmiyor musun?”

Başımı salladım.

“Tanrı aşkına ayaklarındaki şeyler de ne?” diye sordu.

Yaklaşık bir saat sonra beni ormanda PDY’yle kesişen, bir gün önce kaybolduğumda izlediğim yollardan pek farklı görünmeyen çakıllı bir yolda bıraktı. Ertesi gün akşama doğru Castle Crag’s’a varma arzusuyla, benim için rekor bir hızla yürüdüm. Rehber kitabım, genelde olduğu gibi, varacağım yerin bir kasabaya benzemediğini açıklıyordu. Yol, kenarında bir market ve postane bulunan bir ulusal parka gidiyordu ama bu benim için yeterliydi. Postaneye botlarım ve ikmal paketim gelecekti. Marketin içinde de paketimdeki yirmi doları aldıktan sonra hiç değilse bazı yiyecek ve içecek hayallerimi gerçekleştirebileceğim küçük bir lokanta vardı. Ulusal Park, PDY yürüyüşçülerine, sıcak bir duş bile alabileceğim ücretsiz kamp olanağı sunuyordu.

Saat üçte Castle Crag’s’e vardığımda galoşlarım parçalanmaya başlamış ve neredeyse yalınayak kalmıştım. Arkamda sallanan pislik içinde şeritlerle topallayarak postaneye girdim ve paketlerimin gelip gelmediğini sordum.

“Bana iki paket gelmiş olması lazım,” diye eklerken REI’den gelecek paketten ümitsizdim. Görevlinin arka odadan dönmesini beklerken, botlar ve ikmal paketim dışında bir şey daha gelebileceği aklıma geldi: mektuplar. Karlı bölgeleri atladığımda, kaçırdığım bütün duraklara adıma gelecek postanın buraya gönderilmesini bildiren yazı göndermiştim.

YABAN

Posta görevlisi, “İşte burada,” diyerek ikmal kutumu tezgâhın üzerine bıraktı.

“Ama, bir şey daha olmalı... REI’den bir şey yok mu? Olması gerek...”

Görevli kadın arka odadan dönerken, “Birer birer getiriyorum,” dedi.

Postanenden çıkarken sevinç ve iç rahatlamasından neredeyse çığlık atacaktım. Elimde, içinde botlarımın –*botlarım!*– bulunduğu yepyeni kutunun yanı sıra, uğramadığım duraklara gönderilmiş olan, tanıdığım ellerin yazdığı dokuz mektup tutuyordum. Herhangi birini açamayacak kadar heyecanlı bir halde binanın yanındaki betona oturup hızla zarflara baktım. Biri Paul’dan geliyordu. Bir tane de Joe’dan vardı. Diğeri Karen’dandı. Kalanlar ülkenin dört bir yanındaki arkadaşlarımdan gelmişti. Onları bir kenara koydum ve REI’den gelen kutuyu bıçağımla açtım. İçinde özenle kâğıda sarılmış kahverengi botlarım duruyordu. Dağın yamacından aşağı düşen botlarımın aynısıydı ama yeni ve bir numara büyüğüydü.

Bir kadın, “Cheryl!” diye seslenince başımı kaldırıp baktım. Burney Falls’da tanıştığım iki çiftten biri olan Sarah, orada sırt çantası olmadan dikiliyordu. “Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

Onun hâlâ yolda ve benden geride olduğunu zannediyordum. “Asıl sen ne yapıyorsun?” diye yanıtladım.

“Kaybolduk. Sonunda otoyola çıktık ve otostop yaptık.”

Yolu kaybetmeyi başaran tek kişinin ben olmadığımı şükrederek, “Ben de kayboldum!” dedim keyifli bir şaşkınlıkla.

“Herkes kayboldu,” dedi. “Haydi, gel,” diye binanın sonundaki lokantayı göstererek, “Hepimiz içerideyiz.”

“Hemen geliyorum,” dedim. O gittikten sonra yeni botlarımı kutusundan çıkardım, galoşlarımı son kez ayaklarımdan sıyırdım ve onları en yakındaki çöp tenekesine attım. İkmal paketimi açtım, yeni

CHERYL STRAYED

bir çift çorap buldum ve pis ayaklarıma geçirdikten sonra botlarımı giydim. Kusursuz bir temizlikteydi. Park yerinde ileri geri yürüyünce neredeyse bir sanat eseri kadar mükemmel göründüler. Hiç yer görmemiş tabanı harika, sıyrıksız burnu muhteşemdi. Sert ama genişti, işe yarayacak gibi görünüyordu ancak alışma döneminin yolda olması fikri beni endişelendiriyordu. İyi sonuçlanmasını ummaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Restorana girdiğimde Rex, "Cheryl!" diye haykırdı. Stacy yanında oturuyordu. Onun yanında ise Sam, Helen, John ve Sarah oturuyor, altı kişi küçük lokantayı neredeyse dolduruyordu.

John elinde bir bira şişesiyle, "Cennete hoş geldin," dedi.

Çizburger ve patates kızartması yedik, sonra tokluk mutluluğu içinde markete gidip paralarımızı birleştirerek, elimizi kolumuzu cipsler, kurabiyeler, biralara ve büyük boy ucuz kırmızı şarapla doldurduk. Hep birlikte Ulusal Park'ın kamp yerine doğru yürüdük, çadırlarımızı bir çember oluşturacak şekilde birbirlerine yakın kurduk ve akşam ışığı soluncaya dek piknik masası etrafında, birbiri ardına hikâyeler anlatıp gülerken geçirdik. Biz konuşurken, kamp alanımızın çevresindeki ağaçlar arasından iki siyah ayı -aslında siyah görünen iki ayı- çıktı ve bağırarak onları kovaladığımızda bizden pek korkmadılar.

Gece boyunca marketten aldığım küçük kâğıt bardağı defalarca doldurup sanki su içiyormuşçasına, tadı da artık sudan farksız hale gelinceye kadar kocaman yudumlarla şarap içtim. O gün otuz beş dereceyi bulan sıcakta sırtımda çanta ve ayaklarımda yapışkan bant sarılı olarak 27 kilometre yürümüş gibi değil, o yolu âdeta havada süzülerek gitmişim gibi geliyordu. Aynı, piknik masasının şimdiye kadar bulunduğum ve gelecekte bulunacağım en iyi yer olması gibi. Artık çadırlarımıza gitme vaktinin geldiğine karar verinceye kadar sarhoş olduğumun farkına varmadım ve ayağa kalktığımda ayakta durma sanatının değişmiş olduğunu keşfettim. Bir anda kampımızın ortasındaki toprakta ellerimin ve dizlerimin üzerine düşüp öğürmeye

başladım. Önceki yıllardaki hayatımın bütün saçmalığına rağmen daha önce hiç alkol yüzünden kusmamıştım. İşim bittiğinde, Stacy su içmeye ihtiyacım olacağını söyleyerek su şişemi yanıma koydu. Bulanıklığın içindeki gerçek benliğim, onun haklı olduğunu, sadece sarhoş değil aynı zamanda vücudumun ciddi biçimde susuz olduğunu söylüyordu. Öğleden sonra yolda olduğum zamandan beri, bir yudum bile su içmemiştim. Kendimi doğrulup su içmeye zorladım.

Bir yudum aldığım anda tekrar kustum.

Ertesi sabah, diğerlerinden önce kalktım ve bir çam dalı ile yerdeki kusmukları elimden geldiğince süpürmeye çalıştım. Duş odasına gittim, kirli giysilerimi çıkardım ve beton bölmedeki sıcak duşun altında bir gece önce sıkı bir dayak yemiş gibi hissederek durdum. Akşamdan kalmalığa zamanım yoktu. Gün ortasına kadar yola çıkmayı planlıyordum. Giyindim ve kamp yerine geri döndüm, masaya oturdum ve diğerleri uyurken yapabildiğim kadar çok su içmeye çalışarak dokuz mektubu birer birer okumaya başladım. Paul boşanmamız konusunda felsefi ve sevecendi. Joe romantik ve aceleciydi ve rehabilitasyonda olup olmadığı konusunda hiçbir şey söylemiyordu. Karen kısa ve sıradan yazmış, beni hayatı konusunda bilgilendirmişti. Arkadaşlardan gelen mektuplarda ise sevgi ifadeleri, dedikodu, haberler ve komik hikâyeler vardı. Mektupları okumayı bitirdiğimde, diğerleri de eklemelerim ısınincaya kadar aynı benim yaptığım gibi topallayarak çadırlarından çıkıyorlardı. Her birinin en az benim kadar akşamdan kalma görüldüğüne minnettardım. Sefil ve memnun bir halde birbirimize gülümsedik. Helen, Sam ve Sarah duş almaya, Rex ve Stacy de markete bir ziyarette daha bulunmaya gittiler.

Rex, "Tarçınlı çörekleri var," diyerek onlarla gitmem için beni de kandırmaya çalıştı, ama beni pas geçin, işareti yaptım. Yalnızca yemek fikri midemi bulandırdığından değil, burgerler, şarap ve öğleden sonra satın aldığım atıştırma malikolarla, şimdiden ve yine beş dolardan az param kaldığı için.

Onlar gittikten sonra ikmal paketimi açtım ve Canavar'ın içine koymak için yiyecekleri ayırdım. Yolun bundan sonraki bölümü PDY'nin en uzun bölümlerinden biriydi ve oldukça fazla yiyecek taşıyacaktım: Seiad Vadisi'ne kadar 250 kilometre vardı.

Masada oturmakta olan John'a, "Sarah ve senin yemeğe ihtiyacımız var mı?" diye sordum. İkimiz kampta yalnız kalmıştık. "Bunlardan bende fazla var." Fiesta erişte paketini ona doğru uzattım. Yolculuğun başında yeterince iyiydi ama artık nefret ediyordum.

"Hayır. Teşekkürler," dedi.

James Joyce'un *Dublinliler* adlı kitabını çıkardım ve yeşil renkli, eski püskü kapağını kokladım. Kokusu tıpkı aylar önce onu satın aldığım Minneapolis'teki sahaf gibi küflü ve güzel kokuyordu. Kitabı açtım ve bu kopyasının ben doğmadan onlarca yıl önce basılmış olduğunu gördüm.

John bir gün önce marketten aldığım kartpostala uzanarak, "Nedir bu?" diye sordu. Sasquatch'm testereyle oyulmuş bir fotoğrafıydı ve kartın üst kenarı *Kocaayak Ülkesi* kelimeleriyle süslenmişti. Kartı geri verirken, "Var olduklarına inanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Ama inananlar buranın dünyanın Kocaayak başkenti olduğunu iddia ediyorlar."

"İnsanlar bir sürü şey söyler," diye yanıtladı.

"Şey, eğer herhangi bir yerde varsalar, sanırım orası burasıdır," dedim ve çevremize bakındık. Çevremizdeki ağaçların arkasında Castle Crag's adı verilen gri renkli kayalar vardı ve çentikli zirveleri bir katedral gibi yükseliyordu. Az sonra yola çıktığımızda, rehber kitabımın, ne anlama geliyorsa, "köken olarak volkanik ve yapı olarak sokulum kayacı" diye tanımladığı kilometrelerce uzunluktaki bu granit ve *ultramafik* kayaçların yanından geçecektik. Jeolojiye fazla ilgi duymuyordum ama farklı bir ülkeye geçmekte olduğumu anlamak için *ultramafik*'in anlamını bilmeme gerek yoktu. Cascade Range'e

geçişim, Sierra Nevada'da deneyimlediğim gibi bir geçiş oldu: Her ikisi hakkında da gerçekten bir kanı edinmeden önce günlerce yürümem gerekmişti.

John sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Yalnızca bir durak daha," dedi. "Seiad Vadisi'ne geldik ve ondan sonra da Oregon geliyor. Sınırdan sadece 350 kilometre uzaktayız."

Başımı salladım ve gülümsedim. "*Sadece*" ve "*350 kilometre*" kelimelerinin aynı cümleye ait olduğunu düşünmüyordum. Kendime bir sonraki duraktan sonrasını düşünmeye izin vermedim.

"Oregon!" diye bağırırken sesindeki neşe az daha beni cezbedecek, 350 kilometrenin çocuk oyuncuğu gibi görünmesini sağlayacaktı, ama ben aslını biliyordum. Benim için yolda zorlu bir deneme olmayan tek bir hafta bile olmamıştı.

"Oregon," dedim, yüzüm ciddileşerek. "Ama önce Kaliforniya."

YABAN

Bazen Pasifik Dağ Yolu bana tırmandığım tek bir yüksek dağ gibi geliyordu. Yolculuğum Columbia Nehri'nde sona erdiğinde yolun en alçak bölgesine değil de zirvesine ulaşacakmışım gibi hissediyordum. Bu yükseliş duygusu sadece mecazi anlamda değildi. Gerçekten de hemen her zaman kendimi inanılmaz şekilde yukarı çıkıyormuş gibi hissediyordum. Bazen bunun kızgınlığıyla neredeyse ağlayacak hale geliyor, kaslarım ve ciğerlerim harcadığım çabayla yanıyordu. Ancak artık daha fazla çıkamayacağımı düşündüğüm zamanlarda yol düz hale gelip inişe geçiyordu.

O ilk dakikalarda aşağı iniyor olmak ne harikaydı! Artık inişin katlanılamaz, yorucu ve yolun tekrar çıkışa geçmesi için dua etmeye başlayacağım noktaya gelene kadar iniyor, iniyor, iniyordum. Yokuş inmenin, örmek için saatler harcadığınız bir süveterin kaçan bir ilmeğinden tutup bütün süveter bir ip yığınınına dönüşene kadar çekmek gibi bir şey olduğunun farkına vardım. PDY'de yürümek, o süveteri sürekli örüp sökmek gibi çıldırtıcı bir çabaydı. Sanki kazanılan her şeyin sonunda kaybedilmesi kaçınılmazmış gibi.

Saat ikide, Stacy ve Rex'ten bir saat sonra ve diğer çiftlerden birkaç saat önce Castle Crag's'ten ayrıldığımda, ayağımda bir öncekinden daha rahat bir numara büyük botlarım vardı. Kalanlarla vedalaşırken, "Kocaayak *benim!*" diye şakaştım. Tırmandım, yakıcı sıcaklıkta yolda

olmaktan coşku hissederek tırmanırken, akşamdan kalmalığımın son kalıntılarını da terleyerek attım. Bütün öğleden sonra ve ertesi gün tırmanırken yeni botlarım için duyduğum heyecan giderek azaldı ve ayaklarım konusunda işlerin pek değişmeyeceğini hissettim. Yeni botlarım ayaklarımda yeni yaralar açmaktan başka bir işe yaramamıştı. Artık kanıksamaya başladığım harikulade güzel bir bölgeden geçiyordum, vücudum nihayet uzun mesafeler yürümeye alışmıştı ama ayak sorunlarım yüzünden derin bir umutsuzluğa düşmüştüm. Belden Town'da Brent'le birlikteyken yıldızlara bakarak bir dilek tuttuğumu hatırladım. Dileğimi yüksek sesle söyleyerek gerçekten de kendime uğursuzluk getirmişim gibi görünüyordu. Ayaklarım asla rahat olmayacaktı.

Castle Crag's'ten çıkışımın ikinci gününde kötü düşünceler sarımalına dalmış bir halde yürürken, birbirinden birkaç kilometre arayla yolun üzerinde çöreklenmiş iki çingiraklı yılanı az daha basıyordum. İki yılan da son dakikada çingirdayarak âdeta beni uzaktan uyardılar. Azarlanmış gibi ben de kendi kendime gevezelik etmeye çalıştım. En akıl almaz şeyleri hayal ederek yürümeyi sürdürdüm: Ayaklarımdan aslında vücuduma bağlı olmadığını ya da duyduğum hissin aslında acı değil, sadece bir algı olduğunu düşünmeye çalıştım.

Sıcaktan bunalmış, öfkeli ve kendimden bıkmış bir halde öğlen yemeği yemek için bir ağaç gölgesinde mola verdim ve ağacın gövdesine yaslandım. Bir gece önce Rex ve Stacy ile kamp yapmış ve bu gece de onlarla buluşmayı planlamıştım. Diğer iki çift bizden daha gerideydiler. Ama bütün gün hiç kimseyi görmeden yürümüştüm. Uzaktaki tepelerin üzerinde süzülen vahşi kuşları, gökyüzünde sıra yavaşça geçen beyaz bulutları izlerken farkına varmadan uykuya daldım. Yarım saat sonra bir kâbusla soluk soluğa uyandım – aynı rüyayı bir gece önce de görmüştüm. Bir Kocaayak beni kaçırıyordu. Bunu oldukça kibar bir biçimde yapıyor, elimden tutup beni ormanın derinliğine, diğer Kocaayakların da yaşadığı bir köye götürüyordu.

CHERYL STRAYED

Rüyamda onların görüntüsü beni hem şaşırtıyor hem de korkutuyordu. Beni esir alan Kocaayak'a, "Bu kadar uzun zaman insanlardan nasıl gizlendiniz?" diye soruyordum ama yalnızca homurdanıyordu. Ona baktıkça, aslında bir Kocaayak değil, maske ve tüylü bir kostüm giymiş bir erkek olduğunu fark ediyordum. Maskesinin kenarından görebildiğim soluk insan derisi beni dehşete düşürüyordu.

Sabah kalktığımda, bu rüyanın Castle Crag's'ten aldığı posta kartı yüzünden olduğunu düşünerek rüyaya pek aldırmamıştım ama şimdi aynı rüyayı iki kez görünce, sanki rüya gerçekte bir rüya değil de ne olduğunu bilmediğim bir önseziymişçesine daha fazla önem kazanıyor gibiydi. Ayağa kalktım, Canavar'ı sırtlandım, yakınımnda ve uzak çevremde yeşil ağaçlıklar arasında dizilmiş kayalıkları, sarp zirveleri, gri ve pas rengi falezleri tedirginlikle seyrettim. O akşam Stacy ve Rex'le buluştuğumda onları görmek beni bayağı rahatlatmıştı. Saatlerdir kendimi gergin hissetmiş, çalılıklardan gelen küçük seslerden irkilmiş ve uzun sessizliklerde sinirlenmiştim.

Çadırımı onlarınkinin yanına kurarken, Stacy, "Ayakların nasıl?" diye sordu. Yanıt olarak yere oturdum, botlarımı ve çoraplarımı çıkararak onlara gösterdim.

"Hay aksi," diye fısıldadı. "Çok acı veriyor gibi görünüyor."

"Tahmin edin dün sabah markette ne duydum," dedi Rex. Ocağın alevi üzerindeki tencerede bir şey karıştırıyordu ve yüzü hâlâ gün boyu harcadığı çabadan pembe haldeydi. "Görünüşe göre, ilerideki Toad Gölü'nde Gökkuşağı Toplantısı denen bir şey varmış."

Birden Reno otobüs terminalinin tuvaletinde tanıştığım kadını hatırlayarak, "Toad Gölü mü?" diye sordum. O, oraya gidiyordu.

"Evet," dedi Rex. "Yoldan sadece 800 metre uzakta, yaklaşık 15 kilometre ileride. Bence gitmeliyiz."

Sevinçle ellerimi çırpıttım.

Stacy, "Gökkuşağı Toplantısı nedir?" diye sordu.

YABAN

Yemek yerken bunu onlara açıkladım. Birkaç yaz önce gitmiştim. Gökkuşaağı Toplantısı, dünyaya barış ve sevgi getirme ortak amacını paylaştan, özgür düşünceli, avare bir kabile olan Yaşayan Işığın Gökkuşaağı Ailesi tarafından düzenleniyordu. Her yaz, ulusal orman alanında bir kamp yeri düzenliyorlar ve Dört Temmuz haftasında zirvesine ulaşan ama yaz boyunca devam eden bir kutlamayla binlerce kişiyi çekiyordular.

Rex ve Stacy'ye, "Davullar çalınıyor, ateşler yakılıyor ve partiler veriliyor," diye açıkladım. "Ama en iyi tarafı, insanların ekmek yaptıkları, sebze, yahni ve pilav pişirdikleri o inanılmaz açık hava mutfakları. İsteyen herkesin yiyebileceğı her türlü şey."

Rex acılı bir sesle, "Herkes mi?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Sadece bardağını ve kaşığını getiriyorsun."

Bu konuda konuşurken, yürüyüş programım ne olursa olsun, Gökkuşaağı Toplantısı'nda birkaç gün kalmaya karar verdim. Ayaklarıma iyileşmesi için zaman vermeye ve içimde gelişen şu efsanevi iki ayaklı insansı canavarlar tarafından kaçırılabilceğim fikrinden kurtulmak için kafamı toplamaya ihtiyacım vardı.

Ve belki de, sadece belki de, yakışıklı bir hippi ile mercimeğı fırına verebilirdim.

Daha sonra çadırımda çantamın altını üstüne getirdim ve yol boyunca taşıdığım -Kennedy Meadows'da Albert sırt çantamdaki eşyaları ayıklarken atılmaktan kurtardığım- prezervatifi buldum. Küçük beyaz paketinde hâlâ bozulmadan duruyordu. Artık kullanma zamanı gelmiş gibiydi. Yolda olduğum altı hafta içinde, gün sonunda okumak dışında hiçbir şey yapamayacak kadar yorgun olduğum ve kendi ter kokumdan fena halde tiksindiğimden zihnimi uykudan başka hiçbir şeye yönlendiremediğim için mastürbasyon bile yapmamıştım.

Ertesi gün, yol 1800 metre ile 2200 metre arasında inip çıkarak, aşağıdaki el değmemiş göller ve dört bir yanda sonu gelmez dağlardan

CHERYL STRAYED

oluşan manzaraları sunarken, her adımda acıyla irkilip hiç olmadığı kadar hızlı yürüdüm. Öğlene doğru PDY'den Toad Gölü'ne giden küçük bir yoldan inmeye başladık.

Rex, 100 metre aşağıdaki göle bakarak, "Buradan fazla uzak görünmüyor," dedi.

"Hiçbir şey gibi görünmüyor," dedim. Aşağıda sadece doğu tarafında çarpık çurpuk çam ağaçlarıyla kaplı Shasta Dağı'nın bulunduğu bir göl vardı. Hat Creek Rim'de onu kuzeyimde gördükten bu yana, nihayet 4200 metrelik gösterişli zirveyi geçiyordum.

Stacy, "Belki toplantı su kenarından daha içericidir," dedi, ancak göl kıyısına ulaştığımızda neşeli bir kamp yeri, müzik yapan, dans eden insanlar ve doyurucu bir yahni falan olmadığı ortadaydı. Esmer ekmekler ya da seksi hippiler de yoktu.

Gökkuşluğu Toplantısı bir fiyaskoydu.

Üçümüz birlikte her zamanki acınası yiyeceklerle, moralimiz bozuk bir şekilde göl kenarında öğlen yemeğimizi yedik. Daha sonra Rex yüzmeye gitti, Stacy ve ben sırt çantalarımızı bırakıp dik bir yokuştan, rehber kitabımın bahsettiği cip yoluna indik. Aksine tüm kanıtlara rağmen, Gökkuşluğu Toplantısı'nı bulma umudunu tamamen kaybetmemiştik ama on dakika sonra toprak yola geldiğimizde hiçbir şey yoktu. Hiç kimse yoktu. Her zaman olduğu gibi sadece ağaçlar, toprak, kayalar ve otlar vardı.

Stacy, çevresine bakındı ve benim de içimi dolduran öfke ve pişmanlıkla tizleşen bir ses tonuyla, "Sanırım yanlış bilgi edindik," dedi. Hayal kırıklığım öylesine büyük ve çocuksuydu ki üç yaşımdan beri yaşamadığım öfke nöbetini geçirebilecek haldeydim. Yolun kenarındaki geniş ve düz bir kayaya doğru gidip üzerine uzandım ve sonunda beni ağlamaklı hale getiren şeyin bu olmaması için, bu aptal dünyayı görmemek için kapattım. Kaya ılık ve pürüzsüz, bir masa kadar genişti. Sırtımda hissetmek inanılmaz iyi geldi.

Bir süre sonra Stacy, “Durun,” dedi. “Sanırım bir şey duydum.”

Gözlerimi açtım ve dinledim. Hiçbir şey duyamadığım için, “Herhalde rüzgârdır,” dedim.

“Herhalde.” Bana baktı ve birbirimize hafifçe gülümsedik. Çenesinin altından bağlanan bir güneş şapkası, kısa bir şort ve dizlerine kadar çıkan tozluklarıyla bana hep bir Kız İzci gibi görünen bir kıyafet giyiyordu. Onunla ilk tanıştığımda bana ve arkadaşlarıma fazla benzermediği için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Sessiz, duygusal olarak daha sakin, daha az feminist, iddialı ve politik, daha çok geleneksel görüşte bir yapısı vardı. Onunla yolda karşılaşmamış olsaydık arkadaş olur muyduk, bilemiyordum ama artık benim için çok değerli olmuştu.

Birden, yolun aşağısına bakarak, “Tekrar duydum,” dedi.

İnsanlarla dolu külüstür bir kamyonet virajı döndüğünde ayağa kalktım. Oregon plakası vardı. Doğruca bize doğru geldiler ve birkaç metre uzakta cızırtılı bir fren yaptılar. Şoför motoru bile durdurmadan, kamyonetteki yedi kişi ve iki köpek dışarı fırladı. Uçuk hippie kıyafetleri içinde, kirli ve ayaktakımı görünümündeki bu insanların Gökkuşağı Grubu’ndan olduklarına şüphe yoktu. Köpekleri bile bandanaları ve boncuklarıyla mütevazı bir şıklık içindeydi. Yanımdan ok gibi geçip ormana koşarlarken sırtlarına dokundum.

Karşımızda duran dört erkek ve üç kadına Stacy ile aynı anda, “Merhaba,” dedik ama onlar karşılık olarak sanki kamyonetin kasa-sından değil bir mağaradan çıkmış gibi mağdur bir tavırla göz ucuyla baktılar. Bütün gece uyumamış ya da halüsinojenik bir maddenin etkisindeymiş gibi görünüyorlardı.

Direksiyondaki adam, “Bu Gökkuşağı Toplantısı mı?” diye sordu. Güneş yanığı tenli ve ince kemikliydi. Başının büyük kısmını kaplayan kirli beyaz garip saç bandı, uzun dalgalı saçlarının yüzüne düşmesini engelliyordu.

“Biz de onu arıyorduk ama burada sadece biz varız,” diye yanıtladım.

CHERYL STRAYED

Göbeği açık bir kıyafet giymiş ve her yeri Kelt dövmeleleriyle kaplı sıska, solgun bir kadın, “Oh, lanet olasıca TANRIM!” diye inledi. “Lanet olası Ashland’den bütün o yolu *boşuna* mı geldik?” Az önce boşalttığım kayanın üzerine uzanmaya gitti. “Öyle açım ki gerçekten öleceğim.”

Üzerinde küçük gümüş çanlar asılı, ipten bir kemer takmış siyah saçlı cüce bir kadın, “Ben de çok açım,” diye sızlandı. Sıksanın yanına gitti ve kafasını okşadı.

“Lanet olası *folkalizerlar*⁸!” diye bağırdı saç bandı olan adam.

Ancak bir boğada görebileceğiniz kadar büyük bir burun halkası ve yeşil punk saçları olan adam, “Hem de nasıl,” diye mırıldandı.

Saç bantlı adam, “Ne yapacağım biliyor musunuz?” diye sordu. “Crater Gölü’nde kendi kahrolası toplantımı yapacağım. Bu lanet olası folkalizerların bana nereye gideceğimi söylemelerine ihtiyacım yok. Buralarda çok etkiyimdir.”

Avustralya aksanlı son kadın, “Crater Gölü ne kadar uzaklıkta?” diye sordu. Uzun boylu, güzel ve sarışın bir kadındı ve her şeyi gösteriliyordu. Rasta yığını halindeki saçları tepesine toplanmış, delik kulaklarında gerçek kemiğe benzer bir şeyler takılıydı ve her parmağında abartılı yüzükler vardı.

“Fazla uzak değil, güzelim,” dedi saç bantlı adam.

“Bana güzelim deme,” diye yanıt verdi kadın.

“Avustralya’da ‘güzelim’ aşağılayıcı bir söz mü oluyor?”

Kadın içini çekti ve homurdandı.

“Pekâlâ, bebeğim, o halde sana ‘güzelim’ demem.” Gökyüzüne doğru kıkırdadı. “Ama canım isterse sana ‘bebeğim’ *derim*. Jimi Hendrix’in dediği gibi, ‘Ben *herkese* bebeğim derim.’”

Bakışlarını Stacy’nin gözleriyle buluştu.

8 Gökkuşağı Toplantılarını düzenleyen ve orada yapılan felsefi tartışmalara yardımcı olan kişilere verilen ad. (ç. n.)

“Biz de toplantıyı bulmaya çalışıyoruz,” dedim. “Burada olduğunu duyduk.”

“Biz Pasifik Dağ Yolu’nda yürüyoruz,” diye ekledi, Stacy.

Kayanın üzerindeki sıksa kadın, “Ben. Yemek. İstiyorum!” diye inledi.

“Bende size verebileceğim yiyecek var,” dedim ona. “Ama yukarıda gölün yanında.”

Bana ifadesiz bir yüz ve cam gibi gözlerle baktı sadece. Kaç yaşında olduğunu merak ettim. Benim yaşımda görünüyordu, ama on iki de olabilirdi.

Avustralyalı gizlice, “Arabanızda yer var mı?” diye sordu. “Eğer Ashland’de gidiyorsanız, sizinle gelebilirim.”

“Biz yürüyerek gidiyoruz,” dedim boş bakışlarına doğru. “Sırt çantalarımız var. Yukarıda göl kenarında bıraktık.”

Stacy, “Aslında Ashland’e gidiyoruz,” dedi. “Ama oraya varmak yaklaşık on iki günümüzü alacak.” İkimiz birden güldük ama kimse bize katılmadı.

Hepsi tekrar kamyonete doluştu ve birkaç dakika sonra gittiler. Stacy’yle birlikte, Toad Lake’e geri döndük. Göle vardığımızda diğer iki çift Rex’le birlikte oturuyorlardı. Hep birlikte PDY’ye geri yürüdük ama çok geçmeden ben ayaklarımın feci durumu yüzünden arkada kaldım ve kamp yerine hava kararırken varabildim.

“Buraya kadar gelebileceğini sanmıyorduk,” dedi Sarah. “Kamp yapmak için durduğunu düşündük.”

“Eh, geldim işte,” diye yanıtladım. Ayak sorunum konusunda beni teselli etmek için söylediğini bilmeme rağmen kendimi iğnelenmiş gibi hissettim. Castle Crag’s’te içki içip birbirimize hikâyeler anlatırken, başıma gelen talihsizlikleri anlattıktan sonra Sam, yol ismimin Bahtsız Yürüyüşçü olması gerektiğini söylemişti. O zaman buna gülmüştüm –Bahtsız Yürüyüşçü oldukça uygun bir isim gibi görünüyordu– ama

ben öyle bir yürüyüşçü olmak istemiyordum. Ben güçlü, amansız bir Amazon kraliçesi olmak istiyordum.

Sabah olduğunda diğerlerinden önce kalktım ve tenceremde Sütten Daha İyi karışımını soğuk suyla ve hafif bayatlamış tahıl gevreği ve kuru üzümle sessizce karıştırdım. Önceki iki rüyanın neredeyse aynı olan bir başka Kocaayak rüyasıyla uyanmıştım. Kahvaltımı ederken kendimi, hâlâ karanlık ağaçların arasından gelen sesleri dinlerken buldum. Diğerleri henüz çadırlarından bile çıkmadan ben yürüyüşe önde başladığım için mutlu bir şekilde yola koyuldum. Bitkin, yavaş, ayaklarım yaralı ve bahtsız olsam da onlara –gerçek birer yürüyüşçü olduklarını düşündüğüm insanlara– ayak uydurabiliyordum. Her gün 28, 30 kilometre zorunlu hale gelmişti.

Bir saat yürüdükten sonra yandaki ağaçlar ve çalıların arasında müthiş bir çatırtı duydum. Bağırarak ile tamamen sessiz kalmak arasında kararsız bir halde donup kaldım. Elimde değildi: Ne kadar aptalca olsa da rüyalarındaki Kocaayak maskeli adam aklıma geldi.

Karşımdaki yolun üzerinde, kokusunu bile alabileceğim kadar yakınımda tüylü bir canavar beliriverdiğinde “Ah!” diye çığlık attım. Bir an sonra bunun bir ayı olduğunu fark ettim. Bana şöyle bir baktıktan sonra homurdandı ve dönüp yolda kuzeye doğru koşmaya başladı.

Neden hepsi benim gittiğim yöne doğru koşmak zorundaydılar?

Beş dakika kadar bekledim, sonra bir yandan dehşet içinde dik-katle yavaş yavaş yürümeye devam ettim. Bir yandan da yüksek sesle şarkılar söylüyordum. “Oh, *senden* bir kasa içebilirim sevgilim ve hâlâ ayakta kalabilirim,” diye bağırdım.

“O hızlı bir makine, motorunu temiz tutar!” diye gürledim.

“Tetley çayındaki küçük çay yaprakları için bir mola!” diye cıvıladım.

Bu işe yaradı. O ayıyla bir daha karşılaşmadım. Ya da Kocaayak’la.

Onun yerine gerçekten korkmam gereken bir şeye rastladım: Yolu 40 derece açıyla kaplayan geniş bir buz tabakası. Hava sıcak olmasına rağmen kuzeye bakan bayırlardaki karların hepsi erimemişti. Bir taş atsam karın öte yanına ulaştırabilirdim ama kendimi bir taş gibi fırlatamazdım. Üzerinden yürümem gerekiyordu. Kayıp gitme ihtimaline karşı gözlerimle karı izleyerek dağdan aşağıya baktım. Aşağılarda, sivri kayaların bulunduğu yerde sona eriyordu. Onların ötesindeyse sadece hava vardı.

Her adımda botlarımla yerdeki karı dürterek, kayak sopamla kendimi destekleyerek küçük adımlarla karşıya geçmeye başladım. Sierra'daki deneyimimden sonra, karda kendimi daha güvenli hissetmek yerine, kötü gidebilecek şeylerin daha çok farkında olduğum için daha sarsılmış hissediyordum. Bir ayağım kaydı ve ellerimin üzerine düştüm; dizlerime dayanarak tekrar ayağa kalktım. *Düşeceğim*, diye düşündüm ve bu düşünceyle donakalıp aşağıdaki kayalıklara bakarak kendimi onların üzerinde yatarken hayal ettim. Geldiğim ve gideceğim yöne doğru baktım, ikisinden de eşit uzaklıkta olduğum için ilerlemeye çabaladım. Bacaklarım kontrol edilmez bir şekilde titriyor, bileğime takılı pembe naylon kayışının ucundaki kayak sopam yanımda sallanırken tıngırdıyordu.

Yolun öte yanına ulaştığımda kendimi aptal, zayıf, acınası ve yola çıktığımdan bu yana hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissederek bir çift halinde yürüyenleri ve kolayca bir yürüyüş çifti oluşturuveren Rex ile Stacy'yi kıskandım. Seiad Vadisi'nde Rex yoldan ayrıldığında, Stacy arkadaşı Dee ile buluşacak ve Oregon'a kadar onunla birlikte yürüyecekti ama ben hep yalnız olacaktım. Ve niçin? Yalnız olmak ne sağlıyordu ki? Zihnimi sakinleştirmek için eski mantramı anımsayarak kendi kendime, "Korkmuyorum," diye tekrarladım. Ama bunu söylemek eskiden yaptığı etkiyi sağlamadı. Belki de artık tam anlamıyla gerçek olmadığı içindi.

Belki de korkmaya cesaret edebilecek kadar fazla yol almıştım.

CHERYL STRAYED

Öğlen yemeği için durduğumda diğerlerinin gelmesini beklemek için oyalandım. Karşılaştıkları bir orman muhafızının, Happy Vadisi'nin batısı ve kuzeyi civarındaki orman yangınına karşı kendilerini uyardığını haber verdiler. Henüz PDY'yi etkilememişti ama dikkatli olmalarını söylemişti. Akşama doğru onlara yetişeceğimi söyleyerek önden yürümelerini istedim ve öğleden sonra sıcaklığında tek başıma yürüdüm. Birkaç saat sonra, cennet gibi bir çayırdaki bir su kaynağına vardım. Bırakıp gidilemeyecek kadar güzel bir yer olduğundan ayaklarımı suya sokarak biraz oyalanırken giderek artan bir çan sesi duydum. Bir lama, yüzünde dişlek bir sırtıyla sıçrayarak bana doğru geldiğinde ayağa ancak kalkabilmişim.

Ayıyı gördüğümde yaptığım gibi, "Ah!" diye bağırdım, ama yine de çocukluğumda atlarla olan ilişkimde edindiğim eski bir alışkanlıkla yularından sarkan ipi tuttum. Lamanın üzerinde, Toad Gölü'nde karşılaştığım kadının kemerine benzeyen madeni çanlar takılı bir iple bağlanmış bir yük taşıyordu. Çıplak ayakla ve şaşkın, daha sonra ne yapacağımı bilemeden öylece durup, lamaya "Sakin ol," dedim.

O da sersemlemiş görünüyordu, yüz ifadesi hem komik hem de sertti. Beni ısırabileceği aklıma geldi ama bunu bilmeme imkân yoktu. Daha önce bir lamaya hiç bu kadar yakın olmamıştım. Bir lamanın uzağında bile olmamıştım. Lamalar konusunda öylesine deneyimsizdim ki bir lamanın böyle olduğundan bile yüzde yüz emin değildim. Çuval bezi ve ağız kokusu karışık bir kokusu vardı. Lamayı yavaşça botlarımın durduğu yere doğru çektim ve botları ayağıma geçirdikten sonra güçlü bir tavırla uzun kıllı boynunu okşadım ve bunu bir hükmediş olarak algılamasını umdum. Birkaç dakika sonra başının iki yanında gri saç örgüleri sallanan yaşlı bir kadın telaşla yaklaştı.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle ve gözleri parlayarak, "Onu yakalamışsınız! Teşekkür ederim," diye seslendi. Sırtındaki küçük çanta dışında âdeta bir masaldan fırlamış gibi görünen neşeli, tombul, pembe yanaklı bir kadındı. Arkasında yürüyen küçük oğlan çocuğunu kocaman kahverengi bir köpek izliyordu. Kadın ipi benden alırken

gölerek, “Bir dakika serbest bıraktım, hemen kaçmış,” dedi. “Sizin yakalayacağınızı tahmin ettim – yolun yukarısında arkadaşlarınızla karşılaştım ve sizin arkadan geldiğinizi söylediler. Adım Vera ve bu da arkadaşım Kyle,” diyerek çocuğu işaret etti. “Beş yaşında.”

Çocuğa bakarak, “Merhaba, ben Cheryl,” dedim. Omuzuna asılı kalın ipin ucunda suyla doldurulmuş bir Akçaağaç şurubu şişesi sallanıyordu ki, yolda cam bir eşya görmek oldukça garipti. Ayrıca çocuk görmek de garipti. Yıllardır küçük bir çocuğun yanında olmamıştım.

Deniz grisi gözlerini gözlerime doğru kaldırarak, “Merhaba,” diye yanıtladı.

Vera, lamanın boynunu okşayarak, “Shooting Star’la da zaten tanıştınız,” dedi.

Kyle, Vera’ya “Miriam’ı unuttun,” dedi. Küçük elini köpeğin kafasına koydu. “Bu da Miriam.”

“Merhaba, Miriam,” dedim.

“Gezide iyi vakit geçiriyor musun?” diye sordum Kyle’a.

Garip derecede resmi bir tonla, “Harika vakit geçiriyoruz,” diye yanıt verdi, sonra kaynakta ellerini yıkamaya gitti.

Kyle otların saplarını suya atıp sürüklenmelerini seyrederken, ben de Vera’yla sohbet ettim. Bana Oregon’un orta kısmında küçük bir kasabada yaşadığını ve mümkün olduğunca sırt çantasını alıp yürüyüşlere çıktığını söyledi. Alçak bir sesle Kyle ve annesinin korkunç bir durumda olduklarını, Portland’da sokakta yaşadıklarını anlattı. Vera onlarla birkaç ay önce Temel Yaşam Prensipleri adı verilen bir şey vasıtasıyla tanışmıştı. Kyle’ın annesi hayatını düzeltmeye çalışırken, Vera’dan onu bu gezide yanma almasını rica etmişti.

Kyle öfkeyle, “Benim sorunlarımdan kimseye bahsetmeyeceğine söz vermiştin,” diye bağırarak bize doğru koştu.

Bu doğru olmamasına rağmen Vera şefkatle, “Senin sorunlarından bahsetmiyorum,” dedi.

CHERYL STRAYED

“Çünkü benim büyük sorunlarım var ve tanımadığım insanlara anlatmak istemiyorum,” dedi Kyle. Gözleri yine gözlerime dikilmişti.

“Pek çok insanın büyük sorunları var,” dedim. “Benim de büyük sorunlarım var.”

“Ne gibi sorunlar?” diye sordu.

Tereddütle, “Mesela babamla ilgili sorunlar,” derken, bunu söylememiş olmayı istedim. Çocuklarla, beş yaşında bir çocuğa karşı ne kadar açık sözlü olmak gerektiğini tam olarak bilecek kadar zaman geçirmemiştim. Hafif neşeli bir ses tonuyla “Benim tam olarak bir babam olmadı,” diye açıkladım.

“Benim de babam yok,” dedi Kyle. “Herkesin bir babası vardır ama ben artık babamı tanımıyorum. Bebekken tanıyormuşum ama hatırlamıyorum.” Ellerini açıp baktı. Avuçları minik otlarla doluydu. Onların rüzgârda uçuşmalarını izledik. “Peki ya annen?” diye sordu.

“O öldü.”

Başını bana doğru kaldırdı, yüzünün ifadesi şaşkınlıktan durgunluğa dönüştü. “Benim annem şarkı söylemeyi çok sever,” dedi. “Bana öğrettiği bir şarkıyı duymak ister misin?”

“Evet,” dedim ve hiç duraksamadan “Red River Valley”i baştan sona öylesine kusursuz bir sesle söyledi ki içim boşalmış gibi hissettim. Şarkıyı bitirdiğinde, neredeyse çökmüş bir halde, “Teşekkür ederim,” dedim. “Bu hayatımda duyduğum en güzel şeydi.”

“Annem bana bir sürü şarkı öğretti,” dedi büyük bir ciddiyetle. “O bir şarkıcıdır.”

Vera benim bir hatıra fotoğrafımı çekti ve Canavar’ı tekrar sırtlandım. Yolda yürümeye başlarken, onlara “Hoşça kal, Kyle. Hoşça kal, Vera. Hoşça kal, Shooting Star,” diye seslendim.

Neredeyse gözden kaybolmak üzereyken, Kyle, “Cheryl!” diye bağırdı.

Durdum ve döndüm.

“Köpeğin adı Miriam.”

“Adios, Miriam,” dedim.

Akşamüzerine doğru, yolda ender rastlanan bir lüks olan piknik masasının bulunduğu gölgelik bir yere vardım. Yaklaştıkça, masanın üzerinde bir şeftali, altında da bir not olduğunu gördüm.

Cheryl!

Bunu senin için yürüyüşçülerden arakladık. Afiyet olsun!

Sam ve Helen

Şeftaliye tabii ki çok sevindim –taze meyve ve sebze, yiyecek fantezilerim arasında Snapple limonatasıyla yarışıyordu– ama bir o kadar da Sam ve Helen’in benim için bırakmış olmalarına duygulandım. Onların da benimkiler gibi yiyecek fantezileri olduğundan hiç şüphem yoktu. Piknik masasının üzerine oturdum ve keyifle şeftaliyi ısırdım, nefis suyu tüm hücrelerime ulaşıyor gibiydi. Bu hediye nin veriliş nezaketi günün sıcaklığını ve sıkıntısını azaltmıştı. Şeftaliyi yerken, onu bana bıraktıkları için Sam ve Helen’e teşekkür edemeyeceğimin farkına vardım. Tekrar yalnız olmaya hazırdım; bu gece tek başıma kamp yapacaktım.

Şeftalinin çekirdeğini attıktan sonra çevremin pembe ve soluk turuncunun bir düzine değişik tonunda yüzlerce açelya çevrili olduğunu, birkaçının taç yapraklarının esintiyle uçtuğunu gördüm. Bunlar da aynı şeftali ve Kyle’ın “Red River Valley”i söyleyişi gibi birer hediye gibiydiler. Yolun zor ve çıldırtıcı olmasına karşın, PDY jargonunda yol büyüğü denilen şeyleri –yolun güçlükleri arasında beklenmedik bir şekilde ortaya çıkan güzel olayları– sunmadığı tek bir gün bile olmuyordu. Canavar’ı sırtıma almak için ayağa kalmadan önce, ayak sesleri duyarak döndüm. Yolda benim varlığımdan habersiz gibi görünen bir geyik dolaşıyordu. Onu ürkütmemek için hafif bir ses çıkardım ama kaçıp gitmek yerine durdu, bana baktı ve benim olduğum

yönü kokladıktan sonra yavaşça bana doğru yürümeye başladı. Her adımda duraklayıp devam edip etmeme seçeneklerini değerlendirdi ve her seferinde biraz daha yaklaşıp 3 metre kadar yakınımaya geldi. Yüzü sakin ve meraklı, burnu cesaret edebildiği ölçüde bana doğru uzanmıştı. Haftalar önce karda beni incelemeye gelen tilkiye yaptığım gibi, en ufak bir korku hissetmeden kıpırdamadan durup onu izledim.

Geyiğe, “Merak etme,” diye fısıldadım ve sözler ağzımdan çıkana kadar başka ne söyleyeceğimi bilemedim: “Bu dünyada güvendesin.”

Konuşmaya başlayınca âdeta büyü bozulmuştu. Geyik bana olan tüm ilgisini kaybetmişti ama hâlâ kaçmıyordu. Sadece başını kaldırdı ve narin toynaklarıyla açelyalar arasından yavaş yavaş uzaklaşırken bir yandan etrafındaki bitkilerin tadına bakıyordu.

Bunu izleyen birkaç gün tepeleri çıkıp, inip sonra tekrar çıkarak yalnız başıma yürüdüm. Etna Zirvesi’nden Marble Dağları’na ve arkasından Siead Vadisi’ne dek sıcak altında uzun yürüyüşler yaptım. Yolculuğum boyunca ilk kez kendimi sivrisinek koruyucularıyla neredeyse yıkamak zorunda kaldığım göl kenarlarından geçtim ve bana orman yangınının şiddetle batıya doğru ilerlemekte olduğu ama hâlâ PDY’ye uzanmadığı konusunda raporlar veren günübürlük yürüyüşçülerin yollarına girdim.

Bir gece, bu yangınların kanıtlarını görebileceğim çimenlik bir yerde kamp yaptım: Batı tarafını puslu bir duman perdesi sarmıştı. Sandalyede bir saat oturup güneş dumanın arkasında batarken etrafı seyrettim. PDY’deki akşamlarımda pek çok nefes kesici günbatımı görmüştüm ama bu, bir süredir gördüklerimin en görkemlisiydi. Işık, yeşil arazi üzerinde sarı, pembe turuncu ve morun binlerce tonu içinde eriyordu. Şu anda *Dublinliler*’i okuyor ya da uyku tulumumun koruması içinde uykuya dalmış olabilirdim ama bu gece gökyüzü bırakılmayacak kadar büyüleyiciydi. Onu seyrederken yürüyüşümün orta noktasını geçtiğimin farkına vardım. Her şey planlandığı gibi giderse, elli gün sonra PDY’yi bitirmiş olacaktım. Buralarda bana neler olacaksa, olmuş olacaktı.

“Oh Red River Vadisi’ni ve seni gerçekten seven o kovboyu hatırlıyorum...” diye şarkıya başladım ama sözlerinin gerisini bilmediğim için sesim giderek azaldı. Kyle’ın küçük yüzü ve elleri gözümün önüne geldi, kusursuz sesi kulaklarımda yankılandı. İleride anne olup olmayacağımı, Kyle’ın annesinin nasıl bir “korkunç durum” içinde bulunduğunu, babasının ve benim babamın nerede olabileceğini düşündüm. Hayatım boyunca zaman zaman, *tam şu anda acaba ne yapıyor*, diye düşünürdüm ama hiçbir zaman hayalimde canlandıramazdım. Babamın hayatını bilmiyordum. Orada bir yerlerdeydi ama göze görünmez, ormanın derinliklerinde hayali bir yaratık; dumandan başka hiçbir şey görünmeyecek kadar uzakta bir ateşti.

Benim babam buydu: Bana babalık etmemiş olan adam. Her düşündüğümde beni şaşırtıyordu. Tekrar ve tekrar ve tekrar. Beni sevmesi gerektiği gibi sevememesi, yaptığı onca hoyratça şey arasında her zaman en hoyratı olmuştu. Ama o gece, PDY’deki elli küsuruncu gecemde kararın ortamı seyrederken, artık bundan etkilenmem gerekmediğinin farkına vardım.

Bu dünyada etkileyici bir sürü başka şeyler vardı.

Bunlar âdeta içimde bir nehir gibi açıldı. Sanki nefes alabileceğimi bilmiyormuşum ve sonra nefes almışım gibi. Bunun mutluluğuyla kahkaha attım ve bir an sonra PDY’deki ilk gözyaşlarımı dökmeye başladım. Mutluluktan ağlamıyordum. Üzüntüden de ağlamıyordum. Annem, babam ya da Paul yüzünden ağlamıyordum. Dolmuş olduğum için ağlıyordum. Yoldaki elli küsur zor gün ve bundan önceki 9760 gün boyunca.

Giriyordum. Çıkıyordum. Kaliforniya arkamda uzun ipek bir duvak gibi yayılıyordu. Artık kendimi koca bir aptal gibi hissetmiyordum. Güçlü, amansız bir Amazon kraliçesi gibi de hissetmiyordum. Sert ve alçak gönüllü ama kendimi bu dünyada da güvende hissederek içten içe toparlanmış gibiydim.

BEŞİNCİ BÖLÜM

YAĞMUR KUTUSU

Ben yavaş yürürüm ama asla geriye doğru yürümem.

ABRAHAM LINCOLN

Söyle bana, yapmak istediğin nedir

Bu vahşi ve değerli tek hayatınla?

MARY OLIVER,

The Summer Day

YAĞMUR KUTUSU⁹

Kaliforniya'daki son dan bir önceki gecemde karanlıkta, ağaç dallarını kamçıl原因 rüzgârın ve çadırımın üstünde tıkırdayan yağmurun sesiyle uyandım. Yaz boyunca mevsim o kadar kurak olmuştu ki çadırın yağmur tentesini örtmekten vazgeçmiş, gökyüzüyle aramda yalnızca bir sineklik filesi bırakarak uyumuştum. Yağmur tentesini çadırın üzerine çekmek için karanlıkta çıplak ayakla dışarıya süründüm, ağustos ayı başında olmamıza rağmen titriyordum. Hava sıcaklığı haftalardır 30 derece civarındaydı, hatta bazen 35'lere çıkıyordu ama rüzgâr ve yağmurla birlikte sıcaklık da aniden değişmişti. Çadıra geri döndüm, polar taytımı ve anorağımı giyip uyku tulumuma girdim, fermuarını çeneme kadar çekip kapüşonunu başıma geçirdim. Sabah altıda kalktığımda sırt çantamın üzerindeki küçük termometre 3 dereceyi gösteriyordu.

Yüksek tepelerin yamaçlarında yağmur altında, bulabildiğim her şeyi üzerime giyerek yürüdüm. Birkaç dakikadan daha uzun süreli mola verdiğimde öylesine üşüyordum ki yürümeye devam ederek terlemeye başlayınca ya kadar dışlerim komik bir biçimde takırdıyordu. Rehber kitabıma göre havanın açık olduğu günlerde, kuzey istikametinde Oregon görülebiliyordu ama kalın bir sis tabakası 3

9 İngilizcesi Box of Rain; Grateful Dead grubunun ünlü bir şarkısıdır. (ç. n.)

metre ötesini görülmez hale getirdiğinden ben hiçbir şey göremedim. Oregon'u görmeye ihtiyacım yoktu. Devasa bir boyutta önümde uzandığını hissediyordum. Tanrılar Köprüsü'ne kadar gidersem boydan boya yürüyecektim. Gidersem ne olurdu? Gitmezsem ne olurdu?

Kuşluk vakti, sisler arasından güneye doğru giden Stacy göründü. Bir gün önce, Rex ve diğer çiftlerle birlikte bir gece geçirdikten sonra Seiad Vadisi'nden birlikte yola çıkmıştık. Sabah olduğunda hepimiz birbirimizden birkaç saat uzaklıkta yürümeye devam ederken, Rex gerçek hayatına dönmek için otobüse binmişti. Diğer çiftleri yolda bir daha görmeyeceğimden oldukça emindim ama Stacy ile Ashland'de buluşmak üzere plan yapmıştık. Oregon'da birlikte yürüyeceği arkadaşı Dee'nin gelmesini beklemek için birkaç gün orada mola verecekti. Şimdi onu burada görmek, âdeta yarı kadın yarı hayaletmiş gibi, beni şaşırtmıştı.

"Seiad Vadisi'ne gidiyorum," dedi ve çok üşüdüğünü, ayaklarının su topladığını, uyku tulumunun altının bir gece önce ıslandığını ve akşam olmadan önce kurumasını ümit etmediğini anlattı. "Ashland'de otobüsle gideceğim," dedi. "Oraya vardığında gelip hostelde beni bul."

Yola devam etmeden önce ona sarıldım, sonra birkaç saniye içinde sis onu sardı.

Ertesi sabah normalden daha erken, gökyüzü soluk bir gri renkteyken uyandım. Yağmur durmuş ve hava ısınmıştı. Canavar'ı bağlayıp kamptan ayrıldığımda heyecanlıydım: Bunlar benim Kaliforniya'daki son kilometrelerimdi.

Sınıra bir kilometreden az kala, yol kenarındaki bir dal William J. Crockett bileziğime takıldı ve onu sık çalılıkların arasına fırlattı. Bunun ümitsiz vaka olduğunu bilerek kayalıkları, çalıları ve ağaçları aradım, otların arasına baktım. Bileziği bulamayacaktım. Nereye gittiğini görmemiştim. Sadece kolumdan fırlarken hafif bir *ping* sesi çıkarmıştı. Bu bileziği şu sırada kaybetmem çok saçmaydı ve ileri-deki bir sorunun açık bir kehaneti gibiydi. Bunu kafamda tersine

CHERYL STRAYED

çevirmeye ve bileziğin kaybolmasının iyi bir şeyi –artık ihtiyacım olmayan şeyleri, belki de mecazi yükün hafiflemesini– temsil ettiğini düşünmeye çalıştım ama sonra bu fikir soluklaştı. Yalnızca William J. Crockett’in kendisini, Vietnam’da öldüğünde benimle aynı yaşlarda olan ve kalıntıları asla bulunamayan, ailesinin hâlâ acısını yaşadığına şüphe olmayan Minnesotalı o adamı düşündüm. Bileziğim onun çok erken kaybettiği hayatının bir sembolünden başka bir şey değildi. Evren onu aç ve acımasız kursağına alıvermişti.

Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra sınıra ulaştım, bunu anlamak için durdum: Kaliforniya ve Oregon, birbirlerine yapışmış bir son ve bir başlangıç. Böyle önemli bir yer olarak, hiç de o kadar ciddi görünmüyordu. Sadece yol kayıt defterinin bulunduğu kahverengi metal bir kutu ve üzerinde WASHINGTON: 797 KİLOMETRE yazan bir levha vardı – Oregon’un adı geçmiyordu.

Ama bu 797 kilometrenin nasıl olduğunu biliyordum. İki aydır Kaliforniya’daydım ama Tehachapi Geçidi’nde sırt çantamla tek başıma durup bu noktayı hayal ettiğim andan bu yana kendimi yaşlanmış gibi hissediyordum. Metal kutunun yanına gittim, yol kayıt defterini çıkardım ve sayfalarına göz gezdirerek birkaç hafta önceki girişleri okudum. İsimlerini daha önce görmediğim birkaç kişiden notlar vardı, diğerleri ise kendileriyle tanışmadığım ama yaz boyunca onları takip ettiğim için tanıdık gibi geliyordu. Son kayıtları çiftler yapmışlardı – John ve Sarah, Helen ve Sam. Coşkulu geçiş kayıtlarının altına kendi adımları yazarken öylesine duygulandım ki az ama öz bir şey yazmayı tercih ettim: “Başardım!”

Oregon. Oregon. Oregon.

İşte buradaydım. Güneydeki muhteşem Shasta Dağı’nın ve kuzeydeki daha alçak ama daha acımasız McLoughlin Dağı’nın tepelerini görerek yola çıkmış, yüksek yamaçlarından yürümüş, küçük buzlu bölgelerden kayak sopamın yardımıyla geçmiştım. Benden çok da

aşağıda olmayan yüksek yeşil çayırlarda otlayan inekleri, hareket ettiklerinde çalan büyük kare çanlarını görebiliyordum. Onlara, “Merhaba Oregon inekleri,” diye seslendim.

O akşam dolunaya yakın bir ayın ve serin ve parlak bir gökyüzünün altında uyudum. J. M. Coetzee’nin *Barbarları Beklerken* adlı kitabını açtım ama konsantre olamadığım için sadece birkaç sayfa okuyabildim. Zihnim onun yerine Ashland düşüncelerine kayıyordu. Ashland’de yiyecek, müzik, şarap ve PDY’den tanıdığım insanlar olacaktı. Ve en önemlisi para olacaktı. Üstelik her zamanki gibi sadece yirmi dolar değil. Daha önce bunun yolculuğumun bittiği noktada elime geçecek son paket olduğunu düşündüğüm için, Ashland paketime 250 dolarlık seyahat çeki koymuştum. Yiyecek ve malzemeler yoktu. Sadece seyahat çekleri ve “gerçek dünya” kıyafetleri –en sevdiğim soluk mavi Levi’s kotum ve üzerime oturan siyah tişörtüm, yepyeni siyah dantelden bir sutyen ve ona uygun iç çamaşırı– vardı. Aylar önce yolculuğumun bitişi bu kıyafetlerle kutlamayı ve daha sonra Portland’a gidecek bir otobüse binmeyi düşünmüştüm. Programımı değiştirdiğimde Lisa’dan o küçük kutuyu Sierra Nevada’da uğramayacağım duraklardan biri için hazırladığım yiyecek ve malzeme dolu büyük bir kutunun içine koyup Ashland’e göndermesini istemiştım. O kutuyu –kutunun içindeki kutuyu– elime almak ve yürüyüş kıyafeti olmayan giysileri giymek için sabırsızlanıyordum.

Ashland’e ertesi gün öğle sularında, yoldan ayrılıp AmeriCorps gönüllülerinden bir gruba otostop yaparak ulaştım.

Minibüslerine bindikten sonra içlerinden biri, “Büyük haberi duydun mu?” diye sordu.

İki aydır küçük ya da küçük pek az haber duyduğumu açıklamadan başımı iki yana salladım.

“Grateful Dead grubunu biliyor musun?” diye sorduğunda başımla onayladım. “Jerry Garcia ölmüş.”

Kent merkezinde bir kaldırımda durdum ve gazete alamayacak kadar metelsiz olduğumdan, bir yerel gazetenin ön sayfasındaki parlak renkler arasından Garcia'nın yüzünü görmek ve gazete bayisinin plastik camlarından okuyabildiğim kadarını okumak için eğildim. Grateful Dead'in birkaç parçasını severdim ama hiçbir zaman bazı arkadaşlarım gibi onların konser kayıtlarını toplamadım ve ülkede gittikleri her yerde onları izlemedim. Bir yıl önce Kurt Cobain'in ölümü bana daha fazla dokunmuştu – üzücü ve korkunç sonu, yalnızca benim kuşağımın aşırıya kaçanları için değil benim için de uyarıcı bir öykü olmuştu. Ama yine de Garcia'nın ölümü daha etkileyici olmuş, sanki sadece bir anın sonu değilmiş de hayatım boyunca süren bir dönemin sonu gibi gelmişti.

Canavar'ı sırtıma alıp postaneye gitmek için birkaç blok yürürken vitrinlerine elle yazılmış, "SENİ SEVİYORUZ, JERRY. HUZUR İÇİNDE YAT" yazan tabelalar koymuş dükkânların önünden geçtim. Sokaklar, hafta sonu için gelen iyi giyimli turistler ve son haberler yüzünden kaldırımlarda gruplar halinde toplanan, normalden daha heyecanlı, aşağı kuzeydoğu Pasifik'in radikal gençliğiyle doluydu. Önerilerden geçerken birkaçı bana, "Selam," dedi, bazıları da bunun sonuna bir "kardeş" ekledi. Ergenlik ile emeklilik arasında değişen yaşlarda, onları hippy/anarşist/punk rock/sarhoş sanatçı dizisinde bir yere yerleştiren giysiler içindeydiler. Ben de tıpkı onlardan biri gibiydim –kıllı, güneş yanığı ve dövme; sırtındaki yükü bel bükülmüş– ve onlardan biri gibi kokuyordum. Hatta birkaç hafta önce Castle Crags'teki kamp yerinde akşamdan kalma bir halde yaptığım duştan bu yana doğru dürüst yıkanamadığım için daha da beter kokuyor olmalıydım. Ama yine de başka bir yer ve zamandan buraya düşmüş gibi, kendimi onlardan, herkesten uzak hissediyordum.

Toad Gölü'nde Stacy'yle birlikte Gökkuşağı Toplantısı'nı ararken karşımıza çıkan kamyonetteki sessiz adamlardan birini görünce şaşır-

dım ve “Hey!” diye bağırdım ama beni hatırlamamış gibi görünerek soğuk bir baş hareketiyle yanıtladı.

Postaneye gittim, beklenti içinde gülümseyerek kapısını itip girdim ama tezgâhın arkasındaki kadına adımları verdiğimde sadece adıma gönderilen küçük bir zarfla döndü. Kutu yoktu. Kutunun içindeki kutu da yoktu. Levi’s pantolonum, siyah dantel sutyenim veya 250 dolarlık seyahat çekim ve bir sonraki durağım olan Crater Gölü Ulusal Parkı’na kadar yürüyebilmek için ihtiyacım olan yiyecekler yoktu.

Küçük, balonlu zarfı elimde tutarak, “Bana bir kutu gelmiş olması lazım,” dedim.

Kadın fazla ilgi göstermeden, “Yarın tekrar sorun,” dedi.

“Emin misiniz?” diye kekeledim. “Yani... Kesinlikle gelmiş olması gerekirdi.”

Soğuk bir tavırla başını salladı. Beni umursamıyordu. Kuzeybatı Pasifik’in pis, kötü kokan, radikal gençlerinden biriydim. Sıranın başında duran adama işaret ederek, “Sıradaki,” dedi.

Öfkeden ve panikten yarı kör bir halde yalpalayarak dışarıya çıktım. Ashland, Oregon’daydım ve sadece 2.29 dolarım vardı. Bu akşam hostel odasına para vermem gerekiyordu. Yürüyüşe devam etmeden önce yiyeceklerime ihtiyacım vardı. Ama her şeyden çok –altmış gündür sırt çantamın altında yürüdükten, ısıtılmış karton tadındaki kurutulmuş yiyecekleri yedikten ve hayret verici sıcaklık ile arazi değişimleri içinde bazen haftalarca kimseyle iletişim kurmadan dağlardan inip çıktıktan sonra– işlerin kolay olmasına ihtiyacım vardı. Yalnızca birkaç gün için. *Lütfen*.

Yakınlardaki ankesörlü telefona gittim, Canavar’ı sırtımdan indirip yere koydum ve telefon kulübesine girdim. İçeride olmak, bu küçük saydam kulübeden hiç çıkmak istemeyecek kadar kendimi inanılmaz şekilde iyi hissettirdi. Elimdeki baloncuklu zarfa baktım. Mineapolis’deki arkadaşım Laura’dan geliyordu. Zarfı açtım ve içindekileri

çıkardım: katlanmış bir mektubun içine koyduğu yeni adım şerefine yaptığı bir kolye vardı. Yuvarlak baklalı bir zincirin üzerinde tıknaz, metal harflerle STRAYED¹⁰ yazıyordu. İlk bakışta STARVED¹¹ gibi görünüyordu çünkü Y harfi diğer harflerin hepsinden biraz daha değişikti – daha şişman, daha yayvan ve farklı bir kalıptan dökülmüştü ve zihnim harfleri daha alışılmış bir kelimeye dönüştürmüştü. Kolyeyi boynuma taktım ve telefonun parlak metal yüzeyinde göğsümün çarpıklaşan görüntüsüne baktım. Kennedy Meadows’dan bu yana boynumda taşıdığım anneme ait gümüş ve turkuaz renkli küpenin altında sallanıyordu.

Telefonu aldım ve kutumu sormak için Lisa’yı ödemeli aramaya çalıştım ama yanıt yoktu.

Perişan bir halde, canımın bir şey çekmemesine çalışarak sokaklarda dolandım. Yemeklere, vitrinlerde sergilenen çöreklerle ve kurabiyelere, turistlerin temiz ellerinde tuttukları karton bardaklardaki sütlü kahvelere özenemezdim. Stacy’yi bulabilmek için hostele doğru yürüdüm. Danışmadaki adam şu anda orada olmadığını ama daha sonra geleceğini söyledi. Bu akşam için giriş yapmıştı. Bana da, “Siz de giriş yapmak ister misiniz?” diye sordu ama sadece başımı iki yana salladım.

Aşağı kuzeybatı Pasifik radikal gençlik organizasyonunun, dükkânın önündeki kaldırımı ve çimenleri bir gündüz kamp yerine çevirdiği doğal gıda kooperatifine doğru yürüdüm. Oraya varır varmaz, Toad Gölü’nde rastladığımız adamlardan birini – grubun lideri olan ve Jimi Hendrix gibi herkese *bebeğim* diye seslenen saç bantlı adamı– gördüm. Girişin hemen yanındaki kaldırıma oturmuş üzerine keçeli kalemle kargacık burgacık bir yazıyla para istediğini yazan küçük bir karton levha taşıyordu. Önünde de az miktarda bozukluk bulunan boş bir teneke kahve kutusu vardı.

10 (İng.) Avare, başıboş. (ç. n.)

11 (İng.) Açlıktan ölmüş. (ç. n.)

Onunki bile olsa tanıdık bir yüz görmekten memnun olarak önünde duraklayıp, “Merhaba,” dedim. Hâlâ aynı kirli saç bandını takıyordu.

Belli ki beni hatırlamadan, “N’aber,” diye yanıt verdi. Benden para istemedi. Anlaşılan hiç param olmadığı belliydi. “Seyahat mi ediyorsun?” diye sordu.

Hafızasını tazelemek için, “Pasifik Dağ Yolu’nu yürüyorum,” dedim.

Tanımadan başıyla onayladı. “Şehir dışından birçok kişi Ölüm Şenlikleri için geliyor.”

“Şenlik mi var?” diye sordum.

“Bu akşam bir şeyler var.”

Söylediği gibi Crater Gölü’nde küçük bir Gökkuşağı Toplantısı düzenleyip düzenlemediğini merak ettim ama bu merak sormaya degecek kadar değildi. “Kolay gelsin,” dedim ve oradan uzaklaştım.

Kooperatife girdiğimde çıplak bacaklarıma çarpan klima havası çok garip geldi. PDY boyunca ikmal duraklarımda bakkallara ve turistlere yönelik küçük marketlere girmiştim ama yolculuğuma başladığımdan bu yana böyle bir mağazada bulunmamıştım. Her şeyin bolluğu karşısında aptallaşıp alamayacağım şeylere bakarak reyonlar arasında dolaştım. Nasıl olmuştu da daha önceleri bütün bunları kanıksamıştım? Turşu kavanozları ve kâğıt ambalajında taze ekmek bagetleri, portakal suyu şişeleri ve meyveli dondurma kutuları ve her şeyden önemlisi kasalarında pırıl pırıl duran meyve ve sebzeler beni neredeyse kör etmişti. Onları koklayarak dolaştım – domatesler, marullar, şeftaliler ve yeşil limonlar. Cebime bir şey sokuvermemek için kendimi zor tuttum.

Sağlık ve güzellik reyonuna gittim ve losyonların test numunelerini avucuma pompaladım, birkaç çeşidini birden vücuduma sürdüm, farklı kokuları beni kendimden geçirdi – şeftali, Hindistan cevizi, lavanta ve mandalina. Ruj numunelerine göz gezdirdim ve erik buğusu diye bir rengi, geri dönüşümlü maddelerden yapılan doğal, organik kulak

CHERYL STRAYED

temizleme çubuklarından biriyle sürdürdüm. Sonra yine doğal, organik, geri dönüşümlü maddelerden yapılmış kâğıt mendille sildim ve ruj reyonunun yanındaki bir sütunun üzerinde duran yuvarlak bir aynada kendime baktım. Erik buğusunu, PDY öncesi hayatımda kullandığım renge benzediği için seçmiştim ama şimdi sürdürdüğümde, yıpranmış yüzüm üzerinde gösterişli ve çılgın gibi görünen ağzımla palyaçoya benzemiştim.

Büyükanne gözlüklü ve yakasındaki isim kartında JEN G. yazan bir kadın, “Yardımcı olabilir miyim?” diye sordu.

“Hayır, teşekkür ederim,” dedim. “Sadece bakıyorum.”

“Bu ton size çok yakışmış. Gözlerinizin maviliğini ortaya çıkarmış.”

“Öyle mi diyorsunuz?” Birden kendimi utangaç hissettim. Erik buğusunu gerçekten almayı düşünüyormuş gibi yuvarlak aynada kendime biraz daha baktım.

“Kolyenizi de beğendim,” dedi, Jen G. “Starved. Çok komik.”

Elimi kolyenin üzerine koydum. “Aslında *Strayed*, yazıyor. Bu benim soyadım.”

“Öyle mi?” dedi Jen G. ve görmek için daha yakınımaya geldi. “Yanlış görmüşüm. Ama iki türlü de komik.”

“Bu optik bir yanılsama,” dedim.

Şarküteri reyonuna yürüyüp oradaki bir peçete kutusundan peçete aldım ve erik buğusunu dudaklarımdan sildikten sonra limonata bölümünü inceledim. Ne yazık ki Snapple yoktu. Ben de son paramla doğal, organik, taze sıkılmış, koruyucu katkı içermeyen bir limonata aldım ve içmek için marketin önüne çıktım. Bir kasabaya gelmiş olmanın heyecanıyla öğlen yemeği yememiştim. Çantamdan bir protein çubuğu ve biraz bayat kuruyemiş çıkardım ve bunları yerken daha önce yemeyi planladığım şeyleri düşünmeyi kendime yasakladım: ızgara tavuk göğüslü Sezar salatası, zeytinyağına batıracağım bir sepet cıtır cıtır Fransız ekmeği ve diyet kola. Tatlı olarak da çikolata soslu muzlu

dondurma. Limonatamı içtim ve yanıma gelen herkesle sohbet ettim: Buradaki üniversiteye gitmek için Michigan'dan Ashland'e taşınan bir adamla, sonra bir orkestrada davul çalan başka bir adamla daha konuştum. Tanrıça figürlerinde uzman olan çömlekçi bir kadınla konuştum ve Avrupalı aksanıyla bana o akşam Jerry Garcia anma törenine gidip gitmeyeceğimi soran bir kadınla konuştum.

Bana başlığında *Jerry'nin Anısına* yazan bir el ilanı verdi.

"Eğer orada kalıyorsan, pansiyonun yanındaki kulüpte yapıyor," dedi. Tombul ve güzel bir kadındı, saçları başının arkasında gevşek bir topuz yapılmıştı. Sırt çantamı işaret ederek, "Biz de civarda seyahat ediyoruz," diye ilave etti. Yanında bir erkek belirinceye kadar "biz" derken neyi kastettiğini anlamamıştım. Fiziksel olarak kadının tam zıddıydı – uzun ve acı verecek kadar zayıf, kemikli dizlerinin ancak altına kadar inen kahverengi bir kruvaze etek giymiş, kısa saçları başının etrafında dört, beş örgü yapılmıştı.

"Buraya kadar otostop mu yaptın?" diye sordu adam. Amerikalı'ydı. Onlara PDY'de yürüdüğümü, hafta sonunu Ashland'de geçirmeyi planladığımı anlattım. Adam kayıtsız kaldı ama kadın hayretler içindeydi.

"Benim adım Susanna ve İsviçreli'yim," diyerek ellerimi tuttu. "Yaptığın şeye biz, *hac yolu* deriz. Eğer istersen, ayaklarını ovabilirim."

"Oh, çok hoş ama bunu yapmak zorunda değilsin," dedim.

"Yapmak istiyorum. Benim için bir şereftir. İsviçre'de âdet böyledir. Hemen geliyorum." Arkasını döndü kooperatife doğru yürürken arkasından çok nazik olduğunu seslendim. O gittikten sonra erkek arkadaşına baktım. Bu saçlarıyla bana bir oyuncak bebeği hatırlatıyordu.

Yanıma otururken, "Merak etme, bunu yapmak gerçekten hoşuna gider," dedi.

Bir dakika sonra Susanna görüldüğünde, önünde birleştirdiği avuçlarının içinde hoş kokulu bir yağ vardı. "Nane yağı bu," dedi gülümseyerek. "Botlarını ve çoraplarını çıkar!"

“Ama ayaklarım,” diye tereddüt ettim. “Oldukça kötü durumda ve çok kirli...”

“Bu benim için şereftir!” diye bağırdı, ben de boyun eğdim; biraz sonra ayaklarımı nane yağına buluyordu. “Ayakların, çok güçlü,” dedi Susanna. “Hayvanların ayakları gibi. Avucumda güçlerini hissediyorum. Ne kadar hırpalanmışlar. Tırnakların da düşmüş.”

Çayırda dirseklerimin üzerinde arkaya doğru uzanıp gözlerim kırpışarak, “Evet,” diye mırıldandım.

Başparmaklarını ayak tabanıma bastırırken, “Bunu yapmamı bana ruhlar söyledi,” dedi.

“Ruhlar mı söyledi?”

“Evet. Seni gördüğüm zaman ruhlar sana vereceğim bir şey olduğunu söyledi, bu yüzden el ilanıyla sana yaklaştım. Ama sonra bunun başka bir şey olduğunu anladım. İsviçre’de hac yolunu yürütenlere büyük saygı gösteririz.” Parmaklarımı teker teker avucunda ovarken bana baktı ve sordu, “Boynundaki kolyenin anlamı nedir? Açlıktan öldüğünü yazıyor.”

Ve marketin önünde takıldığım sonraki birkaç saat de öyle oldu. Açlıktan öldüm. Artık kendimi hissetmiyordum bile. Yalnızca arzu dolu bir kova, aç, susuz bir varlık gibi hissettim. Biri sebzeli bir kek, bir başkası içinde üzüm olan bir salata verdi. Birkaç kişi dövmemdeki at figürünü beğendiğini ya da sırt çantam hakkında bir şeyler sormak için yaklaştı. Saat dört sularında Stacy geldi ve ona içinde olduğum zor durumu anlattım; kutum gelene kadar bana borç vermeyi teklif etti.

Her ne kadar minnettar olsam da teklifini kabul etmekten çekinerek, “Önce bir kez daha postaneyi deneyeyim,” dedim. Postaneye gidip sıraya girdim, paketimin gelmemiş olduğunu söyleyen görevli kadının hâlâ orada olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım. Sıram gelince birkaç saat önce oraya gelmemişim gibi paketimi sordum.

Arka odaya gitti ve elinde kutuyla geri döndü, özür falan dilemeden tezgâhın üzerine koydu.

“Yani başından beri burada mıydı,” dedim ama hiç umursamadan daha önce görmemiş olabileceğini söyledi.

Paketim kucağımda, Stacy’yle hostele doğru yürürken öfkeli olmayacak kadar çok mutluydum. Kayıt yaptırdım ve Stacy’nin arkasından merdivenleri çıkıp kadınlara ayrılmış yatakhaneinin kapısından geçerek binanın çıkıntısında yer alan küçük, özel bir bölmeye geldik. İçeride üç yatak vardı. Biri Stacy’nin, diğeri de arkadaşı Dee’nindi ve üçüncüyü de bana ayırmışlardı. Stacy beni Dee’yle tanıştırdı ve kutumu açarken sohbet etmeye başladık. Kutuda eski temiz blucinim, yeni sutyenim ve iç çamaşırımın yanı sıra yolculuğa başladığımdan beri sahip olduklarımın toplamından daha fazla para vardı.

Duş odasına gidip sıcak suyun altında durup kendimi ovaladım. Hava sıcaklığının eksi bir ile 35 derece arasında değiştiği son iki haftadır banyo yapmamıştım. Suyun derimde âdeta ikinci bir cilt oluşturan ter tabakalarını alıp götürdüğünü hissedebiliyordum. İşim bittiğinde aynada çıplak bedenime baktım. Vücudum son baktığımdan daha da zayıf, saçım küçüklüğünden bu yana olduğundan daha açık renkteydi. Yeni siyah sutyenimi ve külotumu, tişörtümü ve üç ay önce içine giremediğim ama artık bol gelen soluk Levi’s blucinimi giydim ve özel bölmemize dönüp botlarımı ayağıma geçirdim. Artık yeni değil kirli, sıcak, ağır ve acı vericiydiler ama sahip olduğum tek ayakkabı buydu.

Stacy ve Dee’yle birlikte gittiğimiz akşam yemeğinde canımın çektiği her şeyi ısmarladım. Daha sonra bir ayakkabı mağazasına gittim ve yola çıkmadan önce almış olmam gereken, siyah ve mavi renkte bir çift Merrell spor sandaleti satın aldım. Hostele geri döndük ama birkaç dakika sonra, Dee’yi uyuması için bırakıp yandaki kulüpteki Jerry Garcia’yı anma toplantısına katılmak için Stacy’yle birlikte tekrar çıktık. Dans pistinin yanında iple ayrılmış bir bölgede küçük bir ma-

CHERYL STRAYED

saya oturduk ve beyaz şarap içerek birbiri ardına çalan Grateful Dead şarkıları eşliğinde sallanan her yaşta, biçimde ve bedendeki kadınları ve birkaç erkeği izlemeye başladık. Dans edenlerin arkasında, Jerry ve grubunun, bazıları soyut ve çarpıcı renklerdeki dönen helezonlardan oluşan, bazılarıysa gerçek ya da çizim olan bir dizi görüntüsünün yansıtıldığı bir ekran vardı.

Jerry'nin bir görüntüsü ekrana geldiğinde yan masada oturan bir kadın yüksek sesle, "Seni seviyoruz, Jerry," diye bağırdı.

Stacy'ye, "Dans edecek misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hostele geri dönmeliyim. Yarın sabah erkenden yola çıkacağız."

"Sanırım ben biraz daha kalacağım," dedim. "Yarın sabah uyuyor olursam vedalaşmak için uyandır." O gittikten sonra bir bardak daha şarap ısmarladım ve yalnızca bir yaz akşamı müzikli bir yerde diğer insanlarla birlikte olmanın verdiği büyük bir mutlulukla müzik dinleyip insanları seyrettim. Yarım saat kadar sonra gitmek için kalktığımda, "Box of Rain" şarkısı çalmaya başladı. Bu "Dead" in en sevdiğim şarkılarından biriydi ve kafam da güzel olmaya başlamıştı. Ani bir dürtüyle kendimi dans pistine atıp dans etmeye başladım ama aynı hızla buna pişman oldum. Bütün o yürüyüşler yüzünden dizlerim kaskatı kesilmişti ve gıcırdayordu, kalçalarım garip şekilde esnekliğini kaybetmişti. Tam oradan ayrılmak üzereyken, gün içerisinde tanıştığım Michiganlı bir adam yanımda bitiverdi ve yörüngeme girip çıkan bir topaç gibi görünüşte benimle dans edercesine çevremde dönerken bir yandan da parmaklarıyla havada hayali bir kutu çizerek bunun ne anlama geldiğini anlarmışım gibi başını sallıyordu ve o anda çıkmak kabalık olacaktı.

Ben sahte bir enerjiyle dans etmeye çalışırken adam müziğin sesini bastırmak için bağırarak, "Bu şarkıyı ne zaman duysam Oregon'u hatırlarım," diye seslendi. "Anladın mı?" diye sordu. "*Box of Rain*? Aynı Oregon'un da bir yağmur kutusu olması gibi?"

İyi vakit geçiriyormuşum gibi başımı salladım ve güldüm ama şarkı biter bitmez barın yanı sıra uzanan alçak duvarın orada durmak için sıvıştım.

Bir süre sonra bir adam, “Merhaba,” dedi ve ben arkama döndüm. Bele kadar gelen duvarın diğer tarafında, elinde bir keçeli kalem ve cep feneriyle ayakta duruyordu. Muhtemelen içki içilebilecek alanı belirleyen bir kulüp görevlisiydi ama daha önce dikkatimi çekmemişti.

Ben de ona, “Merhaba,” dedim. Yakışıklı ve benden biraz daha büyük görünüyordu, koyu renkli dalgalı saçları omuzlarına değiyordu. Tişörtünün üzerinde WILCO yazıyordu. Yazıyı işaret ederek, “Bu gruba bayılırım,” dedim.

“Onları biliyor musun?” diye sordu.

“Tabii ki biliyorum,” dedim.

Kahverengi gözleri bir gülümsemeyle kısıldı. “Harika,” dedi, “adım Jonathan,” diyerek elimi sıktı. Ona adımı söyleyemeden müzik tekrar başlayınca kulağıma eğildi ve yavaşça bağırarak nereli olduğumu sordu. Ashlandli olmadığımı biliyor gibiydi. Ben de ona bağırarak olabildiğince kısa bir şekilde, PDY’de yürümekte olduğumu söyledim. Sonra o yine benim kulağıma eğilerek uzun bir cümle kurdu. Müziğin sesinden anlayamadım ama umurumda değildi çünkü dudaklarının saçlarıma harikulade sürtünüşünü ve nefesinin enseme gıdıklayışını bütün vücudumda hissediyordum.

Konuşmasını bitirdiğinde ben, “Ne?” diye bağırınca, bu kez daha ağır ağır ve daha yüksek sesle tekrar söyledi ve bu kez, bu gece geç vakte kadar çalışacağını ama yarın akşam on birde mesaisinin biteceğini ve oraya gelip çalan grubu dinledikten sonra onunla çıkıp çıkamayacağımı sorduğunu anladım.

“Elbette!” diye bağırdım ama bir yandan da ağzının yine saçlarıma ve enseme o kadar yakın olabilmesi için söylediklerini tekrar ettirmek istiyordum. Keçeli kalemi uzatarak konuk listesine ilave edebilmesi

CHERYL STRAYED

için adımı avucuna yazmamı istedi. Ellerim titreyerek olabildiğince düzgün bir şekilde *Cheryl Strayed* yazdım. Yazmam bittiğinde, avcuna baktı ve başparmağını yukarı kaldırarak onayladı ve mutluluktan kendimden geçmiş bir halde dışarı çıktım.

Bir randevum vardı.

Bir randevum mu olmuştu? Durumu tekrar düşünerek ılık kaldırımlarda yürüdüm. Belki de adım listede olmayacaktı. Belki onu yanlış duymuştum. Belki de zar zor birkaç kelime konuşabildiğim, başlıca çekiciliği yakışıklılık ve Wilco'yu sevmesi olan biriyle çıkmak çok saçmaydı. Kuşkusuz daha önce çok daha azı için erkeklerle böyle şeyler yapmıştım ama bu farklıydı. Ben farklıydım. Yoksa değil miydim?

Hostele geri döndüm ve uyumakta olan tanımadığım kadınların arasından sessizce geçerek Dee ve Stacy'nin uyuduğu küçük bölmeye doğru yürüdüm. Giysilerimi çıkardım ve bu gece için şaşırtıcı bir şekilde bana ait olan gerçek bir yatağa girdim. Bir saat kadar uyuyamadan uzandım ve ertesi gece Jonathan dokunursa nasıl hissedeceğimi hayal ederek ellerimi vücudumda dolaştırdım. Göğüslerimin kabartısı ve karnımın düzlükleri, bacaklarımın kasları ve vulvamm üzerindeki sert kıllar –bunların hepsi bir derece idare edebilirdi– ama kalçamın üzerindeki ağaç kabuğuyla, tüyleri yolunmuş tavuk derisi karışımı bir his veren avuç genişliğindeki bölgeye geldiğimde, ertesi akşam hiçbir koşulda külotumu çıkaramayacağımı fark ettim. Belki de böylesi daha iyiydi. Tanrı biliyor, külotumu sayısız kez çıkarmıştım, kuşkusuz bana iyi geleceğinden çok daha fazla defa.

Ertesi günü, o gece Jonathan'ı görmemeye kendimi ikna etmeye çalışmakla geçirdim. Çamaşır yıkarken, lokantalarda kendime ziyafet çekerken ve insanları seyrederek sokaklarda dolaşırken sürekli olarak, *bu yakışıklı Wilco hayranı neyim oluyor ki*, diye kendime sordum. Ama yine de zihnim onunla yapabileceğimiz şeyleri hayal etmekten vazgeçmiyordu.

Külotumu çıkarmaksızın.

YABAN

O akşam duş aldım, giyindim ve erik buğusu rujunun ve ylang ylang yağının numunelerinden biraz sürmek için markete uğradım. Ardından Jonathan'ın çalıştığı kulübün girişinde çalışan kadının yanına yaklaştım. "Adım listede olabilir," dedim ve reddedilmeye hazır bir halde ona ismimi söyledim.

Tek bir kelime etmeden kırmızı mürekkeple elime damgayı bastı.

İçeri girer girmez Johathan'la birbirimizi gördük; ışıkları idare ettiği yüksek platformdaki ulaşılmaz yerinden bana el salladı. Bir bardak beyaz şarap aldım ve bir gece önce Jonathan'la tanıştığımız barın yanındaki alçak duvarın orada, zarif olduğunu umduğum bir şekilde durarak çalan grubu dinlemeye başladım. Bay Area Bölgesi'nden *country* tarzı müzik yapan oldukça ünlü bir gruptu. Jerry Garcia'nın anısına bir şarkı çaldılar. Müzik güzeldi ama müziğe odaklanamıyordum. Jonathan beni davet etmiş olmasa bile bu kulüpte olup bu müziği dinliyor olacaktım gibi halimden memnun ve rahat görünebilmek için çok fazla çaba gösteriyordum. Ona her bakışımda bana baktığını gördüğüm Jonathan'ın sürekli olarak ona baktığını düşünmemesi için hem bakıyor hem de bakmıyormuş gibi görünmemeye çalışmak özellikle en zor şeydi. Eğer her baktığımda bana bakıyor olması yalnızca bir tesadüfse ve sürekli olarak bana bakmıyor da yalnızca benim baktığım anlarda bana bakıyorsa, bu durum onun, *bu kadın neden sürekli bana bakıyor*, diye düşünmesine yol açabilirdi. Bu yüzden, üç uzun *country* şarkısı boyunca ona hiç bakmadım ama sonu gelmez gibi görünen doğaçlama bir keman solosundan sonra seyircilerin takdir alkışları arasında daha fazla dayanamayıp baktığımda, yalnızca bakmadığını aynı zamanda tekrar el salladığını gördüm.

El sallayarak ona karşılık verdim.

Sonra başka yöne döndüm ve Jonathan'ın bakışlarını tamamen kastan oluşan kalçalarım, üzerime oturan tişörtümün altındaki güzel sutyenimin dikleştirdiği göğüslerimde, rengi iyice açılmış saçlarımda, bronz tenimde, erik buğusu rujun iyice ortaya çıkardığı mavi

gözlerimde hissederek, acayip seksi ve güzel olduğumu düşünerek son derece sakin ve dimdik durdum. Bir şarkı boyu süren bu duygu bir noktada tam tersine döndü. Aslında kalçalarının derisi ağaç kabuğu ile ölü tavuk derisi kıvamında, yüzü güneşten fazla kararmış, saçları yıpranmış ve sırtüstü yatmadıkça ya da içime çekmedikçe son derece rahatsız edici koca göbekli korkunç çirkin biri olduğumun farkına vardım. Bütün bu egzersize, açlığa ve iki aydır karnımı orada olduğunu unutturacak kadar uzun süre sıkıştıran sırt çantası kemerine rağmen o göbek hâlâ yerinde duruyordu.

Tanrı'ya şükür müzik ara verdi. Jonathan yanımda bitiverdi, sabırsızlıkla elimi sıkarken geldiğime memnun olduğunu söyledi ve bir bardak şarap daha isteyip istemediğimi sordu.

İstemiyordum. Tek istediğim bir an önce saatin on bir olması, benimle birlikte çıkması, bir fıstık mı yoksa hilkat garibesi mi olduğumu ve bana mı baktığı yoksa benim ona baktığımı mı düşündüğünü merak etmekten kurtulmaktı.

Hâlâ bir buçuk saat daha vardı.

“Daha sonra ne yapmak istersin?” diye sordu. “Yemek yedin mi?”

Ona yemek yediğimi ve herhangi bir şey yapabileceğimizi söyledim. Bugünlerde neredeyse arka arkaya dört kez yemek yiyebiliyordüğümünden söz etmedim.

“Buradan 25 kilometre uzakta organik üretim yapan bir çiftlikte yaşıyorum. Geceleri oralarda dolaşmak bayağı hoş olur. Oraya gidebiliriz, sonra istediğin zaman seni geri getiririm.

Kolye olarak taktığım turkuaz taşlı gümüş küpeyi ince zinciri üzerinde oynatırken, “Pekâlâ,” dedim. Jonathan ikincisinin doğru olduğunu düşünebilir diye Strayed/Starved çelişkili kolyemi takmamıştım. “Aslında ben biraz hava almak için dışarı çıkmayı düşünüyorum,” dedim. “Ama saat on birde burada olacağım.”

“Harika,” diyerek elimi tekrar sıktı ve görev yerine dönerken grup tekrar çalmaya başlamıştı.

Sersemlemiş bir halde gecenin içine yürüdüm. Genellikle içine ocağımı koyduğum kırmızı küçük naylon torba, bileğime geçirdiğim kordonunun ucunda sallanıyordu. Fazla yük taşımamak için bunun gibi birçok torbayı ve kutuyu Kennedy Meadows’da bırakmıştım ama ocağın korunması gerektiğini düşündüğümünden bu torbayı atmamıştım. Hafifçe gaz kokmasına rağmen Ashland’de kaldığım günlerde bunu el çantası olarak kullanıyordum. İçindeki şeyleri pek de şık olmayan bir cüzdan olarak kullandığım fermuarlı bir naylon torbaya koymuştum: paramı, ehliyetimi, dudak kremimi ve tıraşımı ve hostelin deposuna bıraktığım Canavar’ın, kayak sopamın ve yiyecek torbamın emanet kartını.

Barın önündeki kaldırımında duran bir adam, “N’aber?” diye seslendi. Hafif bir sesle, “Grubu beğendin mi?” diye sordu.

“Evet,” diyerek kibarca gülümsedim. Kırklı yaşlarının sonlarında görünüyordu, üzerinde pantolon askıları takılı bir blucin ve yıpranmış bir tişört vardı. Göğsüne kadar inen uzun kıvrırcık sakalı ve kel tepesinden omuzlarına uzanan kırılaşmaya başlamış düz saçları vardı.

“Ben buraya dağlardan geldim. Arada bir buraya inip müzik dinlemek hoşuma gidiyor.” dedi.

“Ben de öyle. Yani, dağlardan geldim demek istiyorum.”

“Nerede yaşıyorsun?”

“Pasifik Dağ Yolu’nda yürüyorum.”

“Oh, elbette.” Başını salladı. “Bir zamanlar bunu ben de yapmıştım. Benim evim ters yönde. Yılın dört, beş ayı yaşadığım bir Kızılderili çadırım var.”

“Kızılderili çadırında mı yaşıyorsun?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet. Tek başımayım. Çok hoşuma gidiyor ama bazen yalnızlık çekiyorum. Bu arada, adım Clyde.” Elini uzattı.

CHERYL STRAYED

“Ben de Cheryl,” diyerek elini sıktım.

“Gelip benimle bir çay içmek ister misin?”

“Aslında, teşekkür ederim ama bir arkadaşımın işten çıkmasını bekliyorum.”

Jonathan her an çıkabilirmiş gibi kulübün kapısına doğru baktım.

Park yerindeki eski süt kamyonunu işaret ederek, “Şey, kamyonetim şurada, yani bir yere gidecek değiliz,” dedi. “Çadırımda olmadığım zamanlar bunun içinde yaşarım. Yıllardır inzivaya çekilmeyi deniyorum ama bazen şehre gelip bir grubu dinlemek güzel oluyor.”

“Ne demek istediğini anlıyorum,” dedim. Ondan ve nazik tavrından hoşlanmıştım. Bana Kuzey Minnesota’da tanıdığım birkaç adamı hatırlatmıştı. Annem ile Eddie’nin arkadaşları olan araştırmacı, açık yürekli, kesinlikle genel eğilimin dışında olan insanları. Annemin ölümünden sonra o tip insanlarla pek karşılaşmamıştım. Şimdiyse onları hiç görmemiş ve bir daha hiç göremeyecekmışim gibi hissediyordum. Büyüdüğüm yerlerde var olan her şeyin çok uzakta kaldığını, ulaşılmasının imkânsız olduğunu düşünüyordum.

“Pekâlâ, seninle tanıştığuma memnun oldum, Cheryl,” dedi Clyde. “Çay yapmak için çaydanlığı ocağa koyacağım. Dediğim gibi, istersen gelip bana katılabilirsin.”

“Elbette,” dedim hemen. “Bir bardak çay içerim.”

Kamyonet içinde bir ev bana her zaman dünyanın en harika şeyi gibi gelmiştir ve Clyde’inki de farklı değildi. Düzenli ve pratik, zarif ve ustaca düşünülmüş, hoş ve kullanışlı. Bir odun sobası ve küçük bir mutfak, bir sıra mum ve çevresinde büyüleyici gölgeler oluşturan bir dizi Noel ışığı vardı. Kitaplarla dolu bir raf kamyonun üç kenarını çevreliyor ve onların karşısında da geniş bir yatak duruyordu. Clyde ısıtıcıya su koyarken yeni sandaletlerimi çıkardım ve yatağa uzanarak raftaki kitaplara baktım. Keşiş olmak hakkında ve mağaralarda yaşayan

insanlar hakkında, Kuzey Kutup Bölgesi'nde, Amazon Ormanları'nda ve Washington Eyaleti'nde kıyıdan uzak bir adada yaşayan insanlar hakkında kitaplar vardı.

Clyde kaynayan suyu bir demliğe boşaltırken, "Bu kendi yetiştirdiğim sarıpatyaların çayı," dedi. Çayın demlenmesini beklerken birkaç mum yaktı, yanına geldi ve dirseklerimin üzerine dayanarak yüzüstü yatıp Hindu tanrıları ve tanrıçaları hakkında resimli bir kitabın sayfalarını çevirmekte olduğum yatağın üzerine oturdu.

Birlikte kitaptaki karmaşık çizimlere bakıp her sayfadan o çizimlerle ilgili bir şeyler okurken, "Reenkarnasyona inanır mısınız?" diye sordum.

"İnanmam," dedi. "Dünyaya bir defa geldiğimize ve yaptıklarımızın önemli olduğuna inanırım. Sen neye inanırsın?"

Bana uzattığı sıcak kupayı alırken, "Hâlâ neye inandığımı bulmaya çalışıyorum," diye yanıtladım.

"Eğer istersen, bende bir şey daha var, ormanlardan topladığım küçük bir şey." Cebinden zencefile benzer budaklı bir kök çıkardı ve avcunun içinde bana gösterdi. "Bu çiğnenebilir bir afyon."

"Afyon mu?" diye sordum.

"Ama çok daha yumuşaktır. Rahatlatıcı bir kafa yapar. Biraz ister misin?"

Hiç düşünmeden, "Elbette," dedim ve kökten küçük bir parça kesip bana uzatmasını izledim. Sonra bir parça daha kesip kendi ağzına attı.

"Çiğneniyor mu?" diye sorduğumda başını salladı. Ağzıma koyup çiğnedim. Odun çiğnemeye benziyordu. Bir an sonra, afyondan ya da her ne kadar nazik ve tehditkâr biri gibi görünmese de yabancı bir adamın bana verdiği herhangi bir kökten tamamen uzak durmanın akıllıca olacağının farkına vardım. Ağzımdaki şeyi avcuma tükürdüm.

Elimdekini atmam için küçük bir çöp kutusu uzatırken gülerek, "Hoşuna gitmedi mi?" diye sordu.

CHERYL STRAYED

Saat on bire kadar Clyde'la sohbet ederek kamyonunda oturdum, sonra benimle kulübün kapısına kadar yürüdü. "Yukarıda sana bol şanslar dilerim," dedi ve kucaklaştık.

Bir dakika sonra Jonathan kapıda göründü ve beni arabasına götürdü. Beatrice adını verdiği eski bir Buick Skylark'tı.

"İş nasıl gitti?" diye sordum. Sonunda onun yanında otururken kendimi barda beni seyrettiğinde olduğum gibi gergin hissetmiyordum.

"İyiymi," dedi. Ashland'in ötesindeki karanlıklara doğru giderken bana organik çiftlikte yaşamının nasıl bir şey olduğunu anlattı. Çiftlik arkadaşlarına aitti ve iş karşılığında orada kalıyordu. Ashland'e göre ne tarafta olduğumu tamamen karıştırmıncaya kadar bir yoldan diğerine saparak yola devam etti ki aslında benim açımdan bu daha çok Canavar'a göre nerede olduğum anlamına geliyordu. Yanımda getirmedigime pişman olmuştum. PDY'ye çıktığımdan bu yana sırt çantamdan hiç ayrılmamıştım ve onsuz olmak çok garip geliyordu. Jonathan çiftliğe doğru giden bir yola saptı, önünde bir köpeğin havladığı, ışıkları yanmayan bir evi geçti, mısır ve çiçek sıralarının arasından geçen toprak bir yolu izleyerek sonunda farlar tahta bir platform üzerine kurulmuş, genişçe bir kutu benzeri çadırı aydınlatana kadar ilerledi ve sonra park etti.

"Benim evim burası," dedi ve arabadan çıktık. Hava Ashland'de olduğundan daha serindi. Ben ürperince Jonathan öylesine bir doğallıkla kolunu omuzuma doladı ki bunu yüzlerce kez yapmış gibi geldi. Dolunayın altında sevdiğimiz müzisyenleri ve grupları konuşarak, gördüğümüz konserlerden hikâyeler anlatarak mısırlar ve çiçekler arasında yürüdük.

Jonathan, "Michelle Shocked'un canlı performansını üç kez izledim," dedi.

"Üç kez mi?"

“Bir defasında konsere gitmek için bir kar fırtınasında araba kullandım. On kişi falan izleyici gelebilmişti.”

“Vay canına,” derken, kalçalarımın derisi ne kadar itici olursa olsun, Michelle Shocked’u üç kez görmüş biriyle külotumu üzerimde tutmanın imkânı olmadığını farkına vardım.

Kahverengi gözleri karanlıkta benimkilerle buluşurken, o da, “Vay canına,” dedi.

“Vay canına,” dedim.

“Vay canına,” diye tekrarladı.

Yalnızca tek bir söz etmiştik ama birden aklım karıştı. Artık Michelle Shocked’tan bahsetmiyor gibiydik.

Birden beni öpeceği korkusuyla etrafımızı saran çiçekleri işaret ederek, “Bunlar ne cins çiçekler?” diye sordum. Onu öpmek istemediğimden değildi. İki ay önce Joe’yu öptüğümünden bu yana hiç kimseyi öpmemiş olduğumdan ve ne zaman bu kadar uzun bir süre kimseyi öpmeden geçirsem, kesinlikle bunun nasıl yapılacağını unuttuğumu düşünürdüm. Öpüşmeyi geciktirmek için ona çiftlikteki işleri, küllüpteki işi, nereli olduğu, ailesinin kim olduğu, son kız arkadaşının kim olduğu, ne kadar süreyle birlikte oldukları, neden ayrıldıkları gibi sorular sorup durdum ve o da bütün bunlara çok kısa yanıtlar verdi, karşılığında bana hiçbir şey sormadı.

Benim için fazla önemli değildi. Omuzumdaki eli çok hoş geliyordu ve sonra belime indiğinde daha da iyi geldi. Platform üzerindeki çadırına döndüğümüzde ve beni öpmeye başladığında hâlâ nasıl öpüşüleceğini unutmadığımı farkına vardım, tam olarak yanıtlamadığı ve bana sormadığı her şey yok oldu gitti.

“Bu gerçekten çok hoştu,” dedi ve birbirini ilk kez öpen iki insanın yaptığı gibi aptalca birbirimize gülümsedik. “Geldiğine çok memnunum.”

“Ben de öyle,” dedim. Blucinimin üzerinden sıyrılan tişörtümün üzerinde, sıcaklığını hissettiğim belimdeki elinin fazlasıyla farkındaydım.

Jonathan'ın arabası ile çadırı arasındaki aralıktaydık. Gidebileceğim iki yön vardı: Ashland'deki hostelin çıkıntısındaki yatağıma yalnız olarak geri dönebilirdim ya da onunla birlikte yatağına gidebilirdim.

"Yıldızlara bak," dedi. "Bütün bu yıldızlar."

"Çok güzel," dedim ama yıldızlara bakmadım. Onun yerine vadedeki evlerin ve çiftliklerin minik ışıklarıyla noktalanmış çevredeki karanlık araziye bakıyordum. Clyde'i ve onun aynı gökyüzü altında kamyonunun içinde kitaplarını okuduğunu düşündüm. PDY'nin nerede olduğunu merak ettim. Çok uzaktaymış gibi geliyordu. Bir gece önce müzik sesi arasında kulağına bağırduğım birkaç kelime dışında bu konuda Jonathan'a hiçbir şey söylememiş olduğumun farkına vardım. Hiç sormamıştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi Jonathan. "Ama seni gördüğüm anda gelip seninle konuşmam gerektiğini anladım. Süper olduğunu biliyordum."

Süper kelimesini hiç kullanmazdım ama, "Sen de süpersin," dedim.

Eğildi ve beni tekrar öptü, ben de onu öncekinden daha büyük bir tutkuyla öptüm. Çadırı ile arabasının arasında çevremiz mısırlar, çiçekler, yıldızlar ve ayla çevrili olarak uzun uzun öpüştük ve bu dünyanın en güzel şeyi gibi geldi. Ellerim dalgalı saçlarından, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına, oradan da kaslı sırtına doğru yavaş yavaş inerek vücudumu onun muhteşem erkeksi vücuduna dayadım. Bunu her yaptığımda erkeklerden ne kadar hoşlandığımı tekrar düşünmediğim bir an olmadığını hatırladım

"İçeri girmek istiyor musun?" diye sordu Jonathan.

Başımla onayladım. İçeri gidip ışığı ve ısıtıcıyı açacağını, bana beklememi söyledi ve bir dakika sonra çadırın kanatlarını açarak beni içeri davet etti ve ben de girdim.

Daha önce gördüğüm çadırlara hiç benzemiyordu. Lüks bir süit gibiydi. Küçük bir ısıtıcıyla ısıniyordu, ayağa kalkabilecek kadar yüksekti ve ortada duran iki kişilik yatağın kapladığı yerin dışında da etrafta

dolaşacak yer kalıyordu. Yatağın her iki tarafında kalın kartondan yapılmış küçük başucu komodinlerinin üzerinde muma benzeyen pille çalışan iki ışık duruyordu.

“Çok tatlı,” dedim. Çadır girişiyle yatak arasındaki küçük boşlukta onun yanında duruyordum, sonra beni kendine doğru çekti ve tekrar öpüştük.

Bir süre sonra, “Bunu sormak çok garip olacak ama,” dedi. “Haddimi aşmak istemiyorum, çünkü benim için sadece oturup konuşmak da süper olur ya da seni hostele geri götürmemi istersen... Hatta eğer istersen hemen şimdi bile götürebilirim ama tabii bunu istemediğini umut ediyorum. Ama... Öncelikle... Yani, ille de bunu yapmamız şart değil ama eğer yaparsak... yani, herhangi bir hastalığım falan yok ama eğer biz... Acaba yanında prezervatif var mı?

“Prezervatifin yok mu?” diye sordum.

Başını iki yana salladı.

“Bende de prezervatif yok,” dedim. O tek prezervatifi kavurucu çöllerde, buzlu yamaçlarda, ormanlarda, dağlarda ve nehirlerde, birçok acı verici, usandırıcı ve heyecanlı günler boyunca yanımda taşıdıktan sonra buraya, bu çift kişilik yataklı, pilli mumları olan ısıtılmış çadıra gelip seksi, kendisine odaklı, kahverengi gözlü, Michelle Shocked hayranı ve prezervatifi olmayan bu adamın gözlerine bakarken, sırf kalçalarımın üzerinde el büyüklüğünde utandırıcı nasırlar olduğu ve kesinlikle iç çamaşırımı çıkarmamaya karar vermiş olduğum için, çok daha makul, mantıklı ve gerçekçi bir şey olmasına karşın benzin kokan küçük sahte el çantama koymayıp Tanrı bilir hangi yönde kalan kasabadaki sırt çantamda bırakmış olmak dünyanın en saçma şeyiydi.

Ellerimi ellerinin arasına alarak, “Sorun yok,” diye fısıldadı. “Biz de başka şeyler yaparız. Aslında yapabileceğimiz pek çok şey var.”

Ve böylece yeniden öpüşmeye başladı. Elleri giysilerimin her yerinde dolaşarak, benim ellerim onun her yerinde dolaşarak öpüştük, öpüştük ve öpüştük.

CHERYL STRAYED

Bir süre sonra biraz geri çekilerek, “Tişörtünü çıkarmak ister misin?” diye fısıldadığında güldüm çünkü tişörtümü çıkarmak istiyordum ve çıkardım. Aylar önce, Ashland’e vardığımda giymek isteyebileceğimi düşünerek ikmal paketime koyduğum siyah dantel sutyenimin içinde beni seyrederken ben de bu durumu hatırlayarak tekrar güldüm.

“Komik olan nedir?” diye sordu.

“Sadece... Sutyenimi beğendin mi?” Sanki modelliğini yapıyormuş gibi gösterişli bir hareketle ellerimi salladım. “Çok uzun yoldan geldi.”

“Buraya ulaştığına memnun oldum,” dedi ve uzanıp parmaklarının ucuyla köprücük kemiğimin üzerindeki askıya nazik bir şekilde dokundu ama düşündüğüm gibi askıyı omuzumdan aşağı itmek yerine parmağını sutyenimin üst kenarından başlayıp alt sınırının çevresinde yavaş yavaş dolaştırdı. Bunu yaparken yüzünü izledim. Bu onu öpmekten çok daha mahrem gibi geliyordu. Bütün kenarları dolaşmayı bitirdiğinde bana neredeyse hiç dokunmamıştı ama öylesine heyecanlanmışım ki ayakta zor duruyordum.

“Buraya gel,” diyerek onu yatağın üzerine çekerken bir yandan da sandaletlerimi ayağımdan fırlattım. Blucinlerimiz hâlâ üzerimizdeydi ama o hızla gömleğini çıkarırken ben de sutyenimi çözdüm ve çadırın bir köşesine fırlatıp ateşli bir tutkuyla birbirimizin üzerinde yuvarlandık ve sonra baygın düşüp yan yana uzanarak biraz daha öpüştük. Bu arada elleri saçlarımdan göğüslerime, oradan da belime inip pantolonumun düğmesini açtığında, kalçalarımın üzerindeki korkunç bölgeleri hatırlayıp ondan uzağa yuvarlandım.

“Özür dilerim,” dedi. “Sandım ki...”

“O yüzden değil. Önce, sana söylemem gereken bir şey var.”

“Evli misin?”

“Hayır,” diye yanıtlarken bunun gerçeği ifade ettiğinin farkına varmam biraz zaman aldı. Paul aklıma geldi. Paul. Ve birdenbire kalkıp oturdum. Arkamda yatakta uzanmış olan Jonathan’a dönerek, “Peki, sen evli misin?” diye sordum.

“Evli değilim. Çocuğum da yok,” diye yanıt verdi.

“Kaç yaşındasın?”

“Otuz dört.”

“Ben yirmi altı yaşındayım.”

Bunları düşünüp tartarak bir süre oturduk. Otuz dört yaşında olması benim için gayet ilginç ve mükemmeldi. Benim hakkımda hiçbir şey sormamış olmasına rağmen, hiç değilse artık çocuk olmayan bir erkekle yataktaydım.

Elini çıplak sırtıma koyarak, “Bana söylemek istediğin şey neydi?” diye sordu. Bunu yaptığı anda titremekte olduğumun farkına vardım. Onun da hissedip hissetmediğini merak ettim.

“Kendimi rahatsız hissettiğim bir şey bu. Kalçalarımın derisi... Biraz... Şey, dün gece sana PDY denilen bir dağ yolunda yürümekte olduğumu söylemiştim ya? Bu yüzden sırtımda sürekli olarak sırt çantası taşıyorum ve çanta kayışının derime sürttüğü yer...” *Ağaç kabuğu ve ölü tavuk derisi* gibi benzetimleri kullanmadan açıklayacak bir kelime aradım. “...pürüzlendi. Bu kadar çok yürümekten âdeta nasır tuttu. Bunu gördüğünde şok olmanı istemiyorum...”

Sırtımın alt kısımlarını öpen dudaklarının verdiği müthiş zevkten nefes nefese kalarak sesim giderek azaldı. Elleri yarım bıraktığı düğmemi açma işini tamamlamak üzere belime dolandı. Çıplak göğsünü benimkine dayayarak oturdu, saçlarımı yana çekip enseme ve omuzlarımı öperken dönüp onu üzerime çektim. Ben pantolonumdan kurtulmaya çalışırken, kulaklarımdan ve boynumdan başlayan öpücükleri göğüslerimden karnıma aşağıya doğru külotumun dantellerine ve hiç dokunmamasını dilediğim kalça kemiklerime kadar inmeye başlamıştı.

Dudaklarını vücudumun en pürüzlü kısmında dolaştırarak, “Oh, bebeğim,” diye fısıldadı. “Hiçbir şey konusunda endişelenmen gerekmez.”

Çok keyifliydi. Keyiften de ötesiydi. O çadırın içinde âdeta bir festivaldi. Sabahın altısında uyuyakaldık ve iki saat sonra, bitkin ama uyanık, bedenlerimiz de daha fazla uyuyamayacak kadar heyecanlı bir halde uyandık.

Jonathan yatakta oturdu ve “Bugün benim izin günüm. Plaja gitmek ister misin?” diye sordu.

Plajın tam olarak nerede olduğunu bile bilmeden onayladım. Bu benim de izin günümdü, son izin günüm. Ertesi gün Crater Gölü’ne doğru yola revan olacaktım. Giyinip arabaya atladık, ormandan ve kıyıdaki dağ yollarından geçen uzun virajlı yolda birkaç saat gittik. Yolda giderken kahve içtik, küçük kahvaltı çörekleri yedik, müzik dinledik ve bir gece önceki dar sohbet konumuza sadık kaldık: Müzik, konuşmamız gereken tek şey gibi görünüyordu. Brooking adlı sahil kasabasına vardığımızda gelmeyi kabul ettiğime yarı yarıya pişman olmuş gibiydim çünkü Jonathan’a ilgimin giderek azalmasının yanı sıra, üç saatten beri yoldaydık. PDY’den bu kadar uzakta olmak bana garip geliyordu ve kendimi bir şekilde ona ihanet ediyormuş gibi hissediyordum.

Sahilin ihtişamı bu duygumu bastırdı. Jonathan’ın yanında kumsalda yürürken, daha önce de Paul’le birlikte bu kumsala geldiğimi fark ettim. New York sonrasındaki uzun yol seyahatlerimizden birinde, Büyük Kanyon’a, Vegas’a, Big Sur ve San Francisco’ya ve sonunda Portland’a kadar gittiğimiz gezide civardaki eyalet parkının kamp yerinde kamp yapmıştık. Bu kumsalda kamp yapmak için de durmuştuk. Ateş yakıp yemek pişirmiş, piknik masasında kâğıt oynamış ve sonra kamyonetimin arkasına girip oradaki Japon şiltesi üzerinde sevişmiştik. Bütün bunların anısını tenimin üzerindeki bir pelerin gibi hissedebiliyordum. Paul’le birlikte burada olduğum zamanlarda nasıl biri olduğum, hayatımda olacağını düşündüğüm şeyler ve gerçekte olanlar, şimdi kim olduğum ve her şeyin nasıl değiştiği düşünceleri sarmıştı.

YABAN

Sessizleşmiş olmama rağmen Jonathan ne düşündüğümü sormadı. Birkaç kişinin yanından geçerek birlikte sessizce yürüdük. Pazar günü olmasına rağmen bizden başka hiç kimsenin olmadığı bir yere gelene kadar yürümeye devam ettik.

Koyu renkli kayaların çevrelediği bir koya geldiğimizde Jonathan, “Buraya ne dersin?” diye sordu. Yere bir battaniye serip üzerine Safeway’den satın aldığı yiyecekleri koyup otururken onu izledim

Sandaletlerimi battaniyenin yanına bırakarak, “Bir mahsuru yoksa ben biraz daha yürümek istiyorum,” dedim. Saçlarım rüzgârda, ayaklarım dinlendirici kumda, yalnız kalmak iyi geldi. Yürürken yanımda götüremeyeceğim güzel taşlar topladım. Jonathan’ı göremeyeceğim kadar uzaklaştığımda, eğildim ve kuma Paul’ün adını yazdım.

Bunu daha önce de birçok kez yapmıştım. On dokuz yaşında Paul’e âşık olduktan sonra, birlikte olsak da olmasak da, ne zaman bir kumsala gitsem bunu yapardım. Ama şimdi adını yazarken bunun son kez olduğunu biliyordum. Artık onun hasretini çekmek, ondan ayrılmakla hata yapıp yapmadığımı düşünmek, ona yaptığım hak-sızlıkları düşünerek kendime işkence etmek istemiyordum. Kendimi affetsem ne olur, diye düşündüm. Yapmamam gereken bir şeyi yapmış olmama rağmen kendimi affetsem ne olurdu? Bir yalancı ve kocasını aldatan biri de olsam, böyle yapmayı istemek ve buna gereksinim duymak dışında hiçbir mazeretim olmasa bile? Bundan üzüntü duymama rağmen geçmişe geri gitsem de hiçbir şeyi farklı yapmayacak olsam bile? Ya seviştiğim bütün erkeklerle bunu gerçekten isteyerek yapmışsam? Ya, eroin bana bir şeyler öğrettiyse? Ya doğru olan cevap *hayır* değil, *evet* ise? Herkesin yapmamam gerektiğini düşündüğü bütün bu şeyler, aslında beni buraya getiren şeylerse? Ya günahlarımdan hiç arınamazsam? Ya, şimdiden arındıysam?

Yanına döndüğümde, topladığım taşları Jonathan’a göstererek, “Bunları gerçekten istiyor musun?” diye sordum.

Gülümseyerek başını salladı ve onları tekrar kumun üzerine bırakmamı seyretti.

Onun yanma, battaniyenin üzerine oturdum, Jonathan aldığı çörekleri, peyniri, küçük bir plastik ayı şişesindeki balı, muz ve soyup hazır ettiği portakalı Safeway torbasından çıkardı. Hepsini yedikten sonra uzanıp bala bulduğu parmağını dudaklarıma sürdü, hepsini öperek yaladı ve minik bir ısırıkla tamamladı.

Ve böylece deniz kenarında bal fantezisi başlamış oldu. O, ben, bal ve kaçınılmaz olarak bir miktar kum birbirine karıştı. Benim ağzıma, onun ağzına ve kolumun iç tarafından göğsüme kadar her yer. Çıplak omuzlarının arasındaki geniş açıklıktan göğüs uçlarına ve göbek deliğine ve şortunun bel kısmına, sonunda artık daha fazla bala tahammül edemeyeceğim kadar çok yere.

Zorlukla soluyarak, "Vay canına," dedim, çünkü bu bizim kelimemiz gibi olmuştu. Söylemediğimiz şeylerin yerine geçiyordu ve pek hoşsohbet olmayan bir adam olarak yatakta muhteşem iyi olduğunu ifade ediyordu. Üstelik daha onunla seks yapmamıştım bile.

Tek kelime etmeden Safeway torbasından bir kutu prezervatif çıkardı ve yırtarak açtı. Ayağa kalktığı anda elimi tutup beni de ayağa kaldırdı. Beni kumsalın öteki tarafındaki büyük kayaların çevrelediği, plaj içinde oluşmuş özel bir plaj gibi duran koya doğru çekmesine izin verdim. Güneşin altında koyu renkli kayalar arasında bir sığınak gibiydi. Dışarıda seks yapmak pek meraklı olduğum bir şey de değildi. Bu gezegende pasaklı ve iğreti yerler yerine açık havayı tercih eden bir kadın olduğundan emindim ama o kadınla henüz tanışmamıştım. Bugün için kayaların korumasının yeterli olacağına karar verdim. Ne de olsa son birkaç aydır her şeyi dışarıda yapmıştım. Birbirimizin giysilerini çıkardık eğimli bir kayanın üzerine çıplak kalçalarıma dayanarak bacaklarını Jonathan'a doladım, daha sonra beni çevirdi ve kayaya tutundum. Bal kalıntılarının yanı sıra tuz ve kumun mineral kokusuna yosun ve planktonların kokusu karışıyordu. Çok geçmeden

dışarıda olduğumu unuttum, hatta balı ya da bana henüz tek bir soru bile sormamış olduğunu bile hatırlamadım.

Ashland'e döndüğümüz uzun yol boyunca söyleyecek fazla bir şey yoktu. Seksten ve uykusuzluktan, kum, güneş ve baldan öylesine yorgun düşmüştüm ki zaten konuşacak halim de yoktu. Birlikte sessiz ve huzurlu bir halde bangır bangır Neil Young çalarak hostele kadar geldik ve yirmi iki saatlik beraberliğimizi törensiz bir şekilde sona erdirdik.

Onu öperek, "Her şey için teşekkürler," dedim. Hava kararalı epey olmuştu, bir pazar günü saat dokuzda kasaba bir gece öncekinden çok daha sakindi, turistlerin yarısı evlerine döndükten sonra kasaba sakinleşip durulmuştu.

"Adresini verir misin?" diyerek bana bir kalem ve kâğıt uzattı. Lisa'nın adresini yazarken içimi tam olarak keder olmayan, pişmanlık olmayan, özlem olmayan ama bunların hepsinin karışımı olan bir duygunun kapladığını hissettim. Kesinlikle güzel vakit geçirmiştım ama şimdi kendimi boş hissediyordum. Sanki elde edemeyinceye kadar istediğimi bile bilmediğim bir şey var gibiydi.

Kâğıt parçasını ona uzattım.

"Çantanı unutma," diyerek küçük, kırmızı ocak kılıfını bana uzattı.

Çantayı elinden alıp, "Hoşça kal," diyerek kapıya doğru uzandım.

"O kadar çabuk değil," diyerek beni kendisine çekti. Sert bir şekilde öptü ve ben de onu daha da sert öptüm, âdeta hayatım boyunca sürmüş olan bir dönemin sonu gibiydi.

Ertesi sabah yürüyüş giysilerimi giydim. Aynı eski, lekeli spor sutyen ve ilk günden beri giydiğim yıpranmış lacivert yürüyüş şortumun yanı sıra yeni bir çift yün çorap ve göğsünde sarı harflerle KALİFORNİYA BERKELEY ÜNİVERSİTESİ yazan ve yolun sonuna kadar sahip olacağım, tek yeni tişörttü. Canavar'ı sırtıma aldım, kayak sopasını bileğime

CHERYL STRAYED

taktım, elimdeki kutuyla markete gittim ve çantamı düzenlemek için şarküteri bölümünde bir masaya oturdum.

İşim bittiğinde, Canavar düzgün bir şekilde yüklenmiş olarak, içinde sutyenim, blucinim ve iç çamaşırımın bulunduğu ve Lisa'ya geri göndereceğim kutunun yanında durmaktaydı. Onların yanında da artık yemeye dayanamadığım yiyecekleri koyduğum ve kasabadan çıkarken postane binasındaki PDY yürüyüşçüleri yardım kutusuna bırakmayı düşündüğüm plastik torba duruyordu. Bundan sonraki durağım 176 kilometre ötedeki Crater Gölü Ulusal Parkı'ydı. PDY'ye geri dönmem gerekiyordu ama Ashland'den ayrılmaya çok isteksizdim. Çantamı araştırdım ve "Strayed" kolyemi bulup taktım. Uzanıp Doug'ın bana verdiği kuzgun tüyüne dokundum. Hâlâ ilk koyduğum yerde duruyordu ama artık yıpranmış ve dağılmıştı. Çantanın ilk yardım kutusunu koyduğum yan cebinin fermuarını açtım, kutuyu çıkardım ve açtım. Mojave'den beri taşıdığım prezervatif hâlâ orada, hâlâ yeni gibiydi. Kutudan aldım ve istemediğim yiyecekleri koyduğum plastik torbanın içine attım ve sonra Canavar'ı yüklenip ellerimde kutu ve plastik torbayla birlikte marketten ayrıldım.

Çok geçmeden Toad Gölü'nde karşılaştığım saç bandı takan adama rastladım. Önünde bir karton levha ve kahve tenekesi ile daha önce de gördüğüm yerde, kaldırımında oturuyordu. Önünde durup, "Ben yola çıkıyorum," dedim.

Bana baktı ve başıyla onayladı. Hâlâ beni ne Toad Gölü'nden ne de birkaç gün önceki karşılaşmamızdan hatırlıyor gibiydi.

"Gökkuşağı Toplantısı'nı aradığınız yerde karşılaşmıştık," dedim. "Stacy adında bir arkadaşımınla birlikte oradaydık. Seninle konuşmuştuk."

Teneke kutunun içindeki bozuklukları sallayarak tekrar başını salladı.

Plastik torbayı yanma koyarak, "Eğer istersen burada ihtiyacım olmayan yiyecekler var," dedim.

Ben yürümeye başlarken, "Teşekkürler bebeğim," dedi.

YABAN

Durdum ve arkama döndüm.

“Hey,” diye seslendim. Bana bakıncaya kadar “Hey!” diye bağır-
maya devam ettim ve “Bana bebeğim deme,” diye ilave ettim.

Dua edermiş gibi ellerini bir araya getirdi ve başını eğdi.

MAZAMA

Crater Gölü eskiden bir dağmış ve ona Mazama Dağı deniyormuş. Pasifik Dağ Yolu'nun Oregon'da geçtiğim bölgesindeki sönmüş volkanlar olan McLoughlin Dağı, Three Sisters Tepeleri, Washington Dağı, Three Fingered Jack, Jefforson Dağı ve Hood Dağı'ndan, 3600 metreye ulaşan yüksekliğiyle çok daha büyük olması dışında pek farkı yoktu. Mazama Dağı, yaklaşık 7700 yıl önce dehşet verici bir patlamayla, 1980 yılında St. Helens Dağı'nın tepesini yok eden püskürmeden kırk iki kat daha fazla lav püskürtmüştü. Bu Cascade Range'de milyonlarca yıl boyunca gerçekleşen en büyük patlamalı püskürmeydi. Mazama'nın patlaması sırasında püskürttüğü küller ve sünger taşları 1300000 kilometrekareye yayılmış, Oregon'un neredeyse tamamını kaplayarak Alberta, Kanada'ya kadar uzanmıştı. Bu patlamaya şahit olan Amerikan yerlilerinden Klamath Kabilesi, bunun yer altı ruhu olan Llao ile gökyüzü ruhu olan Skell arasındaki amansız bir savaş olduğuna inanmışlardı. Savaş sona erdiğinde Llao tekrar yer altına gönderilmiş ve Mazama Dağı boş bir çanak haline gelmişti. Bir çeşit ters çevrilmiş dağ görüntüsündeki bu çanağa kaldera adı veriliyordu. Kalbi çıkarılmış bir dağdı. Zaman içerisinde, Oregon'un yağmur ve kar sularının toplandığı kaldera suyla dolmuş ve şimdi olduğu gibi göl halini almıştı. Birleşik Devletler'in en derin gölü olan ve en derin noktası 570 metreyi bulan Crater Gölü, dünyanın da en derin gölleri arasında bulunuyor.

Minnesotalı olduğum için göller hakkında bir şeyler biliyordum ama Ashland'den uzaklaşırken Crater Gölü'nde neler göreceğimi hayalimde canlandıramıyordum. Annemin öldüğü hastanenin civarındaki ufukta sonsuza kadar uzanan Superior Gölü gibi olacağını tahmin ediyordum. Rehber kitabımda bu konu hakkında yalnızca onu göl yüzeyinden 270 metre yükseklikteki yamaçtan ilk görüşümün "gözlerime inanamayacağım" bir manzara olacağını yazıyordu.

Artık yeni bir rehber kitabım vardı. Yeni İncil'im gibiydi. *Pasifik Dağ Yolu, 2. Cilt: Oregon ve Washington*. Ama Ashland'deki markette, son 130 sayfasını yırtmıştım çünkü Washington bölümüne ihtiyacım yoktu. Ashland'deki ilk gecemde, aynı PDY'ye çıkmadan önce çöldeki ilk gecemde Kaliforniya rehberine yaptığım gibi, uykuya dalmadan önce sayfalarına göz gezdirmiş, oradan buradan birkaç şey okumuştum.

Ashland'den çıktıktan sonraki ilk günlerimde güneyde Shasta Dağı'nı birkaç kez görebildim ama çoğunlukla görüş mesafesinin kısıtlı olduğu ormanda yürüyordum. Sırt çantalı seyyahlar arasında, Kaliforniya yolundan daha az panoramik görüntüye sahip olduğu için Oregon PDY'den, genellikle, "yeşil tünel" olarak bahsediliyordu. Artık her şeye yukarıdan bakıyormuşum gibi hissetmiyordum ve çevredeki manzarayı görememek garip geliyordu. Kaliforniya benim görüş alanımı değiştirmişti ama Oregon onu tekrar değiştirerek daha yakınlaştırmıştı. Zaman zaman patikayı gizleyen otlar, devedikenleri ve çalılıklar arasından kendime yol açarak köknar ve ladin ormanlarında yürüdüm. Rogue Nehri Ulusal Ormanı'nda muazzam asırlık ağaçların arasından yürürken zaman zaman birkaç hafta önce de gördüğüm, kesilen ağaç köklerinin ve gövde kalıntılarının durduğu geniş açıklık alanlara çıkıyordum. Kalıntılar arasında yolumu şaşıarak, tekrar asfalt bir yola çıkıp PDY'yi yeniden bulana kadar bütün bir öğleden sonrayı harcadım.

Hava güneşli ve açıktı, ama serindi ve 1800 metre yükseklikteki Sky Gölleri Kırsal Bölgesi'ni geçerken hava her gün giderek serinledi.

CHERYL STRAYED

Volkanik kayalık ve taşlıklardan oluşan bir yamacı geçerken yolun altında ve ileride uzanan arazide zaman zaman göller görüyordum. Hava güneşli olmasına rağmen ağustos ortası öğleden sonrası gibi değil, ekim ayı sabahı gibi geliyordu. Isınmak için yürümeye devam etmek zorunda kaldım. Beş dakikadan daha uzun süre mola verdiğimde tişörtümün terden ıslanan sırtı buz gibi soğuyordu. Ashland'den ayrıldıktan sonra hiç kimseyle karşılaşmamıştım ama şimdi PDY'yle kesişen pek çok yolun birinden çıkan ve yukarıdaki tepelere ya da aşağıdaki göllere gününbirlik veya tek gece kalmak için giden sırt çantalı birkaç yürüyüşçüyle karşılaştım. Genellikle yalnızdım ki bu alışılmadık bir şey değildi ama soğuk, yolun daha da boş görünmesine neden oluyor, rüzgâr dirençli ağaçların dallarını çatırdatıyordu. Hava da soğuktu, hatta daha yukarıda, Sierra City'deki karda olduğundan daha da soğuktu. O günlerde dağlarda yazın başlamakta olduğunu ama şimdi, sadece altı hafta sonra, sonbahara dönmeye başladığının farkına vardım.

Bir gece kamp yapmak için durduğumda terli giysilerimi çıkarmış, elimdeki bütün diğer giysileri üzerime giyerek çabucak yemeği hazırlamış, yemeğimi yer yemez kemiklerime kadar donmuş, okuyamayacak kadar üşümüş bir halde uyku tulumumun içine girmiştım. Gece boyunca başımda şapkam, elimde eldivenlerim, cenin pozisyonunda kıvrılmış bir halde uyuyamadan yatmıştım. Nihayet güneş doğduğunda ısı eksi 3 derecedeydi, çadırımın üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı ve çadırda yanımda olmalarına rağmen şişelerimdeki su donmuştu. Her sabah yediğim tahıl gevreği ve Sütten Daha İyi karışımı yerine bir protein barı yiyip, bir yudum bile su içmeden kampı toplarken yine annemi düşünmüştüm. Ashland'den beri günlerdir zihnimin derinliklerinde dolaşıp durmuştu ve şimdi de sonunda kar yağdığı gün yadsınamaz şekilde buradaydı.

Ağustos'un 18'i idi. Onun doğum günü. Yaşasaydı o gün elli yaşında olacaktı.

Soğuk ve parlak ağustos güneşi altında yürürken kendi kendime, *yaşamadı, elli yaşına gelememi, hiçbir zaman elli yaşında olamayacak, dedim. Elli ol, anne. Kahrolası elli ol, diye giderek artan bir öfkeyle yürümeye devam ettim. Ellinci doğum gününde hayatta olmadığı için anneme bu kadar öfkelendiğime inanamıyordum. Âdeta ağzına bir yumruk atmanın şiddetli arzusu içindeydim.*

Daha önceki doğum günleri aynı öfkeyi getirmemişti. Önceki yıllarda sadece üzgündüm. Onsuz geçen ilk doğum gününde –kırk altı yaşında olacağı günde– Eddie, Karen, Leif ve Paul’le birlikte aramızdaki bir açıklıkta onun için yaptığımız ve çevresini taşlarla çevirdiğimiz küçük çiçek tarhına küllerini serpmiştim. Daha sonraki üç doğum gününde ağlamak dışında hiçbir şey yapmadan oturup Judy Collins’in *Colors of the Day* albümünü baştan sona büyük bir dikkatle dinlemiştim. Çocukluğumda annemin çaldığı bu albümü yılda sadece bir kez dinlemeye tahammül edebiliyordum. Bu müzik annemi oracıkta, odada yanı başımda duruyormuş gibi hissetmeme yol açıyordu ama orada değildi ve bir daha asla olmayacaktı.

PDY’de ise o müziğin tek bir dizesine bile izin veremezdim. Umutsuz bir çaba içerisinde hayali bir geri sarma tuşuna basarak zihnimdeki karışık müzik çalan radyo istasyonundan bütün şarkıları silip zihnimi sakin olmaya zorladım. Bugün annemin ellinci doğum günüydü ve hiçbir şarkı olmayacaktı. Onun yerine, yükseklerdeki göllerin yanından geçip bloklanmış volkanik kayaları tırmanırken gece yağan kar, buralarda yetişen soğuğa dayanıklı yabani çiçeklerin üzerinde erimeye başlamıştı ve ben annem hakkında acımasız şeyler düşünerek her zamankinden daha hızlı yürüyordum. Kırk beş yaşında ölmek yaptığı en kötü yanlış olmuştu. Bir yandan yürürken, aklımda diğer yanlışlarının bir listesini yapmaya başladım:

1. Bir dönem çok sık olmasa da düzenli bir şekilde esrar içmiş ve bunu kardeşlerim ile benim önümde yapmaktan çekinmemişti. Kafası iyi olduğunda, “Bu yalnızca bir ot. Aynı çay gibi,” derdi.
2. Bekâr annelerle dolu bir apartmanda yaşadığımız dönemlerde, kardeşlerim ve ben sık sık evde yalnız kalırdık. Çocuk bakıcısı tutacak parası olmadığı için birkaç saat boyunca kendimize bakacak kadar büyüdüğümüzü söylerdi. Üstelik herhangi bir sıkıntımız olduğunda etrafta yardım isteyeceğimiz bir sürü anne olduğunu belirtirdi. Ama bizim kendi annemize ihtiyacımız vardı.
3. Aynı dönemde, gerçekten kızdığında sık sık bizi tahta kaşıkla vurmakla korkuturdu ve birkaç kez de bunu gerçekten yapmıştı.
4. Bir keresinde ona “Anne” dememiz yerine adıyla hitap etmemizde hiçbir sorun olmayacağını söyledi.
5. Arkadaşlarına karşı soğuk ve genellikle mesafeli dururdu. Onları severdi ama bir kol boyu uzaklıkta tutardı. Hiçbirisine tamamen yakın olma şansı verdiğini hiç sanmıyorum. Bizden yüzlerce kilometre uzakta oturmayan akrabalarımızla ilişkilerimiz oldukça zayıf olmasına rağmen annem, “Kan sudan daha koyudur,” inancına sıkı sıkıya sarılmıştı. Arkadaş toplantılarına katılmasına rağmen ailemizi bundan uzak tutarak bir tecrit ve özel yaşam mahremiyeti havası yaratırdı. Bu yüzden öldüğünde arkadaşları eve doluşmadı ve sanırım bu yüzden beni her zamanki sürgünlüğüm içinde rahat bıraktılar. Onların hiçbirini kendisine yakın tutmamıştı ve hiçbiri de bana yakınlık göstermedi. Bana iyi dileklerde bulundular ama Şükran Günü yemeğine davet etmediler ya da annem öldükten sonra annemin doğum gününde arayıp hatırlımı sormadılar.
6. Rahatsız edici derecede iyimserdi ve bu konuda aptalca şeyler söylemeye meraklıydı: *Biz fakir değiliz çünkü sevgi açısından zenginiz! Ya da, bir kapı kapandığında, başka bir kapı açılır!* Bu içimde her zaman sebebini tam olarak anlayamadığım bir nedenle boğazını sıkma isteği uyandırırdu. Ölürken bile bu iyimserliği bol

miktarda buğday filizi suyu içtiği takdirde ölmeyeceği inancıyla kısa bir süreyle ve umutsuzca kendini ortaya koymuştu.

7. Lise son sınıftayken üniversite için nereye gitmek istediğimi sormamıştı. Beni üniversiteleri dolaşmaya götürmemişti. Üniversiteye gidene ve oradaki insanlar böyle bir tur yaptıklarını bana söyleyene kadar bundan haberim olmamıştı. Bu konuda tamamen kendi başıma kalmıştım ve broşüründe güzel görünmesi ve evden üç saat uzakta olması dışında hiçbir neden olmadan St. Paul'de tek bir üniversiteye başvurmuştum. Evet, lisede biraz tembellik etmiştim. Ailem tuvalet olarak bir kova, ısınmak için de odun sobası kullandığı; üvey babamın uzun saçları ve uzun çalı gibi bir sakalı olduğu ve bir kaynak makinesi, bir zincir testere ve birkaç kereste kullanarak külüstür bir arabadan dönüştürdüğü bir kamyonetle dolaştığı; annem kol altı kollarını kesmemeyi tercih ettiği ve silah düşkünü taş fırın erkeği yöre halkına, *"Aslında avlanmanın cinayet olduğunu düşünüyorum,"* gibi şeyler söylediğinden dışlanmamak için aptal sarışını oynamıştım. Ama annem aslında zeki olduğumu biliyordu. Günde bir kitap bitiren bir kitap kurdu olduğumu biliyordu. Onun ve benim dışında herkesi şaşırtarak girdiğim her testte en yüksek puanı alıyordum. Neden bana, *"Hey, belki de Harvard'a başvurmalısın, belki de Yale'e başvurmalısın"* dememişti ki? O zamanlar Harvard ve Yale düşüncesi aklımdan bile geçmiyordu. Onların tamamen hayali okullar olduklarını sanıyordum. Harvard ve Yale'in gerçek olduğunu üniversiteye girdikten sonra fark etmiştim. Aslında beni asla kabul etmeyecek olsalar da –dürüst olmak gerekirse onların standartlarına uygun değildim– şansımı deneme ihtimalinin bile lafının edilmemiş olması içimde bir şeylerin kırılmasına neden olmuştu.

Ama artık çok geç olduğunu biliyordum ve bu konuda suçlanacak tek kişi dar görüşlü, abartılı derecede iyimser, çocuğunu üniversiteye

hazırlamayan, zaman zaman onları yalnız bırakan, tahta kaşıkla vuran, isterseniz bana adıyla hitap edebilirsiniz diyen ölmüş annemdi. Başaramamıştı. Başaramamıştı. Beni tamamen yüzüstü bırakmıştı.

Lanet olsun, diye düşündüm. Öyle kızgındım ki yürümeyi bile bıraktım.

Sonra da feryat etmeye başladım. Gözümden yaş akmadı ama vücudumu titreten haykırışlar o kadar şiddetliydi ki ayakta duramadım. Eğilmek zorunda kaldım ve ellerimle dizlerimi tutup sırt çantam bütün ağırlığıyla üstümde, bileğime taktığım kayak sopası arkamda tangirtılar çıkarırken bütün aptalca hayatım boğazımdan fışkırırcasına haykırarak ağıt yaktım.

Bu yanlıştı. Annemin benden alınması acımasızca korkunç bir şeydi. Ondan doğru düzgün nefret bile edememiştim. Büyüyüp ondan tamamen uzaklaşmak ve arkadaşlarıma onu şikâyet etmek, farklı yapmış olmasını istediğim şeyleri onun yüzüne söylemek ve sonra yaşlandığımda elinden gelenin en iyisini yaptığını ve aslında oldukça da iyi yaptığını anlamak ve onu tekrar kucaklamak şansına sahip olamamıştım. Ölümü bu şansı yok etmişti. Beni yok etmişti. Gençlik küstahlığının zirvesinde sözümü kesmişti. Beni hemen büyümeye ve yaptığı bütün annelik hatalarını affetmeye zorlamış ve aynı zamanda sonsuza kadar çocuk kalmama yol açmıştı. Hayatımın, ayrıldığımız o prematüre noktada hem bitmesine hem de başlamasına neden olmuştu. O benim annemdi ama ben annesizdim. Onda tutuklu kalmış ama tamamen yalnızdım. O her zaman hiç kimsenin dolduramayacağı boş bir kâse olacaktı. O kâseyi tekrar tekrar kendim doldurmak zorundaydım.

Sonraki birkaç kilometreyi, öfkemle hızlanıp, *lanet olsun*, diye tekrarlayarak geçirdim ama bir süre sonra yavaşladım ve bir kayanın üzerine oturmak için durdum. Ayaklarımda dibinde bodur bir çiçek kümesi vardı ve belli belirsiz pembelikteki taç yaprakları kayaların dibini kaplamıştı. Çiğdemler, diye düşündüm. Çiçeğin adı aklıma

gelmişti çünkü onu aklıma annem koymuştu. Küllerini döktüğüm yerde de aynı çiçekler vardı. Uzandım ve birinin taç yapraklarına dokundum, öfkenin vücudumdan boşaldığını hissettim.

Ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladığımda içimde anneme karşı hiçbir hınç duymuyordum Gerçek şu ki her şeye rağmen harika bir anne olmuştu. Büyüdüğüm günlerde bunu biliyordum. Ölmeye başladığı günlerde bunu biliyordum. Şimdi de bunu biliyordum. Ve bunun önemli olduğunu biliyordum. Çok şey ifade ettiğini biliyordum. Ne kadar uzun yaşarsa yaşasınlar, annelerinden benim annemin verdiği her şeyi kuşatan sevgiyi hiç görmemiş olan arkadaşlarım vardı. Annem sevgiyi en büyük başarısı olarak görürdü. Gerçekten ölmekte olduğunu ve kısa süre sonra öleceğini anladığında Karen'ı, Leif'i ve beni geride bırakmaya zar zor tahammül edebilmesini sağlayan şey de bu olmuştu.

Son günlerinde ısrarla, "Sizlere her şeyi verdim," diye tekrarlıyordu.

"Evet," diye onayladım. Vermişti, bu doğruydı. Vermişti. Vermişti. Vermişti. Bize olanca annelik hızıyla yönelmişti. Hiçbir şeyi esirgememişti, sevgisinin son kırıntılarını bile.

"Ne olursa olsun her zaman yanında olacağım," demişti.

Yumuşak kolunu okşarken, "Evet," diye yanıtladım.

Gerçekten öleceğini anladığımız kadar hasta olduğunda, cehennemnin son aşamasına geldiğimizde, dünyanın bütün buğday filizi suyunun onu kurtaramayacağını anladığımızda ona bedenine ne yapılmasını -yakılmak mı gömülmek mi- istediğini sormuştum ama o yalnızca bana, sanki Felemenkçe konuşuyormuşum gibi bakmıştı.

Bir süre sonra, "Verilebilecek her şeyin başışlanması istiyorum," demişti. "Organlarımı kastediyorum. Kullanabilecekleri her parçayı almalarına izin verin."

"Pekâlâ," demiştim. Fazla uzakta olmayan günler için plan yapmakta olduğumuzu biliyordum. Annemin parçalarının başkalarının

CHERYL STRAYED

vücudunda yaşayacağını hayal etmek, bunları düşünmek dünyanın en garip şeyiydi. “Peki, ama sonra?” diyerek neredeyse acıdan nefessiz kalmış bir halde ısrar ettim. “Kalanların ne yapılmasını istersin. Yakılmak mı gömülmek mi istersin?”

“Umurumda değil,” dedi.

“Elbette ki umurunda,” diye yanıt verdim.

“Gerçekten umurumda değil. Hangisini uygun görürsen onu yap. Hangisi ucuzsa onu yap.”

“Hayır,” diye ısrar ettim. “Bana söylemen gerek. Ne yapılmasını istediğini bilmek istiyorum.” Kararı bana bırakması beni panikletmişti.

İsrarımdan yorgun düşerek, “Oh, Cheryl,” dedi. Gözlerimiz kederli bir anlayışla birbirini buldu. Fazlasıyla iyimser olduğu için onu bastırmaya çalıştım her defasında, o da asla inadımdan vazgeçmediğim için beni bastırmaya çalışmıştı.

“Yakın beni,” dedi sonunda. “Beni küle dönüştürün.”

*

Biz de öyle yaptık ama bedeninin külleri hiç de beklediğim gibi değildi. Bir odun ateşinin külleri gibi ipeksi ve kum gibi ince olmamıştı. Pütürlü, gri kum taneleriyle karışık soluk renkli minik çakıllar gibiydi. Bazı parçalar o kadar büyüktü ki bir zamanlar kemik olduğu açıkça anlaşılıyordu. Cenaze evindeki adamın elime tutuşturduğu kutuda garip bir şekilde annemin adı yazıyordu. Onu eve getirdim ve en güzel şeylerini tuttuğu biblo vitrinine koydum. Haziran ayıydı. Onun için yaptırdığımız ve küllerle aynı hafta gelen mezar taşı gibi 18 Ağustos’a kadar orada kaldı. Oturma odasında bir kenarda durdu, belki ziyaretçiler açısından rahatsız edici bir görüntüydü ama benim için rahatlatıcıydı. Mezar taşı barut rengiydi ve yazılar beyaz renkte kazınmıştı. Üzerinde adı, doğum ve ölüm tarihleri ve hastalandıktan

sonra bize tekrar tekrar söylediği bir cümle vardı: *Her zaman sizlerle olacağım.*

Bunu hatırlamamızı istemişti ve ben de öyle yaptım. En azından mecazen her an benimle birlikteymiş gibi hissediyordum. Bunun gerçek bir yanı da vardı. Sonunda mezar taşını yerleştirip küllerini toprağa serptikten sonra hepsini dağıtmadım. En irilerinden birkaç kül parçasını avcumda tuttum. Onları da toprağa bırakmaya hazır olmadığım için uzun bir süre orada durdum. Sonunda da bırakmadım. Hiçbir zaman asla bırakmayacaktım. Yanık kemiklerini ağızma koydum ve onları yuttum.

Annemin ellinci doğum günü gecesi olduğunda onu tekrar sevdim ama Judy Collins'in şarkısının aklıma gelmesine hâlâ tahammül edemiyordum. Hava soğuktu ama bir önceki gece kadar soğuk değildi. Eldivenlerimi giydim, sarıp sarmalanıp çadırımda oturarak yeni kitabım *The Best American Essays 1991*'den (*En İyi Amerikan Denemeleri 1991*) birkaç sayfa okudum. Bir gece önce okuduklarımı genellikle ertesi sabah yakıyordum ama bu gece çadırımdan dışarı emekledim ve okuduğum birkaç sayfayı yaktım. Alev alışlarını seyrederken, bu âdeta onun için bir törenmişçesine yüksek sesle adını söyledim. Adı Barbara'ydı ama Bobbi olarak bilinirdi ve ben de onu söyledim. Anne yerine Bobbi demek bir şeyin açığa çıkışı gibi geldi, sanki ilk kez annem olmanın yanı sıra daha başka şeyler de olduğunu tam olarak anlamış gibiydim. Annem öldüğünde bunu da kaybetmiştim. Bana ifade ettiği şeylerden daha fazlası olan o kadını, Bobbi'yi de kaybetmiştim. Mükemmel ya da hatalı yönleriyle tüm kişiliğini hissedebiliyor, sanki yaşamı karmakarışık bir şekilde boyanmış bir duvar resmiymiş ve ben nihayet resmi tümüyle görebiliyor gibiydim. Benim için ne olduğunu ve ne olmadığını. Aynı zamanda nasıl tamamıyla bana ait olduğunu ve olmadığını.

Bobbi'nin son arzusu, organlarının başkalarına yardım etmek için kullanılması, yerine getirilmedi ya da en azından dilediği ölçüde olmadı. Öldüğünde kanserden ve morfinden tahrip olmuştu, kırk beş yaşındaki bedeni toksik bir hale gelmişti. Sonunda sadece kornealarını kullanabildiler. Gözün o parçasının şeffaf bir zardan başka bir şey olmadığını biliyordum ama annemin verdiği şeyi düşündüğümde, bu şekilde düşünmedim. Şaşırtıcı mavilikteki gözlerinin başka birinin yüzünde yaşamaya devam ettiğini düşündüm. Ölümünden birkaç ay sonra göz bağışına yardımcı olan vakıftan bir teşekkür mektubu aldık. Mektupta onun cömertliği sayesinde bir başkasının görebildiği yazıyordu. O insanla karşılaşmak, gözlerine bakmak için çılgınca bir istek duydum. Tek bir kelime bile etmesi gerekmezdi. Bütün istediğim bu kişi her kimse, bana bir kez bakmasıydı. Bilgi almak için mektuptaki telefon numarasını aradım ama bunu reddettiler. Gizliliğin çok önemli olduğunu söylediler. Nakil yapılan kişinin de haklarını korumaları gerekiyordu.

Telefondaki kadın, "Size annenizin organ bağışının niteliğini açıklamama izin verin," dedi. Sabırlı ve teselli edici sesi bana, annem ölürken ve öldükten sonraki haftalarda üzüntüyle başa çıkma danışmanlarını, ağır hasta bakımevi gönüllülerini, hasta bakıcıları, doktorları ve cenaze kaldıracılarını hatırlattı. İkna etmeye çalışan ve neredeyse abartılı bir şefkatle dolu bir sesle bana bu süreçte tamamen yalnız olmadığımı söyledi. "Gözün tamamı nakledilmedi," diye açıkladı. "Sadece kornea denen bir bölümü..."

"Korneanın ne olduğunu biliyorum," diye sözünü kestim. "Yine de bu kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum. Mümkünse onu görmek istiyorum. Sanırım bunu bana borçlusunuz."

Telefonu acı içinde kapattım ama içimde hâlâ kalmış olan küçük bir mantıklı parçam kadının haklı olduğunu biliyordu. Annem orada değildi. Mavi gözleri artık yoktu. Onlara bir daha asla bakamayacaktım.

Yaktığım sayfalar küle dönüştüğünde ve ayağa kalkıp çadırıma döndüğümde doğu tarafından bir kır kurdu sürüsünün yüksek sesli havlamaları ve ulumaları geldi. Bu sesi Minnesota'da o kadar çok duymuştum ki beni korkutmadı. Bana evimi hatırlattı. Gökyüzüne baktım, karanlığın içinde parıldayan harikulade yıldızlarla doluydu. Burada olduğum için şanslı olduğumun farkına vararak ürperdim, henüz çadırıma girmek için erken olduğunu hissettim. Acaba bir ay sonra nerede olacaktım? Yolda olmayacağım sanki imkânsız gibi geliyordu ama bu doğruydı. Büyük bir ihtimalle başka bir nedenden dolayı olmasa bile beş parasız kalmış olduğum için Portland'da olacaktım. Hâlâ Ashland'den kalan biraz param vardı ama Tanrılar Köprüsü'ne ulaştığımda pek bir şey kalmayacaktı.

Sky Lakes Bölgesi'nden geçip rehber kitabımın Mazama Dağı patladığında tonlarca lav ve kül altında kalmadan önce burada göllerin ve akarsuların bulunduğunu söylediği, kontorta çamlarıyla kaplı yüksek ve kurak bir düzlük olan Oregon Çölü'ne giderken, günlerce Portland'ı düşündüm. Crater Gölü Ulusal Parkı'na bir cumartesi günü erken saatlerde vardım. Göl ortalarda görünmüyordu. Onun yerine göl kenarına 11 kilometre uzaktaki kamp yerine gelmişim

Kamp yeri yalnızca bir kamp yeri değildi. Bir park yerini, bir marketi, bir moteli, küçük bir çamaşırhaneyi de kapsayan çılgın bir turistik komplekti ve arabalarını yüksek devirle inleyen, yüksek sesle radyo çalan, devasa kâğıt bardaklardan kamışla meşrubatlarını içip marketten aldıkları büyük boy patates cipslerini yiyen üç yüz kadar insan vardı. Bu manzara beni hem büyüledi hem de ürküttü. İlk elden biliyor olmasam, bu kamptan herhangi bir yönde 500 metre uzaklaştıktan sonra bambaşka bir dünyada olunacağına inanamazdım. O gece orada kaldım, büyük bir keyifle duş aldım ve ertesi gün de Crater Gölü'ne doğru yola çıktım.

Rehber kitabım doğru söylüyordu: İlk gördüğümde gözlerime inanamadım. Suyun yüzeyi, benim durduğum 2130 metre yüksekliğindeki yamaçtan 270 metre aşağıdaydı. Altımda uzanan sarp kıyılı

daireysel göl, şimdiye dek gördüğüm en saf mavilikteydi. Yaklaşık 10 kilometre genişliğindeydi ve bu maviliği kesintiye uğratan tek şey su yüzeyinden 200 metre yükselen ve üstü çam ağaçlarıyla kaplı, konik bir küçük volkan tepesiydi. Aynı ağaçlar, gölü çevreleyen kıraç, engeli yamaca da tek tük benekler halinde yayılmıştı. Daha uzaklarda ise dağlar görülüyordu.

Şaşkınlık içinde neredeyse yüksek sesle sorduğum soruya yanımda duran bir yabancı yanıt verdi. “Gölün suyu son derece temiz ve derin olduğundan mavi dışındaki görünebilir tüm renkleri soğuruyor ve böylece saf maviyi bize geri yansıtıyor,” diye açıkladı.

Ona teşekkür ettim. Su son derece temiz ve derin olduğundan mavi dışındaki görünebilir tüm renkleri soğurması son derece mantıklı ve bilimsel bir açıklamaydı ama yine de Crater Gölü’nün açıklanamaz bir tarafı vardı. Klamath Kabilesi bu gölü hâlâ kutsal olarak kabul ediyordu ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Bu konuda hiç kuşku yoktu. Çevremin fotoğraf çeken ve arabalarıyla yavaş yavaş manzaranın önünden geçen turistlerle dolu olması hiç önemli değildi. Gölün gücünü hissedebiliyordum. Bu harika arazinin ortasında âdeta bir darbe gibiydi: Her zaman orada olmuş ve her zaman olacaktı gibi mavi ışığı soğurarak, dokunulmaz, ayrı ve tek başına duruyordu.

Birkaç fotoğraf çektim ve yamacın kenarında dolaşarak turistlerin kalması için yapılmış olan birkaç binanın yanına gittim. Geceyi burada geçirmekten başka şansım yoktu çünkü günlerden pazardı ve parkın postanesi kapalıydı; paketimi yarma kadar alamayacaktım. Hava güneşli ve nihayet artık ılınmıştı. PDY’de yürümeye karar verdiğim günün bir gece öncesinde Sioux Falls’daki motel odasında öğrendiğim hamileliğimi devam ettirmiş olsaydım şu sıralarda bir bebek doğuruyor olacağımı düşünerek yürüdüm. Annemin doğum günü haftasında günüm dolmuş olacaktı. Bu tarihlerin çakışmasının çarpıcılığı o anda mideme bir yumruk gibi inmiş ama hamileliğime son verme kararında tereddüt yaratmamıştı. Yalnızca evrene bana bir şans daha vermesi için yalvarmıştım. Anne olmadan önce olmam

gereken kişi olabilmeme izin vermesini dilemiştim: Hayatı annemin-
kinden tamamen farklı olan bir kadın.

Her ne kadar annemi sevsem ve ona hayranlık duysam da çocukluğumu onun gibi olmamayı planlayarak geçirmiştim. On dokuz yaşında, hamile ve sadece bir nebze aşık olarak babamla neden evlendiğini biliyordum. Bu, ona defalarca sorduğum ve her defasında başını iki yana sallayarak, “*Neden bilmek istiyorsun?*” dediği hikâyelerden biriydi. O kadar çok sormuştum ki sonunda pes etmişti. Hamile olduğunu anladığında iki seçeneği varmış: Denver’de yasa dışı bir kúrtaj olmak ya da hamileliğini uzak bir şehirde geçirerek onu çocuğu olarak yetiştirmeyi teklif eden annesine vermek. Ama annem ikisini de yapmamıştı. Bebeęini doğurmaya karar vermiş ve bu yúzdten babamla evlenmişti. Önce Karen’in, sonra da benim ve Leif’in annesi olmuştu.

Bizim annemiz.

Öleceğini öğrendikten sonraki günlerde bir keresinde bana, “Hiçbir zaman hayatımın sürücü koltuğunda oturma şansım olmadı,” diye ağlamıştı. “Hep başkalarının yapmamı istediği şeyleri yaptım. Her zaman birinin kızı veya annesi ya da karısı oldum. Asla kendim olmadım.”

Sadece, “Oh, Anne,” diyebilmiş ve ellerini okşamıştım.

Başka bir şey söyleyemeyecek kadar gençtim.

Öğlen olunca yakındaki binalarda bulunan kafeteryaya gidip yemek yedim. Daha sonra park yerinden geçerek Crater Gölü pansiyonuna gittim ve sırtımda Canavar’la, şık bir rustik tarzda döşenmiş lobide dolaştım, yemek salonuna göz attım. Masalarda, ellerinde açık sarı mücevherler gibi parlayan *chardonnay* ve *pinot gris* dolu şarap kadehleriyle hoş gruplar oturuyordu. Lokantanın önündeki uzun, göl manzaralı verandaya çıktım, büyük sallanan koltuklara doğru ilerleyip birine oturdum.

Bütün bir öğleden sonrayı orada göle bakarak geçirdim. Tanrılar Köprüsü’ne kadar daha 530 kilometre yürümem gerekiyordu ama içimde

CHERYL STRAYED

bir şey, sanki varmam gereken yere ulaştığımı hissettiriyordu. Sanki bu mavi su, öğrenmek için bunca yolu geldiğim bir şey söylüyordu.

Kendime burasının bir zamanlar Mazama olduğunu hatırlatıp durdum. Bir zamanlar burası, yaklaşık 3600 metre yükseklikte kalbi çıkarılmış bir dağdı. Burası bir zamanlar, lav, sünger taşı ve küllerden oluşan çorak bir araziydi. Burası bir zamanlar, dolması yüzlerce yıl süren boş bir çanaktı. Ama ne kadar gayret edersem edeyim, bunu zihnimde canlandıramıyordum. Ne dağı, ne çorak araziye ne de boş çanağı. Onlar artık burada değillerdi. Artık yalnızca gölün sakinliği ve sessizliği vardı: İyileşme başladıktan sonra dağın, çorak arazinin ve boş çanağın dönüştüğü şeyin.

BİRİNCİ VİTESTE

Oregon hayalimde bir seksek taşı gibiydi. Zihnimde onu Crater Gölü'nden Tanrılar Köprüsü'ne kadar iteledim, fırlattım, sıçrattım. Bir sonraki ikmal paketim 135 kilometre ileride, Shelter Cove Dinlenme Yeri adında bir yerdeydi. Sonuncusu ise ondan 228 kilometre uzaktaki Olallie Gölü'nde beni bekliyordu. Ondan sonra da Columbia Nehri'ne kadar olan son aşamada olacaktım: Yolun orta yeri olan Hood Dağı'ndaki Timberline Dağ Evi'nde vay-canına-neredeyse-sonuna-geldim içkisini içmek için durakladıktan sonra Cascade Locks kasabasına kadar 170 kilometre kalıyordu.

Ama yine de toplam olarak 534 kilometre yürümem gerekiyordu.

İşin iyi tarafı bu 534 kilometrede her ne olursa olsun, en azından yol boyunca taze meyve bulacağımı hemen anladım. Yabanmersinleri, ahududular, böğürtlenler önümdeki yol boyunca koparılmaya hazır beni bekliyorlardı. Thielsen Dağı'nda ve Diamond Peak Kırkları'nda yürürken çalıların üzerinden koparıp ağızma atıyor, bazen de şapkamı doldurmak için duraklıyordum.

Hava soğuktu. Hava sıcaktı. Kalçamdaki ağaç-kabuğu-ölü-tavuk-derisine benzeyen bölge bir tabaka daha kalınlaşmıştı. Ayaklarımin kanaması ve su toplaması durmuştu ama yine de aşırı canımı yakıyordu. Acıyı azaltmak için birkaç kez sadece yarım gün yürüyerek, 12, 13 kilometre ilerledim ama yararı olmadı. Acısı çok derindi. Yürürken

bazen ayaklarım gerçekten kırılmış ve bottan çok alçıda olmaları gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bunca ağırlığı bu kadar uzun, yorucu kilometreler boyunca sırtımda taşıyarak ayaklarıma geri dönüşü olmayan bir hasar vermiş gibiydim. Buna rağmen hiç olmadığı kadar güçlüydüm. Günün sonunda canım çıkmış olsa da sırtımdaki bu muazzam çantaya rağmen çok uzun mesafeler kat edebiliyordum.

Artık PDY benim için daha kolaylaşmıştı ama bu, yolun kolaylaştığı anlamına gelmiyordu.

15 kilometrelik mesafeleri hiçbir sıkıntı hissetmeden geçiverdiğim keyifli sabahlar ve hoş öğleden sonralar oluyordu. Adımlarımın ritminde ve kayak sopamın yolda çıkardığı tıkırtılarda kendimi kaybetmekten, kafamın içindeki sessizlikten, şarkılardan ve cümlelerden çok hoşlanıyordum. Dağları ve kayaları, koşarak ormana kaçan geyikleri ve tavşanları, yolda koşuşturan böcekleri ve kurbağaları seviyordum. Ama her gün bunlardan hoşlanmadığım anlar da oluyordu. Bunlar, yürümenin monotonlaşıp çok zorlaştığı, zihnimin yalnızca ileri gitmeye odaklanan birinci vitese geçtiği anlardı. Artık dayanamayacak, tek bir adım daha atamayacak hale gelip durduğum, bir an önce çadırıma girip tamamen tükenmiş bir halde uyku tulumuma yığılacağım o kutsal ana ulaşma çabası içinde kampı kurmak için gereken her işi olabildiğince çabuk yapmaya çalıştığım anlardı.

Shelter Cove Dinlenme Yeri'ne vardığımda da böyle hissediyordum: Yoldan bitkin ve bıkkın, oraya varmış olmaktan duyduğum minnettarlık dışında hiçbir şey düşünemeyecek bir haldeydim. Oregon sekseğinin bir karesini daha atlamıştım. Shelter Cove Dinlenme Yeri, yeşil ormanlarla çevrilmiş Odell adındaki büyük bir gölün kenarında, geniş, yemyeşil bir çimenlikte kurulmuş bir market ve bir dizi rüstik kulübeden oluşuyordu. Marketin verandasına çıktım ve içeri girdim. Abur cuburların dizildiği küçük raflar, balıkçılık malzemeleri ve meşrubatların durduğu dolap vardı. Bir Snapple limonatası ile bir torba cips aldım ve tezgâha yöneldim.

CHERYL STRAYED

Kasanın arkasında duran adam, “PDY yürüyüşçüsü müsün?” diye sordu. Başımı salladığımda, dükkânının arka kısmındaki pencereyi işaret etti. “Postane yarın sabaha kadar kapalı ama yandaki alanda ücretsiz olarak kamp yapabilirsin. Bir dolara duş da yapabilirsin.”

Ashland ve Crater Gölü Ulusal Parkı’ndaki molalarım tahminimden daha pahalıya mal olduğundan sadece on dolarım kalmıştı ama ertesi sabah alacağım paketin içinde yirmi dolar daha vardı. Bu yüzden içeceğin ve cipslerin parasını öderken para üzerini duş için kullanacağımdan yirmi beş sentlikler halinde vermesini istedim.

Dışarıya çıkınca limonatayı ve cipsleri açtım. Bir yandan onları yer bir yandan da adamın gösterdiği küçük ahşap duş kabinlerine doğru ilerlerken beklentim çok fazlaydı. İçeri girdiğimde tek kişilik kabinler olduğunu görmekten memnun oldum. Kapıyı arkamdan kilitledim ve artık benim bölgem haline geldi. İzin verseler içeride uyurdum. Giysilerimi çıkardım ve çizikli aynada kendime baktım. Yol sadece ayaklarımı değil, saçlarımı da yıpratmıştı. Daha sertleşmiş, kurumuş ter ve yol tuzundan tellerinin kalınlığı iki katına çıkmış, yavaş fakat emin adımlarla parlak günlerindeki Farrah Fawcett ile kötü günlerindeki Gunga Din karışımı bir hale dönüşmekteydi.

Bozuk paralarımı para kumbarasına attım, duş kabinine girdim. Sıcak suyun keyfini çıkarırken birinin bıraktığı sabun parçası elimde eriyip yok olana kadar kendimi sabunladım. Daha sonra göl ve dere sularında tenceremi ve kaşığımı yıkamak için kullandığım bezle kurulandım ve tekrar kirli giysilerimi giydim. Canavar’ı sırtlandım ve kendimi bin kat daha iyi hissederek markete geri döndüm. Marketin önünde iki tarafında oturma sıraları bulunan geniş bir veranda vardı. Sıralara oturdum ve parmaklarımla ıslak saçlarımı düzeltirken Odell Gölü’nü seyrettim. Bundan sonra sırada Olallie Gölü, Timberline Dağ Evi ve sonra da Cascade Locks kaldı diye düşündüm.

Atla, zıpla, dön, tamam.

YABAN

Dükkândan çıkan bir adam, “Sen Cheryl misin?” diye sordu. Bir dakika içinde arkasından iki adam daha çıktı. Yanlarında sırt çantaları olmamasına rağmen, ter lekeli tişörtlerinden PDY yürüyüşçüleri olduklarını hemen anladım. Genç ve yakışıklı, sakallı ve yanık tenli, kirli ve inanılmaz derecede kaslı ve zayıftılar. Biri uzun boyluydu. Biri sarışındı. Birinin de etkileyici gözleri vardı.

O duşu almış olduğuma pek memnun oldum.

“Evet,” dedim.

Sarışın olanı yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle, “Yolda seni takip ediyorduk,” dedi.

Etkileyici gözleri olanı, “Bugün seni yakalayacağımızı biliyorduk,” dedi. “Yol boyunca izlerini gördük.”

Uzun boylu olanı da, “Yol kayıtlarına yazdığın notları okuyorduk,” diye ilave etti.

“Senin kaç yaşında olduğunu tahmin etmeye çalışıyorduk,” dedi sarışın olanı.

Bir manyak gibi gülümserken, “Kaç yaşında olduğumu düşündünüz?” diye sordum.

Etkileyici gözleri olanı, “Elli yaşlarında olacağını düşünmüştük,” dedi.

“Hayal kırıklığına uğramadığınızı umarım,” dedim ve hep birlikte güldük.

Adları Rick, Josh ve Richie’ydi, hepsi de benden üç ya da dört yaş küçüktü. Sırası ile Portland, Eugene ve New Orleanslıydılar. Hepsi de Twin Cities’den bir saat uzaklıktaki Minnesota Sosyal Bilimler okuluna gitmişti.

Bunu duyduğumda, “Ben de Minnesotalı’yım!” diye çılgılık attım ama yol kayıtlarındaki notlarımdan bunu zaten biliyorlardı.

Aralarından biri, “Henüz bir yol ismin yok mu?” diye sordu.

“Bildiğim kadarıyla yok,” dedim.

CHERYL STRAYED

Onların yol isimleri vardı: Güney Kaliforniyalı diğer yürüyüşçülerin onlara Üç Genç Geyik adını taktığını söylediler. Bu ad gayet uygundu. Üç genç geyik gibiydiler. Meksika sınırından bu yana bütün yolu yürümüşlerdi. Herkesin yaptığı gibi karlı bölgeyi atlamamışlardı. Rekor düzeyde kar yağışı olmasına rağmen tamamını yürüyüp geçmişlerdi ve böyle yaptıkları için de Meksika'dan Kanada'ya yürüyen grubun en sonuna kalmışlar, benimle de bu yüzden bu kadar geç bir tarihte karşılaşmışlardı. Tom, Doug, Greg, Matt, Albert, Brent, Stacy, Trina, Rex, Sem, Helen, John ya da Sarah'yla karşılaşmamışlardı. Ashland'de bile durmamışlar, Dead müziğiyle dans etmemişler, çiğnenebilen afyonu denememişler ya da sahilde bir kayanın üzerinde seks yapmamışlardı. Ben, Sierra City etabını atlayıp onların önüne geçtiğimde de her gün 35 kilometre yürüyerek durmaksızın ilerleyip arayı kapatmışlardı. Tam anlamıyla üç genç geyiktiler. Olağanüstü üç genç yürüyüş makinesi.

Onların yanında olmak bana bayram gibi geldi.

Üç Genç Geyik'in sırt çantalarını daha önce bıraktıkları, marketin bize ayırdığı kamp yerine yürüdük. Akşam yemeği pişirdik, sohbet ettik ve birbirimize hem yol hem de diğer şeyler hakkında hikâyeler anlattık. Onlardan çok hoşlandım. Kafalarımız çok uyuşmuştu. Tatlı, sevimli, komik ve nazik gençlerdi ve yalnızca bir saat öncesinde kendimi nasıl yıkılmış hissettiğimi unutturdular. Onların şerefine günlerdir özel bir gün için yanımda taşıdığım dondurulmuş ahududu pastasını yaptım. Pasta hazır olduğunda tenceremden kaşıklayarak yedik ve yıldızlar altında yan yana yatıp uyuduk.

Ertesi sabah ikmal paketlerimizi aldık ve yola çıkmadan önce çantalarımızı yeniden düzenlemek için kamp yerine döndük. Paketimi açtım ve ellerimi pürüzsüz yiyecek torbaları arasına sokup yirmi dolarımın bulunduğu zarfı aradım. İçinde para olan zarfı bulmak artık alıştığım bir sevinç haline gelmişti ama bu kez onu bulamadım. Her şeyi boşalttım ve parmaklarımla kutunun kat yerlerini yoklayarak

aradım ama yoktu. Nedenini bilmiyordum. Yoktu işte. Sadece altı dolar on iki sentim kalmıştı.

“Lanet olsun,” dedim.

Genç Geyiklerden biri, “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim. Sürekli olarak beş parasız olmak ve bir kredi kartı ya da banka hesabıyla görünmez bir şekilde arkamda duran biri olmaması bana utanç veriyordu.

Bir sonraki pakete ulaşana kadar cebimdeki altı dolar on iki sent ile 230 kilometre yürümek zorunda olduğum gerçeğinden fena halde rahatsız bir halde, yiyecekleri eski mavi torbama koydum. Kendimi sakinleştirmek için hiç değilse gideceğim yerde paraya ihtiyacım olmayacak diye düşündüm. Oregon’un tam kalbine doğru, Willamete, McKenzie ve Santiam Geçidi üzerinden Three Sisters, Washington Dağları ve Jefferson Koruma Bölgesi’nden geçecektim. Zaten buralarda altı dolar on iki sentimi harcayacak bir yer yoktu.

Bir saat sonra Üç Genç Geyik’le birlikte yola çıktım, gün boyunca birbirimize yetişip geçerek ara sıra birlikte mola vermek için durduk. Yedikleri şeyler ve yeme biçimleri beni hayrete düşürüyordu. İpten kurtulmuş barbarlar gibi, on beş dakikalık bir molada her biri üçer çikolatalı gofreti midesine indirmişti, buna rağmen hepsi de çöp kadar zayıftı. Gömleklerini çıkardıklarında kaburgaları sayılıyordu. Ben de kilo vermiştim ama onlar kadar fazla değildi. Bu, o yaz tanıştığım tüm kadın ve erkek yürüyüşçüler arasında gözlemlediğim adaletsiz bir durumdu ama şişman ya da zayıf olmam artık benim için hiç önemli değildi. Beni ilgilendiren şey daha fazla yiyebilmektir. Ben de bir barbardım, açlığım doymak bilmez ve sonu gelmez bir düzeydeydi. Öyle bir noktaya gelmiştim ki okuduğum kitaplardan birinde bir karakter yemek yiyorsa, o sahneyi atlamak zorunda kalıyordum çünkü istediğim ve elde edemediğim bir şeyi okumak gerçekten çok acı veriyordu.

CHERYL STRAYED

O gün öğleden sonra Üç Genç Geyik'le vedalaştım. Kamp yapmayı planladığım yerden biraz daha ileriye gideceklerdi çünkü inanılmaz birer yürüyüş makinesi olmalarının yanı sıra, aile ve arkadaş ziyaretleri yapmak için birkaç günlüğüne yoldan ayrılacakları Santiam Geçidi'ne bir an önce ulaşmak istiyorlardı. Onlar günlerini gün edip duş yapar, gerçek yataklarda yatar ve hayal bile etmek istemediğim yiyecekleri yerken, ben yine onların önüne geçecektim ve yine benim izlerimi takip ediyor olacaktı.

Onlarla yolumuzun bu kadar erken ayrılmasına üzülerken, “Becerebilirseniz, yakalarsınız,” derken bunu yapmalarını umdum. O akşam bir göletin kenarında yalnız başıma kamp yaptığımda hâlâ onlarla karşılaşmış olduğum için heyecan içindeydim. Yemekten sonra ayaklarımın masaj yaparken anlattıkları hikâyeleri düşündüm. Kararan bir tırnağım daha düşmek üzereydi. Biraz asılınca elimde kalıverdi. Tırnağı çayıra attım.

Artık PDY'yle berabere durumdaydık. Skor 5-5 olmuştu.

Ayağımı yiyecek torbama dayayarak çadırımın içinde oturdum ve artık gözlerimi açık tutamayacak hale gelene kadar son paketimden çıkan kitabı –Maria Dermoût'dan *The Ten Thousand Things (On Bin Şey)*– okudum. Baş lambamı kapattım ve karanlıkta uzandım. Uykuya dalmak üzereyken tam üzerimdeki bir ağaçtan baykuş sesi geldi. Öyle güçlü ve aynı zamanda öyle kibar bir sesle, *Huh-huu, Huh-huu* diye ötüyordu ki beni uyandırdı.

“Huh-huu,” diye kuşa seslendim ve baykuş sessizleşti.

“Huh-huu,” diye tekrar denedim.

“Huh-huu,” diye yanıt verdi.

Sınırları içindeki Güney, Kuzey ve Orta Kız Kardeş Dağları nedeniyle Üç Kız Kardeş Kırıkları olarak adlandırılan bölgeye doğru yürüdüm. Her birinin yüksekliği 3000 metreyi geçen bu dağlar Oregon'un üçüncü,

YABAN

dördüncü ve beşinci en yüksek doruklarıydı. Önümüzdeki hafta geçeceğim birbirine oldukça yakın bir volkanik tepe topluluğunun en değerli mücevherleriydi ama PDY'nin güneyinden yaklaştığım için henüz onları göremiyordum. Yüksek köknar ağaçlarından, beyaz çamlardan ve Kanada çamlarından oluşan ormanda yürüyor, göller ve göletlerin yanından geçerken şarkılar söylüyor ve şiirlerden bölümler okuyordum.

Üç Genç Geyik'le vedalaşmamdan birkaç gün sonra, rehber kitabımda bahsi geçen, yoldan 1,5 kilometre uzaklıktaki Elk Gölü Dinlenme Tesisleri'ne giden yola saptım. Aynı Shelter Cove Dinlenme Tesisleri gibi, göl kenarında balıkçılara hizmet veren küçük bir dükkandı ama yanında burger yapan küçük bir kafesi de vardı. Bu yola sapmayı düşünmüyordum ama PDY üzerindeki sapağa vardığımda sonsuz açlığım baskın çıkmıştı. Sabah saat on bire doğru oraya ulaştım. Kafede çalışan adamın dışında tek kişi bendim. Menüü inceledim hesap kitap yaptıktan sonra bir çizburger ve patates kızartmasıyla küçük bir kola ısmarladım ve balık ağlarıyla süslenmiş duvarın önüne oturup kendimden geçmiş bir halde yedim. Hesap altı dolar on sent tutmuştu. Hayatımda ilk kez bahşış bırakamayacaktım. Son kalan iki sentimi bırakmak bir hakaret gibi görünebilirdi. Ehliyetimin durduğu fermuarlı naylon torbamın içindeki pulları çıkarıp tabağımın kenarına koydum.

Ne olduğunu söylemeye utanarak, “Özür dilerim – başka param yok, ama sana başka bir şey bıraktım,” dedim.

Adam başını salladı ve anlayamadığım bir şeyler mırıldandı.

Elimdeki iki sentle Elk Gölü kenarındaki küçük ve bomboş kumsalda yürürken onları suya fırlatıp bir dilek tutsam mı diye düşündüm. Olallie Gölü orman koruma istasyonuna kadar 150 kilometre daha iç karartıcı yolum vardı ve ihtiyacım olabileceğini düşünerek parayı atmaktan vazgeçip şortumun cebine koydum. İki sentten başka param olmaması hem korkunç hem de beş parasız günlerimin çoğunda olduğu gibi biraz komik geliyordu. Orada durup Elk Gölü'ne bakarken, fakirlik içinde büyümenin işe yaradığı aklıma geldi. Parasız büyümüş

olmasaydım büyük bir olasılıkla, bu kadar az parayla böyle bir yolculuğa çıkacak kadar korkusuz olamazdım. Ailemin ekonomik durumunu hep elde edemediğim şeylerle ölçerdim: Kamplar, özel dersler, seyahat, üniversite ücreti ve başkasının ödediği bir kredi kartına sahip olmanın getirdiği muazzam rahatlık. Ama şimdi bu iki durum arasındaki bağlantıyı, annemi ve üvey babamı defalarca ceplerindeki iki sentle idare etmeye çalıştıklarını görerek geçirdiğim bir çocukluk ile bunu benim de yapabileceğim duygusu içinde olmam arasındaki bağlantıyı görebiliyordum. Yola çıkmadan önce yolculuğumun ne kadar mal olabileceğini hesaplayıp bu miktarın üzerine beklenmedik masrafları da ilave ederek para biriktirmemiştım. Bunu yapmış olsaydım, burada, seksen küsur gündür beş parasız bir şekilde PDY’de olamazdım. Ama önemli değildi, mantıklı bir insanın buna gücümün yetmeyeceğini söyleyecek olmasına rağmen, yapmak istediğim şeyi yapıyordum.

Yürümeye devam edip kuzeydeki ve doğudaki zirveleri görebildiğim bir görüş açısına sahip 2000 metre yükseklikteki bir alana indim: Bekârlar Şahit Tepesi’ni, buzullarla kaplı Kırık Tepe’yi ve –bunların en yükseği olan– 3100 metre yükseklikteki Güney Kız Kardeş Dağı’nı. Rehber kitabım bu dağın Üç Kız Kardeş Dağları arasında en genci, en yükseği ve en simetrisi olduğunu yazıyordu. İki düzineden fazla çeşitte volkanik kayadan oluşuyordu ama üzerleri karla kaplı olduğundan bana hepsi aynı kırmızı kahverengilikte göründü. Gün içerisinde yürümeye devam ettikçe hava değişti, yeniden ısındı. Sıcaklığın, önümde kilometrelerce uzanan kayalık ve yeşillik manzaraların etkisiyle kendimi tekrar Kaliforniya’daymış gibi hissettim.

Artık resmen Üç Kız Kardeş Dağları’nın arasında olduğum için yolda yalnız değildim. Kayalıklı yüksek çayırlarda günöbirlik yürüyüşçölere, kısa dönemli yürüyüşe çıkan sırt çantalı gezginlere ve bir gecelik kamp yapan bir izci oymağına rastladım. Bazılarıyla durup konuştum. Bana bütün yaz boyunca duyduğum soruların aynılarını sordular. “Silahın var mı? Korkmuyor musun?” Hafifçe gülerek, “Hayır,

hayır,” diye yanıtladım. Çöl Fırtınası sırasında Irak’ta askerlik yapmış ve her ikisi de yüzbaşı olan iki adamla karşılaştım. İkisi de düzgün giyimli, güçlü kuvvetli, yakışıklı ve bir asker toplama posterlerinden fırlamış gibiydi. Bir dere kenarında uzun bir öğleden sonra molası verdik. Dereye soğuması için iki bira kutusu koydular. Beş günlük bir gezinin son günündeydiler. Son gecelerinde kutlama yapmak için bu iki kutu birayı yolun başından beri yanlarında taşımışlardı.

Yolculuğum hakkında her şeyi öğrenmek istediler. Bu kadar gün yürümenin nasıl bir şey olduğunu; neler gördüğümü, karşılaştığım insanları ve ayaklarıma ne olduğunu. Sırt çantamı kaldırmak için ısrar ettiler ve kendilerinininkinden daha ağır olduğunu görünce şaşırdılar. Yola devam etmek için kalktıklarında onlara şans diledim ve dere kenarındaki güneşte yatmaya devam ettim.

Neredeyse gözden kaybolmak üzerelerken biri döndü ve “Hey, Cheryl,” diye seslendi. “Biralardan birini senin için dereye bıraktık. Hayır diyememen için böyle yaptık. Onu içmeni istiyoruz çünkü bizden daha sıkı bir insansın.”

Bir kahkaha attım ve onlara teşekkür ettikten sonra gururum okşanmış ve moralim düzelmiş bir halde birayı almak için dereye indim. O gece, sanki kat kat porselen kırıkları üzerinde yürüyormuşum gibi her adımda çatırtılar çıkaran ve şaşılabilir şekilde yolu kaplayan simsiyah cam parçaları nedeniyle Obsidian Şelalesi adı verilen yerin yanında birayı içtim.

Ertesi gün McKenzie Geçidi’nden geçerek Washington Kırkları’na doğru yürürken artık doğaya daha az hayranlık duyuyordum ve Belnap Krateri’ndeki ve Küçük Belnap’daki volkanik akıntıları geçerken yol daha da taşlı bir hale geldi. Bunlar bahar yeşili çayırlardaki güzel, parlak taş kırıkları gibi değildi. Artık, boyutları beyzbol topu ile futbol topu arasında değişen siyah volkanik taşlarla kaplı bir bölgede yürüyordum. Washington Dağı’na doğru tırmanırken arazi çıplak ve ıssız, güneş acımasızca tepemdedi. Kraterin öbür yanına geçip minnettarlık

CHERYL STRAYED

içinde ağaçlar arasından yürürken kalabalığın gözden kaybolduğunun farkına vardım. Yine yalnızdım, sadece yol ve ben vardık.

Ertesi gün, Santiam Geçidi'ni aştım ve kuzeyimde kalan karanlık ve heybetli Jefferson Dağı Kırkları'na girdim. Gökyüzüne doğru kırık bir el gibi yükselen kayalık ve birden çok zirvesi olan Üç Parmak Jack'in yanından geçtim ve güneş bir bulut örtüsünün arkasında kaybolup etrafı kalın bir sis tabakası sarana kadar yürümeye devam ettim. Sıcak bir gün olmuştu ama yarım saat önce çıkan rüzgâr birdenbire durmuş ve sıcaklık on bir derece düşmüştü. Serin havaya rağmen vücudumdan ter damlayarak kamp yapacak bir yer bulmak için olabildiğince hızlı yürüdüm. Hava tehlikeli bir şekilde kararmaya başlamıştı ama etrafta çadır kurabilecek düzlükte ve açıklıkta bir yer yoktu. Küçük bir su birikintisi yanında bir yer bulduğumda hava tüyler ürpertecek kadar durgun ve sessizdi, ben de âdeta bir bulut içinde gibiydim. Çadırımı kurup tahammül edilmez bir şekilde yavaş çalışan su arıtıcımı bir şişe su dolduruncaya kadar üstümdeki ağaç dallarına bir kırbaç gibi inen, müthiş şiddetli bir rüzgâr çıktı. Daha önce hiçbir dağ fırtınasında kalmamıştım. Çadırım pek koruma sağlamamasına rağmen kendimi dışarıda fazla savunmasız hissettiğim için yemek bile yemeden emekleyerek çadıra girdim ve kendime korkmadığımı hatırlattım. Neyse ki hiç gelmeyen müthiş bir fırtına beklentisiyle şaşkınlık ve korku içinde bekledim.

Karanlık çöktükten bir saat sonra hava yine sakinleşti ve uzaklardaki kır kurtlarının sanki tehlikenin geçtiğini kutlarcasına bağırıklarını duydum. Ağustos ayı eylüle dönmüş; gece sıcaklığı neredeyse her gece ısıracı bir soğuğa dönüşmüştü. Çişimi yapmak için şapkamı ve eldivenlerimi giyip çadırdan çıktım. Baş lambamın ışığıyla ağaçlara göz gezdirdiğimde gözüme bir şey ilişti ve bana bakan iki parlak gözün ışığı yansıtmasıyla donup kaldım.

Onların ne olduğunu öğrenemedim. Bir an sonra gitmişlerdi.

Ertesi gün, bir gece önceki garip fırtına bir rüyaymışçasına, hava sıcak ve güneşliydi. Yolda bir sapağı kaçırdım ve daha sonra artık PDY’de değil, yaklaşık 1,5 kilometre batısında ona paralel olarak uzanan Oregon Skyline Yolu’nda olduğumun farkına vardım. Bu, rehber kitabımın da ayrıntılı bir şekilde açıkladığı alternatif bir yoldu ve bu yüzden endişelenmeden yola devam ettim. Ertesi gün yol tekrar PDY ile birleşecekti. Bir gün sonra da Olallie Gölü’nde olacaktım.

Atla, sıçra, zıpla, tamam.

Bütün öğleden sonra boyunca sık bir ormanda yürüdüm. Bir dönemeci döndüğümde şiddetli bir toynak gürültüsüyle ağaçların arasına koşan üç muazzam Kanada geyiğiyle karşılaştım. O akşam, yol kenarındaki bir su birikintisinin yanında kamp yapmak için durduktan birkaç dakika sonra yolun güney tarafından okla avlanan iki kişi yaklaştı.

Biri hemen, “Suyunuz var mı?” diye sordu.

Diğeri yüzünde umutsuz bir ifadeyle, “Göletin suyunu içemeyiz, değil mi?” dedi.

İkisi de otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. Biri, saman rengi saçlı ve hafif bir göbeği olmasına rağmen sıırım gibiydi; diğeri ise kıızıl saçlı, uzun boylu ve bir savunma oyuncusu olacak kadar dolgun yapılıydı. İkisi de blucin giymiş, kemerlerine büyük avcı bıçakları asmış, yaylarını ve oklarını çaprazlama takmışlardı.

“Göletin suyu içilebilir ama önce filtrelemek gerek,” dedim.

Saman sarısı saçlı olanı sırtındaki çantayı çıkarıp gölet ile yol arasındaki, çadırımı kurmayı düşündüğüm küçük açıklığa bırakırken, “Filtremiz yok ki,” dedi. Onlar görüldüğünde kendi çantamı yere yeni koymuştum.

“İsterseniz benimkini kullanabilirsiniz,” dedim. Canavar’ın cebinin fermuarını açtım, su arıtıcısını çıkarıp saman rengi saçlı adama uzattım. Adam arıtıcıyı aldı, su birikintisinin çamurlu kıyısına gitti ve çömeldi.

“Bu nasıl kullanılıyor?” diye seslendi.

Giriş hortumunu dubasıyla birlikte suyun içine nasıl koyup kartuşa doğru nasıl su pompalayacağını gösterdim. “Su şişenize ihtiyacınız olacak,” diye ilave ettim ama o ve kızıl saçlı arkadaşı birbirlerine üzüntüyle bakarak şişelerinin olmadığını söylediler. Yalnızca bir günlük bir ava çıkmışlardı. Kamyonetlerini buradan 5 kilometre ötede, biraz önce yanından geçtiğim bir orman yolununa park etmişlerdi. Bu vakte kadar oraya ulaşacaklarını düşünmüşlerdi.

“Bütün gün hiç su içmediniz mi?” diye sordum.

“Yanımıza kola almıştık,” diye yanıtladı sarı saçlı adam. “İkimizin de altışar kutusu vardı.”

Kızıl saçlı olanı, “Buradan sonra kamyonete gideceğiz, bu yüzden biraz daha yürüyecek kadar suya ihtiyacımız var ama susuzluktan ölüyoruz,” dedi.

“Bunu alın,” diyerek çantama uzandım ve içinde dörtte biri su dolu olan, çantamdaki son şişeyi uzattım. Kızıl saçlı olanı büyük bir yudum aldı ve arkadaşına verdi ve o da kalanını içti. Onlar için üzülmüştüm ama bana rastladıkları için kendi adıma daha da üzgündüm. Yorgunluktan bitkin haldeydim. Botlarımı çıkarmak, terli giysilerimi değiştirmek çadırımı kurmak ve yemeğimi hazırlayıp *On Bin Şey* kitabında kendimi unutmak için can atıyordum. Üstelik bu adamlar kolaları, ok ve yayları, bellerindeki büyük avcı bıçaklarıyla bende tuhaf bir his yaratmıştı. Yoldaki ilk haftamda Frank’in kamyonunda otururken koltuğun altından bir şey çıkaracağını söylediğinde bana zarar vereceğini zannederek duraksayışım gibi bir duyguydu bu. Ama yalnızca meyan kökü şekerini çıkarmıştı. Aklımı meyan kökü şekerine odaklamaya çalıştım.

Kızıl saçlı adam, “Boş kola kutularımız var,” dedi. Suyu senin şişene çekip onları doldurabiliriz.”

Saman sarısı saçlı adam elinde su arıtıcım ve su şişemle göletin kenarına çömeldi, kızıl saçlı adam da boş kola kutularını bulmak

için çantasını araştırmaya başladı. Her geçen dakika daha da üşüyüp kollarımı vücuduma dolayarak ayakta durup onları izledim. Şortumun, tişörtümün ve sutyenimin ıslanan arka tarafları tenime buz gibi değiyordu.

Bir süre sonra sarı saçlı adam, “Pompalaması çok zormuş,” dedi.

“Biraz güç istiyor,” dedim. “Benimki böyle bir filtre işte.”

“Bilemiyorum,” diye yanıtladı. “Hiçbir şey gelmiyor.”

Yanına gittim ve şamandıranın kartuşun yanına kadar yükseldiğini ve giriş hortumunun da su birikintisinin sığ dibindeki çamura batmış olduğunu gördüm. Arıtıcıyı elinden aldım, hortumu suyun temiz tarafına götürdüm ve pompalamaya çalıştım. İçi çamurla dolmuş ve tamamen tıkanmıştı.

“Hortumu böyle çamurun içine bırakmamanız gerekirdi,” dedim. “Suyun içinde tutmanız gerekirdi.”

Özür bile dilemeden, “Hay aksi,” dedi.

“Ne yapacağız?” diye sordu arkadaşı. “Bir şeyler içmem gerek.”

Çantama eğildim, ilk yardım kutumu çıkardım ve küçük iyot haplarımı çıkardım. Hat Creek Kin’deki kurbağa dolu su birikintisinden beri bunları kullanmamıştım ve ben de susuzluktan çılgına dönmüş gibiydim.

“Bunları kullanabiliriz,” dedim. Ümitsizlik içinde, arıtıcıyı tamir edilebilecek durumda olsa bile, bunu başarınca kadar iyotlu su içmek zorunda olduğumu anlamıştım.

Sarı saçlı adam, “Bunlar ne?” diye sordu.

“İyot. Bunları suya koyup bekliyorsunuz, otuz dakika içinde suyu içmek güvenli hale geliyor.” Göle doğru gittim ve iki şişemi en temiz görünen yerinden doldurdum ve her birine iyot hapi attım.

Saatime bakarak, “Tamam,” dedim. “Saat yediyi on geçe su içilebilir hale gelecek.” Şişeleri alıp gideceklerini umdum ama oturup yerleşmeye başladılar.

Sarı saçlı olanı, “Peki burada tek başına ne yapıyorsun?” diye sordu.

CHERYL STRAYED

“Pasifik Dağ Yolu’nu yürüyorum,” dedim ve aynı anda bunu söylediğime pişman oldum. Bana açıkça vücudumu değerlendiriyor gibi bakışından hiç hoşlanmamıştım.

“Tek başına mı?”

Gerçeği söylemek ve kendimi olduğumdan daha da gergin hissettirecek bir şeyler uydurmak arasında aynı derecede kararsız kalarak isteksizce, “Evet,” dedim.

“Senin gibi bir kızın burada yalnız başına kalmasına inanamıyorum. Bana soracak olursan burada tek başına olmak için fazla güzelsin. Ne uzunlukta bir yolculuğa çıktın?” diye sordu.

“Uzunca bir yolculuk,” diye yanıt verdim.

Sanki ben orada bile değilmişim gibi, “Böyle genç bir kadının buralarda yalnız olduğuna inanamıyorum, ya sen?” diye kızıl saçlı olana sordu.

Kızıl saçlı adamdan önce davranıp, “Hayır,” dedim. “Bunu herkes yapabilir. Yani, bu sadece...”

“Benim kız arkadaşım olsaydın bunu yapmana kesinlikle izin vermezdim,” dedi kızıl saçlı adam.

“Güzel bir vücudu var, değil mi?” dedi sarı saçlı olanı. “Sağlıklı, yuvarlak hatlı. Tam hoşlandığım gibi.”

Yarı gülmeye benzer aldırılmaz bir ses çıkardım ama boğazım aniden korkuyla kasılmıştı. “Şey, sizlerle tanıştığuma memnun oldum, beyler,” diyerek Canavar’a doğru ilerledim. “Ben biraz daha yürüyeceğim,” diye yalan söyledim, “bu yüzden artık gitsem iyi olacak.”

Kızıl saçlı adam, “Biz de gidiyoruz. Karanlıkta kalmak istemeyiz,” diyerek yerden çantasını aldı, sarı saçlı olan da onu izledi. Gitmeye hazırlanıyormuş gibi yaparak onları izledim ama gitmek zorunda kalmak istemiyordum. Yorgundum, susuzdum, açtım ve üşüyordum. Hava kararıyordu ve bu su birikintisinin yanında kamp yapmayı seçme nedenim, PDY’nin dışında olduğu için yolun bu kısmını fazla detaya

YABAN

girmeden anlatmış olan rehber kitabımın, burasının uzunca bir mesafe içinde çadır kurulabilecek tek yer olduğunu belirtmesiydi.

Onlar gittikten sonra, bir süre boğazımdaki düğümün açılmasını bekleyerek ayakta durdum. İyiydim. Tehlikede değildim. Biraz saçmalık ediyordum. Rahatsız edici, cinsiyetçi insanlardı ve su arıticımı mahvetmişlerdi ama bana bir zararları dokunmamıştı. Kötü bir niyetleri yoktu. Bazı erkekler yol yordam bilmezdi. Eşyalarımı çantamdan çıkardım, tencereme gölden su doldurdum, ocağımı yaktım ve suyu kaynamaya koydum. Terli giysilerimi çıkardım, kırmızı polar eşofmanı ve uzun kollu bir tişört giydim. Muşambamı serdim ve çadırımı torbasından çıkarırken sarı saçlı adam karşımda belirdi. Onu görür görmez daha önce hissettiğim şeylerin doğru olduğunu anladım. Korkmakta haklı olduğumu, benim için geri döndüğünü biliyordum.

Onu yanında arkadaşı olmadan orada görmek beni dehşete düşürmüştü ama sahte bir rahatlıkla, “Neler oluyor?” diye sordum. Sonunda bir dağ aslanıyla karşılaşmışım ve bütün içgüdülerime rağmen kaçmamam gerektiğini hatırlamış gibiydim. Hızlı hareketlerimle onu kışkırtmamam, öfkemle onu kızdırmamam ya da korkumla tahrik etmemem gerekiyordu.

“Yola çıkacağını sanıyordum,” dedi.

“Fikrimi değiştirdim,” dedim.

“Bizi kandırmaya çalıştın.”

“Hayır. Sadece fikrimi değiştirdim.”

İmalı bir şekilde, “Kıyafetini de değiştirmişsin,” derken kelimeleri bir kurşun gibi midemde patlıyordu. Giysilerimi değiştirirken yakınlarda olduğu ve beni izlediği düşüncesiyle tüm vücudum alev aldı.

Pis pis sırtarak, “Pantolonunu beğendim,” dedi. Sırt çantasını indirdi ve yere koydu. “Ya da öyle deniyorsa, *taytını*.”

Uyuşmuş bir şekilde, “Neden bahsettiğini anlamıyorum,” dedim ama kendi kelimelerimi bile duyamıyor, PDY’deki yürüyüşümün böyle sonuçlanacağını anlayarak kafamın içinde büyük bir çınlama hisse-

CHERYL STRAYED

diyordum. Her ne kadar çetin, güçlü ve cesur olmuşsam da, yalnız olmaya alışmışsam da aynı zamanda şanslı da olmuşum ve eğer şimdi şansım döndüyse, daha önce olan hiçbir şey olmamış gibi olacak, bu tek akşam bütün o cesur günleri yok edecekti.

“Pantolonunu beğendiğimi söylüyorum,” dedi adam biraz sinirlenerek. “Üzerinde güzel duruyor. Kalçalarını ve bacaklarını ortaya çıkarıyor.”

Olabildiğince kendimden emin bir sesle, “Lütfen böyle söyleme,” dedim.

“Ne? Sana iltifat ediyorum! Artık bir erkek bir kıza iltifat bile edemeyecek mi? Bundan gurur duymalısın.”

Onu yatıştırmak için bu yüzden kendimden nefret ederek, “Teşekkür ederim,” dedim. Zihnim belki de henüz yola dönmemiş olan Üç Genç Geyik’e gitti. Etrafta kızıl saçlı adam dışında duyacak kimsenin olmadığı, dünyanın en yüksek sesli düdüğüne gitti. Sırt çantamın sol üst cebinde, fazla uzak bir yerde olan İsviçre ordu bıçağına gitti. Ocağın üzerindeki sapsız tencerede henüz kaynamamış olan suya gittikten sonra adamın sırt çantası üzerinden görünen oklarda karar kıldı. O oklarla aramdaki görünmez hattı sıcak bir tel gibi hissedebiliyordum. Bana bir şey yapmaya kalkışırsa, bu oklardan birini yakalayıp boğazına saplayacaktım.

Sakin bir şekilde, “Gitsen iyi olacak,” dedim. “Az sonra hava kararacak.” Aniden sutyen giymediğimi hatırlayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum.

“Burası özgür bir ülke,” dedi. “İstediğim zaman giderim. Buna hakkım var biliyorsun.” Pepsi kutusunu aldı ve içindeki suyu yavaşça salladı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye biri seslendi ve bir an sonra kızıl saçlı adam göründü. “Seni bulmak için ta buraya kadar geri yürüdüm. Kaybolduğunu düşündüm.” Sanki suçlu olan benmişim gibi, sarı saçlı

adamin kalması için onunla anlaşmışım gibi bir ifadeyle bana baktı. “Karanlık basmadan kamyonete dönmek için şimdi gitmemiz lazım.”

Sarı saçlı adam çantasını sırtına alırken bana, “Kendine dikkat et,” dedi.

Hafif bir sesle, “Güle güle,” dedim. Ona yanıt vermek istemiyordum ama karşılık vermeyerek sinirlendirmek de istemedim.

“Hey, saat yediyi on geçiyor,” dedi, “artık suyu içebiliriz.” Pepsi kutusunu kaldırdı ve bana doğru kaldırdı. “Ormanda tek başına olan kızın şerefine,” dedi, bir yudum aldı ve dönüp arkadaşının arkasından yürüdü.

İlk gidişlerinde yaptığım gibi korku düğümlerinin çözülmesini bekleyerek bir süre orada durdum. Kendi kendime, “Hiçbir şey olmadı,” dedim. “Gayet iyiyim. Sadece tüyler ürpertici, azgın, kaba bir adamdı ve artık gitti.”

Ama daha sonra çadırımı çantama tıktım, ocağımı söndürdüm, artık kaynamaya başlamış olan suyu otarın üzerine döktüm ve soğuması için tencereyi göle daldırdım. İyotlu suyumdan bir yudum aldım ve su şişemi, ıslak tişörtümü, sutyenimi ve şortumu çantama tıktırdım. Canavar’ı sırtlandım, kemerini bağladım, yola çıktım ve solmakta olan ışıktaki kuzeye doğru yürümeye başladım. Zihnimde ilerlemek dışında hiçbir şeyin olmadığı birinci vitesteyken yürüdüm, yürüdüm. Yürümek artık dayanılmaz hale gelene, tek bir adım bile atamayacağımı düşünmeye başlayana kadar yürüdüm.

Sonra da koşmaya başladım.

PDY’NİN KRALİÇESİ

Ertesi sabah gökyüzü aydınlanırken uyandığımda yağmur yağıyordu. Yol kenarında fazla derin olmayan bir hendekte kurduğum çadırımda yatıyordum. Önceki gece bulabildiğim tek düzlük yerd. Gece yarısı başlayan ve bütün gece yağan yağmur ben yürürken de aralıklarla yağıyordu. Sabah saatlerini dün akşamki adamlarla aramızda olan ya da az daha olacak olan veya hiç olmayacak olan şeyleri düşünmekle geçirdim. Kendimi kötü ve güçsüz hissettim ama öğlene doğru ve yanlışlıkla sapmış olduğum orman yolu tekrar PDY’yle birleşti ve her şey geride kaldı.

Yağan yağmur ve dallardan damlayan sular yol kenarındaki hendekte dere gibi akıyordu. Tepeleri üzerimi kaplayan muazzam büyüklükteki ağaçların altından ilerledim. Yanlarından geçerken sürtündüğüm ve beni ıslatan alçak çalılar ile bitkilerin arasından yürüdüm. Islak ve berbat bir durumda olsa da orman çok güzeldi. Yeşil muhteşemliği içinde gotik, aynı zamanda hem aydınlık hem karanlık, savurgan doğurganlığıyla öylesine gerçek üstü görünüyordu ki kendimi gerçek bir dünyada değil, bir peri masalındaymış gibi hissediyordum.

Yağmur yağdı, yağdı, ara sıra kesilerek tüm gün ve ertesi gün boyunca yağdı. Ertesi günün akşamına doğru 100 hektar büyüklüğündeki Olallie Gölü’nün kıyısına ulaştığımda hâlâ yağıyordu. Kapalı olan korucu noktasının yanından geçip çamurlara ve ıslak çimenlere bata

ıka küçük barakalar topluluğu ile piknik masalarından oluşan Olallie Gölü Dinlenme Tesisi'ne vardığımda büyük bir ferahlık hissettim. Oregon'da yürümeye başlayanaya kadar, dinlenme tesisi kelimesinin bende tamamen farklı bir anlamı vardı. Etrafta hiç kimse yoktu. Gln kenarına yayılmış on ilkel baraka ve aralarındaki küçük dükkânın hepsi de boş görünüyordu ve barakalar gece olduğu için kapanmıştı.

Dükkânın yanı başındaki kontorta amının altında dururken yine yağmur başladı. Yağmurluğumun kapüşonunu başıma geçirdim ve gle baktım. Jefferson Dağı'nın büyük zirvesinin güneyde, alçak Olallie Tepesi'nin ise kuzeyde olması gerekiyordu ama giderek artan karanlık ve sis yüzünden ikisini de göremiyordum. Dağlar görünmediği için, am ağaçları ve büyük gl bana Minnesota'nın kuzey ormanlarını hatırlattı. Hava da Minnesota'daki gibiydi. İşçi Bayramı'ndan bir hafta sonrasıydı, henüz sonbahar gelmemiş olmasına rağmen oldukça ya-kındı. Her şey terk edilmiş ve perişan görünüyordu. Yağmurluğumun ceplerini karıştırdım, rehber kitabımın koparılmış sayfalarını çıkardım ve civarda kamp yapılacak bir yer olduğunu okudum. Orman koruma istasyonunun arkasında, Olallie'nin çok daha küçük bir komşusu olan Head Gölü'ne bakan bir bölgeydi.

Orada kampımı kurup yağmurun altında yemeğimi pişirdikten sonra çadırıma girdim ve ıslak giysilerimle, ıslak uyku tulumuma uzandım. Baş lambamın pilleri bitmiş olduğu için kitap okuyamadım. Onun yerine başımdan yarım metre kadar yüksekteki gergin naylona çarpan yağmur damlalarının sesini dinledim.

Yarın elime geçecek olan ikmal paketimde yeni piller olacaktı. Önümüzdeki hafta boyunca azar azar yiyeceğim Hershey ikolataları olacaktı. şimdiye kadar bayatlamış olması gereken kurutulmuş yemek ve çerez torbalarının bulunduğu son paketti bu. Bunları düşünmek bana hem eziyet veriyor hem de rahatlatıyordu. İçeri su sızma olasılığına karşı uyku tulumumu çadırın kenarlarından uzak tutmaya çalışıp kıvrılarak yattım ama uykuya dalamadım. Ne kadar sıkıntı verici

olursa olsun, yürüyüşümün yaklaşık bir hafta içinde biteceği gerçeğiyle içimde bir ışık kıvılcımı dolaştı. Portland'da olacak ve yine normal bir insan gibi yaşayacaktım. Geceleri garsonluk yapacak, gündüzleri ise yazacaktım. Portland'da yaşama fikri aklıma yerleştiğinden beri, yiyeceğin ve müziğin, şarabın ve kahvenin var olduğu bir dünyaya geri dönmenin nasıl bir şey olacağını hayal ederek saatler geçiriyordum.

Tabii ki eroin de var olabilir diye düşündüm. Ama artık onu istemiyordum. Belki de hiçbir zaman gerçekten istememiştim. Sonunda *bunun* ne olduğunu anlayabiliyordum: Bir çıkış yolu bulma özlemiydi ama aslında bulmak istediğim şey bir giriş yoluydu. Artık oradaydım. Ya da çok yakındım.

*

Ertesi sabah orman korucusunun kamyonetiyle uzaklaşmaya başladığını görünce peşine düşüp, "Bir paketim var," diye seslendim.

Durdu ve arabanın penceresini açtı. "Sen Cheryl misin?"

Başımı salladım. Kokuşmuş yağmurluğumun içine gömülmüş bir halde, "Bir paketim var," diye tekrarladım.

"Arkadaşların senden bahsettiler," diyerek kamyonetinden indi. "Şu evli çift."

Gözlerimi kırıştırdım ve kapüşonumu geriye attım. "Sam ve Helen mi?" diye sordum. Korucu başıyla onayladı. Onları düşününce içimden bir duygu seli geçti. Kapüşonumu tekrar başıma geçirdim. Geri dönen korucuyu, görünüşe göre yaşadığı bölüme de bağlantısı olan korucu noktasının garajına kadar izledim.

"Şimdi kasabaya gidiyorum ama bir şeye ihtiyacınız varsa, öğleden sonra geri geleceğim," dedi ve paketimle birlikte bana üç mektup uzattı. Kahverengi saçlı, bıyıklı ve sanırım otuzlu yaşlarının sonlarında bir adamdı.

Paketimi ve mektuplarımı kucaklayarak, “Teşekkürler,” dedim.

Dışarısı hâlâ yağmurlu ve berbat bir haldeydi, bu yüzden küçük dükkâna gittim ve kasada çalışan yaşlı adama paketimi açınca parasını vereceğimi söyleyerek bir bardak kahve aldım. Odun sobasının yanında bir sandalyeye oturup mektuplarımı okudum. Birincisi Aimee’den, ikincisi Paul’dan, üçüncü ve beni en çok şaşırtanı ise, Ed’den, Kennedy Meadows’da tanıştığım yol meleğinden geliyordu. “*Bu mektup eline geçerse, başardın demektir, Cheryl! Tebrikler!*” diye yazmıştı. Öylesine duygulanmışım ki yüksek sesle güldüm ve kasadaki yaşlı adam bana baktı.

“Evden iyi haberler mi var?” diye sordu.

“Evet,” dedim “Onun gibi bir şey.”

Paketimi açtım ve yalnızca yirmi dolar olan zarfı değil, diğer yirmi doların olduğu zarfı da buldum. Shelter Cove Dinlenme Tesisleri’ne gelen pakette olması gereken ve belli ki aylar önce yanlış yerleştirmiş olduğum zarfı. Şimdi durum düzelmişti. İki sentle buraya kadar gelebilmişim ve ödülüm de artık kırk dolar ve iki sentle zengin olmaktı. Kahvemini parasını ödedim, paketlenmiş bir kurabiye aldım ve adama duş kabinleri olup olmadığını sordum ama o yalnızca başını iki yana sallarken hayal kırıklığı içinde ona baktım. Duşları ve lokantası olmayan bir dinlenme tesisiydi, dışarıda şiddetli bir yağmur yağıyordu ve hava sıcaklığı 13 derece civarındaydı.

Kahvemini tazeledim ve o gün yürümeye devam edip etmeme konusunu düşündüm. Kalmak için pek neden yoktu ama yine de ıslak giysilerimle ormana geri dönmek sadece iç karartıcı değil, aynı zamanda muhtemelen tehlikeliydi – kaçınılmaz nemli soğuk beni aşırı ısı kaybına sokabilirdi. Burada hiç değilse dükkânın sıcaklığında oturabilirdim. Son üç gündür terletici sıcaklık ve dondurucu soğuk arasında gidip gelmişim. Hem fiziksel hem de psikolojik olarak yorgundum. Birkaç kez yarım gün yürümüşüm ama Crater Gölü’nden beri hiç tam gün dinlenmemişim. Üstelik Tanrılar Köprüsü’ne ulaşmayı dört gözle

beklesem de hiçbir acelem de yoktu. Artık oraya yeterince yakındım ve doğum gününe kadar rahatça ulaşabileceğimi biliyordum. Yeterince zamanım vardı.

“Duşlarımız yok genç hanım,” dedi yaşlı adam, “ama bu akşam saat beşte bana ve birkaç personele katılmak isterseniz, size yemek verebilirim.”

“Yemek mi?” Kalma kararım verilmişti.

Kampıma döndüm ve yağmur durulduğunda eşyalarımı kurutmaya çalıştım. Bir tas su ısıttım ve yanma çömelerek soyunup el bezimle kendimi sildim. Su arıtıcımı söktüm, sarı saçlı adamın içine çektiği çamuru temizledim ve pompadan temiz su geçirerek tekrar kullanılır hale getirdim. Akşam yemeği için gelmem söylenen küçük binaya gitmeden birkaç dakika önce, Üç Genç Geyik görüldü, baştan aşağı sıırıslıklam ve her zamankinden daha muhteşemdiler. Onları görünce kelimenin tam anlamıyla sevinçten sıçradım. Onlara yemeğe gitmek üzere olduğumu ve muhtemelen onların da benimle yiyebileceklerini tahmin ettiğimi, eğer bu mümkünse hemen geri dönüp haber vereceğimi söyledim. Ama yemekhaneye gidip sorduğumda görevli kadın pek ilgi göstermedi.

“Yeterince yemeğimiz yok,” dedi. Oturup yemek yediğim için suçluluk hissettim ama açlıktan ölüyordum. Yemek tam bir aile yemeği gibiydi. Çocukluğumda Minnesota’da binlerce kez yediğim tencere yemeklerindendi. Kıyma, patates, mısır konservesiyle yapılmış ve üzerine çedar peyniri konmuş bir güveç ve yanında marul salatası. Tabağımı doldurdum ve aşağı yukarı beş kaşıktaki bitirip kadının yan masada baştan çıkarıcı bir şekilde durmakta olan üzeri kremalı sarı keki kesmesini bekledim. Kadın kestikten sonra bir parça yedim ve sonra gizlice bir parça daha aldım –tabaktaki en büyük parçayı– bir kâğıt peçeteye sardım ve yağmurluğumun cebine koydum.

YABAN

“Teşekkür ederim,” dedim. “Arkadaşlarımın yanına dönsem iyi olacak.”

Yağmurluğumun cebindeki keki dikkatle tutarak ıslak çayırırlardan yürüdüm. Saat henüz 5.30’dur ama ortalık öyle karanlık ve korkutucuydu ki gece yarısı sanılabilirdi.

Bir adam, “Demek buradasınız. Ben de sizi arıyordum,” diye seslendi. Sabahleyin bana paketimi ve mektuplarımı veren korucuydu. Bir el beziyle ağzını siliyordu. Ben yanına doğru giderken, kelimeleri ağzında yuvarlayarak, “Biraz garip konuşuyorum,” dedi. “Bugün ağzımdan bir ameliyat geçirdim de.”

Yağmur tekrar başladığı için kapüşonumu kafama geçirdim. Ağız sorununa ilave olarak hafif sarhoş da görünüyordu.

“Bana gelip bir içki içmeye ne dersin? Yağmurdan da kurtulmuş olursun,” dedi ağzının içinde geveleyerek. “Evim şuracıktayken, korucu noktasının diğer tarafında. Şömineyi yaktım, sana birkaç kokteyl ikram edebilirim.”

“Teşekkürler ama gelemem. Arkadaşlarım yeni geldi ve hep birlikte kamp yapıyoruz,” diyerek yolun öte yanındaki yükseltide bulunan çadırımın ve Üç Genç Geyik’in de muhtemelen şimdiye kadar kurmuş oldukları çadırlarının olduğu tarafı işaret ettim. Bunu söylerken Üç Genç Geyik’in o anda ne yapıyor olabileceklerini düşündüm. Yağmurluklarının içinde nasıl büzülerek berbat yemeklerini yemeye çalıştıkları ya da gidebilecekleri başka yer olmadığı için çadırlarında tek başlarına oturdukları zihnimde canlandı. Sonra sıcak ateşi ve içkiyi düşündüm. Korucuyla içki içmeye onlar da benimle birlikte gelirse korucunun aklındaki herhangi bir niyetten kurtulmama yardımcı olabileceklerini düşündüm. Korucu ağzından akan salıyı elindeki beze silerken, “Ama belki de olabilir,” diye duraksadım. “Eğer arkadaşlarımı da getirmemin sakıncası yoksa.”

CHERYL STRAYED

Kekle birlikte kampa döndüm. Üç Genç Geyik çadırlarında oturuyorlardı. “Kek getirdim!” diye seslenince hepsi dışarı çıktı ve etrafımda toplanarak aylardır sınırsız bir yoksunluk ve dayanışmayla geliştirdikleri o söze dökülmemiş anlaşmayla avcumdaki keki paylaşarak elleriyle yemeye başladılar.

Onlarla vedalaşalı dokuz gün olmuştu. Bu süre içerisinde sanki ayrı değil de berabermişiz gibi birbirimizle daha da yakınlaşmış gibiydik. Onlar benim için hâlâ Üç Genç Geyik’tiler ama aynı zamanda aklımda farklılaşmaya başlamışlardı. Richie çok komik ve ilgi çekici bulduğum, hafif esrarengiz bir havası olan, biraz garip biriydi. Josh tatlı, zeki ve diğerlerinden daha mesafeliydi. Rick komik ve zeki, nazik ve çok hoşsohbetti. Orada durup elimden kek yemelerini seyrederken üçüne de bir miktar abayı yakmış olmama rağmen Rick’e daha fazla tutulduğumun farkına vardım. Bu saçma bir tutkuydu, biliyordum. Benden neredeyse dört yaş küçüktü ve dört yaş farkın önemli olduğu yaşlardaydık. Üstelik benim yaşadıklarım ile onun yaşadıkları arasındaki uçurum o kadar genişti ki onunla çadırında yalnız kalmayı düşünen biri olmaktan ziyade bir abla gibi olmalıydım. Bu yüzden bu durumu fazla düşünmedim ama gözlerim Rick’in gözleriyle her karşılaştığında içimde giderek artan, hafif bir heyecan hissettiğimi ve onun gözlerinde de bu heyecanı gördüğümü yadsıyamazdım.

Olanları anlattıktan sonra, “Yemek için özür dilerim,” dedim. Suçluluk hissederek, “Siz yemek yediniz mi?” diye sordum ve parmaklarındaki kremayı yalarken başlarıyla onayladılar.

Richie, New Orleans aksanıyla, “Yemek güzel miydi?” diye sordu. Rick’e tutkun olmama rağmen bu aksanın onun çekiciliğini arttırdığını fark ettim.

“Sadece güveç ve salataydı.”

Üçü de bana sanki onları incitmişim gibi baktı.

Kapüşonumun altından, “Ama size kek getirdim,” diye yalvarırcasına seslendim. “Üstelik ilginizi çekebilecek bir önerim daha var. Bu farklı bir ikram. Korucu beni evinde içki içmeye davet etti ve ben de sadece sizleri de davet ederse geleceğimi söyledim. Adamın biraz tuhaf olduğunu söylemem gerek. Bugün ağız ameliyatı gibi bir şey geçirmiş, bu yüzden ağız kesici alıyor ve şimdiden birazcık sarhoş gibi. Ama yanmakta olan bir şöminesi ve içkisi var. Üstelik kapalı yerde olacağız. Gitmek ister misiniz?”

Üç Genç Geyik, bana başıboş-kalmış-barbar bakışlarıyla baktılar ve iki dakika sonra hep birlikte korucunun kapısını çalıyorduk.

Bizi içeri alırken, “Nihayet geldiniz,” diye geveledi. “Beni ektiğinizi düşünmeye başlamıştım.”

“Bunlar arkadaşlarım Rick, Richie ve Josh,” diye onları tanıştıırken elinde hâlâ dudaklarına bastırıldığı bezi tutuyordu. Korucu onlara belirgin bir küçümsemeyle baktı. Onları da getirmeme tam olarak hevesli olduğu doğru değildi. Ya hepimiz ya da hiçbirimiz dediğim için zar zor razı olmuştu.

Üç Genç Geyik tek sıra halinde içeri girdiler ve cayır cayır yanan ateşin önündeki kanepeye oturdular ve ıslak botlarını şömineye doğru uzattılar.

Mutfağa doğru onu takip ederken, korucu arkasını dönüp, “Bir içki ister misin, güzellik?” diye sordu. “Bu arada, adım Guy. Daha önce söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Guy,” dedim. Sanki mutfakta onunla yan yana duruyormuş gibi değil de büyük, mutlu bir partide ateşin yanındaki arkadaşlarım ile bizim olduğumuz alan arasında bir köprü görevi görüyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum.

“Sana özel bir içki hazırlıyorum.”

“Benim için mi? Teşekkürler,” dedim. Üç Genç Geyik’e seslendim, “Siz de içki ister misiniz?” Hepsini olumlu yanıt verdi. Bu sırada

Guy'ın kocaman plastik bir bardağı buzla doldurup çeşitli içkileri eklemesini ve üzerine buzdolabından çıkardığı meyve suyunu ilave etmesini izledim.

İçkiyi bana uzatırken, “Bu, intihar gibi oldu,” dedim. “Üniversitedeyken böyle çeşitli içkileri karıştırarak yapılan içeceklere böyle derdik.”

“Dene bakalım beğenecek misin,” dedi Guy.

Bir yudum aldım. Tadı korkunçtu ama hoş anlamda. Dışarıda soğuk yağmurda oturmaktan daha iyiydi. Fazla neşeli bir tavırla, “Nefis!” dedim. “Bu arkadaşlar da, Rick, Richie ve Josh da birer bardak alırlar sanırım.” Kanepeye doğru giderken, “Siz de ister misiniz, arkadaşlar?” diye tekrar sordum.

Koro halinde, “Elbette,” dediler. Guy bir şey söylememesine rağmen plastik bardağı alıp Rick’e uzattım ve kanepeye onun yanına sıkıştım. Rick’in güzel vücudunun yan tarafı benimkine yapışmış bir halde, önümüzde şahsımıza ait güneşimiz gibi bizi kurutan bir ateş, aramızda bir santim boşluk kalmadan, dördümüz birden şöminenin karşısındaki kanepede yan yana oturduk.

Guy benim yanımda durup şöminenin taş rafına dayanarak, “İntihardan bahsetmek istiyorsan tatlım, sana intiharı anlatayım,” dedi. Rick bardaktan içtikten sonra diğer yanındaki Josh’a uzattı, o da bir yudum aldıktan sonra en uçtaki Richie’ye geçirdi. Yüzünün bıyık altında kalan kısmını elindeki havluya kapatmış Guy gözlerini heyecanla açarak, “Ne yazık ki bu civarda intihar vakalarıyla epey uğraşıyoruz. İşimin ilginç yanı da bu zaten,” diye konuştu. Bardak yavaşça bana geri döndü; bir yudum alıp Rick’e geri verdim ve bu şekilde devasa bir sıvı esrar içiyormuş gibi devam ettik. Biz içerken, Guy bir öğleden sonra civardaki ormanlarda karşılaştığı portatif bir tuvalette kendi beynini uçuran bir adamın görüntüsünü ayrıntılarıyla açıklıyordu.

Ağzını kapatan havlunun arkasından, “Tuvaletin her yeri beyin olmuştu,” diye devam etti. “Hayal bile edemezsiniz. Aklına gelebilecek en iğrenç şeyi düşün, Cheryl, sonra da bunu gözünde canlandır.” Üç Genç Geyik odada değillermiş gibi sadece bana bakarak durdu. “Yalnızca beyin de değil. Kan, kafatası ve et parçaları da vardı. Tuvaletin bütün duvarlarına saçılmıştı.”

“Düşünemiyorum bile,” diyerek bardaktaki buzı salladım. Artık boşalmış olduğu için Geyikler bardağı bana teslim etmişlerdi.

Guy, “Bu müthiş şeyden bir tane daha ister misin?” diye sordu. Bardağı ona uzattım, o da mutfığa geçti. Arkadaşlarıma doğru döndüm, birbirimize bakışarak olabildiğince alçak sesle gülerken bir yandan da ateşin keyfini çıkarıyorduk.

Guy içkimle birlikte dönerken, “Şimdi size bir şey daha anlatacağım,” dedi. “Ama bu kez olay bir adam öldürme. Cinayet. Bunda beyin parçaları değil, kan vardı. Kilolarca kan, yani kovalar dolusuydu, Cheryl.”

Ve bütün gece bu böyle sürdü gitti.

Daha sonra biz kampımıza döndük ve tekrar yağmur yağmaya başlayıp da birbirimize iyi geceler diyerek dağılana kadar çadırlarımızın önünde hafif sarhoş bir halde sohbet ettik. Çadırıma girdiğimde dibinde bir su birikintisi oluştuğunu gördüm. Sabaha doğru küçük bir göle dönüşmüş, uyku tulumum ıslanmıştı. Uyku tulumumu silktim ve kuruması için asacak bir yer aradım ama yararı yoktu. Yağmur yağmaya devam ettiği için daha da fazla ıslanmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Üç Genç Geyik’le birlikte dükkâna giderken yanımda götürdüm ve biz kahvemizi içerken sobanın yanına koydum.

Josh, “Sana bir yol ismi bulduk,” dedi.

Söyleyecekleri şeyden beni koruyacakmış gibi ıslak uyku tulumunun ince kumaşının arkasından isteksizce, “Nedir?” diye sordum.

Richie, “PDY Kraliçesi,” dedi.

CHERYL STRAYED

“Çünkü insanlar sürekli olarak sana bir şeyler vermek ve senin için bir şeyler yapmak istiyorlar,” diye ilave etti Rick. “Bize hiçbir şey vermiyorlar. Aslında bizim için hiçbir şey yapmıyorlar.”

Uyku tulumumu indirdim ve onlara baktım, hep birlikte güldük.

Bütün bu zaman içerisinde –yalnız bir kadının taciz edileceği varsayımıyla– sürekli olarak tek başına bir kadın olarak korkup korkmadığım sorusunu yanıtlamak durumunda kalsam da her zaman birbirini ardına nezaketle karşılaşmıştım. Su arıtıcımı bozan saman sarısı saçlı adamla ve Kaliforniya’da beni kamp yerinden kovan çiftle yaşadığım tatsız deneyimler dışında cömertlik dışında hiçbir şeyle karşılaşmamıştım.

Tam o sırada kasadaki yaşlı adam kasanın üzerinden eğilerek, “Genç bayan, size söylemek istiyordum, eğer eşyalarınızı kurutmak için bir gece daha kalmak isterseniz kulübelerden birini size çok ucuza kiralayabiliriz,” dedi.

Gözlerimde soru ifadesiyle Üç Genç Geyik’e baktım.

On beş dakika sonra kulübemize taşınmış, ıslak uyku tulumlarımızı tozlu tavan kirişlerine asıyorduk. Kulübe, dayananınca bile gıcırdayan milattan kalma metal somya üzerindeki iki kişilik bir yatağın neredeyse tamamen kapladığı, ahşap panel duvarlı bir odaydı.

Yerleştikten sonra atıştıracak bir şeyler almak için dükkâna gittim. İçeri girdiğimde sobanın yanında Lisa oturuyordu. Portland’da yaşayan Lisa. Yaz boyunca paketlerimi postalayan Lisa. Bir hafta içinde yanına taşınacağım Lisa. Birbirimize sarılırken, “Merhaba!” diye neredeyse bir çığlık attı. Şoku atlattıktan sonra, “Bugünlerde burada olacağını biliyordum,” dedi. “Buraya gelip seni görmeye karar verdik.” Erkek arkadaşı Jason’a döndü, ben de elini sıktım. PDY’ye çıkmadan önce, ilk çıkmaya başladıkları günlerde onunla kısaca tanışmıştım. Eski dünyamdan tanıdık yüzler görmek gerçeküstü gibi ve biraz da üzücü

geldi. Onları gördüğüm için hem mutluluk hem de hayal kırıklığı hissediyordum: Burada olmaları, bir hafta sonra Portland'da olacağımı gerçeğini vurgulayarak yolculuğumun sona ermesini hızlandırıyor gibiydi. Portland arabayla yalnızca 145 kilometre uzaktaydı.

Akşama doğru hep birlikte Jason'un kamyonetine doluştuk ve Bagby Kaplıcaları'na giden dönemeçli yoldan gittik. Bagby âdeta bir orman cenneti gibiydi: Hood Dağı Ulusal Ormanı'nda yol kenarındaki bir park alanından 2,5 kilometre uzaklıktaydı. Dumanları çıkan sıcak bir akarsu üzerinde değişik yükseklikteki ahşap platformlara çeşitli biçimlerde banyo küvetleri yerleştirilmişti. Burası ticari bir işletme ya da dinlenme tesisi değildi. Herkesin gece ya da gündüz istediği zaman gidip Douglas köknarlarının, Kanada çamlarının ve sedir ağaçlarının altındaki bu doğal sulara girebileceği bir yerdi. Böyle bir yerin varlığı bana Lisa'yı Olallie Gölü'ndeki dükkânda görmek kadar gerçeküstü geliyordu.

Bütün yer neredeyse bize ait gibiydi. Üç Genç Geyik ve ben alttaki platforma, yüksek ve havadar bir ahşap pergolanın altındaki elle oyulmuş, kano büyüklüğündeki küvetlere doğru yürüdük. Yağmur çevremizdeki büyük ağaçların gür yapraklı dallarına yavaşça düşerken soyunduk. Loş ışıktaki gözüm çıplak bedenlerine kayıyordu. Rick ve ben komşu küvetlere girdik ve muslukları açtık, sıcak ve bol mineralli su çevremizde yükselirken zevkten inledik. Karlı yollara çıkmadan önce Sierra City'deki otelde yaptığım banyoyu hatırladım. Burada olmak ve yalnızca bir haftalık yolumun kalmış olması, çetin ve çok güzel bir rüyadan sağ salım çıkmışım gibi uygun görünüyordu.

Bagby'ye geliş yolunda Lisa ve Jason'un yanında öne oturmıştım ama Olallie Gölü'ne geri dönerken Üç Genç Geyik'le birlikte arka kasaya tırmandım ve kasanın tabanını kaplayan Japon şiltesine oturduğumda kendimi temiz, sıcak ve çok mutlu hissediyordum.

Lisa, küçük kamp karavanının arka kapısını üstümüzden kapatırken, “Bu arada, Japon şiltesi de seninki,” dedi. “Geceyi burada geçirme olasılığına karşı senin kamyonetinden aldım.”

Bunun gerçekten Paul’le yıllarca paylaştığımız Japon şiltesi olduğu fikrinin yarattığı sarsıntıyı saklamak için şakacı ve seksi bir tonla, “Yatağıma hoş geldiniz, çocuklar,” dedim. Paul’ü düşünmek coşkulu havamı azaltmıştı. Gelen bütün mektupları genellikle zarfı yırttıran bir heyecanla açmama rağmen, Paul’ün gönderdiği mektubu henüz okumamıştım. Tanıdık el yazısını görmek bu kez beni duraksatmıştı. Hemen yanıt vermeme ve artık doğru olmayan düşüncesizce, duygusal şeyler yazmama engel olacağını bildiğim için tekrar yola çıktığımda okumaya karar vermiştim. Boşanma davasını açtığımızda, “Kalbimde hep seninle evli olacağım,” demiştim. Üzerinden sadece beş ay geçmişti ama söylediğim şeyden şimdiden şüpheye düşmüştüm. Ona olan sevgim inkâr edilemezdi ama sadakatim öyle değildi. Artık evli değildik ve Paul’le paylaştığımız yatağın üzerine Üç Genç Geyik’in yanına yerleşirken bir bakıma bunu kabullendiğimi hissettim, bunca belirsizliğin olduğu bir konu açıklığa kavuşmuş gibiydi.

Kamyonet karanlık yollarda sarsılarak ilerlerken dördümüz yan yana –sırasıyla ben, Rick, Josh ve Richie– kamyonetin kasasında Japon şiltesine uzandık. Bir gece önce korucunun kanepesinde olduğu gibi bir santimlik boş yer kalmamıştı. Rick’in vücudu Josh’unkinden çok benim tarafıma doğru eğilmişti ve yan tarafı benimkine dayanıyordu. Gökyüzü nihayet açılmıştı ve neredeyse dolunay haline gelmiş ayı görebiliyordum.

Rick’e kamp karavanının penceresinden gökyüzünü işaret ederek, “Şuna bak,” dedim. Alçak sesle yolda gördüğümüz ay manzaralarından ve onları gördüğümüzde yolun neresinde olduğumuzdan bahsettik.

“Portland’da görüşebilmemiz için bana Lisa’nın numarasını ver-melisin,” dedi. “Yolu bitirdiğimde ben de orada yaşayacağım.”

“Kesinlikle, birlikte takılırız,” dedim.

“Elbette,” dedi ve beni kendimden geçiren o yumuşacık bakışlarına, ondan şimdiye kadar seviştiğim pek çok erkekten binlerce kez daha fazla hoşlanmama rağmen, bunu ne kadar çok istesem de ona dokunmayacağımın farkına vardım. Ona dokunmak ay kadar uzak bir şeydi. Ve bunun nedeni yalnızca benden daha genç olması ya da yatakta, onun diğer yanına yaslanmış iki arkadaşının daha olması değildi. Bunun nedeni, sonunda bir kez olsun, muhtemelen arkadaşım olmaktan başka bir niyeti olmayan, tatlı, güçlü, seksi, zeki, iyi bir adamın yanında sadece kontrollü, saf bir heyecanla uzanmanın yeterli olduğu noktaya gelmiş olmamdı. Bir kez olsun yatak arkadaşı hasreti çekmiyordum. Bir kez olsun, *içinde koca bir boşluk olan insan*, tanımı zihnimin içinde gürlemiyordu. Bu tanım artık benim için geçerli değildi.

“Seninle tanıştığıma gerçekten memnunum,” dedim.

“Ben de öyle,” dedi Rick. “PDY’nin Kraliçesi’yle tanışmaktan kim memnun olmaz ki?”

Ona gülümsedim ve yine küçük pencereden ayı izlemek için döndüm. Vücuduma değen bedeninin sıcaklığının yoğun farkındalığıyla yan yana zarif bir bilinçli sessizlik içindeydik.

Bir süre sonra Rick, “Çok güzel,” dedi. İkinci kez biraz daha vurgulayarak “*Çok güzel*,” diye tekrarladı.

Biliyor olmama rağmen ona dönerek, “Güzel olan ne?” diye sordum.

“Her şey,” dedi.

Ve bu doğrudu.

ORTAK BİR DİLİN RÜYASI

Ertesi gün gökyüzü masmaviydi, güneş Olallie Gölü'nün üzerinde parlıyor, güneyde mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş olan Jefferson Dağı, kuzeyde ise Olallie Zirvesi görünüyordu. Korucu istasyonunun yanındaki piknik masalarından birine oturdum, yürüyüşümün son etabı için Canavar'ı toplamaya başladım. Üç Genç Geyik, Cascade Sıradağları'nın Washington'daki bölümü karlar altında kalmadan Kanada'ya ulaşabilmek için şafakla birlikte alelacele yola çıkmışlardı ama ben o kadar ileriye gitmeyecektim. Acele etmeme gerek yoktu.

Artık ayılmış olan Guy elinde bir kutuyla ortaya çıkıp beni derin düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Gitmeden önce seni yakaladığıma memnun oldum. Bu şimdi geldi," dedi.

Kutuyu ondan aldım ve gönderenin adresine baktım. Arkadaşım Gretchen'den geliyordu. Uzaklaşmaya başlayan Guy'un arkasından, "Her şey için teşekkürler," diye seslendim. "Geçen geceki içkiler ve misafirperverliğin için."

"Oralarda kendine dikkat et," dedi ve binanın köşesinden dönerek gözden kayboldu. Kutuyu yırtarak açtım ve içindekileri görünce soluğum kesildi: Yamulmuş parlak ambalajları içinde bir düzine lüks çikolata ve bir şişe kırmızı şarap. Çikolataların bir kısmını hemen yerken şarap konusunu biraz düşündüm. O akşam yolda açmayı çok istememe rağmen, boş şişeyi Timberline Tesislerine kadar taşımaya

pek hevesli değildim. Eşyamın kalan kısmını topladım, Canavarı sırtıma aldım, şarabı ve boş kutuyu alarak korucu istasyonuna doğru yürümeye başladım.

“Cheryl!” diye bir ses bağırdı ve dönüp baktım.

Bir adam bana doğru yürürken, “İşte buradasın! *İşte buradasın!* Seni yakaladım. *Seni yakaladım!*” diye bağıırıyordu. Öyle şaşırdım ki elimdeki kutuyu çimenlerin üzerine düşürdüm. Adam ellerini havada salladı ve bir yerlerden tanıdığım ama nereden olduğunu çıkaramadığım neşeli bir ıslık çaldı. Gençti, sakallıydı ve sarışındı, son gördüğüm halinden farklı ama yine de aynıydı. Beni sıkıca yakalayıp kucaklarken, “Cheryl!” diye tekrar bağırdı.

Onun kim olduğunu bilemediğim andan, kim olduğunu anladığım ama beni tamamen kucaklayıncaya kadar bilincime çıkaramadığım ana kadar zaman yavaş çekimde geçmiş gibi geldi ve “DOUG!” diye bağırdım.

Durmaksızın, “Doug, Doug, Doug!” deyip duruyordum.

O da bana, “Cheryl, Cheryl, Cheryl!” diyordu.

Sonra sessizleştik ve bir adım geriye çekilerek birbirimize baktık.

“Kilo vermişsin,” dedi.

“Sen de öyle,” dedim.

“Yola iyice alışmışsın bakıyorum,” dedi.

“Biliyorum! Sen de öyle görünüyorsun.”

“Sakal bıraktım,” dedi sakalını çekeleyerek. “Sana anlatacak öyle çok şey var ki.”

“Benim de! Tom nerede?”

“Birkaç kilometre geride. Daha sonra gelir.”

“Karı aşabildiniz mi?” diye sordum.

“Bir kısmını aştık ama sonra yağış çok yoğunlaştı ve aşağı inip o kısmını atladık.”

CHERYL STRAYED

Karşımda duruyor olmasından dolayı hâlâ şaşkın bir halde başımı salladım. Ona Greg'in yoldan ayrıldığını anlattım ve Albert ile Matt'i sordum.

"Son gördüğümüzden bu yana onlar hakkında bir şey duymadım." Bana baktı ve gülümsedi, gözleri ıslıl ıslıldı. "Yaz boyunca kayıtlarda senin notlarını okuduk. Bize hız verdi. Sana yetişmek istedik."

"Ben de şimdi yola çıkıyordum," dedim. Heyecanla yere düşürdüğüm kutuyu almak için eğildim. "Bir dakika sonra gelsen gitmiş olacaktım ve beni yakalayabilir miydiniz bilemiyorum."

"Seni yakaladım," dedi ve çok iyi hatırladığım ama şimdi biraz değişmiş olan o altın çocuk tavrıyla güldü. Daha önce olduğundan daha dayanıklı ama biraz daha sarsılmış, sanki geçen aylar içinde birkaç yıl yaşlanmış gibi görünüyordu. "Eşyalarımı düzenleyinceye kadar bekleyip birlikte çıkmak ister misin?"

Hiç tereddüt etmeden, "Elbette," dedim. "Cascade Locks'a varana kadar son birkaç günü yalnız yürümek istiyorum –bilirsin başladığım gibi bitirmek için– ama Timberline Dağ Evi'ne kadar birlikte yürüyelim."

"Vay canına, Cheryl." Beni kendine çekip bir kez daha sarıldı. "Burada birlikte olduğumuza inanamıyorum. Hey, sana verdiğim o tüyü hâlâ taşıyorsun." Uzanıp tüyün yıpranmış ucuna dokundu.

"O benim uğur tüyüm," dedim.

"Peki, o şarapla ne yapıyorsun?" diye sordu, elimdeki şişeyi işaret ederek.

Şişeyi yukarı kaldırarak, "Bunu korucuya vereceğim," dedim. Timberline'a kadar taşımak istemiyorum."

"Aklını mı kaçırdın? Ver o şişeyi bana."

O akşam Warm Springs Nehri kenarındaki kampımızda İsviçre çakımın tirbuşonuyla şarabı açtık. Gündüz hava 21 dereceye kadar ısınmıştı ama gece serindi, yazın sonbahara dönen soğuk yüzü etrafımızdaki her şeyde kendini gösteriyordu. Ağaçların yaprakları belli belirsiz in-

celmeye başlamış; kır çiçeklerinin uzun sapları eğilmiş, dolgunlaşıp çürümeye başlamışlardı. Yemeklerimiz pişerken Doug'la birlikte bir ateş yaktık. Sonra bir yandan tencerelerimizden yemek yerken bir yandan da ikimizde de bardak olmadığı için şişeyi elden ele geçirip şarabı içtik. Şarap, ateş ve bunca zaman sonra tekrar Doug'la birlikte olmak, bana yolculuğumun sonunu işaret eden bir geçiş töreni gibi geldi.

Bir süre sonra ikimiz birden yakınlardan bir yerden gelen kır kurtlarının ulumasını duyarak dönüp baktık.

"Bu ses her defasında tüylerimi diken diken ediyor," dedi Doug. Şişeden bir yudum aldı ve bana uzattı. "Bu şarap gerçekten güzelmış."

"Öyle," deyip, ona katılarak bir yudum aldım. "Bu yaz oldukça çok kır kurdu sesi duydum," dedim.

"Ve korkmadın, değil mi? Kendine korkmadığını söylemedin mi?"

"Kesinlikle öyle," dedim. "Sadece ara sıra," diye ilave ettim. "Korktuğum zamanlarda."

"Ben de öyle." Uzanıp elini omuzuma koydu, ben de elimi elinin üzerine koyup hafifçe sıktım. Onu kardeşim gibi görüyordum ama gerçek kardeşim gibi değil. Bir daha hiç görmesem bile her zaman öyle hissedeceğim biriydi.

Şarap bittikten sonra Canavar'a doğru gittim ve içinde kitabımın olduğu fermuarlı çantayı çıkardım. *On Bin Şey* adlı kitabı ona doğru tutarak, "Bir şeyler okumak ister misin?" diye sordum ama başını iki yana salladı. Birkaç gün önce bitirmiştım ama yağmur yüzünden yakamamıştım. Yürüyüş süresince okuduğum diğer kitaplardan farklı olarak, aylar önce ikmal paketime koyduğumda *On Bin Şey*'i daha önce okumuştum. Endonezya'daki Moluccah Adası'nda geçen oldukça lirik bir romandı. 1955 yılında Hollandaca yazılmış ve olumlu eleştiriler almış ama günümüzde çoğunlukla unutulmuştu. Annem hastalandığında kayıt olduğum roman seminerinde bu kitabı bana ödev olarak veren üniversitedeki edebiyat hocam dışında okumuş

olan hiç kimseyle karşılaşmamıştım. Kitabın adından etkilenmiş, zihnimi metne odaklayarak korku ve kedere kapatmaya çalışıp, bir sonraki hafta sınıfta kitap hakkında konuşabilmeyi umarak annemin hastanedeki odasında oturup görev bilinciyle okumuştum ama yararsızdı. Annemden başka hiçbir şey düşünemiyordum. Ayrıca on bin şeyi zaten biliyordum. Dünyadaki bütün adlandırılmış ve adlandırılmamış şeylerdi ve hepsi toplansa bile annemin bana olan sevgisi kadar etmezdi. Ve benim ona olan sevgim kadar da etmezdi. PDY için hazırlanmaya başladığımda kitaba bir şans daha vermeye karar verdim. Bu kez odaklanma konusunda bir sorunum olmadı. İlk sayfadan itibaren anlamıştım. Dermoût'un cümlelerinin her biri bana, eskiden sevdiğim tüm yerlerin bir bütününe benzeyen çok uzak ülkeleri betimleyen bilgili, yumuşak bir hançer gibi gelmişti.

Doug elinde artık boşalmış olan şarap şişesini tutarken, "Sanırım artık yatacağım," dedi. "Büyük olasılıkla Tom yarın bize yetişir."

"Ben ateşi söndürürüm," dedim.

O gittikten sonra, *On Bin Şey*'in karton cildini ayırarak küçük tomarlar halinde ateşe attım, hepsi yanıncaya kadar bir çubukla dürtükledim. Alevlere bakarken, bir ateşin yanına oturduğumda hep yaptığım gibi Eddie'yi düşündüm. Ateş yakmayı bana o öğretmişti. Beni ilk kez kamp yapmaya da o götürmüştü. Nasıl çadır kurulacağını ve düğüm atılacağını göstermişti. Çakıyla konserve açmayı, kanoda kürek çekmeyi ve gölün yüzeyinde taş kaydırmayı da ondan öğrenmiştim. Anneme âşık olduktan sonraki üç yıl boyunca, haziran ayından eylüle kadar hemen hemen her hafta sonu St. Croix ve Namekagon nehirlerinde kamp yapmaya ve kanoyla gezmeye götürmüştü. Kuzeye, belindeki kırık sayesinde sigortadan aldığı parayla satın aldığımız kendi topraklarımıza taşındıktan sonra da ormanlar hakkında çok şey öğretmişti.

Bir şeyin olmasına ve başka bir şeyin olmamasına neyin neden olduğunu bilmek imkânsızdı. Neyin neye yol açacağını. Neyin neyi yok edeceğini. Neyin gelişeceğini ya da öleceğini veya başka bir yolda

ilerleyeceğine neyin neden olacağını bilmek olanaksızdı. Ama o akşam orada otururken hayatımda Eddie olmasaydı, kendimi PDY’de bulmamın mümkün olamayacağından emin oldum. Onun için hissettiklerim boğazıma bir yumru gibi oturmuş olmasına rağmen, bunun farkına varmak yumruyu biraz daha hafif hale getirdi. Son zamanlarda bana sevgi göstermemişti ama önemli olduğu dönemlerde bunu yapmıştı.

On Bin Şey küle dönüştüğünde, fermuarlı çantamdan diğer kitabı çıkardım. Adı *Ortak Bir Dilin Rüyası*’ydı. Yoldaki ilk gecemden bu yana kitabı açmamış olmama karşın bunca yol yanımda taşımıştım. Okumama gerek yoktu. Ne söylediğini biliyordum. Kitabın satırları yaz boyunca kafamın içinde çalan karma radyo istasyonunda, çeşitli şiirlerden parçalar ya da bazen kitabın da adı olan şiir dizesi halinde tekrarlayıp durmuştu: Ortak bir dilin rüyası. Kitabı açtım ve ateşin ışığında görebilmek için ileri doğru eğilerek sayfalarını gözden geçirdim. Bir düzine kadar şiirden bir ya da ikişer dize okudum. Her biri öylesine tanıdıktı ki bana garip bir rahatlama hissi verdi. Yürüdüğüm günlerde bu satırları sessizce tekrarlamıştım. Zaman zaman ne demek istediklerini tam olarak anlayamıyordum ama yine de bu anlamları, önümde apaçık bir şekilde duran ama uzanıp tutamayacağım bir yerdelermiş gibi farklı bir şekilde tamamen kavırıyordum. Tıpkı çıplak ellerimle yakalamaya çalıştığım ama ona doğru uzandığımda kaçıp giden su yüzeyinin hemen altındaki bir balık gibi yakın, gerçek ve bana aittiler.

Kitabı kapatıp bej renkli kapağına baktım. Bu kitabı da yakmamak için bir neden yoktu.

Ama ben sadece onu göğsüme bastırdım.

Birkaç gün sonra Timberline Dağ Evi’ne ulaştık. Ama o zamana kadar Doug ve ben yalnız değildik. Tom bize yetişmişti, ayrıca Oregon’u ve Washington’un küçük bir bölümünü yürüten yirmili yaşlarında iki kadın da bize katılmıştı. İkili ve üçlü gruplar halinde ya da bazen

beşimiz yan yana yürüyorduk. Sayımızın fazla, havanın güneşli ve serin olması sayesinde bunu sakın bir parti, keyifli bir şenlik haline dönüştürdük. Uzun molalarımızda top oynadık ve buz gibi soğuk bir göle çıplak girdik, bir grup eşekarısını kızdırıp sonra çığlıklar ve kahkahalar arasında onlardan kaçtık. Hood Dağı'nın güney yamacında 1800 metre yükseklikteki Timberline Dağ Evi'ne geldiğimizde artık bir kabile gibiydik ve sanırım çocukların yaz kampında birlikte bir hafta geçirdikten sonra hissettikleri gibi birbirimize bağlanmıştık.

Oraya öğleden sonra varmıştık. Salonda beşimiz alçak bir ahşap masa etrafına karşılıklı konmuş iki kanepeye yerleştik. Müthiş pahalı sandviçlerden ısmarladıktan sonra Baileys'le tatlandırılmış kahvelerimizi içip barmenden ödünç aldığımız bir deste kartla poker ve remi oynadık. Hood Dağı'nın yamacı salonun penceresinin tam yanından başlayarak yükseliyordu. 3372 metre yüksekliğiyle Oregon'un en yüksek dağıydı. Temmuz ayında Cascade Sıradağları'nda geçtiğim diğer dağlar gibi bir volkandı ama yürüyüşüm sırasında geçtiğim bu son büyük dağ, bana en önemli gibi geliyordu. Ayrıca bunun tek sebebi üzerinde oturuyor olmam değildi. Açık havalarda Portland'dan da görünebilen heybetli görüntüsü benim için tanıdık bir şeydi. Hood Dağı'na ulaştıktan sonra kendimi evdeymiş gibi hissetmeye başladığımın farkına vardım. Son iki yılda orada geçirmiş olduğum sekiz ya da dokuz ay içinde bütün olup bitenlere rağmen teknik olarak orada yaşamış sayılamayacağım Portland, yalnızca 100 kilometre uzaktaydı.

Hood Dağı'nın uzaktan görünüşü benim hep soluğumu kesmişti ama her şey gibi, yakından farklıydı. Bir zamanların sonsuz heybetli görünümü artık daha az haşmetli, aynı zamanda daha sıradan görünüyordu. Salonun kuzeyindeki pencerelerden görünen manzara, millerce öteden algılandığı gibi parlak beyaz tepeler değildi. Aksine birkaç düzensiz çam ağacı dizisi, kayalar arasında büyüyen acı bakla ve yıldız çiçekleriyle hafif çorak ve grimsi görünümlü bir yamaçtı. Doğal manzara daha yukarılardaki karla kaplı bölgelere çıkan bir

teleferikle noktalanmış gibi görünüyordu. Bir süreliğine dağlardan korunarak, neredeyse bir harikalar diyarı gibi gelen bu muhteşem salonda rahat bir şekilde oturuyor olmaktan çok memnundum. 1930'lu yılların ortalarında İş Geliştirme Yönetimi çalışanları tarafından elle yontularak yapılmış olan taş ve ahşap karışımı büyük bir yapıydı. Buradaki her şeyin bir tarihçesi vardı. Duvarlardaki resimler, binanın mimarisi, elde dokunmuş mobilya kumaşları, hepsi de Kuzeydoğu Pasifik'in tarihini, kültürünü ve doğal kaynaklarını yansıtmak üzere dikkatle seçilmişti.

Diğerlerinden izin isteyerek lobide dolaşmaya başladım, sonra dışarıya, güneye bakan geniş terasa çıktım. Açık ve güneşli bir gündü ve yüzlerce mil ötesini görebiliyordum. Önümdeki manzara geçtiğim dağların çoğunu kapsıyordu – Üç Kız Kardeş'ten ikisi, Jefferson ve Buz Parmak Dağları.

Zıpla, atla, dön tamam, diye düşündüm. Buraya varmıştım. Neredeyse oraya da varacaktım. Ama hâlâ işim bitmemişti. Tanrılar Köprüsü'ne ulaşmak için daha 80 kilometrem vardı.

Ertesi sabah Doug, Tom ve iki kadınla vedalaştım. Otelden PDY'ye çıkan küçük yokuşu tırmanarak yola tek başıma devam ettim. Teleferiğin altından geçtim ve sert kışların ufaladığı kayaların kırıklarından oluşmuş gibi görünen çakıllı kumla kaplı yoldan yürüyerek Hood Dağı'nın yamacından kuzeye ve batıya doğru ilerledim. Yirmi dakika sonra Hood Dağı Koruma Bölgesi'ne geçtiğimde tekrar ormana girmiş oldum ve sessizliğin üzerime çöktüğünü hissettim.

Yalnız olmak iyi geldi. Harikuladeydi. Eylül ayının ortalarına gelmiştik ama güneş sıcak ve parlaktı, gökyüzü ise her zamankinden daha maviydi. Yol kilometrelerce genişlikteki manzaralara açılıyor, sık ormanların arasına girip çıktıktan sonra yine açıklıklara dönüşüyordu. Hiç duraklamadan 15 kilometre yürüdüm, Sandy Nehri'ni geçtim ve küçük bir çıkıntıya oturarak nehre diğer tarafından baktım. Artık *Pasifik Dağ Yolu, 2. Cilt: Oregon ve Washington* kitabının neredeyse

CHERYL STRAYED

bütün sayfaları bitmişti. Rehber kitabımdan geriye kalanlar şortumun cebinde duruyordu. Sayfaları çıkardım ve tekrar sonuna kadar okudum. Cascade Locks'a ulaşma fikri beni hem heyecanlandırıyor hem de üzüyordu. Açık havada yaşamının, bir çadır içinde yerde uyumanın ve hemen hemen her gün kırlarda tek başına yürümenin nasıl olup da bana normal hayatımmış gibi geldiğini bilmiyordum ama öyleydi. Beni korkutan şey bunun sona ermesiydi.

Nehrin kenarına giderek çömeldim ve yüzümü yıkadım. Yazın son günlerinde ve bu kadar yükseklerde nehir dar ve sığdı, neredeyse bir dereden pek az büyüktü. Annem acaba nerede, diye düşündüm. Ağırılığı altında yalpalayarak onu uzun süre taşımıştım.

Nehrin öteki yanında, diye düşündüm.

Ve içimde bir şey serbest kaldı.

İzleyen günlerde, Ramona çağlayanlarını geçtim ve Columbia Kırsal Alanı'nın çevresinde yürüdüm. Kuzeyde çok uzaklarda St. Helens, Rainier ve Adams dağlarını görüyordum. Wahtum Gölü'ne ulaştım ve PDY'den çıkıp rehber kitabımın önerdiği gibi, beni Eagle Creek'e ile Columbia Nehri kanyonuna, ardından da Cascade Lock kasabasından geçen nehre götürecek olan başka bir yola girdim.

Tam gün yürüyeceğim son günümde, 25 kilometre boyunca sürekli olarak yokuş aşağı 1200 metre inerken geçtiğim ve yanı sıra yürüdüğüm akarsular, dereler ve yolun kenarındaki su sızıntıları da aşağı doğru iniyordu. Nehrin büyük bir mıknaş gibi beni aşağıya ve kuzeye çektiğini hissedebiliyordum. İşin sonuna geldiğimi hissedebiliyordum. Geceyi Eagle Çayı'nın kıyısında geçirmek için durdum. Karanlık ininceye kadar kasabaya varabilirdim ama yolculuğumu böyle bitirmek istemedim. Aceleyle getirmemek, nehri ve Tanrılar Köprüsü'nü gün ışığında görmek istiyordum.

O akşam Eagle Çayı'nın yanında oturarak suyun kayalar üzerinden akışını seyrettim. Uzun iniş yolu yüzünden ayaklarım beni öldürüyordu. Bunca yol yürüdükten, vücudum hiç olmadığı ve muhtemelen bundan sonra da olamayacağı kadar güçlü olmasına rağmen PDY'de yürümek hâlâ can yakıcıydı. Oregon yolundaki bu kadar dik olmayan inişler sırasında yumuşamaya başlayan ayak parmaklarımın su toplayan yerlerinde yeni kabarcıklar oluşmuştu. Parmaklarımla onlara yavaşça dokunarak rahatlatmaya çalıştım. Bir tırnağım da düşecek gibi görünüyordu. Hafifçe salladım ve altıncı tırnağım da elimde kaldı. Artık yalnızca dört sağlam ayak tırnağım vardı.

PDY ve ben artık berabere değildik. Skor yolun lehine dönmüş 6-4 olmuştu.

Son gecemde çadıra sığınmak istemediğim için muşambamın üzerinde uyudum ve güneşin Hood Dağı'nın üstünden yükselişini seyretmek için şafak sökmeden uyandım. Gerçekten de bitti, diye düşündüm. Devam etmesini sağlamak için geriye dönmenin bir yolu yoktu. Hiç yoktu. Gökyüzünün aydınlanmasını, güneş ışığının ağaçlara düşmesini seyrederek uzun süre oturdum. Gözlerimi kapattım ve Eagle Çayı'nın sesini dinledim.

Benim gibi o da Columbia Nehri'ne koşuyordu.

Eagle Çayı Yolu'nun başındaki küçük park alanına kadar olan 7 kilometrelik yolu, yalnızca mutluluk olarak tanımlanabilecek saf ve katışıksız bir sevinçle kayar gibi gittim. Boş sayılabilecek park yerinin içinden geçtim, tuvaletlerin yanından ilerlerken 3 kilometre sonra beni Cascade Locks'a götürecek olan başka bir yolu izledim. Yol keskin bir şekilde sağa döndü ve yolu hemen aşağıdaki 84 numaralı otoyoldan ayıran tel örgünün arkasında Columbia Nehri önümde belirdi. Durup tel örgülere tutundum ve nehri seyrettim. Sonunda nehrin karşımda olması mucize gibiydi; sanki uzun bir doğum sancısından sonra bebeğin avuçlarıma doğması gibi bir şeydi. Bu parıldayan koyu renkli

CHERYL STRAYED

sular, ulaşmak için yürüdüğüm onca yol boyunca hayal ettiğim her şeyden çok daha güzeldi. Uzun zaman önce terk edilmiş ve sonra da yürüyüş yoluna dönüştürülmüş olan Columbia Nehri Otoyolu'nda, gür bitki örtüsüne sahip yeşil bir koridor boyunca doğuya yürüdüm. Bazı yerlerde asfalt parçaları görünüyordu ama yol, genellikle kayaların üzerinde ve kenarda büyüyen yosunlarla, üzerine doğru eğilmiş gür ağaçlarla, bir yandan diğerine ağlarını örmüş örümceklerle doluydu. Onları yüzümde hissederek, saçlarımın arasından çekip çıkarak örümcek ağlarının içinden yürüdüm. Sol tarafımdaki nehir ile benim aramda otoyolda giden arabaların seslerini duyabiliyor ama kendilerini göremiyordum.

Ormandan çıktıktan sonra, yoldaki pek çok kasabadan farklı olarak, binin biraz üzerindeki nüfusuyla gerçek bir kasaba olan Cascade Locks'a gelmiştim. Cuma sabahıydı ve yanından geçtiğim evlerdeki cuma sabahı havasını hissedebiliyordum. Otobanın altında geçtim ve kayak sopam kaldırımlarda tıklayarak sokaklarda yürümeye başladım. Köprü görüldüğünde kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpmaya başladı. Adını üç yüz yıl önceki büyük bir göçük sonucunda oluşan ve Columbia Nehri'nde geçici bir baraj yaratan doğal bir köprüden alan zarif, çelik kafesli bir konsol köprüydü. Bölgedeki Kızılderililer ona Tanrılar Köprüsü adını vermişlerdi. Bu adı alan insan yapımı köprü, iki tarafındaki Cascade Locks ve Stevenson kasabaları arasında 500 metre uzunluğuyla Oregon'u Washington'a bağlıyordu. Oregon tarafında bir gişeye ulaştığımda, orada çalışan kadın köprüden ücret ödmeden geçebileceğimi söyledi.

"Ben köprüyü geçmeyeceğim," dedim. "Sadece dokunmak istiyorum." Yol kenarından yürüyerek, köprünün beton ayaklarına ulaştım, elimi üzerine koydum ve altında akan Columbia Nehri'ne baktım. Kuzeybatı Pasifik'in en büyük, ülkenin ise dördüncü büyük nehriydi. Kızılderililer binlerce yıl bu nehrin bir zamanlar çok bol olan somon balıklarıyla geçinmişlerdi. Meriwether Lewis ve Willam Clark, 1805'te

YABAN

yaptıkları ünlü keşif gezilerinde ağaç gövdesinden oyma kanolarıyla Columbia'da kürek çekmişlerdi. Yüz doksan yıl sonra, yirmi yedinci doğum günümünden iki gün önce, işte buradaydım.

Varmıştım. Başarmıştım. Bu hem çok önemsiz hem de müthiş bir şey gibi geliyordu, kendime söylediğim ama henüz anlamını henüz bilemediğim bir sır gibiydi. Yanımdan arabalar, kamyonlar geçerken ağlama hissi içine birkaç dakika orada durdum ama ağlamadım.

Haftalar önce yoldayken Cascade Locks'a varınca East Wind adlı arabaya servis yapan bir lokantaya gidip büyüklüğüyle ünlü dondurmasından yemek gerektiğini duymuştum. Timberline Otelindeyken bunun için birkaç dolar ayırmıştım. Köprüden ayrıldım, nehre ve otoyola paralel kalabalık bir caddede yürümeye başladım. Kasabanın büyük bir bölümü bu ikisinin arasındaydı. Hâlâ sabah saatlerindeydik ve lokanta açılmamıştı. Önündeki küçük beyaz bir tahta sıraya oturdum ve Canavar'ı da yanıma koydum.

O gün geç vakitte Portland'da olacaktım. Batıya doğru yalnızca 70 kilometre uzaktaydı. Bir çatı altında, eski Japon şiltemin üzerinde uyuyacaktım. CD'lerimi ve müzik setimi açacak, istediğim her şarkıyı dinleyecektim. Siyah sutyenimi, iç çamaşırımı ve blucinimi giyecektim. Canımın çektiği bütün harika yiyecek ve içecekleri yiyip içecektim. Kamyonetimle istediğim yere gidecektim Bilgisayarımı kuracak ve romanımı yazmaya başlayacaktım. Minnesota'dan yanımda getirdiğim kitapla dolu kolilerimi alacaktım ve elime biraz para geçmesi için ertesi gün Powell's'da satacaktım. Bir iş bulana kadar geçinebilmek için bir garaj satışı yapacaktım. Yardım mağazalarından aldığım elbiseleri, minik dürbünümü, katlanabilir testeremi çimenlerin üzerine yayıp satabildiğim fiyata satacaktım. Bütün bunların düşüncesi beni afallatıyordu.

Bir kadın, araç yoluna bakan pencereden başını çıkararak, "Dükkanımız açıldı efendim," diye seslendi.

CHERYL STRAYED

Çikolata ve vanilyalı bir dondurma ısmarladım; birkaç dakika sonra kadın dondurmayı uzattı, iki dolarımı aldı ve bana yirmi sent geri verdi. Bu dünyada sahip olduğum tek paraydı. Yirmi sent. Beyaz sıraya oturdum ve külahımdaki bütün dondurmayı yedikten sonra yine arabaları seyrettim. Bir BMW yaklaşıp içinden takım elbiseli genç bir adam inene kadar, arabaya servis lokantasındaki tek müşteriydim.

Yanımdan geçerken bana, “Merhaba,” dedi. Yaklaşık benim yaşlarımdaydı, saçları geriye doğru jölenenmiş, ayakkabıları ise kusursuzdu. Dondurmasını aldıktan sonra gelip yanımda durdu.

“Sırt çantasıyla seyahat ediyor gibi görünüyorsun.”

“Evet. Pasifik Dağ Yolu’nda. 1770 kilometreden fazla yol yürüdüm.” Kendimi frenleyemeyecek kadar heyecanlıyım. “Yolculuğumu az önce tamamladım.”

“Gerçekten mi?”

Başımı salladım ve güldüm.

“Bu inanılmaz bir şey. Ben de hep böyle bir şey yapmak istemişimdir. Uzun bir yolculuk.”

“Yapabilirsin. Yapmalısın. İnan bana, eğer ben yapabildiysem, herkes yapabilir.”

“İşten vakit bulamıyorum. Ben avukatım,” dedi. Yarısını yediği dondurmayı çöp kutusuna attı ve bir peçeteyle ellerini sildi. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Portland’a gideceğim. Bir süre orada yaşayacağım.”

“Ben de orada yaşıyorum. Arabayla gitmek istersen, şimdi oraya gidiyorum. Seni istediğin yere bırakmaktan memnuniyet duyarım.”

“Teşekkürler,” dedim. “Ama bir süre burada durmak istiyorum. Her şeyi özümsemek için.”

Cüzdanından bir kart çıkardı ve bana uzattı. “Yerleştikten sonra beni ara. Seni bir öğlen yemeğine götürüp yolculuğunu dinlemek isterim.”

Karta bakarak, “Pekâlâ,” dedim. Mavi kabartma harflerle basılmış beyaz bir karttı, başka bir dünyanın kalıntısı gibiydi.

“Böyle önemli bir noktada seninle karşılaşmaktan onur duydum.” dedi.

Elini sıkarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedim.

O gittikten sonra, başımı geriye attım ve daha önce köprüde gelmesini beklediğim gözyaşları güneşe karşı kapattığım gözlerimden akmaya başladı. *Teşekkür ederim*, dedim tekrar tekrar. *Teşekkür ederim*. Yalnızca bu uzun yürüyüş için değil, içimde nihayet bir araya geldiğini hissettiğim her şeyin için; yolun bana öğrettiği ve henüz bilmediğim ama bir şekilde içimde varlığını hissettiğim her şey için. BMW’li adamı bir daha göremeyişim, ama dört yıl içinde Tanrılar Köprüsü’nü başka bir adamla birlikte geçip onunla şu an oturduğum yerden görülebilen bir yerde evlendiğim için. Dokuz yıl sonra bu erkekle Carver adında bir oğlumuz ve bundan bir buçuk yıl sonra Bobbi adında bir kızımız olduğu için. On beş yıl sonra ailemi şu oturduğum aynı tahta sıraya getirip ve dördümüz birlikte dondurma yerken onlara Pasifik Dağ Yolu adı verilen uzun bir yolu yürümeyi bitirdikten sonra buraya gelişimin hikâyesini anlatabildiğim için teşekkür ettim. Ve ancak o zaman yürüyüşümün anlamı içimde açıklığa kavuştu, kendime her zaman söylediğim sır ortaya çıktı.

Ve benim bunları anlatmama neden oldu. Yolda tanıştığım bazı insanları yıllar içerisinde nasıl arayıp bulacağımı ve bazılarını da nasıl arayıp bulamayacağımı bilmiyordum. Ya da bir keresinde hiç beklemediğim bir şeyi bulacağımı: bir ölüm ilanı. Doug’mkini. PDY’de vedalaştıktan dokuz yıl sonra Yeni Zelanda’da bir uçurtma sörfü kazasında öleceğini bilmiyordum. Ya da nasıl bir harika çocuk olduğunu hatırlayarak ağladıktan sonra, evimin bodrumunun en dip köşesinde iki paslı çiviye astığım Canavar’ın yanına gidip Doug’un bana verdiği ve artık yıpranmış olan ama hâlâ orada, yıllar önce çantamın iskeletine taktığım yerde duran kuzgun tüyüne bakacağımı bilmiyordum.

CHERYL STRAYED

O zamanlar, yürüyüşümü bitirdiğim gün, o beyaz sırada otururken, bütün bunları bilmiyordum. Bilmek zorunda olmadıklarım dışında hiçbir şey bilmiyordum. Yaptığım şeyin gerçek olduğuna güvenmek için bu yeterliydi. Aynı günlerim ve gecelerim boyunca içimden tekrarladığım *Ortak Bir Dilin Rüyası*'nın dizelerinde olduğu gibi anlamını bilmek ama yine de bunun ne olduğunu tam olarak söyleyememek. Artık buna çıplak ellerimle uzanmam gerekmediğine inanmak. Su yüzeyinin altındaki balığı görmenin yeterli olduğunu bilmek. Bunun her şey olduğunu bilmek. Benim hayatımda olduğunu bilmek – diğer hayatlar gibi gizemli, değiştirilemez ve kutsal hayatım. Böylesine yakın, böylesine var olan ve böylesine bana ait olan.

Hayatı olurluna bırakmak ne büyük çılgınlık.

Teşekkür

Miigwech, büyüdüğüm kuzey Minosata'da sıklıkla duyduğum Ojibwe dilinde bir sözcüktür ve bu sözcüğü burada kullanmaya kendimi mecbur hissediyorum. Teşekkür ederim anlamına gelir ama daha fazlasıdır – anlamı minnettarlık kadar tevazu da aşılır. Bu kitabı oluşturmamda bana yardım eden insanlara nasıl teşekkür edeceğimi düşünürken hissettiğim şey buydu: Onlara minnettar olduğum gibi saygı da duyuyorum.

Hem yazım sürecinde hem de hayatımın geri kalanında bana sonsuz sevgisini gösteren kocam, Brian Lindstrom'a en derin *miigwech*'i borçluyum.

Bu kitabı yazarken ve ayrıca kariyerim boyunca bana ödenek ve destek sağladıkları için Oregon Sanat Komitesi'ne, The Regional Sanat ve Kültür Kurulu'na ve Literary Arts'a; beni her zaman gösterilere davet ettikleri için Wordstock Festival'den Greg Netzer ve Larry Colton'a ve yol boyunca bana anlamlı desteklerini veren Bread Loaf Yazarlar Konferansı ile Sewanee Yazarlar Konferansı'na teşekkür borçluyum.

Bu kitabın büyük bir kısmını yemek odamın masasında yazdım ama kritik bölümler evden uzakta yazıldı. Bana sağladıkları konaklama imkânı için Soapstone'a ve kitabın ilk aşamalarında bana karşı bilhassa cömert olan Soapstone'un eski yöneticisi Ruth Gundle'a ayrıca minnettarım. *Yaban*'ın final bölümlerini yazarken beni, Oregon's Warner Vadisi'ndeki güzel, sessiz "minik evlerinde" ağırladıkları için

Sally ve Con Fitzgerald'a içtenlikle teşekkür ederim. Ayrıca Warner Vadisi'ndeki zamanımın rahat geçmesini sağlayan ve bana arabasını ödünç vermenin yanı sıra market alışverişimi yapan eşsiz Jane O Keefe'ye teşekkür ederim.

Temsilcim Janet Silver'a ve Zachary Shuster Harmsworth Ajans'ındaki çalışma arkadaşlarına teşekkür ederim. Janet, sen benim arkadaşım, destekleyicim ve yazınsal alanda kafa dengimsin. Desteğin, kabiliyetin ve sevgin için sana daima minnettar kalacağım.

Daha ilk aşamalarında *Yaban*'a inanmış ve onu dünyaya getirmek için çalışmış olan Knopf'daki birçok insana teşekkür borçluyum. Özellikle bu kitabı olabileceği en iyi haline getirmek için beni zorlamaktan hiç vazgeçmeyen editörüm Robin Desser'a minnettarım. Robin, zekân ve nezaketin için, cömert ruhun ve inanılmaz uzun, satır aralığı olmayan mektupların için teşekkürler. Sensiz bu kitap şimdiki halini alamazdı. Ayrıca, Gabrielle Brooks, Erin Hartman, Sarah Rothbard, Susanna Sturgis ve Luann Walther'a teşekkür ederim.

Yazmak için tek başıma evden ayrıldığım tüm zamanlara zarafetle ve hoş mizaçlarıyla katlanmış olan çocuklarım, Carver ve Bobbi Lindstrom'u derin bir saygıyla selamlıyorum. Hayatın ve sevginin en önemli şeyler olduğunu unutmama asla izin vermediler.

Mükemmel yazarlar grubuma teşekkür ederim: Chelsea Cain, Monica Drake, Diana Page Jordan, Erin Leonard, Chuch Palahniuk, Suzy Vitello Soulé, Mary Wyson-Haeri ve Lidia Yuknavitch. Her birinize bilge tavsiyeleriniz, dürüst geri bildirimleriniz ve kırmızı şaraplar için teşekkür borçluyum.

Beni büyüttmüş ve sevmiş olan arkadaşlarıma son derece minnettarım. İsimlerini sıralayamayacağım kadar çoklar. Siz kim olduğunuzu biliyorsunuz ve hayatımda olduğunuz için çok şanslı biri olduğumu söyleyebilirim. Bununla beraber özellikle teşekkür etmek istediğim, kitabı yazarken bana özel ve sayısız biçimde yardım etmiş bazı insanlar var: Sarah Berry, Ellen Urbani, Margaret Malone, Brian Padian,

CHERYL STRAYED

Laurie Fox, Bridgette Walsh, Chris Lowenstein, Sarah Hart, Garth Stein, Aimee Hurt, Tyler Roadie, and Hope Edelman. Arkadaşlığınız ve nezaketiniz beni onurlandırdı. İlk zamanlardaki akıl hocalıkları ve sonu gelmez iyi niyetleri bana çok şey ifade eden Arthur Rickydock Flowers, George Saunders, Mary Caponegro ve Paulette Bates Alden'a da teşekkür ederim.

Pasifik Dağ Yolu'nda yürüyüşe çıkanlar için eksiksiz el kitaplarını yayınladığı için Wilderness Yayınları'na teşekkür ederim. El kitaplarının yazarları Jeffrey P. Schaffer, Ben Schiffrin, Thomas Winnett, Ruby Jenkins ve Andy Selters olmadan tam anlamıyla kaybolmuş olurdum.

PDY'de tanışmış olduğum çoğu kişi hayatımda yalnızca kısa süreliğine yer aldı, ama hepsi beni zenginleştirdi. Beni güldürdüler, düşündürdüler, yola bir gün daha devam etmem için teşvik ettiler ve en önemlisi yabancıların nezaketine tamamen güvenmemi sağladılar. Özellikle sorularıma düşünceli bir ilgiyle yanıt vermiş olan 1995 yılının çok değerli yol arkadaşlarım CJ McClellan, Rick Topinka, Catherine Guthrie, ve Joshua O'Brien'e teşekkür borçluyum.

Son olarak bu kitapta hakkında yazdığım arkadaşım Doug Wisor'u anmak istiyorum. 16 Ekim 2004'te, otuz bir yaşında öldü. Bu dünyadan çok erken ayrılmış iyi bir adamdı.

Miigwech.

PDY'de Yakılan Kitaplar

The Pacific Crest Trail, Volume 1: California (Pasifik Dağ Yolu, 1. Cilt: Kaliforniya), Jeffrey P. Schaffer, Thomas Winnett, Ben Schiffrin ve Ruby Jenkins. Dördüncü baskı, Wilderness Press, Ocak 1989.

Staying Found: The Complete Map and Compass Handbook (Bulunabilir Olmak: Harita ve Pusula Kullanımı El Kitabı), June Fleming.

The Dream of a Common Language (Ortak Bir Dilin Rüyası), Adrienne Rich. *

As I Lay Dying (Döşëğimde Ölüırken), William Faulkner.

The Complete Stories (Bütün Öyküler), Flannery O'Connor. **

The Novel (Roman), James Michener.

A Summer Bird-Cage (Bir Yazlık Kuş Kafesi), Margaret Drabble.

Lolita, Vladimir Nabokov.

Dubliners (Dublinliler), James Joyce.

Waiting for the Barbarians (Barbarları Beklerken), J. M. Coetzee.

The Pacific Crest Trail, Volume 2: Oregon and Washington (Pasifik Dağ Yolu, 2. Cilt: Oregon ve Washington), Jeffrey P. Schaffer ve Andy Selters. Dördüncü baskı, Wilderness Press, Mayıs 1992.

The Best American Essays 1991 (En İyi Amerikan Denemeleri 1991), Robert Atwan ve Joyce Carol Oates edisyonu.

The Ten Thousand Things (On Bin Şey), Maria Dermoût.

*Yakılmadı. Bütün yol taşındı.

**Yakılmadı. *Roman* kitabıyla değiştirildi.